

Sto let aplikované lesnické vědy a její přínosy praxi

(100 let Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti)

Petr Zahradník
a kol.

Sto let aplikované lesnické vědy a její přínosy praxi

(100 let Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti)

Petr Zahradník

František Šach

Josef Frýdl

Lena Bezděčková

Monika Vejpustková

Jiří Matějíček

Lubomír Novák

Jiří Háva

Obsah

Předmluva	5
Obory	8
Ústav v datech	11
Období 1921–1939	11
Období 1939–1948	12
Období 1948–1958	12
Období 1959–2006	13
Období 2007–2022	13
Vývoj v jednotlivých obdobích, organizační struktura a personální obsazení	15
Vedení VÚLHM	37
Biologie a šlechtění lesních dřevin	43
Ekologie lesa	59
Lesnická ekonomika a politika	75
Lesnická mechanizace a technika	89
Lesní semenářství a rychlerostoucí dřeviny	101
Myslivost	113
Ochrana lesa	123
Pěstování lesa	145
Informatika	167
Použité zkratky	193
Jmenný rejstřík	197

Předmluva

Lesnické výzkumnictví na našem území, ale nejen na něm, je úzce spojeno s osvícenými vlastníky lesů ze šlechtických rodů. Již na přelomu 17. a 18. století byly zahájeny první ojedinělé pokusy sledující zvelebení lesů, spojené především s experimenty se zaváděním umělé obnovy. V 18. století také vznikala první „lesnická učiliště“ (Blatno – 1773; Trnová – 1790), která měla přispět ke vzdělanosti lesníků, a tím i k lepšímu obhospodarování lesů.

K určitému řádu se výzkumnictví dopracovalo mnohem později, teprve v 19. století. V té době zazněly také první hlasy, propagující institucionalizaci lesnického výzkumu. Již v roce 1865 připravoval významný lesník Johann Friedrich Judeich v Bělé pod Bezdězem zřízení lesnické výzkumné stanice při zdejší lesnické škole, avšak jeho odchod do Tharandtu tyto plány zhatil.

V roce 1869 bylo schváleno založení výzkumné stanice v Mariabrunnu u Vídně. Vzhledem k tomu, že tato stanice měla působnost na celém území Rakousko-Uherska, byly dodatečně zřízeny územní výzkumné stanice v Praze (1886) a Brně (1888).

V roce 1892 byla založena Lesnická akademie v Banské Štiavnici, kde byl až do vzniku samostatné výzkumné stanice organizován lesnický výzkum. V roce 1897 (činnost byla zahájena k 1. 1. 1898) byla v Banské Štiavnici zřízena Ústřední lesnická výzkumná stanice (vedoucí Eugen Vlkolinský-Vadas), který také připravoval další koncepci lesnického výzkumu na Slovensku.

Výzkumné úkoly včleněné do jejich plánu činnosti zahrnovaly problémy přirozené a umělé obnovy lesa, pěstování sazenic a metody vysazování, zakládání smíšených porostů a hledání pravidel pro jejich výchovu se zvláštním důrazem na probírky.

Při Nadačních ústavech lesnických v Písku císaře a krále Františka Josefa I. vznikla v roce 1912 tzv. svépomocná výzkumná stanice. Začátek I. světové války však činnost všech výzkumných stanic ukončil dřívě, než se stačila řádně rozběhnout.

Na formování lesnického výzkumu měla velký vliv i dostupnost lesnického vzdělání, zejména vysokoškolského. Lesnické vysoké školství svými kořeny spadá do počátku 18. století. Po roce 1775 přednášel o pěstování lesů (pod názvem „encyklopedie lesnictví“) prof. J. A. Schönbauer v rámci výuky pro stolicí polního hospodářství Univerzity Karlo-Ferdinandovy v Praze. Asi od roku 1777 přednášel o polním a lesním hospodářství prof. J. I. Buček (Butschek). Další významnou postavou tohoto období byl Kryštof (Christoph) Liebich (1783–1874), kterého lze považovat za zakladatele výuky lesnických věd na vysokoškolské úrovni. Dlouhodobě usiloval o zřízení lesnického vzdělávacího ústavu na univerzitní úrovni.

Prakticky sto let v Praze existovala Česká stavovská inženýrská škola. V roce 1803 vzniká Pražská polytechnika, kde se přednášelo i lesnictví (přednášky byly zahájeny 10. 11. 1806). Česká stavovská inženýrská škola se v roce 1806 přejmenovala na Královské stavovské technické učiliště, které pod tímto názvem působilo až do roku 1840. Název se ještě mnohokrát změnil, a to na Technické české stavovské učiliště (1840–1847), České stavovské polytechnické učiliště (1847–1848), Český stavovský polytechnický ústav (1848–1861), Královský český polytechnický zemský ústav (1861–1868), Český polytechnický ústav Království českého (1869–1875), C. k. český polytechnický ústav Království českého (1875–1879) a v poslední fázi C. k. česká vysoká škola technická (1879–1918). Univerzitní lesnické vzdělání však bylo v rámci Rakousko-Uherska dostupné v této době prakticky pouze ve Vídni na Hochschule für Bodenkultur, případně v jiných zemích (Švýcarsko, Německo, Francie).

V této publikaci je však věnována pozornost pouze historii současného Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti, v. v. i., a všem jeho předchozím formám, včetně jednotlivých ústavů soustředěných dle územního principu do Státních výzkumných ústavů lesnických v Praze, Brně a Banské Štiavnici a výzkumu na vyčleněných výzkumných stanicích, které působily u lesnických škol.

Publikace vznikla na základě literárních zdrojů, vzpomínek pamětníků a spoluprací současných i bývalých pracovníků, kterým patří dík za poskytnutí potřebných údajů a souhlasu s jejich použitím. Zdroje byly často kombinovány; autoři zde uvádějí pouze literární odkazy, ne osobní sdělení.

Mezi významné literární zdroje patří také roční informace o činnosti na poli lesnického výzkumnictví – Zprávy o činnosti státních a zemských výzkumných ústavů, stanic a ostatních objektů zemědělských v republice Československé z výzkumnictví lesnického (1921–1930), Zprávy o činnosti lesnického výzkumnictví v republice Československé (1931–1938), Zprávy o organizační struktuře, vývoji a činnosti lesnického výzkumnictví (1945–1948), Výroční zprávy VÚLHM (1996–2006), dále publikace k různým výročním ústavu, ročenky škol apod. Jako zdroj informací o pracovnících ústavu byly využity medailonky, publikované v různých médiích.

Při excerpci informací z těchto zdrojů byly zjištěny i rozpory mezi publikovanými údaji, u kterých však nebylo možné ověřit a posoudit, která verze je správná. Záleželo na našem rozhodnutí, který zdroj se jeví jako spolehlivější. Odstraněny byly i chyby a nedostatky z některých minulých publikací na základě zjištění nových faktů. Přesto určité rozpory setrvávají (např. v dataci, názvech a souslednosti jejich změn apod.), ale nebylo v našich silách vše prověřit. Typickým příkladem jsou 40. až 60. léta minulého století, kdy často konkrétní aktuální prameny chybí a čerpá se až z pozdějších zdrojů, v nichž jsou některé informace jednoznačně zkresleny. V dříve publikovaných medailoncích jednotlivých pracovníků je možné nalézt i řadu dalších informací, mnohem podrobnějších, které do této knihy nebylo s ohledem na rozsah možné zahrnout.

Medailonky pracovníků ústavu jsou členěny do tří kategorií:

- Vědecktí a výzkumní pracovníci, včetně vysokoškolsky vzdělaných pracovníků laboratoří – zde jsou uvedeny medailonky, zahrnující základní osobní údaje, informace o jejich kvalifikaci a pracovní činnosti. Součástí jsou i odkazy a zdroje, ze kterých bylo čerpáno. Podrobnější informace o některých významných pracovnících se nepodařilo zjistit, jsou zde tedy uvedeny jen v omezeném rozsahu.
- Ostatní vědecktí a výzkumní pracovníci, včetně vysokoškolsky vzdělaných pracovníků laboratoří, u kterých se nepodařilo získat potřebná konkrétní životopisná a pracovní data potřebná pro sepsání medailonku, přestože působili v ústavu po většinu své profesní dráhy. Patří sem i ti, kteří strávili v ústavu pouze velmi krátkou dobu, a to včetně oslovených žijících pracovníků.
- Techničtí pracovníci, zajišťující podporu vědeckých nebo laboratorních činností.

Do publikace jsou zahrnuti i vědecktí pracovníci ze slovenských výzkumných pracovišť, která formálně spadala až do roku 1959 (do osamostatnění VÚLH Banská Štiavnica) pod VÚLHM Strnady. V tomto případě není však výčet vyčerpávající, je zaměřen pouze na nejvýznamnější vědecké pracovníky.

Do výčtu nejsou zahrnuti techničtí pracovníci – údržbáři, řidiči, vrátní, dělníci, uklízeči apod.

Jsme si vědomi, že výčet není kompletní, i když naší snahou bylo ho učinit co nejvíce úplným. Tímto se omlouváme všem, které jsme opomněli.

Naší ambicí je tuto publikaci převést do digitální podoby a postupně ji aktualizovat. Proto uvítáme jakékoliv podněty od čtenářů – opravy, doplnění apod.

Kniha by měla zároveň vzdát hold našim předchůdcům, kteří se nesmazatelně zapsali do historie českého lesnického výzkumu a současně motivovat nastupující generaci, která zde může najít své vzory.

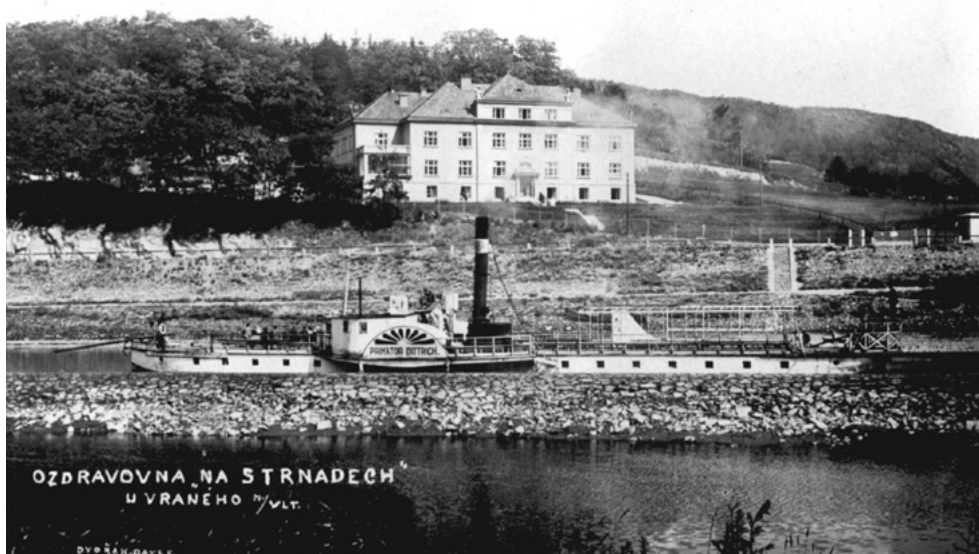
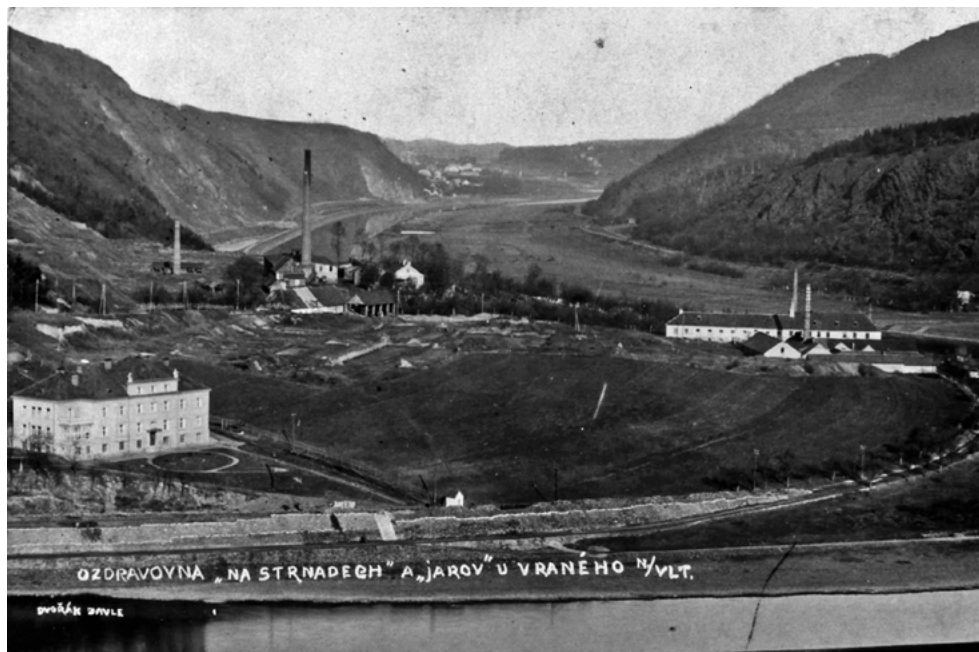
Obory (se zaměřením na stávající či nedávné organizační jednotky VÚLHM Strnady)

S ohledem na vývoj a změny organizační struktury od vzniku ústavu v roce 1921 bylo nutné při zařazení pracovníků vycházet z vědeckých oborů – disciplín (někdy částečně kumulovaných nebo uměle vytvořených). Ty zahrnovaly v průběhu času různé organizační jednotky (ústavy, útvary, oddělení apod.), které byly v tomto období přejmenovávány a transformovány. V rámci publikace byly nakonec definovány tyto obory:

- **Biologie a šlechtění lesních dřevin** – věnuje se studiu biologie lesních dřevin, ekologickým nárokům, provenienčnímu výzkumu a šlechtění s využitím *in vitro* a *in situ* metod; zahrnuje aktivity Biologického ústavu, Ústavu lesní dendrologie a geobotaniky, Oddělení biologie lesních dřevin a Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin.
- **Ekologie lesa** – obecně řeší vztahy a interakce mezi organismy a jejich prostředím, v tomto případě se vztahuje na lesní ekosystémy; zahrnuje aktivity Biochemického ústavu, Pedologického ústavu, Útvaru lesního prostředí, Útvaru monitoringu, Útvaru lesnické ekologie a Útvaru ekologie lesa. Integrální součástí tohoto oboru jsou i chemické zkušební laboratoře, zabezpečující většinu analýz potřebných pro tento obor (půd, vod a rostlinného materiálu).
- **Hospodářská úprava lesů** – zajišťuje přírodní reprodukci lesního ekosystému v souladu se zájmy společnosti a vlastníků lesa v souladu s přírodními podmínkami a zásadami trvalé udržitelnosti; zahrnuje aktivity Geodetické a fotogrammetrické stanice, Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů. V této publikaci je spojena s lesnickou politikou a ekonomikou, s níž úzce věcně souvisí.
- **Lesnická politika a ekonomika** – soubor opatření k zajišťování trvale optimálního plnění úkolů příslušejících lesům a lesnímu hospodářství; zahrnuje aktivity Ústavu lesnické ekonomiky, Ústavu lesní produkce, Ústavu lesnické politiky a spravovedy, Útvaru lesnické politiky, Útvaru rozvoje vědy a techniky, Oddělení lesní produkce Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin a pracoviště technické normalizace.
- **Lesnická mechanizace a stavby** – patří sem mechanizační prostředky v lesním hospodářství, jejich uplatnění, technologické postupy, lesnické stavby (cestní síť, hrazení bystřín) a také technologie dřeva; obor zahrnuje aktivity Ústavu lesní těžby a lesnických technologií, Ústavu lesní těžby a technologie dřeva, Ústavu pro lesní stavebnictví, dopravnictví, meliorace a hrazení bystřín, Výzkumného ústavu mechanizace lesního průmyslu, Výzkumného ústavu mechanizace lesního průmyslu a VÚLHM VS Křtiny.

- **Lesní semenářství** – obecně je součástí pěstování lesa, zde je však osamostatněno a vedle vlastního semenářství (základ generativního rozmnožování) se věnuje i vegetativnímu rozmnožování se speciálním zaměřením na rychlerostoucí dřeviny s cílem jejich šlechtění; zahrnuje aktivity Laboratoře pro kontrolu semenářských metod, Výzkumné stanice zaměřené na šlechtění rychlerostoucích dřevin, Výzkumného ústavu pro pěstění lesů, semenářství a školkařství, VS Kunovice a Útvaru kontroly reprodukčních zdrojů.
- **Myslivost** – činnost ochraňující, využívající a zkvalitňující přírodní bohatství na úseku ochrany, zušlechťování, chovu a lovu zvěře a jejich životních podmínek; zahrnuje aktivity Oddělení ochrany lesa, Referátu pro myslivost, Ústavu ochrany lesa a myslivosti, Ústavů myslivosti v Praze a Banské Štiavnici, Výzkumného ústavu myslivosti a lesnické zoologie (Výzkumného ústavu lesa a myslivosti), Oddělení biologie zvěře, Oddělení chovu zvěře, Útvaru myslivosti a Oddělení biologie zvěře a myslivosti při Útvaru ochrany lesa.
- **Ochrana lesa** – předmětem je péče o zdravotní stav lesních dřevin a porostů; zahrnuje aktivity Oddělení ochrany lesů, Ústavu ochrany lesů a myslivosti, Útvaru ochrany lesa a Útvaru Lesní ochranné služby.
- **Pěstování lesa** – obnova a výchova lesních porostů, sloužící k vytváření a dotváření lesních porostů v zájmu vlastníků a společnosti, k naplňování produkčních a mimoprodukčních funkcí lesů trvale udržitelným způsobem; zahrnuje aktivity Ústavu pro pěstování lesa, Oddělení pěstění lesů a lesnické biologie (Ústavu lesní produkce), Výzkumného ústavu pro pěstění lesů, semenářství a školkařství, Výzkumné stanice pro zalesňování nezemědělských půd, Výzkumného ústavu pro pěstění lesů, semenářství a školkařství, Oddělení pěstění lesů, Oddělení skládání a pěstování lesa a VS Opočno.
- **Informatika** – práce s informacemi v lesním hospodářství, knihovnické a reprografické služby; zahrnuje aktivity Studijního oddělení, Útvaru VTEI, Útvaru informatiky a Útvaru Lesnické informační centrum

Definice oborů – disciplín je v některých případech „umělá“, nejde o samostatné obory. Navíc v mnoha případech se problematika mezi obory prolíná, což se někdy promítlo i do přesunů v rámci organizační struktury.

Ústav v datech

Období 1921–1939

- 1921 založení Oddělení ochrany lesa v Praze 31.10. (přednosta Julius M. Komárek) – počátek ústavu – oficiální datum založení
- 1922 založení Biochemického ústavu v Praze 6. 12. (přednosta Antonín Němec)
- 1923 založení Ústavu lesnické ekonomiky v Brně (přednosta Rudolf Haša)
- 1923 založení Ústavu pěstování lesa v Brně 12. 12. (přednosta Josef Konšel)
- 1923 založení Biologického ústavu v Banské Štiavnici (přednosta Miloš Adamička) – do roku 1936 podřízen Ústavu pro pěstění lesů v Brně
- 1924 založení Ústavu lesní těžby a lesnických technologií v Banské Štiavnici (přednosta Vladimír Hruban) – až do roku 1929 sídlil pro nedostatek vhodných prostor v Praze (po přesídlení do Banské Štiavnice přednosta Jozef Rezníček)
- 1924 založení Československých státních lesů a statků (v letech 1945–1948 – národní podnik)
- 1925 založení Geodetické a fotogrammetrické stanice v Brně v rámci Ústavu lesnické ekonomiky v Brně (přednosta Alois Tichý)
- 1925 založení Laboratoře pro kontrolu semenářských metod v Praze (přednosta Gustav Vincent) v rámci Ústavu pěstování lesa v Brně
- 1925 zřízení výzkumných stanic se sídlem v lesnických školách – Písek (J. Duda), Hranice (F. Matějka)
- 1926 transformace Ústavu lesnické ekonomiky na Ústav lesní produkce v Brně (přednosta Rudolf Haša) s odděleními Lesnické ekonomiky a Pěstění lesů a lesní biologie
- 1926 zřízení výzkumných stanic se sídlem v lesnických školách – Zákupy (S. Schmidt), Jemnice (S. Valentin), Liptovský Hrádok (Bohuslav Procházka)
- 1927 zřízení výzkumné stanice se sídlem v lesnické škole – Užhorod (V. Rerych)
- 1927 založení Svazu výzkumných ústavů zemědělských, lesnických a zemědělsko-průmyslových; zahrnoval, mimo jiné, Státní výzkumné ústavy lesnické v Praze, Státní výzkumné ústavy lesnické v Brně a Státní výzkumné ústavy lesnické v Banské Štiavnici
- 1929 sestěhování Státních výzkumných ústavů Praha do budovy v Praze-Dejvicích, Flemingovo náměstí 2
- 1931 založení Referátu pro myslivost v Praze pod Oddělením ochrany lesů (přednosta Jirí Sekera)
- 1933 založení Ústavu pro lesnickou politiku a spravovědu v Praze (přednosta Karel Šiman, zástupce Václav Weingartl)
- 1933 přemístění výzkumné stanice z Užhorodu do Svaljavy
- 1935 sloučení Oddělení ochrany lesa a Referátu pro myslivost do Ústavu pro ochranu lesů a myslivost v Praze (přednosta Julius M. Komárek)

Období 1939–1948

1940	založení Ústavu lesní těžby a technologie dřeva v Praze (vedením byl pověřen Rudolf Ille)	1947	zřízení Ústřední správy lesnického výzkumu v Banské Štiavnici (ředitel Jaroslav Lemarie), zahrnující Státní lesnické ústavy v Banské Štiavnici
1945	sestěhování Státních výzkumných ústavů Brno do budovy v Brně-Pisárkách, Květná 36	1947	založení Výzkumné stanice v Kostelanech – zaměřené na šlechtění rychlerostoucích dřevin
1946	založení Ústavu lesní dendrologie a geobotaniky v Praze (vedením byl pověřen Pravdomil Svoboda)	1947	založení Výzkumné stanice rašelinářské v Kvilďě a Rolavě
1946	založení Ústavu pro lesní stavebnictví, dopravnictví, meliorace a hrazení bystřin v Praze (vedením byl pověřen Otakar Lhota)	1947	založení hydrologických stanic Kýchová a Zdechovka
1946	založení (osamostatnění) Ústavu pro myslivost (vedením byl pověřen Jiří Sekera)	1948	založení Ústavu pro ochranu lesů v Banské Štiavnici (ředitel Jaroslav Lemarie)
1946	zrušení všech výzkumných stanic u středních škol	1948	založení Ústavu myslivosti v Banské Štiavnici (neobsazeno, krátce působil pouze jako Oddělení myslivosti)
1947	zřízení Ředitelství státních výzkumných ústavů lesnických v Praze (ředitel Bohuslav Mařan), zahrnující Státní výzkumné ústavy lesnické Praha a Státní lesnické výzkumné ústavy Brno	1948	založení Československých státních lesů

Období 1948–1958

1949	založení Státního dřevařského výzkumného ústavu v Bratislavě – v důsledku toho byl zrušen Ústav pro lesní těžbu a technologii dřeva v Praze	1951	založení Výzkumného ústavu pro pěstění lesů, semenářství a školkařství v Opočně (ředitel Jiří Mottl)
1950	založení Ústavu pedologického v Banské Štiavnici (prakticky nikdy nezačal fungovat, nebyly naplněny stavy a nebyl stanoven jeho vedoucí)	1951	založení Výzkumného ústavu rašelinářského v Hoře Svatého Šebestiána (ředitelka Marie Puchmajerová) – později přeložen do Hnojníku
1950	založení Výzkumné stanice pro větrolamy v Gabčíkově	1951	založení Výzkumného ústavu pro hospodářskou úpravu lesa v Bratislavě (ředitel Bohumil Doležal)
1951
1. 1.	zřízení Výzkumného ústavu pro lesní výrobu v Praze (ředitel Květoň Čermák) s pobočkou v Banské Štiavnici	1951	založení Výzkumného ústavu pro mechanizaci lesního hospodářství v Oravském Podzámku (ředitel Rudolf Jandel)
1951	zřízení Ministerstva lesů a dřevozpracujícího průmyslu (zaniklo v roce 1956)	1951	založení Výzkumné stanice pro zalesňování neobdělávaných půd v Jelšavě
1951
1. 9.	založení Výzkumného ústavu myslivosti ve Zbraslavi (ředitel Jan Čabart)	1951	sestěhování Státních výzkumných ústavů Praha a Státních výzkumných ústavů Brno do budovy Strnady 136 – VÚLHM Strnady

<p>1952
1. 4. zřízení Výzkumného ústavu lesního hospodářství ve Zbraslavi–Strnadlech s pobočkou v Banské Štiavnici a s výzkumnými stanicemi v Kostelanech a Hnojníku (přestěhovaný Výzkumný ústav rašelinářský) a Pokusnými lesními závody v Opočně a na Zbraslavi (ředitel Květoň Čermák)</p> <p>1952
1. 4. zřízení Výzkumného ústavu mechanizace lesního průmyslu v Oravském Podzámku (ředitel Rudolf Jandel)</p> <p>1952
1. 4. zřízení Výzkumného ústavu myslivosti a lesnické zoologie ve Zbraslavi (ředitel Jan Čabart)</p> <p>1953 zřízení Československé akademie zemědělských věd</p> <p>1954
1. 4. zřízení Výzkumného ústavu zemědělsko-lesnických meliorací v Praze (ředitel Bohuslav Mařan)</p> | <p>1954
1. 4. převedení Výzkumného ústavu rašelinářského v Hoře Svatého Šebestiána (v Hnojníku) do VÚMOP Praha–Zbraslav</p> <p>1954 přemístění VS Křtiny do zámku ve Křtinách</p> <p>1955 přejmenování Výzkumného ústavu myslivosti a lesnické zoologie na Výzkumný ústav lesa a myslivosti</p> <p>1955 založení (obnovení) Výzkumné stanice pro semenářství v Liptovském Hrádku</p> <p>1955 založení Odboru lesního hospodářství ČAZV</p> <p>1956 založení šlechtitelského objektu Aroborum Sofronka</p> <p>1956 Výzkumný ústav pro mechanizaci lesního hospodářství v Oravském Podzámku se stává součástí Výzkumného ústavu lesního hospodářství</p> <p>1958 zřízení Ministerstva zemědělství, lesního a vodního hospodářství</p> |
|--|---|

Období 1959–2006

<p>1959
1. 1. vznik Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti sloučením Výzkumného ústavu lesního hospodářství a Výzkumného ústavu lesa a myslivosti (ředitel Alois Sobotka)</p> <p>1959 zřízení (osamostatnění) Výzkumného ústavu lesního hospodářství v Banské Štiavnici (ředitel Dušan Zachar)</p> <p>1964 přemístění VS Křtiny do nové budovy na Bukovinský kopec</p> <p>1964 přemístění VS Opočno do nové budovy Na Olivě 550</p> <p>1975 vznik Odvětvového normalizačního střediska</p> <p>1982 přemístění pracoviště Zbraslav-Zámek a části pracoviště Zbraslav-Havlín do nové budovy v areálu VÚLHM Strnady</p>	1990 zrušení Útvaru ASŘ 1990 ukončena činnost VS Křtiny 31.12. 1993 Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti se stal příspěvkovou organizací (předtím rozpočtová organizace) 1995 ukončení činnosti SPLO Jíloviště (majetky vráceny v rámci restitučního procesu) 1996 zrušení Útvaru myslivosti 2006 zrušení Odvětvového normalizačního střediska 2006 obnovení Útvaru myslivosti

Období 2007–2022

<p>2007
1. 1. Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti se stal veřejnou výzkumnou institucí</p>	2011 zrušení Útvaru lesnické politiky

Poznámka k organizační struktuře

V období, kdy vznikaly jednotlivé ústavy v rámci Státních lesnických výzkumných ústavů (1921–1946) a následně až do roku 1950, kdy vznikly výzkumné ústavy, stál v čele jednotlivých ústavů přednosta. V publikaci jsou v medailoncích vedeny jako jednotlivé ústavy, jejich příslušnost ke konkrétnímu státnímu lesnickému výzkumnému ústavu lze nalézt v úvodní pasáži.

V nově vznikajících výzkumných ústavech byli v čele ředitelé. Až do sedmdesátých let se výzkumné ústavy organizačně členily na oddělení (nižší jednotkou byly pracovní kolektivy), členění na útvary v čele s vedoucími přišlo až v roce 1975, odkdy se útvary dále členily na oddělení, resp. výjimečně na detašovaná pracoviště. Od roku 1951, kdy vznikl VÚLHM Strnady, je v medailoncích pracovníků důsledně používán termín „Útvar“, a to i pro předchozí období, kdy byl pro tuto organizační složku používán termín „Oddělení“. Termín „Oddělení“ je používán až po roce 1975 pro nižší organizační jednotku „Útvaru“. Správný název organizační jednotky lze nalézt v úvodní pasáži publikace.

Vývoj v jednotlivých obdobích, organizační struktura a personální obsazení

Období 1921–1939

Vývoj

Po vzniku samostatného Československa byly již v roce 1919 z iniciativy Karla Šimana, významného funkcionáře Jednoty českých lesníků zemí Koruny české a ministerského rady a přednosta XIV. oddělení ministerstva zemědělství – státní lesní služby dohledací, zahájeny práce na zřízení Státních lesnických výzkumných ústavů. Původní návrh počítal se zřízením čtyř regionálních ústavů, a to pro:

- ▶ Čechy, Moravu a Slezsko
- ▶ západní a střední Slovensko
- ▶ východní Slovensko
- ▶ Podkarpatskou Rus

Každý z ústavů měl být složen ze šesti oddělení:

- ▶ biochemického
- ▶ biologického
- ▶ pro pěstění lesů
- ▶ pro ochranu lesů
- ▶ lesní těžby
- ▶ zařízení a ekonomiku lesního hospodářství

Realizace této koncepce započala v roce 1921 založením Oddělení ochrany lesa (31. 10.).

V roce 1923 Karel Šiman modifikoval svoji koncepci a podle této úpravy bylo budování výzkumných ústavů v následujících letech realizováno. Modifikovaná koncepce měla tuto strukturu:

Státní výzkumné ústavy lesnické v Praze

- Ústav pro ochranu lesů
- Ústav biologický
- Ústav biochemický

Státní výzkumné ústavy lesnické v Brně

- Ústav pro pěstění lesů
- Ústav pro zařízení lesů
- Ústav pro lesnickou politiku

Státní výzkumné lesnické ústavy v Banské Štiavnici

- Ústav pro lesní těžbu a lesnickou technologii
- Ústav biologický

Tato koncepce byla postupně naplňována, ale jejímu plnému dokončení zabránila druhá světová válka.

Během let 1921–1939 bylo založeno celkem sedm ústavů:

1. Ústav pro ochranu lesů a myslivost
2. Biochemický ústav
3. Ústav lesnické ekonomiky (v roce 1926 transformován na Ústav lesní produkce s Oddělením lesnické politiky a Oddělením pěstění lesů a lesní biologie)
4. Ústav pěstování lesů
5. Biologický ústav
6. Ústav lesní těžby a technologie dřeva
7. Ústav pro lesnickou politiku a spravovědu

A tři další „samostatná“ pracoviště (postupně začleněná do výše uvedených ústavů):

1. Geodetická a fotogrammetrická stanice
2. Laboratoř pro kontrolu semenářských metod
3. Referát pro myslivost

Kromě zmíněných ústavů byla vytvořena síť stanic se sídlem v lesnických středních školách, které byly výkonnými odbornými orgány výzkumných ústavů a prováděly pro ně různá sledování a měření. Byly to stanice v Písku, Hranicích, Zákupcích, Jemnici, Liptovském Hrádku a Užhorodě. Posledně jmenovaná stanice byla v roce 1933 přemístěna do Svaljavy. Tyto stanice sloužily jako zázemí pro výzkumné ústavy.

V roce 1929 se staly Státní výzkumné ústavy lesnické členem Mezinárodního svazu lesnických ústavů (IUFRO). Československo bylo jedním z 33 států, které stály u obnovy této organizace ve Stockholmu. Členem této organizace je VÚLHM, v. v. i. dodnes.

Úkoly lesnických ústavů plnilo pouze malé množství vědeckých pracovníků. V roce 1938 jich bylo pouze 22, z nichž většina byla externími pracovníky, kteří působili zejména na lesnických fakultách v Praze a Brně, příp. i na jiných univerzitách, jejichž náplní výuky nebylo lesnictví.

Pozn.: Historie lesnického výzkumu na Slovensku se datuje k 1. 1. 1898, kdy byla zřízena Ústřední výzkumná stanice při akademii v Banské Štiavnici. Tato stanice je prvním předchůdcem současného Lesnického výzkumného ústavu ve Zvolenu. Po vzniku samostatného Československa, kdy došlo k přemístění většiny technického vybavení i personálu do Maďarska, se s budováním lesnického výzkumu na Slovensku započalo od začátku.

Období 1921–1939

Organizační členění a personální obsazení

Níže uvedené personální obsazení jednotlivých ústavů je vedle „odborné kategorizace“ značně diferencované k zaměstnaneckému vztahu. Vedle stálých zaměstnanců (bez ohledu na výši úvazku) z řad vysokoškolských profesorů, ale i středoškolských profesorů apod., jsou zde uvedeni i praktikanti, odborné výpomocné síly, volontéři (dobrovolní pracovníci) apod. Často se zde uvádí, že řada z nich pracuje „v hodinách mimoúředních“. Konkrétní údaje o jednotlivých pracovnících je možné nalézt v příslušných literárních zdrojích, zde uvedených.

Níže uvedení pracovníci jsou uváděni bez titulů; přednostové a odborné síly jsou zařazeni do seznamu pracovníků jednotlivých oborů, kde jsou všechny dosažené tituly uvedeny (v průběhu let docházelo ke zvyšování kvalifikace pracovníků – tituly pro dané období lze opět nalézt v uvedených literárních zdrojích). V těchto literárních zdrojích je upřesněno i zařazení, resp. odbornost jednotlivých pracovníků.

V roce 1932 došlo u Státních výzkumných ústavů lesnických Praha ke sloučení kancelářské a účtářské agendy z jednotlivých ústavů pod Státní výzkumné ústavy lesnické.

V publikovaných výročních zprávách za roky 1932–1937 nejsou uvedeny personální záležitosti (s výjimkou zprávy za rok 1936). Některé uvedené informace vycházejí ze sekundárních zdrojů (zejména v daném roce uveřejněných publikací s „dedikací“ za ústav). U Státních pokusných stanic lesnických byly v těchto zprávách uváděny změny v personálním obsazení, ale nemusí být zcela kompletní a přesné. U jednotlivých „oborů“ jsou často uvedeny pouze medailonky přednostů a některých odborných sil, informace ke všem pracovníkům nejsou k dispozici. Za roky 1938 a 1939 konkrétní údaje chybí, ale z jiných zdrojů lze alespoň částečně odvodit, kdo v jednotlivých ústavech pracoval.

Ne vždy se podařilo dohledat celé křestní jméno, pak je uvedena pouze příslušná iniciála (někdy ani to nebylo možné). U některých bývalých kolegů víme, že již nejsou mezi námi, ale nepodařilo se nám zjistit bližší informace; v tomto případě je uvedena následující informace (†...).

Státní výzkumné ústavy lesnické v Praze

Ústav pro ochranu lesů

- Přednosta: Julius Miloš Komárek (1921–1937)
- Odborné síly: Alois Nechleba (1921–1922); Zdenko Stach (1921–1922); Václav Breindl (1922–1927); Josef Mácal (1922–1931); Bohuslav Mařan (1924);

Alex Ogloblin (1924–19254); František Trunec (1924–1925); Antonín Pfeffer (1926–1937); Albert Pilát (1926–1927); Jaroslav Štorkán (1927); Sergej Kolu-bajiv (1929–1937); Augustin Kalandra (1931–1937); Jiří Sekera (1931–1937); J. Rozsypal (1933)

- Pomocné síly: Ludmila Fialová (1921–1922); Marie Chocová (1923–1926); Vlasta Havlová (1926–1927); Marie Bělíková (1927–1931); Jindra Trojánková (1929); Josef Brabec (1931)
- Zřizenci: Antonie Stallichová (1921–1931); Jindra Trojánková (1930–1931); František Šárovec (1931)

Ústav lesní biochemie a pedologie (Biochemický ústav)

- Přednosta: Antonín Němec (1922–1937)
- Odborné síly: Karel Kvapil (1922–1928); Michal Zagorskij (1925–1927); Sergej Borisov (1928–1933); Bohuslav Mařan (1929–1937); C. J. Katchespiroff (1929–1931)
- Expert: Emil Šmrha (1922–1927)
- Odborný poradce: Karel Kvapil (1930–1931)
- Pomocný personál: Bohumil Řeháček (1922–1929); Karla Hašková (1922–1931); M. Kukulová (1928–1929); J. Šedivý (1929–1930); Jindra Trojánková (1929–1931); Václav Volf (1929–1931)

Ústav lesnické politiky a spravovědy

- Přednosta: Václav Weingartl (1932–1937)
- Odborní pracovníci: Josef Šulc (1932–1937)

Státní výzkumné ústavy lesnické (lesní produkce) v Brně

Ústav pro pěstění lesů a lesní biologii

- Přednosta: Josef Konšel (1923–1931, 1936); Gustav Vincent (1932–1935, 1937)
- Odborné síly: Bohuslav Polanský (1926–1935, 1937); Gustav Vincent (1926–1931, 1936); Alois Zlatník (1934–1935, 1937); Josef Žabka (1936)
- Kancelářské síly: Josefa Ondrášková (1926–1931)
- Zřizenci: Antonín Skoupý (1926–1931); Josef Skoupý (1930)

Ústav lesnické ekonomie

- Přednosta: Rudolf Haša (1923–1936); Rudolf Ille (1937)
- Přednosta Geodetické a fotogrammetrické stanice: Alois Tichý (1925–1937)
- Odborné síly: Fedor Korsuň (1925–1937); Vojtěch Kraus (1925–1927); Alexander Leporský (1925–1937); Karel Matásek (1925–1927); Zdeněk Oba-

lil (1925–1937); Bohuslav Polanský (1925–1927); Ludvík Scheich (1925–1928); Vladimír Zogorodnov (1925–1927); Rudolf Žák (1925–1928); Petr Uvarov (1928); Fedor Kočetov (1930–1931, 1936); N. Voronkov (1931); Karel Matějů (1936)

- **Experti:** Alexander Van der Vliet – profesor na ČVUT Praha (1929); Mykola Kosjura – profesor Ukrajinské akademie hospodářské v Poděbradech (1929)
- **Pomocné síly:** Cyril Vágner (1923–1931); Karel Müller (1930–1931); Marie Tichá (1931); Vilém Valenta (1931)
- **Zřízení:** Jan Modličovský (1923–1931); Vilém Valenta (1923–1928)
- **Externí pracovníci:** Alois Zlatník (1931); Ivan Zvorykin (1931)

Státní výzkumné ústavy lesnické v Banské Štiavnici

Ústav biologický (od roku 1933 Ústav pro pěstování lesů a lesní biologii; v roce 1936 opět Ústav lesnické biologie a následně opětovně Ústav pro pěstování lesů a lesní biologii)

- **Správce ústavu:** Rudolf Haša (1923–1927); Antonín Michálek (1928–1931); přednosta: Ján Madlen (1932–1935); Bohuslav Polanský (1936); Ján Madlen (1937)
- **Odborné síly:** Miloš Adamička (1923–1927); Karol Pospíšil (1923–1928, 1930–1931); Bedřich Černý (1924–1928); Antonín Charvát (1925–1931); Antonín Michálek (1925–1927); Ján Rezníček (1928–1929); Jozef Bartoš (1929–1931); Jozef Hudec (1929–1931); Theodor Pítel (1929–1931); Jaroslav Pultar (1929); Konstantin Filz (1930–1931); František Jozef Turček (1933–1935, 1937)
- **Pomocné síly:** Ján Šteffek (1923–1931); Helena Černáková (1923–1929); Karol Pospíšil (1929); Marie Macková (1930–1931); Marie Poljaková (1930–1931)

Ústav pro lesní těžbu a lesnickou technologii (lesnické technologie)

- **Správce ústavu:** Vladimír Hruban (1924–1929); Ján Rezníček (1930–1931); Rudolf Ille (1932–1937)
- **Odborné síly:** Ján Rezníček (1929); Konstantin Filz (1930–1931, 1937); Rudolf Ille (1930–1931); Zdeněk Linhart (1931–1932, 1935–1937); Karel Kvapil (1932–1934)
- **Kancelářské síly:** Mária Mészárossová (1930–1931); Ján Šteffek (1930–1931)
- **Zřízení:** Josef Kozohorský (1924–1929); Ignác Osvald (1929–1931); Václav Volf (1929)

Státní pokusné stanice lesnické

Státní pokusná lesnická stanice v Přísku

- Správce stanice: Josef Duda (1925–1931); J. Řezníček (1932–1937)
- Odborné síly: František Zima (1925–1927); František Salač (1925, 1928–1929; 1931–1937); Rudolf Sychrovský (1925, 1931–1937); Eduard Krča (1933–1937)
- Kancelářské síly: Alois Sláma (1925–1928); Antonín Eberle (1928–1937)

Státní pokusná lesnická stanice v Hranicích

- Správce stanice: František Matějka (1925–1937)
- Odborné síly: Vladimír Hendrych (1926–1937); Oldřich Pacák (1926–1937); Jaroslav Štěpina (1926–1937); Stanislav Juklík (1928–1937); František Salač (1930)
- Kancelářské síly: Bohumila Jakoubková (1925–1928); Ludmila Záborcová (1929–1937)

Státní pokusná lesnická stanice v Zákupích

- Správce stanice: Štefan Schmid (1926–1935); Eduard Krča (1936–1937)
- Odborné síly: Karel Bohutínský (1926–1935); Hugo Herrmann (1926–1929); Gustav Merker (1928–1929); Emilie Merkerová (1926–1935); Augustin Wabra (1926–1935); Ernest Müller (1931–1935); Eduard Krča (1932–1935); Viktor Gutschick (1933–1937); Eduard Langer (1936–1937)
- Kancelářské síly: Ernest Müller (1926–1927, 1930); Hugo Herrmann (1930)

Státní pokusná lesnická stanice v Jemnici

- Správce stanice: Augustin Valentin (1926–1935, 1937); Václav Štrégl (1936)
- Odborné síly: Václav Štrégl (1929–1932, 1934–1935, 1937)
- Administrativní síly: Augustin Eberle (1926–1928); Václav Štrégl (1928, 1933)

Státní pokusná lesnická stanice v Liptovském Hrádku

- Přednosta stanice: Bohuslav Procházka (1926–1932); Antonín Březina (1933–1937)
- Odborné síly: Otakar Horák (1926–1929); František Lysý (1926–1932); Václav Štrégl (1926–1927); Václav Prášil (1928–1935, 1937); Anna Husková (1929–1935, 1937); Josef Ragauer (1929–1935, 1937); Miloš Vysocký (1929–1937); Otakar Horák (1930–1935, 1937); Jan Chmelický (1930–1935, 1937)
- Kancelářské síly: Anna Husková (1926–1928); Hugo Oppitz (1928); Václav Štrégl (1928)

Státní pokusná lesnická stanice v Užhorodě (od roku 1933 ve Svaljavě)

- Správce stanice: Václav Rerych (1927–1937)
- Odborné síly: Vladimír Horák (1927–1928); Antonín Zlatník (1928–1932); I. Zvorykin (1929, 1931–1932); Mykola Kosjura (1931–1932)

Informace za rok 1938 nejsou dostupné, ale lze předpokládat, že v naprosté většině byly identické s rokem 1937.

Zdroje: *Stádník 1928, 1929, 1930, 1931, 1932; Anonymus 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938*

Přehled vývoje počtu pracovníků v „ústavu“ v letech 1921–1937 podle jednotlivých kategorií:

Rok	Počet				
	odborné síly	pomocné odborné síly	administrativní síly	volontéři	celkem
1921	0 ¹⁾ ; 3 ²⁾	0 ¹⁾ ; 0 ²⁾	0 ¹⁾ ; 2 ²⁾	0 ¹⁾ ; 0 ²⁾	0 ¹⁾ ; 5 ²⁾
1922	1 ¹⁾ ; 7 ²⁾	0 ¹⁾ ; 1 ²⁾	0 ¹⁾ ; 7 ²⁾	0 ¹⁾ ; 0 ²⁾	1 ¹⁾ ; 15 ²⁾
1923	2 ¹⁾ ; 6 ²⁾	0 ¹⁾ ; 1 ²⁾	0 ¹⁾ ; 7 ²⁾	1 ¹⁾ ; 0 ²⁾	3 ¹⁾ ; 15 ²⁾
1924	3 ¹⁾ ; 7 ²⁾	0 ¹⁾ ; 2 ²⁾	0 ¹⁾ ; 8 ²⁾	2 ¹⁾ ; 3 ²⁾	5 ¹⁾ ; 20 ²⁾
1925	12 ¹⁾ ; 10 ²⁾	0 ¹⁾ ; 8 ²⁾	0 ¹⁾ ; 8 ²⁾	4 ¹⁾ ; 5 ²⁾	16 ¹⁾ ; 31
1926	15 ¹⁾ ; 10 ²⁾	0 ¹⁾ ; 9 ²⁾	1 ¹⁾ ; 12 ²⁾	3 ¹⁾ ; 3 ²⁾	19 ¹⁾ ; 34 ²⁾
1927	14 ¹⁾ ; 11 ²⁾	0 ¹⁾ ; 9 ²⁾	1 ¹⁾ ; 11 ²⁾	3 ¹⁾ ; 3 ²⁾	18 ¹⁾ ; 34 ²⁾
1928	11 ¹⁾ ; 16 ²⁾	2 ¹⁾ ; 5 ²⁾	2 ¹⁾ ; 13 ²⁾	2 ¹⁾ ; 2 ²⁾	17 ¹⁾ ; 36 ²⁾
1929	10 ¹⁾ ; 19 ²⁾	6 ¹⁾ ; 2 ²⁾	2 ¹⁾ ; 19 ²⁾	3 ¹⁾ ; 0 ²⁾	21 ¹⁾ ; 40 ²⁾
1930	10 ¹⁾ ; 27 ²⁾	5 ¹⁾ ; 1 ²⁾	4 ¹⁾ ; 19 ²⁾	4 ¹⁾ ; 0 ²⁾	23 ¹⁾ ; 47 ²⁾
1931	13 ¹⁾ ; 27 ²⁾	7 ¹⁾ ; 1 ²⁾	4 ¹⁾ ; 23 ²⁾	–1 ¹⁾ ; 3 ²⁾	24 ¹⁾ ; 54 ²⁾
1932	– ³⁾	– ³⁾	– ³⁾	– ³⁾	20 ³⁾
1933	– ³⁾	– ³⁾	– ³⁾	– ³⁾	22 ³⁾
1934	– ³⁾	– ³⁾	– ³⁾	– ³⁾	21 ³⁾
1935	– ³⁾	– ³⁾	– ³⁾	– ³⁾	21 ³⁾
1936	19 ¹⁾ ; – ³⁾	8 ¹⁾ ; – ³⁾	9 ¹⁾ ; – ³⁾	–1 ¹⁾ ; – ³⁾	36 ¹⁾ ; 21 ³⁾
1937	– ³⁾	– ³⁾	– ³⁾	– ³⁾	22 ³⁾

Zdroje: ¹⁾Hofman 1956; ²⁾Stádník 1928, 1929, 1930, 1931, 1932; ³⁾Anonymus 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938.

Období 1939–1948

Vývoj

V období druhé světové války bylo znemožněno dokončení budování výzkumných ústavů dle koncepce Karla Šimana. K 17. 11. 1939 došlo k uzavření vysokých škol. Rozbití Československa vedlo k vysídlení občanů české národnosti z nově zřízeného Slovenského štátu a z obsazeného území Podkarpatské Rusi. Z Banské Štiavnice odešli kromě jiných i oba ředitelé tamních ústavů (Rudolf Ille a Bohuslav Polanský). V roce 1940 vznikl v Čechách (Protektorátu Čechy a Morava) Ústav lesní těžby a technologie dřeva (přednosta Rudolf Ille). Činnost některých ústavů nebo jejich částí byla omezena. Počet pracovníků se výrazně nezměnil, externí pracovníci zde našli plné uplatnění. Snahou bylo zaměstnat pracovníky z vysídlených území (Slovensko, Podkarpatská Rus, Sudety) a uvolněné pedagogy z uzavřených vysokých škol.

Po vzniku Slovenského štátu došlo k přerušení, resp. výraznému útlumu lesnického výzkumu. Zastavila se činnost Ústavu pro lesní těžbu a technologii dřeva (v letech 1939–1941 byl jeho vedoucím Otto Macko a v letech 1945–1946 Imrich Martinický a Ján Hajšel). Ústav pro pěstování lesů a lesní biologii omezil svoji činnost prakticky na semenářskou kontrolu. Jeho vedoucím byli postupně Otto Macko (1939–1941), Tibor Gerlachov (1941–1945) a Ján Madlen (1945–1946). Vedením Státních výzkumných ústavů lesnických v Banské Štiavnici byl pověřen Tibor Gerlachov.

V poválečném období, v roce 1946, vznikly další tři výzkumné ústavy (Ústav lesní dendrologie a geobotaniky, Ústav pro lesní stavebnictví, dopravnictví, meliorace a hrazení bystrin, Ústav myslivosti). Ve stejném roce zanikly všechny výzkumné stanice. Stávající ústavy byly podřízeny VI. odboru Ministerstva zemědělství. Činnost předválečných ústavů nebyla změněna.

Státní výzkumné ústavy lesnické v Praze a Brně byly podřízeny nově vzniklému Ředitelství státních výzkumných ústavů lesnických Praha (1947). Ředitelem byl jmenován Bohuslav Mařan a brněnským zástupcem Gustav Vincent. Tomuto ředitelství bylo podřízeno i devět polesí o celkové výměře 8 580 ha (Státní pokusné lesy výzkumných ústavů lesnických).

Státní výzkumné lesnické ústavy v Banské Štiavnici, zahrnující dva původní ústavy a další dva nově zřízené ústavy (Ústav ochrany lesů a Ústav myslivosti) byly nově podřízeny Ústřední správě lesnického výzkumu v Banské Štiavnici.

V roce 1947 byly zřízeny nové výzkumné stanice – v Kostelanech u Uherského Hradiště se zaměřením na šlechtění rychlerostoucích dřevin a v Kvildě a Rolavě rašelinařská stanice (dvě pracoviště), které spadaly pod Ředitelství státních výzkumných ústavů lesnických. Současně sem byly zařazeny i dvě stanice zaměřené na hydrologii – Kýchová a Zdechovka.

Období 1939–1948

Organizační struktura a personální obsazení

Státní výzkumné ústavy lesnické v Praze

Ústav pro ochranu lesů

- Přednosta: Augustin Kalandra (1939–1947)
- Odborné síly: Sergej Kolubajiv (1939–1947); Vlastimil Kučera (1947); Jiří Kudler (1947)

Ústav lesní biochemie a pedologie

- Přednosta: Antonín Němec (1939–1947)
- Odborné síly: Josef Čížek (1939–1944); Václav Klejzar (1939–1947); Zdeněk Vulterin (1945–1947)

Ústav pro myslivost

- Přednosta: Jiří Sekera (1939–1947)

Ústav lesní politiky a spravovědy

- Přednosta: Květoň Čermák (1939–1947)
- Odborní pracovníci: Konstantin Theodosijev (1939–1947)

Ústav lesní těžby a technologie dřeva

- Přednosta: Rudolf Ille (1940–1947)
- Odborní pracovníci: Josef Douda (1940–1947); Josef C. Popper (1940–1947)

Ústav pro lesní stavebnictví, dopravnictví, meliorace a hrazení bystřin

- Přednosta: Otakar Lhota (1939–1947)
- Odborné síly: Petr Pylypenko (1945–1947)

Ústav lesní dendrologie a geobotaniky

- Přednosta: Pravdomil Svoboda (1946–1947)

Státní výzkumné ústavy lesnické v Brně

Ústav pro pěstění lesů a lesnickou biologii

- Přednosta: Gustav Vincent (1939–1947)
- Odborné síly: Vladimír Špalek (1939–1947)

Ústav lesní ekonomie

- Přednosta: Zdeněk Obalil (1939–1947)
- Přednosta Geodetické a fotogrammetrické stanice: Alois Tichý (1939–1947)
- Odborné síly: Alexander Leporský (1939–1947); Fedor Korsuň (1939–1947); Josef Žabka (1939–1947)

Státní výzkumné ústavy lesnické v Banské Štiavnici

Ústav pro pěstování lesů a lesní biologii

- Přednosta: Ján Madlen (1939–1946)
- Odborné síly: František Jozef Turček (1939–1946)

Ústav pro lesní těžbu a mechanickou a chemickou technologii dřeva

- Přednosta: Ján Hajšel (1939–1946)
- Odborné síly: C. Buzik (1939–1946); C. Jelenffy (1939–1946)

Zdroje: Šulc 1947, 1948, 1949

Období 1948–1958

Vývoj

Ve vývoji ústavu je toto období nejsložitější. Docházelo ke slučování ústavů, k jejich oddělování, měnil se zřizovatel. Rok 1948 přinesl řadu trendů, které se promítly v dalším roce.

V roce 1949 byl zrušen Ústav pro lesní těžbu a technologii dřeva v důsledku zřízení Státního dřevařského výzkumného ústavu. V roce 1950 byl založen Pedologický ústav v Banské Štiavnici a Výzkumná stanice pro větrolamy v Gabčíkově.

K 1. lednu 1951 byly všechny tři Státní výzkumné ústavy lesnické v Československu (Praha, Brno, Banská Štiavnica) sloučeny do jediného resortního výzkumného ústavu pod Ministerstvem zemědělství – Výzkumného ústavu pro lesní výrobu v Praze, s pobočkou v Banské Štiavnici. Tato reorganizace se připravovala již od roku 1948. Podle zásady tehdejšího Ústředí vědeckého výzkumu (při Státním úřadu plánovacím) měly existovat tři stupně výzkumných ústavů – ústřední, resortní a sektorové (podnikové).

V polovině roku 1951 byl ústav přestěhován z Prahy-Dejvic do Zbraslavi-Strnad, do bývalé ozdravovny s novou přístavbou, která vznikla v letech 1950–1951, kam byly přemístěny ústavy z Prahy a Brna, kde sídlí dodnes. Na Slovensku se výzkumná pracoviště soustředila do Banské Štiavnice.

V roce 1951 došlo ke zřízení pěti sektorových ústavů u Československých státních lesů (vznik v roce 1948) – Ústav pro pěstění lesů, semenářství a školkařství v Opočně, Ústav myslivosti ve Zbraslavi, Ústav rašelinářský v Hoře Svatého Šebestiána, Ústav pro hospodářskou úpravu lesa v Bratislavě a Ústav pro mechanizaci lesního hospodářství v Oravském Podzámku, z nichž některé byly následně transformovány na výzkumné stanice nebo samostatné ústavy.

Součástí Ústavu pro pěstění lesů, semenářství a školkařství v Opočně byl v letech 1951–1975 Lesní závod Opočno (ředitelé Boris Kestřánek – 1951–1953; Jiří Mottl – 1953–1954; Bohumil Jánký – 1954–1955 a Václav Jirkovský – 1956–1975) s detašovanými pracovišti v Dřeviči, Gabčíkově a Jelšavě. V Jelšavě v roce 1951 vznikla Výzkumná stanice pro zalesňování nezemědělských půd.

K 1. září 1951 vzniklo samostatné MLDP, jemuž byl podřízen i VÚLHM Strnady, které připravilo novou koncepci lesnického výzkumu. K 1. dubnu 1952 vznikly tři samostatné výzkumné ústavy:

- ▶ Výzkumný ústav lesního hospodářství ve Zbraslavi-Strnadech s pobočkou v Banské Štiavnici, do které byly zařazeny Výzkumná stanice pro větrolamy v Gabčíkově (v roce 1952 byla její činnost rozšířena o problematiku pěstování a šlechtění rychlerostoucích dřevin), dále Výzkumná stanice pro zalesňování neobdělávaných půd v Jelšavě a konečně i Výzkumná stanice pro semenářství v Liptovském Hrádku, jejíž činnost byla obnovena v roce 1955. Do VÚLH ve Zbraslavi-Strnadech patřila také stanice v Kostelanech u Uherského Hradiště, stanice v Hnojníku (transformovaný a přestěhovaný Výzkumný ústav rašelinářský), Pokusné lesnické závody v Opočně a Zbraslavi (ústředí ve Strnadech – ředitel Hodný; polesí Slapy – Josef Jirman; polesí Homole – Alexandr Schneeberg, polesí Hradištko – Lizna)
- ▶ Výzkumný ústav mechanizace lesního průmyslu v Oravském Podzámku
- ▶ Výzkumný ústav myslivosti a lesnické zoologie ve Zbraslavi

Výzkumný ústav lesního hospodářství se v té době sestával ze šesti oddělení:

- biologie
- ochrany lesů
- ekonomiky
- lesotechnických meliorací
- hospodářské úpravy lesů
- pěstění lesů

K 1. lednu 1953 byla zřízena Československá akademie zemědělských věd (ČSAZV) jako nástupnická organizace Československé akademie zemědělské (ČAZ), jejíž činnost byla v průběhu let 1939–1945 prakticky zastavena a v roce 1952 byla zrušena. Do správy ČSAZV byly převedeny všechny resortní zemědělské výzkumné ústavy, včetně Výzkum-

ného ústavu lesního hospodářství ve Zbraslavi-Strnadech, Výzkumného ústavu myslivosti a lesnické zoologie ve Zbraslavi a Výzkumného ústavu mechanizace lesního průmyslu v Oravském Podzámku.

K 1. dubnu 1954 po dohodě mezi MZe a MLDP došlo ke zřízení Výzkumného ústavu zemědělsko-lesnických meliorací (současného Výzkumného ústavu meliorací a ochrany půdy, v. v. i.), jehož základem bylo oddělení lesotechnických meliorací vedené Bohuslavem Mařanem (do té byl integrální součástí Výzkumného ústavu lesního hospodářství), jenž byl v letech 1954–1957 prvním ředitelem tohoto nově vzniklého ústavu. Začleněny do něj byly i další složky spadající pod ČSAZV, včetně rašelinářského pracoviště v Hoře Svatého Šebestiána a části výzkumné stanice v Hnojníku.

Výzkumný ústav myslivosti a lesnické zoologie v roce 1954 přechází z kompetence MLDP do kompetence MZe. K 1. dubnu 1955 přechází také pod ČSAZV pod novým názvem Výzkumný ústav lesa a myslivosti.

Od 1. ledna 1956 byl do VÚLM Zbraslav z VÚLHM Strnady převeden základní výzkum z oborů lesnické mikrobiologie, ekologie a typologie, fyziologie a šlechtění, užitě entomologie a fytopatologie. Ústav se členil následovně:

výzkumná složka

- lesnická složka
- myslivecká složka
- oddělení společenských vědeckých služeb se studijním referátem, knihovnou, dokumentační, publikační, propagační a výměnnou službou a fotolaboratoří
- chemická laboratoř
- radiobiologická laboratoř

technická složka

- kontrolní oddělení (kontrola lesní ochrany a chorob zvěře)
- pokusný lesní závod
- vlastní technický provoz

hospodářsko-správní složka

Zdroje: *Daňha & Píša 1957*

Ve stejném roce je založena (obnovena) činnost Výzkumné stanice pro semenářství v Lip-tovském Hrádku. Po zániku MLDP v roce 1956 je Výzkumný ústav lesního hospodářství ve Zbraslavi-Strnadech začleněn rovněž pod ČSAZV. Jeho integrální součástí se stává Výzkumný ústav mechanizace a lesního průmyslu v Oravském Podzámku na Slovensku. V roce 1956 je založen šlechtitelský objekt – Arboretum Sofronka (Plzeň–Bolevec).

Období 1948–1958

Organizační struktura a personální obsazení

Státní výzkumné ústavy lesnické v Praze

Ústav pro ochranu lesů

- Přednosta: Augustin Kalandra
- Odborné síly: Sergej Kolubajiv; Vlastimil Kučera; Jiří Kudler

Ústav lesní biochemie a pedologie

- Přednosta: Antonín Němec
- Odborné síly: Václav Klejzar; Rudolf Kohout; Eva Štěpinová; Zdeněk Vulterin

Ústav pro myslivost

- Přednosta: Jiří Sekera

Ústav pro lesnickou politiku a spravovědu

- Přednosta: Květoň Čermák
- Odborné síly: Věroslav Jánský; Miroslav Landa; Konstantin Theodosijev

Ústav lesní těžby a technologie dřeva

- Přednosta: Rudolf Ille
- Odborné síly: Josef Douda; Jan Jindra; Josef C. Popper

Ústav pro lesní stavebnictví, dopravnictví, meliorace a hrazení bystřin

- Přednosta: Otakar Lhota
- Odborné síly: Vlastimil Pasák; Vladimír Kabeláč; Petr Pylypenko

Ústav lesní dendrologie a geobotaniky

- Přednosta: Pravdomil Svoboda

Státní výzkumné ústavy lesnické v Brně

Ústav pro pěstění lesů a lesnickou biologii

- Přednosta: Gustav Vincent
- Odborné síly: Jan Flek; Miroslav Polnar; Vladimír Špalek; Zdeněk Zavadil

Ústav lesní ekonomie

- Přednosta: Zdeněk Obalil
- Přednosta Geodetické a fotogrammetrické stanice: Alois Tichý
- Odborné síly: Alexander Leporský; Fedor Korsuň; Jan Roupec; František Vačlena; Josef Žabka

Státní výzkumné ústavy lesnické v Banské Štiavnici

Ústav pro pěstování lesů a lesní biologii

- Neobsazeno

Ústav pro lesní těžbu a mechanickou a chemickou technologii dřeva

- Neobsazeno

Ústav pro ochranu lesů

- Přednosta: Jaroslav Lemarie

Ústav pro myslivost

- Přednosta: neobsazeno
- Odborné síly: František Jozef Turček

Zdroje: Šulc 1949

Období 1959–2007

Vývoj

K 1. lednu 1959 byl zřízen Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti se sídlem ve Zbraslavi-Strnadech, a to sloučením Výzkumného ústavu lesního hospodářství a Výzkumného ústavu lesa a myslivosti. Stále byl řízen ČAZV (Správou zemědělských výzkumných ústavů), a to až do roku 1964, kdy přešel pod Správu lesního hospodářství MZLVH.

V roce 1965 vzniká pracoviště v Krušných horách se sídlem v Dubí, následně je přestěhováno do v Ústí nad Labem.

Také na Slovensku došlo k centralizaci (1959) – pod slovenskou pobočku ČAZV přešla Správa výzkumných ústavů lesnických v Banské Štiavnici, zahrnující Výzkumný ústav lesního hospodářství v Banské Štiavnici (ředitel Dušan Zachar). Jeho součástí se stal i Odbor pro hospodářskou úpravu lesů, který byl předtím součástí SAV. Tím došlo organizačně k rozdělení českých a slovenských výzkumných pracovišť, i když formální i neformální spolupráce probíhala i nadále a trvá do současnosti.

V roce 1975 byl ústav pověřen funkcí Odvětvového normalizačního střediska pro lesní hospodářství; zrušeno bylo v roce 2006. V roce 1990 byl zrušen Útvar ASŘ.

Po roce 1989 došlo v rámci ústavu k řadě změn. K 1. lednu 1991 přešla VS Křtiny pod MZLU Brno. V roce 1996 zaniká Útvar myslivosti, část se stává samostatným oddělením Útvaru ochrany lesa. Obnoven byl v roce 2006.

Období 1959–2007

Organizační struktura a personální obsazení

Nově zřízený Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti Strnady (VÚLHM) se k 1. 1. 1959 skládal z těchto oddělení:

- ▶ Lesní prostředí
- ▶ Biologie lesních dřevin
- ▶ Zakládání a pěstování lesa
- ▶ Ochrana lesa
- ▶ Lesní technika
- ▶ Lesnická ekonomika
- ▶ Biologie zvěře
- ▶ Chov zvěře
- ▶ Knihovna a dokumentace
- ▶ Kontrolní a zkušební oddělení

K nim náležela ještě provozní složka s technickou skupinou, hospodářsko-administrativní skupinou a s pokusným lesním závodem, zahrnujícím polesí Jíloviště (1 260 ha), Třebotov (1 518 ha) a Heřmanův Městec (980 ha). Dále sem patřila obora Březka (210 ha) a přidružené honitby Kačina (264 ha), Tochovice (212 ha) a Zbraslav (650 ha).

Zdroje: *Sobotka & Daňha 1959*

V roce 1961 bylo v rámci ústavu deset oddělení:

Oddělení lesního prostředí (vedoucí Karel Mráz, počet výzkumných pracovníků 11, počet technických a pomocných pracovníků 20)

- pracovní kolektiv lesnické biochemie
- pracovní kolektiv mikrobiologie
- pracovní kolektiv lesnické klimatologie

- pracovní kolektiv lesnického půdoznalství
- pracovní kolektiv radiobiologie

Oddělení biologie lesních dřevin (vedoucí Věroslav Samek, počet výzkumných pracovníků 10, počet technických a pomocných pracovníků 16)

- pracovní kolektiv šlechtění listnáčů
- pracovní kolektiv šlechtění jehličnanů
- pracovní kolektiv introdukce
- pracovní kolektiv ekologie a typologie

Oddělení šlechtění a pěstování topolů (vedoucí Jiří Mottl, počet výzkumných pracovníků 3, počet technických a pomocných pracovníků 23)

Oddělení zakládání a pěstování lesa (vedoucí Vladimír Peřina, počet výzkumných pracovníků 10, počet technických a pomocných pracovníků 13)

- pracovní kolektiv obnovy a výchovy
- pracovní kolektiv převodů
- pracovní kolektiv topolů
- pracovní kolektiv školkařství a zalesňování

Oddělení ochrany lesů (vedoucí Vladislav Martinek, počet výzkumných pracovníků 12, počet technických a pomocných pracovníků 13)

- pracovní kolektiv entomologie
- pracovní kolektiv fytopatologie
- pracovní kolektiv vertebratologie
- pracovní kolektiv evidence škůdců a prognóza škod

Oddělení lesní techniky – VS Křtiny (vedoucí Václav Štaud, počet výzkumných pracovníků 14, počet technických a pomocných pracovníků 22)

- pracovní kolektiv těžby a přibližování dříví
- pracovní kolektiv mechanizace pěstebních prací
- pracovní kolektiv pro zavádění výsledků výzkumu do lesnického provozu

Oddělení lesnické ekonomiky – se sídlem v zámku na Zbraslavi (vedoucí Milan Novotný, počet výzkumných pracovníků 13, počet technických a pomocných pracovníků 22)

- pracovní kolektiv řízení lesního hospodářství
- pracovní kolektiv ekonomiky práce a výrobních procesů
- pracovní kolektiv dendrometrie
- pracovní kolektiv historie lesa

Oddělení biologie zvěře – se sídlem na Zbraslavi-Havlíně (vedoucí Alois Kotrlý, počet výzkumných pracovníků 8, počet technických a pomocných pracovníků 10)

- pracovní kolektiv biologie drobné zvěře
- pracovní kolektiv biologie spárkaté zvěře
- pracovní kolektiv parazitologie
- pracovní kolektiv přímých prostředků k ochraně lesních a zemědělských kultur proti škodám zvěří

Oddělení chovu zvěře – se sídlem na Zbraslavi-Havlíně (vedoucí Jiří Sekera, počet výzkumných pracovníků 5, počet technických a pomocných pracovníků 2)

Studijní oddělení (vedoucí Pravdomil Hušek, počet pracovníků 18)

Zdroje: *Anonymus 1961*

Pozn.: Zde uvedená „oddělení“ lze pojmut jako současné „útvary“ a „pracovní kolektivy“ jako současná „oddělení“.

Součástí Ústavu se v roce 1960 staly i tři výzkumné stanice (uvedené v jiné formě výše)

- ▶ Kostelany – původně pouze část oddělení biologie dřevin; od roku 1960 oddělení pro pěstění a šlechtění
- ▶ Opočno – oddělení zakládání a pěstování lesa
- ▶ Křtiny – oddělení lesnické techniky

Pod ústav spadala i tři polesí

- ▶ Heřmanův Městec
- ▶ Jíloviště (Václav Mejstřík)
- ▶ Třebotov

V roce 1971 bylo organizační členění VÚLHM Strnady následující:

- ▶ Oddělení lesního prostředí (vedoucí Alois Sobotka, 20 pracovníků)
- ▶ Oddělení biologie lesních dřevin (vedoucí Zdeněk Zavadil, 27 pracovníků)
- ▶ Oddělení šlechtění listnatých dřevin a semenářství – VS Kostelany (vedoucí Jiří Mottl, 42 pracovníků)
- ▶ Oddělení pěstování lesa – VS Opočno (vedoucí Vladimír Peřina, 38 pracovníků)
- ▶ Oddělení ochrany lesa (vedoucí Vladislav Martinek, 31 pracovníků)
- ▶ Oddělení lesní techniky – VS Křtiny (vedoucí Václav Štaud, 46 pracovníků)
- ▶ Oddělení lesnické ekonomiky (vedoucí Zdeněk Bludovský, 33 pracovníků)
- ▶ Oddělení biologie a chovu zvěře – Zbraslav-Havlín (vedoucí Alois Kotrlý, 39 pracovníků)
- ▶ Oddělení radiačního šlechtění (vedoucí Lubor Ryška, 21 pracovníků)
- ▶ Oddělení laboratoře výnosu (vedoucí Jaroslav Řehák, 12 pracovníků)

- ▶ Oddělení laboratoře fyziologie (vedoucí Jan Materna, 16 pracovníků)
- ▶ Matematicko-statistická laboratoř (vedoucí Božena Temlová, 10 pracovníků)
- ▶ Studijní oddělení (vedoucí Antonín Kárník, 24 pracovníků)
- ▶ Provozní složka:
 - administrativa (vedoucí Eduard Klučina, 30 pracovníků)
 - technické oddělení (vedoucí Jan Mejstřík, 28 pracovníků)
 - pokusné lesní objekty (vedoucí František Hubáček, 18 pracovníků)

Zdroje: *Anonymus 1971c*.

V roce 1981 bylo organizační členění VÚLHM Strnady následující:

VS Křtiny (vedoucí Alois Švenda)

- Oddělení mýtních těžeb
- Oddělení předmýtních těžeb
- Oddělení lesopěstebních prací
- Oddělení technologické přípravy pracovišť

VS Opočno (vedoucí Vladimír Peřina)

- Oddělení školkařství a zalesňování
- Oddělení výchovy a obnovy porostů

VS Kunovice (vedoucí Jiří Mottl)

- Oddělení šlechtění a pěstování listnatých dřevin
- Oddělení lesního semenářství

Útvar ekologie (vedoucí Jan Materna)

- Oddělení lesnické hydrologie
- Oddělení půdní chemie a biologie
- Oddělení znečištění ovzduší
- Oddělení laboratoří
- Specializovaná detašovaná pracoviště na úrovni oddělení:
 - pracoviště Krušné hory
 - pracoviště Želivka
 - pracoviště Beskydy

Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin (vedoucí Antonín Šika)

- Oddělení genetiky a šlechtění
- Oddělení introdukce a produkční ekologie
- Oddělení vegetativní reprodukce lesních dřevin
- Oddělení produkce lesních dřevin

Útvar ochrany lesů (vedoucí Vladislav Martinek)

- Oddělení lesnické entomologie
- Oddělení lesnické fytopatologie
- Oddělení herbicidů
- Oddělení drobných škodlivých organismů
- Oddělení evidencence a prognózy škodlivých činitelů

Útvar automatizovaných systémů řízení (vedoucí Milan Novotný)

- Oddělení operačního výzkumu
- Oddělení plánových systémů
- Oddělení informačních systémů
- Oddělení samočinného počítače

Útvar lesnické ekonomiky (vedoucí Zdeněk Bludřovský)

- Oddělení racionalizace pracovních procesů
- Oddělení lidského faktoru
- Oddělení odvětvové ekonomiky
- Oddělení normování práce

Útvar myslivosti (vedoucí Miroslav Liška)

- Oddělení drobné zvěře
- Oddělení spárkaté zvěře
- Oddělení ochrany zvěře

Odvětvové informační středisko – ODIS (vedoucí Josef Běle)

- Oddělení řízení vědecko-technických a ekonomických informací – VTEI
- Oddělení dokumentace a studijně rozborové činnosti
- Oddělení tisku a propagace

Útvar rozvoje vědy a techniky (vedoucí Václav Novotný)

V roce 1981 bylo v ústavu zaměstnáno 499 pracovníků:

- ve výzkumné sféře 274 pracovníků – 56 vědeckých, 91 výzkumných a 127 technických
- ve službách výzkumu 136
- v administrativě a Správě pokusných lesních objektů apod. 80 pracovníků
- v řídicí složce 9 pracovníků

Zdroje: *Anonymus 1981e; Vančura 1991*

V roce 1991 bylo organizační členění VÚLHM Strnady následující:

- VS Opočno (vedoucí Antonín Jurásek)
- VS Kunovice (vedoucí Pavel Radosta)
- Útvar ekologického monitoringu (vedoucí Martin Černý)
- Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin (vedoucí František Beran)
- Útvar ekologie lesa (vedoucí Václav Lochman)
- Útvar ochrany lesa (vedoucí Petr Zahradník)
- Útvar lesnické politiky (vedoucí Jiří Matějčík)
- Útvar myslivosti (vedoucí Bohumil Volf)
- Útvar laboratoří (vedoucí Jan Studnička)
- Útvar zpracování dat (vedoucí Rudolf Tloušť)
- Odvětvové informační středisko – ODIS (vedoucí Josef Běle)

Zdroje: *Vančura 1991*

V roce 1996 bylo organizační členění VÚLHM Strnady následující:

- VS Opočno (vedoucí Antonín Jurásek)
- VS Kunovice (vedoucí Zdeňka Procházková)
- Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin (vedoucí František Beran)
- Útvar ekologie lesa (vedoucí Hana Uhlířová)
- Útvar ochrany lesa (vedoucí Petr Zahradník)
- Útvar lesnické politiky (vedoucí Jiří Matějčík)
- Útvar vědeckých, technických a ekonomických informací (vedoucí Eva Kulhánková)

Zdroje: *Anonymus 1996c*

V roce 2001 bylo organizační členění VÚLHM Strnady následující:

- VS Opočno (vedoucí Antonín Jurásek)
- VS Kunovice (vedoucí Zdeňka Procházková)
- Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin (vedoucí Jana Malá)
- Útvar ekologie lesa (vedoucí Vít Šrámek)
- Útvar ochrany lesa (vedoucí František Soukup)
- Útvar lesnické politiky (vedoucí Jiří Matějčík)
- Útvar zkušebních laboratoří (vedoucí Zdena Sovová)
- Útvar informatiky (vedoucí Robert Klán)

Zdroje: *Anonymus 2001*

V roce 2006 bylo organizační členění VÚLHM Strnady následující:

- VS Opočno (vedoucí Antonín Jurásek)
- VS Kunovice (vedoucí Zdeňka Procházková)

- Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin (vedoucí Jana Malá)
- Útvar ekologie lesa (vedoucí Vít Šrámek)
- Útvar Lesní ochranné služby (vedoucí František Soukup)
- Útvar myslivosti (vedoucí František Havránek)
- Útvar zkušebních laboratoří (vedoucí Olga Jeřábková)
- Útvar lesnické politiky (vedoucí Jiří Matějček)
- Útvar Lesnické informační centrum (vedoucí Šárka Holzbachová)

V tomto období byl VÚLHM postupně řízen Ministerstvem zemědělství, lesního a vodního hospodářství, Ministerstvem lesního a vodního hospodářství a Ministerstvem zemědělství.

Organizační struktura se v průběhu let měnila. Byl zrušen útvar Automatizovaných systémů řízení a VS Křtiny byla převedena pod LDF MZLU.

K 1. 1. 1993 byl VÚLHM Strnady transformován z rozpočtové organizace na příspěvkovou organizaci.

Období 2007–2022

K 1. lednu 2007 byl ústav transformován podle zákona č. 341/2005 Sb., o veřejných výzkumných institucích, v platném znění, na Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, v. v. i. V souladu se zmiňovaným zákonem došlo k několika podstatným změnám:

- ▶ Vznikla Dozorčí rada (v případě VÚLHM sedmičlenná) složená ze šesti externích členů (především zástupců zřizovatele), a jednoho interního člena. Její hlavní funkcí je dozorčí, kontrolní a v některých případech rozhodovací činnost. Funkční období Dozorčí rady je pětileté a členy jmenuje zřizovatel.
- ▶ Vznikla Rada instituce (v případě VÚLHM dvanáctičlenná) složená z osmi interních členů a čtyř externích členů. Je poradním orgánem ředitele, který schvaluje řadu materiálů. Volí ředitele, kterého následně jmenuje zřizovatel. Členy Rady instituce volí vědečtí pracovníci, splňující stanovená kritéria. Funkční období Rady instituce je pětileté.
- ▶ Funkční období ředitele je pětileté a tuto funkci může zastávat dvě období po sobě.
- ▶ Činnosti vykonávané Ústavem byly rozděleny do tří skupin dle zákonem stanovených kritérií:
 - hlavní činnost – musí dosahovat minimálně 50 %;
 - další činnost;
 - jiná činnost

- ▶ Změnil se systém financování – veškeré projekty podléhají zákonu č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v platném znění (navazující na zákon č 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách). Výjimku tvoří institucionální příspěvek, který byl nejprve realizován formou naplňování výzkumných záměrů (roky 2007–2016 – dvě pětiletá období), později financování transformováno v rámci Dlouhodobého koncepčního rozvoje výzkumné organizace (2017–2022); bude se připravovat další pětileté období)

V roce 2011 bylo organizační členění VÚLHM Strnady následující:

- VS Opočno (vedoucí Antonín Jurásek)
- VS Kunovice (vedoucí Zdeňka Procházková)
- Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin (vedoucí Jana Malá)
- Útvar ekologie lesa (vedoucí Vít Šrámek)
- Útvar Lesní ochranné služby (vedoucí Petr Zahradník, Miloš Knížek)
- Útvar myslivosti (vedoucí František Havránek)
- Útvar zkušebních laboratoří (vedoucí Hana Vinšová)
- Útvar lesnické politiky (vedoucí Jiří Matějčík) – v tomto roce byl útvar zrušen
- Útvar Lesnické informační centrum (vedoucí Šárka Holzbachová)

V roce 2016 bylo organizační členění VÚLHM Strnady následující:

- VS Opočno (vedoucí Jiří Novák)
- VS Kunovice (vedoucí Pavel Kotrla)
- Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin (vedoucí Pavlína Máchová)
- Útvar ekologie lesa (vedoucí Vít Šrámek)
- Útvar Lesní ochranné služby (vedoucí Miloš Knížek)
- Útvar myslivosti (vedoucí František Havránek)
- Útvar zkušebních laboratoří (vedoucí Kateřina Havlíčková)
- Útvar Lesnické informační centrum (vedoucí Jan Řezáč)

Zdroje: *Anonymus 2016*

V roce 2021 bylo organizační členění VÚLHM Strnady následující:

- Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin (vedoucí Pavlína Máchová)
- Útvar ekologie lesa (vedoucí Monika Vejpustková)
- Útvar Lesní ochranné služby (vedoucí Miloš Knížek)
- Útvar myslivosti (vedoucí František Havránek)
- Útvar pěstování lesa – VS Opočno (vedoucí Jiří Novák)
- Útvar semenářství a rychlerostoucích dřevin – VS Kunovice (vedoucí Pavel Kotrla)
- Útvar Lesnické informační centrum (vedoucí Jan Řezáč)
- Útvar zkušebních laboratoří (vedoucí Kateřina Havlíčková)

Vedení VÚLHM

Květoň Čermák (1951) – ředitel VÚLV

Jaroslav Hofman (1951) – vedoucí výzkumu

Květoň Čermák (1952–1958) – ředitel VÚLH

Jaroslav Hofman (1952–1956) – vedoucí výzkumu

V. Palička (1956–1958) – vedoucí výzkumu

Alois Sobotka (1959–1963) – ředitel VÚLHM

V. Palička (1959) – zástupce ředitele pro výzkum

Pravdomil Hušek (1959–1960) – zástupce ředitele pro výzkum

Jan Jindra – zástupce ředitele pro výzkum (1960–1963)

František Hubáček (1959–1971) – zástupce ředitele pro provoz

Jan Jindra (1963–1975)

Alois Hrazdíra (1971–1975) – zástupce ředitele

Jan Materna – náměstek ředitele pro výzkum (1976)

Karel Urban (1975–1984)

Zdeněk Zavadil (1976–1980) – náměstek ředitele pro výzkum

Bedřich Fišer (1981–1984) – náměstek ředitele pro výzkum

Bedřich Fišer (1978–1980) – provozně technický náměstek

Antonín Lizna (1981–1984) – provozně technický náměstek

Jiří Skoblík (1984–1990)

Bedřich Fišer (1984–1990) – náměstek pro výzkum

Antonín Lizna (1984–1990) – provozně technický náměstek

Emanuel Kříž (1990–1992)

Karel Vančura (1990–1992) – náměstek pro výzkum

Jitka Vrátná (Kojetínová) (1990–1992) – ekonomický náměstek

Josef Běle – asistent ředitele

Karel Vančura (1992–1998)

Milan Bíba (1992–1998) – náměstek pro výzkum

Jitka Vrátná (Kojetínová) (1992–1998) – ekonomický náměstek

Petr Fojtík – asistent ředitele (1992–1998)

Petr Zahradník (1998–2012)

Bohumír Lomský (1998–2012) – náměstek pro výzkum

Jitka Vrátná (Kojetínová) (1998–2012) – ekonomický náměstek
Milan Bíba (1998–2001) – asistent ředitele
Karel Vančura (2004) – asistent ředitele
Dana Horajsová (2001–2004) – asistentka ředitele
Jitka Brouzdová (2004–2005) – asistentka ředitele
Michaela Jirečková (2006–2012) – asistentka ředitele
Bohumír Lomský (2012–2018)
Vít Šrámek (2012–2018) – náměstek pro výzkum
Jitka Vrátná (Kojetínová) (2012–2018) – ekonomický náměstek
Jana Danysová (Hlaváčková) (2014–2018) – asistentka ředitele a náměstků
Šárka Vaněčková (2014–2015) – asistentka ředitele a náměstků
Vít Šrámek (2018 – dosud)
Petr Zahradník (2018 – dosud) – náměstek pro výzkum
Jitka Vrátná (Kojetínová) (2018 – dosud – ekonomický náměstek
Jana Danysová (Hlaváčková) (2018 – dosud) – asistentka ředitele a náměstků
Matěj Kotek (2017–2020) – asistent ředitele a náměstků
Barbora Jarošová (2020–2022) – asistentka ředitele a náměstků
Dita Stodolová (2022–dosud) – asistentka ředitele a náměstků

V průběhu let se u ředitelů a náměstků vystřídala i řada sekretářek, které by z dnešního pohledu mohly být chápány také jako „asistentky“. Byly to: Dagmar Brožová; Eva Cislerová (Bendová); Čížková; Lenka Dunárová (Stášová); Ludiše Fišerová (Chaloupková); Petra Knapová (Olmerová); Daniela Lišková; Jarmila Malá; Vlasta Mičánková; Dagmar Novotná; Monika Panýrková.

Vědecká rada VÚLHM Strnady (1998–2006)

V roce 1998 byla zřízena Vědecká rada ústavu. Byla poradním orgánem ředitele ústavu. Vyjadřovala se zejména k zaměření ústavu, personální politice a k poradní, publikační, pedagogické a další činnosti. Skládala se z interní sekce (maximálně 10 členů – zaměstnanců ústavu) a externí sekce (maximálně 10 členů tuzemských organizací s vazbou na lesnictví a maximálně 10 členů lesnických institucí z okolních evropských zemí).

Složení vědecké rady

Předseda: Marian Slodičák (1999–2006)

Místopředseda: Jiří Skoblík (1999–2000); Milan Břba (2001–2003); Vít Šrámek (2003–2006)

Členové interní sekce: Milan Břba (1999–2000); Josef Frýdl (2003–2006); Jana Danysová (Hlaváčková) (2005–2006); Jaroslav Holuša (2001–2006); Vladimír Hynek (1999–2000); Antonín Jurásek (1999–2006); Robert Klán (2000–2004); Jana Malá (1999–2006); Zdeňka Procházková (1999–2006); František Šach (1999–2004); Vít Šrámek (1999–2002)

Členové externí sekce: Josef Gross (1999–2006); Vladimír Henžlík (1999–2006); František Chaloupka (2003–2006); František Kocourek (1999–2006); Vladimír Krchov (2002–2006); Emanuel Kula (2002–2006); Michal V. Marek (1999–2006); František Morávek (1999–2002); Jiří Novák (2002–2006); František Pelc (1999–2001); Vilém Podrázský (2003–2006); Ladislav Slonek (1999–2001); Václav Stránský (2003–2006); Albrecht Behm – Německo (2005–2006); Heinrich Braun – Německo (1999–2001); Dirk R. Eisenhauer – Německo (2002–2006); P. O. Glück – Rakousko (1999–2001); Gustav Matuszewski – Polsko (1999–2001); Július Novotný – Slovensko (1999–2006); Hardy Pfanz – Německo (1999–2006); F. Ruhm – Rakousko (1999–2001); Josef Svolba – Německo (1999–2006); Zbigniew Szierota – Polsko (2002–2006)

Dozorčí rada

První funkční období (2007–2011)

Předseda: Václav Stránský

Místopředseda: František Chaloupka

Členové: Antonín Jurásek (VÚLHM VS Opočno), František Pásek (MZe), Zdena Staňková

Druhé funkční období (2012–2016)

Předseda: Jan Šlajs (ÚZEI Praha – do 2013), Jaromír Vašíček (ÚHÚL Brandýs nad Labem – od 2014)

Místopředseda: Jaromír Vašíček (ÚHÚL Brandýs nad Labem – do 2013), Václav Kupčák (ČZU Praha – od 2014)

Členové: Jiří Bílý (MZe – do 2014), Martin Horálek (ČT – 2014–2016), Pavla Karychová (MZe – do 2013), Jaroslav Kubišta (ÚHÚL Brandýs nad Labem – od 2016), Václav Kupčák (ČZU Praha – 2013), Jan Lojda (MZe), Jana Malá (VÚLHM – do 2015), Václav Rybář (LČR – do 2015), Ondřej Sirko (MZe – od 2015), Jana Slabá (MZe – od 2013), Petr Zahradník (VÚLHM – od 2015)

Třetí funkční období (2017–2021)

Předseda: Jaromír Vašíček (ÚHÚL Brandýs nad Labem – do 2018), Jaroslav Kubišta (ÚHÚL Brandýs nad Labem – od 2018)

Místopředseda: Václav Kupčák (MENDELU Brno – do 2020), Václav Lidický (MZe – od 2020)

Členové: Ladislav Futtera (MZe – od 2019), Ladislav Jeřábek (MZe – do 2019), Alan Landa (MZe – do 2019), Václav Lidický, Jan Lojda (MZe), Jiří Pondělíček (MZe – 2019–2021), Ondřej Sirko (MZe), Jana Slabá (MZe – do 2017), Petr Zahradník (VÚLHM)

Rada instituce

První funkční období (2007–2011)

Předseda: Bohumír Lomský

Místopředseda: Vít Šrámek

Členové interní sekce: Jaroslav Holuša; Jana Malá; Jiří Novák; Radek Novotný; Zdeňka Procházková; Petr Zahradník

Členové externí sekce: Vladislav Badalík (LČR); Petr Kantor (MENDELU Brno); Miroslav Sloup (ÚHÚL); Ladislav Šimerda (Lesy Colloredo-Mansfeld)

Druhé funkční období (2012–2016)

Předseda: Vít Šrámek

Místopředseda: Antonín Jurásek

Členové interní sekce: Jaroslav Holuša (do 2013); Pavel Kotrla (od 2013); Miloš Knížek; Pavlína Máchová; Jiří Novák; Petr Novotný; Radek Novotný (od 2014); Zdeňka Procházková (do 2013)

Členové externí sekce: Jiří Kulhavý (MENDELU Brno); Jiří Novák† (do 2014, VLS Praha); Miloš Pařízek (od 2017, ÚHÚL); Vilém Podrázský (ČZU Praha); Ladislav Šimerda (Lesy Colloredo-Mansfeld)

Třetí funkční období (2017–2021)

Předseda: Vít Šrámek (2019); Jiří Novák (2019)

Místopředseda: Jiří Novák (do 2019); Pavlína Máchová (od 2019)

Členové interní sekce: Helena Cvrčková; Miloš Knížek; Pavel Kontrla; Jan Leugner; Pavlína Máchová; Kateřina Neudertová Hellebrandová

Členové externí sekce: Jiří Kulhavý (MENDELU Brno); Miloš Pařízek (ÚHÚL); Vilém Podrázský (ČZU Praha); Ladislav Šimerda (Lesy Colloredo-Mansfeld)

Biologie a šlechtění lesních dřevin

Počátek výzkumu oboru biologie a šlechtění lesních dřevin je možné vztáhnout k výzkumné činnosti realizované ve výzkumné stanici v Praze pro Čechy (1886) a výzkumné stanici v Brně pro Moravu a Slezsko (1888), založených při Výzkumném ústavu lesnickém v Mariabrunnu u Vídně (1891). Výzkum byl orientován na problematiku pěstování lesů a ověřování introdukce cizokrajných dřevin, zejména douglasky tisolisté, smrku sitka, borovice banksovky, dubu červeného a borovice černé.

Do konce první světové války bylo na území Čech a Moravy založeno 197 výzkumných ploch, mezi něž patřily i srovnávací výzkumné plochy s dílčími populacemi modřínů z východosudetské oblasti založené A. Cieslarem, který jako jeden z prvních výzkumníků zdůrazňoval význam původu reprodukčního materiálu lesních dřevin v souvislosti s obnovou lesních porostů a zalesňováním.

Na důležitost původu reprodukčního materiálu lesních dřevin, zejména pokud jde o lesní osivo, kladl důraz také Gustav Vincent při svém působení v Ústavu pro pěstování lesů v Brně (1923), kde navrhl pro území tehdejší Československé republiky dobrovolnou evidenci původu reprodukčního materiálu, lesního osiva a sazenic, a také zpracoval návrh základních zásad rajonizace reprodukčního materiálu a rozčlenění území tehdejší Československé republiky na lesní produkční oblasti a přirozené krajiny, které jsou srovnatelné se současnými přírodními lesními oblastmi.

Od třicátých let minulého století se v České republice započalo se zakládáním výzkumných provenienčních ploch pro některé hospodářsky významné lesní dřeviny (modřín, smrk a borovice). Po roce 1945 se v Ústavu pěstování lesů v Brně pokračovalo také v aktivitách v oboru semenářské kontroly, lesního semenářství a školkařství, v problematice vegetativního množení lesních dřevin, zejména řízkování a nově byl výzkum zaměřen na pěstování rychlerostoucích dřevin.

Od zřízení Výzkumného ústavu lesního hospodářství ve Zbraslavi-Strnadlech (1952) navázaly výzkumné obory řešené Útvarem biologie a šlechtění na aktivity Ústavu lesnické dendrologie a geobotaniky, založeném v Praze v roce 1946. Náplň činnosti Útvoru biologie a šlechtění lesních dřevin byla formulována a rozvíjena v souladu s vývojem stejnojmenného oboru v lesnicky vyspělých zahraničních zemích, jakými v té době byly např. Německo, státy Skandinávie aj.

Proběhla inicializace a následně realizace založení desítek výzkumných provenienčních ploch k dlouhodobému ověřování lesních dřevin. Značná pozornost byla věnována provenienčnímu výzkumu modřínu opadavého, borovice lesní, smrku ztepilého, jedle bělokoré, buku lesního a dalších listnatých dřevin, jako např. olše nebo břízy a dále různých introdukovaných dřevin.

Provenienční výzkum na národní i mezinárodní úrovni se tak stal v útvaru první a na dlouhou dobu hlavní výzkumnou činností, na kterou postupně navazovaly další aktivity, jako např. výzkum a rozvoj vegetativních způsobů množení lesních dřevin, hybridizační experimenty, výzkum a ověřování biotechnologických postupů při šlechtění lesních dřevin, včetně oboru introdukce lesních dřevin.

V rámci hybridizačních projektů a programů orientovaných na záchranu a zachování genofondu ohrožených populací lesních dřevin byly průběžně na celém území dnešní ČR zakládány dlouhodobé výzkumné ověřovací plochy. Postupně bylo během činnosti Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin založeno, jak v rámci národních, tak i mezinárodních výzkumných projektů více než 400 dlouhodobých výzkumných ploch.

Součástí Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin bylo od roku 1956 detašované pracoviště Arboretum Sofronka, kde byla Karlem Kaňákem shromážděna jedinečná rozsáhlá sbírka světových sortimentů druhů borovic. Součástí VÚLHM bylo toto pracoviště do roku 2009, kdy přešlo pod Správu veřejného statku města Plzně.

V Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin byla také dlouhodobě věnována pozornost ověřování introdukovaných dřevin pro jejich využití v lesním hospodářství ČR.

Jedním z moderních výzkumných směrů, který zde byl rozvíjen, byl i obor dendrochronologie, který zahrnoval aplikace letokruhových analýz a dendrochronologických metod datování při produkčně ekologickém výzkumu lesních ekosystémů. Poprvé zde byl definován v roce 1967 pojem „dendroekologie“ ve významu specifického odvětví klasické dendrochronologie a dendroklimatologie (v současné době je řešení této problematiky zařazeno do činnosti Útvaru ekologie lesa).

V rámci útvaru byla zpočátku sledována i problematika produkční ekologie lesa, předmětem výzkumu bylo také ověřování možnosti využití výpočetní techniky a statistických metod v lesnickém výzkumu.

S Útvarem biologie a šlechtění lesních dřevin úzce spolupracovala VS Kunovice, která se v období padesátých až začátku sedmdesátých let věnovala intenzivně problematice rychlerostoucích listnatých dřevin – topolů a vrb.

V 60. letech minulého století se pracoviště VÚLHM Jíloviště-Strnady stalo celostátním koordinátorem pro výzkum v oboru genetiky, šlechtění a introdukce lesních dřevin. V sedmdesátých letech minulého století byla v útvaru věnována pozornost rovněž výzkumným činnostem souvisejícím s výzkumem a ochranou životního prostředí. V 90. letech bylo do útvaru implementováno krátkodobě i Oddělení prognózování lesního hospodářství.

V oblasti vývoje biotechnologických metod množení lesních dřevin, zejména metod *in vitro*, využitelných pro rychlé a efektivní množení lesních dřevin a v pozdější době např. i různých méně zastoupených a obtížně se reprodukcujících rostlinných druhů, byl po dlouhou dobu Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin vedoucím pracovištěm v České republice. Jako významné výsledky těchto výzkumných aktivit je možné uvést např. vytvo-

ření metodických postupů množení způsobem *in vitro* pro více než třicet druhů lesních dřevin a kriticky ohrožených rostlinných druhů.

V rámci činnosti útvaru jsou podrobně studovány šlechtitelské postupy využitelné pro ochranu biodiverzity a hledány nové biotechnologické metody pro mikropropagaci lesních dřevin. Probíhal i výzkum genových manipulací se zaměřením na využití transgenních lesních dřevin v lesním šlechtitelství.

Významným výsledkem výzkumu v oboru biotechnologií bylo i zřízení banky explantátů lesních dřevin s využitím investičních prostředků poskytnutých světovou bankou v roce 1996. Na základě zákona č. 149/2003 Sb., o obchodu s reprodukčním materiálem lesních dřevin, v platném znění, byla v roce 2014 zřízena a od roku 2015 je provozována Národní banka explantátů lesních dřevin, která je součástí Národní banky osiva a explantátů lesních dřevin.

Od 80. let minulého století se šlechtitelské programy vypracované pro jednotlivé dřeviny soustřeďují především na nutnost zachovat genetickou variabilitu populací (spolupráce s pověřenou osobou při vyhlásování genových základů, zakládání semenných sadů a klonových archivů apod.). Při studiu proměnlivosti jsou vedle klasických metod (provenienční pokusy, hybridizační projekty) využívány moderní metody molekulární biologie (např. izoenzymové analýzy, DNA analýzy a v současnosti i analýzy RNA), které umožňují získávat i informace o genomu lesních dřevin.

Výsledky molekulárně-genetických analýz již byly využity zejména při klonové identifikaci v semenných sadech, dále byl prováděn genetický screening dílčích populací významných druhů lesních dřevin. Pracoviště útvaru se aktivně podílí na přípravě koncepčních dokumentů např. programu EUFORGEN a příkladem výsledku současných výzkumných aktivit je také aktualizace pravidel přenosu reprodukčního materiálu pro douglasku tiso-listou a jedlí obrovskou z USA a Kanady.

Vedení ústavu, oddělení, útvaru

- Pravdomil Svoboda (1946–1950) – přednosta Ústavu dendrologie a geobotaniky
- Jaroslav Hofman (1950–1953) – vedoucí Oddělení biologie lesních dřevin
- Věroslav Samek (1953–1965) – vedoucí Oddělení biologie lesních dřevin
- Zdeněk Zavadil (1965–1975) – vedoucí Oddělení biologie a šlechtění lesních dřevin
- Antonín Šika (1975–1989) – vedoucí Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin
- Vladimír Hynek (1989) – vedoucí Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin
- Karel Vančura (1989–1992) – vedoucí Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin
- František Beran (1992–1997) – vedoucí Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin
- Jana Malá (1997–2015) – vedoucí Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin
- Pavlna Máchová (2015 – dosud) – vedoucí Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin

Vedoucí Národní banky explantátů lesních dřevin

Jana Malá (2014)

Pavλίna Máchová (2015 – dosud)

Akreditovaná laboratoř „Izoenzymů lesních dřevin“

Ondřej Ivanek (2004–2011)

Šlechtitelský objekt Arboretum Sofronka

Karel Kaňák (1956–1989)

Jan Kaňák (1989–2009)

Školka Baně – vedoucí

Milan Zralý (do roku 1978)

Jan Zahajský (1978–1990)

Antonín Cvrček (1990–2004)

Jiří Čáp; Jiří Tomec (2004–2006)

Organizační struktura

V průběhu času zde existovala tato oddělení::

- ▶ Oddělení šlechtění lesních dřevin (později rozděleno na dvě oddělení – pro jehličnaté a listnaté lesní dřeviny)
- ▶ Oddělení biotechnologií
- ▶ Oddělení introdukce
- ▶ Oddělení dendrologie
- ▶ Oddělení lesní produkce (pracovníci do tohoto oddělení přešli z Útvaru lesnické politiky)
- ▶ Oddělení prognózování lesního hospodářství
- ▶ Oddělení vegetativní reprodukce

Vědečtí a výzkumní pracovníci

Balabán Karel, prof. Ing., Dr. Techn., DrSc.

*24. 12. 1904 Praha – †11. 12. 1975 Praha

Vystudoval reálné gymnázium v Praze a následně absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1932), kde obhájil práci na téma „Mikroklimatická studia v různých porostech se zvláštním zřetelem k světlu“. V roce 1939 obhájil dizertační práci „Světelné mikroklima v porostech bukových, borových a smrkových“. Habilitoval se v roce 1951, v roce 1963 byl jmenován profesorem obecné a speciální botaniky lesnické.

V letech 1933–1939 pracoval v Botanickém ústavu VŠZLI ČVUT Praha. V letech 1939–1941 byl pracovníkem nově zřízeného Ústavu lesní těžby, dopravy a technologie dřeva Praha, kde se věnoval anatomii dřeva. V letech 1941–1945 působil ve Společnosti pro zvelebení dřevařského hospodářství v Praze, kde byl vedoucím Dřevařské a mykologické laboratoře. V letech 1945–1970 působil na VŠZLI ČVUT Praha a následně na LF VŠZ Praha. Zabýval se zejména anatomii dřeva, morfologií a fyziologií rostlin, bryologií a mykologií, hlavně studiem dřevokazných hub.

Zdroje: *Hauptman & Pfeffer 1948; Anonymus 1970a; Rohan 1974; Douda 1976; Uhlíř 1999g, 2000g, 2004i, 2005j; Roček & Gross 2002; Roček 2009; Zahradník 2016.*

Beran František, Ing.

*24. 10. 1955 Praha

Při zaměstnání absolvoval dálkové studium LF VŠZ Brno (1985). V letech 1987–1988 absolvoval postgraduální studium v oboru pěstování lesa (LF VŠZ Brno).

V Útvaru biologie a šlechtění dřevin VÚLHM Strnady působí od roku 1977. Od roku 1986 pracuje jako samostatný výzkumný pracovník, kde se zabývá především problematikou šlechtění a introdukce dřevin. V období 1992–1997 zastával funkci vedoucího Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin. Věnoval se především problematice douglasky a dalších introdukovaných dřevin, ale i hodnocení provenienčních ploch smrku. Byl členem pracovní skupiny IUFRO – sekce WP 2.02. – zabývající se problema-

tikou genetiky a šlechtění lesních dřevin pacifického severozápadu USA a Kanady a členem Komise pro genetiku, šlechtění a reprodukci lesních dřevin při odboru lesního hospodářství ČAZV. Aktivně spolupracuje s lesním provozem, podílí se na tvorbě podkladů pro aktualizaci lesnické legislativy a metodických doporučení pro lesnickou praxi.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Novotný & Máchová 2015.*

Buriánek Václav, RNDr.

*18. 9. 1956 Praha

Vystudoval PřF UK Praha – obor „Obecná biologie“, se specializací na geobotaniku (1980). V roce 1992 získal titul doktora přírodních věd (RNDr.). V letech 1991–1993 absolvoval postgraduální studium angličtiny INTEX na PaedF UK Praha.

Do Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady nastoupil v roce 1980. Dlouhodobě se zabývá problematikou ochrany a reprodukce genetických zdrojů vybraných listnatých dřevin (zejména okrajových), výzkumem jejich variability, šlechtěním a provenienčním výzkumem. Ve spolupráci s Útvarem ekologie lesa se podílí na monitoringu lesní vegetace, kde provádí fytoocenologický a typologický průzkum na síti monitoračních ploch a sleduje dynamiku přízemní vegetace v lesních biotopech.

Dále se zabývá hodnocením vizuálního poškození vegetace ozónem. Je dlouholetým řešitelem různých projektů a studií lesnického a biologického zaměření, z nichž některé koordinoval. Plní též úkoly týkající se problematiky biodiverzity lesních ekosystémů v souvislosti s realizací Úmluvy o biologické rozmanitosti a plněním dalších mezinárodních závazků v oblasti lesního hospodářství. Podílí se na aktivitách v rámci mezinárodního vědeckého programu EU-FORGEN – program na ochranu evropských lesních genetických zdrojů a ICP Forests. V letech 1998–1999 vedl Oddělení lesních dřevin.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Novotný 2016.*

Cvrčková Helena, Ing., Ph.D.

*15. 11. 1963 Hradec Králové

Absolvovala Zahradnickou fakultu VŠZ Brno (1987). V roce 1998 nastoupila na doktorské studium na LF ČZU Praha. Studium zakončila v roce 2005 obhajobou dizertační práce na téma „Zachování a reprodukce genových zdrojů ohrožených a vzácných lesních dřevin metodami *in vitro*“.

Po ukončení vysokoškolského studia nastoupila do ÚKZÚZ v Dobřichovicích, kde působila v letech 1987–1995. Do Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady nastoupila v září 1995. Zde se podílela na zavedení řešení problematiky DNA analýz u lesních dřevin. Zabývá se problematikou genetických studií u lesních dřevin na úrovni DNA a RNA analýz a reprodukci genetických zdrojů lesních dřevin v *in vitro* podmínkách za účelem jejich zachování. Účastnila se řešení mnoha národních i mezinárodních projektů. Od roku 2017 je členkou Rady instituce.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Čáp Jiří, Ing.

*9. 10. 1961 Roudnice nad Labem

Při zaměstnání absolvoval SLŠP Šluknov (1980–1982). Následně, rovněž při zaměstnání, absolvoval LF VŠZ Brno (1990).

V období 1979–1984 pracoval jako dělník v těžební a pěstební činnosti u tehdejšího ÚLZ Zbraslav. Od roku 1984 pracoval u stejného ÚLZ jako hajný, kde během pozdější reorganizace státních lesů a sloučení ÚLZ Zbraslav a LZ Konopiště působil až do roku 2003. V roce 2003 nastoupil do Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM, kde působí jako výzkumný pracovník, podílejí se na projektech zabývajících se především problematikou šlechtění a introdukce lesních dřevin a provenienčním výzkumem.

Zdroje: *Anonymus 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Dostál Jaroslav, Ing. Bc.

*19. 12. 1980 Pardubice

Absolvoval Fakultu agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů na ČZU Praha (2006).

Do Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady nastoupil v roce 2006. Zabývá se problematikou biotechnologií, zachrany genetických zdrojů, analýz DNA u lesních dřevin a managementem výzkumných ploch. Podílí se na řešení projektů v rámci útvaru.

Zdroje: *Vančura 2011.*

Frydl Josef, Ing., CSc.

*18. 7. 1950 Česká Kamenice

Absolvoval SLTŠ Písek (1971). Při zaměstnání vystudoval lesní inženýrství na LF VŠZ Brno (1976–1982). V letech 1988–1992 absolvoval postgraduální kurzy španělštiny a angličtiny na Karlově univerzitě Praha a tropického lesnictví na VŠZ Praha. V roce 1996 obhájil na LF VŠZ Brno kandidátskou dizertační práci s názvem „Hodnocení výzkumných ploch s potomstvy výběrových stromů modřínu z volného sprášení a kontrolovaného křížení“.

Po ukončení středoškolských studií pracoval jako lesní technik na polesí Horní Požáry na LZ Konopiště. Od listopadu 1971 do září 1972 byl zaměstnán jako technik ve VÚLHM Strnady na pracovišti Gamapole v tehdejší Oddělení radiačního šlechtění. Po skončení dvouleté základní vojenské služby nastoupil v říjnu 1974 ve VÚLHM Strnady jako technik ve výzkumu do Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin. V letech 1998–1999 vedl Oddělení šlechtění lesních dřevin jehličnatých a v letech 2000–2006 byl vedoucím Oddělení šlechtění lesních dřevin.

Od druhé poloviny 90. let až do současné doby se podílí na řešení a koordinaci výzkumných úkolů zaměřených na šlechtění jehličnatých lesních dřevin, introdukci lesních dřevin, záchraně genetických zdrojů a další problematice v rámci biologie a šlechtění lesních dřevin. Kromě koordinace tuzemských výzkumných projektů se podílí i na řešení zahraničních projektů, je národním koordinátorem pracovních skupin programu EUFORGEN v ČR (od roku 2005) a národní kontaktní osobou informačního systému EUFGIS za ČR (od roku 2007).

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Novotný 2015; Novotný & Dostál 2020.*

Fulín Martin, Ing., PhD.

*3. 12. 1986 Benešov

Po dokončení studia na SLŠ Písek (2006) absolvoval bakalářské a magisterské studium (2006–2011) v oboru „Lesnictví“ resp. „Lesního inženýrství“ na FLD ČZU Praha. Na této fakultě pokračoval v doktorském studiu v oboru pěstování lesa, které dokončil doktorskou prací „Růst a environmentální vlivy pěstování jedle obrovské v podmínkách České republiky“ v roce 2016.

V letech 2015–2018 byl zařazen jako výzkumný a vývojový pracovník na Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin, zabývající se provenienčními pokusy domácích a introdukovaných dřevin, šlechtěním dřevin a záchranou, zachováním geneticky cenných zdrojů. Od roku 2018 do současnosti pracuje ve výzkumu jako vědecký pracovník. Spolupracuje na výzkumných záměrech a projektech v rámci NAZV, TA ČR a IGA. Podííl se na řešení problematiky charakterizace geneticky cenných populací lesích dřevin a zachování zdrojů reprodukčního materiálu.

Hofman Jaroslav, Ing., CSC.

*9. 4. 1918 Plzeň – †19. 5. 1991 Brno

V roce 1938 začal studovat na LO VŠZLI ČVUT Praha a studium dokončil až po válce (1949). Kandidátskou dizertační práci obhájil na Vysoké škole umělecko-průmyslové.

Po uzavření vysokých škol pracoval jako lesník na Křivoklátsku. Od roku 1946 působil jako asistent na LO VŠZLI ČVUT Praha. V roce 1950 přešel do Ústavu pro dendrologii a botaniku, a po jeho zrušení přešel do VÚLHM Strnady. Zde působil v letech 1951–1953 jako vedoucí Oddělení biologie lesních dřevin. Od roku 1950 také přednášel na LO VŠZLI ČVUT Praha krajinné plánování a ochranu přírody. Externě přednášel rovněž více než třicet let na Vysoké škole umělecko-průmyslové zahradní architekturu. V letech 1963–1968 byl zástupcem ředitele nově vytvořené Botanické zahrady ČSAV v Průhonících. Po sloučení s Botanickým ústavem ČSAV o pět let později se stal vedoucím stejnojmenného oddělení ústavu.

Jako přední pracovník Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin; byl i jedním ze zakladatelů VÚLHM Strnady. Ve VÚLHM Strnady (1952–1958) působil jako vedoucí výzkumu (náměstek pro výzkum). Sám se specializoval na výzkum

technických a introdukovaných dřevin a zaměřil se především na studium douglasky. Dal podnět k vytvoření dokumentačního střediska a k založení několika časopiseckých publikačních řad ústavu.

Dále se věnoval zejména otázkám činnosti a organizace botanických zahrad a úspěšně rozvinul činnost označovanou dnes jako ekologická výchova v napojení na školy a širší veřejnost. Věnoval se studiu přírodních lokalit tisu, které vyústilo po letech v jednu z nejvýznamnějších Hofmanových publikací.

Inicioval založení Komise botanických zahrad československých (1968), později přeměněné na Poradní sbor pro botanické zahrady při Ministerstvu kultury – koordinační orgán československých botanických zahrad, který po řadu let řídil. Zasloužil se o organizování pravidelných konferencí botanických zahrad v tehdejší Československu i o účast našich odborníků na obdobných konferencích v zahraničí, především v Německu. V roce 1966 založil Zpravodaj botanických zahrad ČSSR, který sám redakčně řídil až do roku 1988.

Po založení Českého svazu ochránců přírody (ČSOP) se od ustavující konference v březnu 1980 aktivně zapojil do jeho činnosti, především jako člen okresního výboru ČSOP na okrese Praha-západ. I zde založil řadu let úspěšně vycházející Zpravodaj ochránců přírody okresu Praha-západ, kde působil jako redaktor v letech 1980–1985.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Vančura 2011; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Hynek Vladimír, doc. Ing., CSc.

*29. 12. 1949 Praha

Po absolvování gymnázia v Praze vystudoval LF VŠZ Brno (1973), kde pak v roce 1983 obhájil i kandidátskou dizertační práci s názvem „Význam proměnlivosti jedle bílé *Abies alba* Mill. se zřetelem k problému zachrany tohoto druhu v lesích ČR“.

V Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady působil v letech 1975–1999. V letech 1979–1998 vedl Oddělení šlechtění lesních dřevin, v roce 1989 byl vedoucím útvaru. Věnoval se šlechtění jehličnatých a listnatých lesních dřevin a záchraně genofondu. Po odchodu z VÚLHM Strnady působil několik

let na MŽP v Praze (1999–2009) a souběžně a následně na Katedře dendrologie a šlechtění lesních dřevin FLE ČZU Praha až do svého odchodu do penze (2001–2016).

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c; Novotný P. & Dostál J. 2020.*

Chalupa Vladimír, prof. Ing., DrSc.

*1. 7. 1931 Praha – †29. 12. 2016 Praha

Vystudoval reálné gymnázium v Praze (1950). LO VŠZLI ČVUT Praha absolvoval v roce 1954. Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1962. Doktorskou dizertační práci obhájil na LF VŠZ Brno v roce 1981. Habilitoval se v roce 1991 na LF VŠZ Praha. V roce 1993 byl na tomto pracovišti jmenován profesorem.

Do Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady nastoupil ihned po studiích. V roce 1991 přešel na LF VŠZ Praha, kde vedl Katedru dendrologie a šlechtění lesních dřevin. Byl předním odborníkem v oboru fyziologie, genetiky a šlechtění lesních dřevin. Ve své vědecké činnosti se zabýval zpočátku fenologií (procesy kvetení, opylování, vytváření semen a fruktifikace). Po pracovním pobytu v Kanadě (1968) se věnoval generativnímu a vegetativnímu rozmnožování lesních dřevin.

Zkoumal procesy růstu a dormance, zejména vlivy fotoperiody, koncentrace CO₂, vlhkosti a složení substrátu. Zabýval se kambiální aktivitou, tvorbou letokruhů, biochemickou charakteristikou proveniencí, problematikou časných testů a odolností dřevin k suchu a mrazu. Později se věnoval vegetativnímu množení řízkováním, organogenezí a somatickou embryogenezí.

V letech 1967–1973 vybuďoval ve VÚLHM jednu z prvních evropských specializovaných biotechnologických laboratoří, zaměřenou na rozmnožování lesních dřevin metodami *in vitro*. Tři roky pracoval v Severní Americe, a to v Kanadě na Forest Research Institute, Chalk River v Ontariu, a v USA na University of California, Davis v Kalifornii. Jeden rok působil rovněž ve Švédsku a Finsku.

Člen předsednictva ČAZV (1990–1996). V roce 1991 mu byla udělena medaile ČAZV „Za zásluhy o rozvoj vědy“. Byl členem řady tuzemských i zahraničních organizací.

Zdroje: *Anonymus 1962, 1991, 1999; Vančura 1991; Fér 2001; Uhlíř 2001g, 2006g; Zahradník 2016; Malá & Novotný 2017.*

Ivanek Ondřej, Ing., CSc.

* 11. 8. 1954 Praha

Absolvoval VŠCHT Praha (1978). Kandidátskou dizertační práci „Studium interakcí a vazby vody v půdě pomocí IČ spektrometrie“ obhájil v roce 1987 v Ústavu makromolekulární chemie AV ČR.

Po ukončení studií nastoupil do VÚRV Praha-Ruzyně, kde později navázal dlouhodobou spoluprací s Ústavem makromolekulární chemie AV ČR. Poté působil jako vědecký pracovník ve VÚZZP Praha-Zbraslav, kde se zabýval monitoringem znečištění malých vodních toků.

V roce 1997 nastoupil do Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady, kde založil laboratoř isoenzymových analýz s přispěním Globálního fondu životního prostředí GEF, za externí spolupráce s lesnickým institutem FBVA ve Vídni. Činnost laboratoře, jež byla v roce 2004 akreditována za spolupráce s firmami IDS (Karel Matějka) a PORSYS (M. Příbyl) probíhala, zejména v počátcích, v návaznosti na program EUFORGEN.

Jako vedoucí této laboratoře (1997–2011) a zástupce vedoucí útvaru se zabýval vyhodnocováním geneticky podmíněné variability dřevin a ověřováním zdrojů kvalifikovaného reprodukčního materiálu. Věnoval se problematice molekulární genetiky lesních dřevin a podílel se na implementaci dosažených výsledků do databáze TREEBREDEX.

Laboratoř isoenzymových analýz byla zapojena do genetického screeningu populací vybraných druhů dřevin, zejména původních populací smrku ztepilého na území KRNP a NP Šumava. Byla zde dále prováděna genetická kontrola klonů v semenných sadech borovice lesní.

Po odchodu z VÚLHM Strnady (2011) se vrátil ke svému původnímu zaměření fyzikální a analytické chemie; nyní pracuje v Ústavu fyzikální chemie J. Heyrovského AV ČR. Zde se věnuje problematice analýzy základních složek nukleových kyselin a jiných biomolekul, vznikajících v extrémních, laboratorně vytvářených podmínkách, jež modelují rané vývojové fáze Země a planet zemského typu.

Zdroje: *Anonymus 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Kaňák Jan, Ing., Ph.D.

*9. 1. 1953 Rychnov nad Kněžnou

Vystudoval LF VŠZ Brno (1984). V roce 2011 obhájil na LF ČZU Praha doktorskou práci „Návrh šlechtitelských postupů pro borovici lesní v západních a jižních Čechách“.

V letech 1986–2009 působil ve VÚLHM na pracovišti Arboretum Sofronka, jehož byl v letech 1990–2009 vedoucí. V Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin, Oddělení šlechtění lesních dřevin VÚLHM byl zařazen jako výzkumný a vývojový pracovník. V rámci své pracovní náplně řešil výzkumné úkoly související se šlechtěním borovice lesní, s problematikou introdukce, odolností proti environmentálnímu stresu, včetně úkolů spojených s přípravou a realizací zachování a reprodukce regionálních populací lesních dřevin. Po zrušení tohoto detašovaného pracoviště v roce 2009 přešlo Arboretum Sofronka pod jeho vedením pod Správu veřejného statku města Plzně do úseku městských lesů.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c, 2014c.*

Kaňák Karel, Ing., CSc.

*3. 9. 1922 Plzeň-Doubavka – †10. 2. 2007
Senec-Zruč

Vystudoval plzeňskou reálku (1946). V roce 1950 absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha. V roce 1960 vypracoval a obhájil kandidátskou dizertaci „Hospodaření v borových porostech šlechtitelským výběrem“.

Ve stejném roce (1950) nastoupil jako odborný asistent Ústavu dendrologie a geobotaniky na LO VŠZLI ČVUT Praha. Krátce působil (od roku 1951) v Ústavu pro pěstování lesů, semenářství a školkařství v Opočně, jehož byl spoluzakladatelem. V roce 1956 se vrátil do Plzně, kde založil šlechtitelský objekt Arboretum Sofronka (Plzeň-Bolevec), vědecké pracoviště pro výzkum rodu *Pinus*, se sbírkou světového sortimentu druhů borovice. Toto pracoviště vedl v letech 1956–1989.

Arboretum bylo zařazeno do mezinárodního seznamu nejvýznamnějších botanických zahrad a arboret. Zabýval se problematikou borovice, rozdílů mezi jednotlivými proveniencemi, jejich adaptabilitou na různé podmínky a jejich

odolností proti škodlivým faktorům, zejména imisím. Stál u zakládání semenných sadů, zabýval se vlivem imisí na lesní porosty, především v Krušných horách. Vypracoval koncepci ekologické obnovy imisních oblastí. V roce 1989 odešel do penze.

Zdroje: *Anonymus 1962, 1983d, 1999; Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Řezáč & Hrdlička 2002; Uhlíř 2007f; Vančura 2011; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Komárková Martina, Mgr., Ph.D.

*24. 5. 1989 Hradec Králové

Absolvovala PřF UK Praha (2013). V roce 2018 obhájila na Univerzitě Hradec Králové doktorskou práci na téma „Vliv kadmia na vybrané fyziologické a anatomické charakteristiky a průběh stresové reakce u řepky olejky (*Brassica napus* L.)“.

V Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady pracuje od roku 2016. Zabývá se problematikou záchranu genových zdrojů pomocí mikropropagace kultur rostoucích v *in vitro* podmínkách, genetickými analýzami na úrovni DNA i RNA a studiem vlivu těžkých kovů na lesní dřeviny. Účastní se řešení výzkumných záměrů MZE a národních projektů (TA ČR, NAZV).

Kůžel František, Ing.

*21. 4. 1951 Chrástany

Po jednorocní praxi na LZ Konopiště absolvoval SLTŠ Písek (1971) a následně LF VŠZ Brno (1976).

V letech 1976–1978 byl zaměstnán jako odborný asistent v Oddělení produkce lesa Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady. Zde vyhodnocoval výsledky měření na řadě zkusných ploch, kde byly aplikovány různé pěstební zásahy počínaje výsadbou v různých sponech. Hodnotily se jak kvalitativní, tak produkční ukazatele. V letech 1979–1980 opět pracoval na LZ Konopiště. Aktivně se zde zapojil do závodní školy práce a dostal nabídku přejít na SVV Benešov.

Na SVV čtyři roky pracoval v Oddělení vzdělávání dospělých, kde měl na starosti metodické řízení podnikových škol státních lesů, pomaturitní a postgraduální studium v lesním hospodářství.

Aktivně se podílel na soutěžích Dřevorubec, kde působil v hlavní rozhodčí komisi. V letech 1985–1994 pracoval na SVV jako vedoucí oddělení výchovy mládeže – zejména při tvorbě učebních dokumentů a metodickým řízení lesnických, vodohospodářských, papírenských, nábytkářských a dřevozpracujících učilišť, včetně organizace a řízení různých soutěží. Současně v letech 1983–1986 vystudoval na UK Praha JASPEX se zaměřením na španělštinu. Nabyté znalosti 25 let využíval jako soudní tlumočnick španělštiny. Po zrušení SVV pracoval pět let v České pojišťovně a pak v období 2000–2014 v IVS). V roce 2014 odešel do penze.

Lstibůrek Milan, prof. Ing., Ph.D.

*19. 6. 1977 Plzeň

Absolvoval LF VŠZ Praha, na Swedish University of Agricultural Science získal titul MSc. Doktorát získal na North Carolina State University, USA (práce na téma asortativní křížení lesních dřevin). Habilitoval se na FLD ČZU Praha prací zaměřenou na optimalizaci šlechtitelských programů lesních dřevin (2008), kde v roce 2015 obdržel také titul profesora.

Po ukončení studia nastoupil na Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin (1999). Odtud odešel na stáž do Švédska a následně do USA. Po návratu nastoupil na Katedru genetiky a fyziologie lesních dřevin na LDF ČZU Praha (2005), kterou od roku 2015 vede a kde působí dodnes. Se severokarolínskou univerzitou úzce spolupracuje jako tamní Adjunct Professor. Profesně se zaměřuje na kvantitativní (statistickou) genetiku s aplikacemi v lesnictví.

Je spoluautorem (s profesorem El-Kassabym) *in-situ* šlechtitelských strategií na bázi rekonstrukce rodokmenu. Tyto strategie jsou integrovány do šlechtitelských programů jehličnatých dřevin v různých zemích. Je autorem dvou originálních schémat semenných sadů lesních dřevin (Minimum-Inbreeding, Optimum Neighborhood Assignment) využívaných takřka po celém světě. Věnuje se také optimalizaci selekčních postupů metodami matematického programování.

Nad rámec lesnictví se etabloval originálním postupem odhadu koeficientu dědivosti, jehož efektivitu ověřil na humánních genetických datových souborech. Matematicky kvantifikoval účinek genového toku na efektivitu rekonstrukce rodokmenu v obecné populaci. Kromě

humánních dat prezentoval využitelnost svých metodických řešení např. na populaci lososa atlantského.

Zdroje: *Anonymus 2001c*.

Máchová Pavlína, Ing., Ph.D.

*6. 3. 1967 Tábor

Absolvovala Agronomickou fakultu VŠZ České Budějovice, specializace Genové inženýrství a šlechtitelství rostlin. V roce 2005 na LF ZU Praha obhájila doktorskou dizertační práci „Transformace lesních dřevin“.

Po ukončení studií působila na manažerské pozici ve společnosti Europlakát, spol. s r. o. Ve VÚLHM pracuje od roku 1998. Nastoupila do Oddělení molekulární genetiky Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin. Od roku 2011 byla zástupkyní vedoucí útvaru. V roce 2015 se stala vedoucí Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin.

Zabývá se záchranou genových zdrojů pomocí explantátových kultur, problematikou mikropropagace, genetické transformace lesních dřevin a genetickými analýzami na molekulární úrovni u lesních dřevin. Podílela se na zavedení řešení problematiky DNA analýz u lesních dřevin. Od roku 2015 je vedoucí Národní banky explantátů lesních dřevin. Účastní se řešení mnoha národních i mezinárodních projektů. Od roku 2012 působí jako členka Rady instituce.

Zdroje: *Anonymus 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011*.

Malá Jana, RNDr., CSc.

*14. 10. 1951 Teplice

Absolvovala PřF UK Praha, specializaci Obecná biologie a fyziologie zakončenou doktorskou (rigorozní) prací. V roce 1988 obhájila na LF VŠZ Praha dizertační práci na téma „Organogeneze u smrku (*Picea abies* L. Karst) a douglasky (*Pseudotsuga menziesii* Mirb.)“.

Po ukončení studia nastoupila na pozici odborné asistentky v Mikrobiologickém ústavu ČSAV. V Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady pracovala v letech 1980–2015, napřed v Oddělení vegetativní reprodukce lesních dřevin, později v Oddělení biotechnologií, jehož byla od roku 1990 vedoucí. V letech 1997–2015 byla vedoucí Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin.

Zabývala se vývojem metod pro záchranu ohrožených genových zdrojů lesních dřevin pomocí moderních biotechnologických postupů, včetně praktických aplikací těchto postupů, dále vytvořením Národní banky explantátů lesních dřevin, jejímž vedením byla v roce 2014 pověřena, a využitím metod genového inženýrství v novoslechtění lesních dřevin se zaměřením na přenos cizích genů do buněk lesních dřevin a na vytváření transgenních jedinců odolných vůči chorobám a hmyzím škůdcům. Zasloužila se o rozvoj metod molekulární genetiky v útvary.

Byla koordinátorkou a řešitelkou celé řady výzkumných národních i mezinárodních projektů.

V letech 2007–2012 působila jako členka Rady instituce, a v letech 2012–2015 byla členkou Dozorčí rady.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Mezera Alois, prof. Ing., Dr. Techn., DrSc.

*18. 6. 1911 Chrástiny – †12. 12. 1994 Praha

Maturoval na Vyšší lesnické škole v Písku (1931). Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1936). Současně studoval na PřF UK Praha. Titul doktora technických věd získal v roce 1947 s prací na téma „Lesy klatovského Pošumaví“. Hodnost doktora biologických věd získal v roce 1959 na Univerzitě Karlově v Praze za práci „Středoevropské nížinné luhy“. Docentem byl jmenován na LF VŠZ Praha v roce 1953 a profesorem tamtéž v roce 1961.

V roce 1939 nastoupil na velkostatku Plánice. Následně přešel jako taxátor na velkostatek Strážnice, kde se později stal ředitelem a působil tam až do roku 1947. Odtud přešel na Technický ústav Státních lesů a statků do Brandýsa nad Labem, kde zastával místo vedoucího Oddělení pro průzkum stanovišť. Jako vedoucí Biologického oddělení VÚLHM Strnady pracoval v letech 1951–1953. Již v této době externě přednášel pěstování lesů na lesnické fakultě v Praze, kam trvale přešel v roce 1953.

Vytvořil se svými kolegy typologickou klasifikaci našich lesů, která slouží k dlouhodobému lesnickému plánování (s Karlem Mrázem a Věroslavem Samkem). Zabýval se typologií, fytoecologií, dendrologií a šlechtěním lesních dře-

vin. Byl členem mnoha významných vědeckých institucí, vědeckých rad a komisí. Ve svých publikacích uplatňoval i své kreslířské nadání. Od roku 1956 byl vedoucím Katedry pro pěstování lesa na LF VŠZ Praha. V letech 1973–1975 byl prorektorem pro vědecko-výzkumnou činnost na VŠZ Praha.

Za svoji vědecko-pedagogickou činnost obdržel řadu ocenění (VŠZ, ČSAV) a v roce 1971 také zlatou medaili VÚLHM Strnady.

Zdroje: *Hauptman & Pfeffer 1948; Anonymus 1951, 1971a; Nožička 1961; Fér 1981, 2010; Fér & Pokorný 1986, 1995; Uhlíř 2001f, 2004f, 2006f; Roček & Gross 2002; Roček 2009; Fér 2010; Stockmann 2012, 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Novotný Petr, Ing. mult. Bc., Ph.D.

*4. 8. 1975 Písek

Po absolvování pražského Gymnázia Arabská (1989–1993) nastoupil na VŠZ (ČZU) Praha, kde postupně vystudoval magisterské obory „Krajinné inženýrství“ se specializací „Aplikovaná ekologie“ (LF, 1993–1999), „Lesní inženýrství“ (FLD, 2009–2013) a „Ochrana přírody“ (FŽP, 2017–2020), doktorské studium v oboru „Dendrologie a šlechtění lesních dřevin“ (FLE/FLD, 2003–2008) a bakalářský obor „Učitelství odborných předmětů“ (IVP, 2014–2016). V letech 2009–2012 absolvoval na FCHT Univerzity Pardubice licenční studium oboru Technická fyzikální a analytická chemie, specializace statistické zpracování dat.

Do VÚLHM Strnady, Útvary biologie a šlechtění lesních dřevin, nastoupil nejprve v rámci CVS (2000–2001) a po jejím ukončení zde začal pracovat jako výzkumný a vývojový (2002–2008), resp. vědecký pracovník (od roku 2008). V letech 2012–2016 byl členem Rady instituce VÚLHM Strnady, v období 2015–2019 zástupcem vedoucí útvary. Účastnil se řešení výzkumných záměrů MZe a národních i mezinárodních výzkumných projektů (NAZV, TA ČR, COST, TREEBREEDEX, GS LČR) zaměřených na problematiku šlechtění a introdukce lesních dřevin (zejména provenienční výzkum a otázky záchran, zachování a reprodukce ohrožených či jinak významných druhů a populací).

Zdroje: *Anonymus 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Pokorná Eva, Ing., Ph.D.

*15. 4. 1983 Most

Po absolvování litvínovského Gymnázia T. G. Masaryka (2002) vystudovala na Fakultě agrobiologie, potravinových a přírodních zdrojů ČZU Praha magisterský obor „Výživa a ochrana rostlin“ (2008). Při postgraduálním studiu oboru „Anatomie a fyziologie rostlin“ PFF UK Praha (2015) se ve spolupráci s Laboratoří hormonálních regulací u rostlin v ÚEB AV ČR Praha věnovala tématu „Metabolické dráhy zapojené do regulací bioaktivních hladin cytokinů v rostlinách“.

V Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady působí od roku 2015 v pozici vědeckého pracovníka, kde se podílí na řešení národních i mezinárodních projektů (NAZV, TA ČR, COST) zaměřených na problematiku genetické diversity u vybraných populací lesních dřevin. V roli hlavního řešitele Programu ZÉTA TA ČR se podílela na genetické charakterizaci a záchraně cenných populací dubů i charakterizaci vybraných druhů populí a jejich odolnosti vůči suchu. V roli spoluřešitele se zaměřila na efektivní způsob kryoprezervace lesních dřevin a v současné době i charakterizaci jejich fyziologického stavu v průběhu kryoprezervace. Na útvaru se zabývá rovněž *in vitro* kulturami lesních dřevin a v oblasti molekulární biologie charakterizuje geny zapojené do odezvy na suchu.

Samek Věroslav, Ing. et prom. biol., CSc.

*23. 4. 1925 Staré Těchanovice –
†21. 5. 1991 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1949). Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1958. V letech 1961–1962 absolvoval na VŠZ Praha postgraduální studium světového zemědělství a lesnictví se zaměřením na latinskou Ameriku.

Po ukončení studia působil krátce v Lesprojektu v Brandýse nad Labem. V letech 1951–1981 pracoval ve VÚLHM Strnady. Zde v letech 1953–1965 zastával funkci vedoucího Oddělení biologie dřevin. Zabýval se biologií lesních dřevin a je známý jako významný fytoceolog. Byl spoluvůdcem typologického systému (s Aloisem Mezerou a Karlem Mrázem). Věnoval se rovněž vlivu imisí na naše lesy. V letech

1965–1968 pracoval coby expert na Kubě jako poradce vládních orgánů a spolupracoval na budování kubánského lesnického školství. V roce 1981 přešel do Botanického ústavu ČSAV Průhonice, kde pracoval až do svého úmrtí. Velmi aktivně se zabýval ochranou přírody, zejména pak na CHKO Český kras a CHKO Jizerské hory.

Člen Komise ochrany lesů, kde inicioval vydání mapy České republiky, na níž bylo znázorněno zatížení lesních komplexů nepříznivými vlivy. Byl i členem řady dalších společností.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Šindelář 1991; Vančura 1991; Cipra & Michal 2001; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2006f; Václav 2007; Vančura 2011; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Svoboda Pravdomil, prof. Ing., Dr. Techn., DrSc.

*1. 4. 1908 Prostějov – †16. 3. 1978 Družec

Reálné gymnázium vystudoval v Příbrami. Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1932). Doktorát získal v roce 1934 za obhajobu práce „Topografie oravských Roháčů a studie o jejich lesních porostech z hlediska vývojově-sociologického“. V roce 1946 získal hodnost docenta; o dva roky později byl jmenován profesorem.

Po roční praxi na Slovensku byl asistentem Ústavu dendrologie na LO VŠZLI ČVUT Praha. V roce 1946 se stal přednostou nově založeného Ústavu dendrologie a geobotaniky a v této funkci působil do roku 1950. V poválečném období (1946–1964) byl profesorem dendrologie a botaniky na LO VŠZLI ČVUT Praha a následně na LF VŠZ Praha. V letech 1964–1972 přednášel na VŠLD ve Zvolenu, v letech 1972–1977 působil jako vedoucí pracovník Arboreta Mlýňany.

V letech 1964–1967 byl externím ředitelem Botanické zahrady v Průhonících. Významný dendrolog a botanik. Zabýval se studiem rodu *Rosa*. Intenzivně se věnoval evoluční dynamice lesních dřevin, stanovení geografických subareálů lesních dřevin (např. u borovice stanovil severní a jižní subpopulaci). Dále se věnoval fytoceologii a šlechtění lesních dřevin. V akademickém roce 1953–1954 byl děkanem LF VŠZ Praha. V roce 1954 založil šlechtitelskou stanici Truba a arboretum a rosarium v Kostelci nad Černými lesy (kde je v současné době shromážděno cca 1 800 taxonů) a rosarium ve Zvolenu. Věnoval se rovněž historií lesnictví.

Zdroje: Hauptman & Pfeffer 1948; Nožička 1961; Fér 1978; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2003d; Dimitrovský 2008; Roček 2009; Vančura 2011; Stockmann 2012, 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017.

Šika Antonín, Ing., CSc.

*17. 4. 1925 Praha – †21. 5. 2019 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1949). Kandidátskou dizertační práci „Výzkum biologických a ekologických vlastností ořešáku černého s ohledem na jeho zavádění do lesních porostů“ obhájil v roce 1961.

Po ukončení studia nastoupil do lesního provozu na LZ Křivoklát, polesí Pařeziny. V roce 1951 nastoupil do VÚLHM Strnady, kde setrval až do svého odchodu do penze v roce 1991. Napřed pracoval v Oddělení biologie dřevin. V roce 1956 přešel do Oddělení typologie. V letech 1975–1989 byl vedoucím Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin. Věnoval se především problematice rhizologie a introdukci dřevin. Shromáždil bohatý materiál o morfologii a ekologii kořenového systému řady lesních dřevin. Vyhodnotil ekologické nároky některých introdukovaných dřevin v našich podmínkách a zhodnotil jejich produkční schopnosti.

V letech 1960–1962 vedl VS Kostelany, kde se věnoval lesnímu semenářství a především pěstování rychlerostoucích dřevin. V letech 1975–1989 byl vedoucím Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin. Vypracoval řadu prakticky orientovaných směrnic a pokynů. Spolupodílel se na zpracování koncepce zavádění cizokrajných dřevin do našich lesních porostů. Založil řadu dlouhodobých provenienčních ploch s introdukovanými dřevinami, které jsou využívány dodnes. Spolupracoval s řadou zahraničních výzkumných pracovišť.

Zdroje: Nožička 1961; Anonymus 1962; Šindelář 1985; Vančura 1991; Uhlíř 2000c, 2005d; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016; Frýdl & Zahradník 2019.

Šindelář Jirř, Ing., CSc.

*27. 2. 1919 Běština – †23. 2. 2009 Praha

Absolvoval Vyšší lesnickou školu v Písku. Vysokoškolská studia zahájil na LF VŠZ Brno a dokončil je na LO VŠZLI ČVUT Praha (1946). Kandidátskou dizertační práci „Proměnlivost modřínu opadavého (*Larix decidua* Mill.)“ obhájil v roce 1966.

Po studiu zastával v lesním provozu řadu významných hospodářských funkcí na ředitelství Státních lesů a MLDP, nebo na Krajské správě lesů. V roce 1957 nastoupil do VÚLHM Strnady, kterému již zůstal věren až do konce své profesní dráhy. Zabýval se šlechtěním lesních dřevin, provenienčním výzkumem a záchranou a reprodukci genových zdrojů. Byl koordinátorem mezinárodních projektů v rámci IUFRO. Cílevědomě přenášel výsledky výzkumu do praxe.

Na činnosti pracoviště se aktivně podílel i po svém odchodu do penze, a to prakticky až do té doby, kdy byl v roce 2008 ze zdravotních důvodů nucen své pracovní aktivity a spolupráci omezit. Během svého profesního působení vyškolil několik vědeckých aspirantů a u řady dalších zastával roli oponenta. Mnoho let byl předsedou komise pro obhajoby kandidátských dizertačních prací pro obor „Nauka o lesním prostředí“. Rozsáhlá byla i jeho činnost poradenská, přednášková a pedagogická. Přednášel na řadě domácích i zahraničních konferencí, seminářů a vysokoškolských postgraduálních kurzů. Vedl a posuzoval i velké množství diplomových prací.

Významně se podílel i na organizační činnosti vědeckého života, kdy působil jako koordinátor pro genetiku a šlechtění lesních dřevin v ČAV, dále v komisích a pracovních skupinách ČAZV, IUFRO, byl členem NLK aj.

Zdroje: Anonymus 1962, 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.; Šika 1979, 1989; Vančura 1991; Jančařík 1994; Roček & Gross 2002; Frýdl & Jančařík 2004; Uhlíř 2004b; Frýdl & kol. 2008; Frýdl, Novotný & Šindelář 2009; Vančura 2011; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Frýdl & Novotný 2019.

Trčková (Jeřábková) Olga, Ing. Bc.

*28. 7. 1975 Ústí nad Labem

Absolvovala gymnázium v Ústí nad Labem (1993). Následně vystudovala na VŠCHT Praha, magisterský obor „Kvasná chemie a bioinženýrství“ (2000) a bakalářský obor „Učitelství odborných předmětů“ (2003).

V roce 2003 nastoupila do Útvaru zkušebních laboratoří VÚLHM Strnady, kde se hlavně zabývala kvantitativní analýzou vzorků povrchových, srážkových a půdních vod. V letech 2005–2007 zastávala funkci vedoucí Útvaru zkušebních laboratoří VÚLHM Strnady. Po mateřské dovolené v roce 2015 nastoupila do Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin, kde se zabývá genetikými analýzami na molekulární úrovni u lesních dřevin.

Zdroje: *Anonymus 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Vančura Karel, Ing., CSc.

*3. 10. 1946 Praha

Po maturitě na dnešním Keplerově gymnáziu absolvoval v roce 1968 LF VŠZ Brno. Kandidátskou dizertační práci „Příspěvek k výzkumu proměnlivosti smrku ztepilého *Picea abies* (L.) Karst.“ obhájil na LF VŠZ Brno (1985).

Po vojenské službě nastoupil u LZ Zbraslav, kde zastával pozice technik polesí, lesník a vedoucí polesí. Po nástupu do Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady se zabýval především problematikou související s provenienčním výzkumem lesních dřevin, včetně introdukovaných dřevin, zaváděných do imisních oblastí. Zakládal sérii mezinárodních pokusů IUFRO s jedlí obrovskou. Na této problematice úzce spolupracoval s výzkumnými pracovišti v bývalé NDR (IFE Graupa) a Polsku (IBL Varšava) a také s dendrochronologickou laboratoří.

V letech 1989–1992 byl vedoucím Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin. Současně se v roce 1990 stal náměstkem ředitele pro výzkum a v roce 1992 byl jmenován do funkce ředitele ústavu. V roce 1998 přešel na MZe, kde působil jako ředitel ORLH. Po zrušení Oddělení vnějších vztahů na MZe v roce 2004 přešel do ÚHÚL v Brandýse nad Labem, kde se zabýval

podobnou činností až do svého odchodu na odpočinek, ale i poté byl a je stále aktivní, mj. byl u vzniku mezinárodní soutěže Mladí lidé v lesích Evropy (YPEF).

Zastával řadu funkcí na národní i mezinárodní úrovni. Mezi nejvýznamnější patří členství v Mezinárodním výboru (IC), Výkonném výboru rady (EB) IUFRO, v roce 2002 byl zvolen zástupcem koordinátora IUFRO Divize 2 Fyziologie a genetiky. Počátkem 90. let vedl Programové koordinační centrum východ (PCC East) programu ICP Forests, zastupoval ČR v Dřevařském výboru EHK OSN, později v Lesnickém výboru FAO (Committee of Forestry a ve Stálém výboru pro lesy EU. Koordinoval aktivity ČR spojené s ministerskými konferencemi pro ochranu lesů v Evropě (MCPFE) a aktivity spojené s programem EUFORGEN.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c; Frydl & Beran 2016; Kulhanová 2016.*

Vinš Bohuslav, Ing., CSc.

*7. 10. 1928 Javoříčko u Velhartic–
†24. 7. 2016 Praha

Po studiu na reálném gymnáziu absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1951). Ve stejném roce zahájil vědeckou přípravu, kterou, po značných politických represáliích, kdy byl zatčen StB a po půlročním věznění byl zaměstnán jako lesní dělník, dokončil až v roce 1955 obhajobou dizertační práce „Struktura a vývoj přirozených porostů s jedlí“.

V roce 1951 nastoupil do VÚLHM Strnady. Zpočátku se věnoval provenienčnímu výzkumu smrku, hlavní oblastí jeho zájmu se však stala produkční ekologie. Založil laboratoř se zaměřením na vliv vnějšího prostředí na růstové procesy dřevin. Jako první definoval v roce 1967 pojem dendroekologie jako specifický obor dendrochronologie a dendroklimatologie. Zabýval se produkční ekologií a také vyhodnocováním provenienčních ploch s jedlí a smrkem.

Po roce 1989 se zaměřil více na lesnickou politiku v návaznosti na svou odbornost. Po odchodu do penze v roce 1993 byl spoluzakladatelem a tajemníkem NLK, podporoval vznik NLP, byl velmi aktivní v řešení kůrovcové kalamity v NP Šumava. Působil také jako národní koordinátor Rezoluce H4 „Strategie dlouhodobé adaptace

evropských lesů na klimatickou změnu“ helsinské ministerské konference z roku 1993. Byl členem České botanické společnosti a Bioklimatologické společnosti. V roce 2003 se stal čestným členem ČAZV, jejímž byl dlouhodobým řádným členem.

Zdroje: *Anonymus 1962, 1988c; Vančura 1991, 2016; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2003g; Vančura 2011, 2016; Frydl & Novotný 2013; Zahradník 2016.*

Zavadil Zdeněk, Ing., CSc.

*24. 4. 1921 – †30. 9. 2004

Vystudoval LF VŠZ v Brně.

V období 1965–1975 působil ve VÚLHM Strnady jako vedoucí Oddělení biologie a šlechtění lesních dřevin, které se v roce 1975, v rámci organizačních změn ve VÚLHM, přetransformovalo do nově vzniklého Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin. V letech 1976–1980 byl náměstkem ředitele pro výzkum. Do roku 1985 byl vedoucím Oddělení vegetativní reprodukce Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady.

Zabýval se výzkumem vegetativních způsobů reprodukce lesních dřevin, jakožto hlavního metodického postupu využívaného při zakládání semenných sadů lesních dřevin. Podílel se na tvorbě metod záchrany genofondu lesních dřevin, především smrku, v oblastech ohrožených imisemi. S Útvarem biologie a šlechtění lesních dřevin dlouhodobě spolupracoval i po svém odchodu do penze v roce 1985.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Šika 1986; Vančura 1991; Uhlíř 2001d; Zahradník 2016.*

Zlatník Alois, prof. Ing., RNDr., DrSc.

*9. 11. 1902 Dvůr Králové nad Labem

– †30. 6. 1979 Brno

Vystudoval PřF UK Praha (1925). Krátce studoval ve Švýcarsku a Francii. Během svého zaměstnání na LF VŠZ Brno si rozšířil vzdělání studiem lesního inženýrství (1934). Habilitoval se v roce 1933. Profesorem byl jmenován v roce 1946. Doktorskou dizertační práci obhájil v roce 1956.

V letech 1928–1931 pracoval na LF VŠZ Brno jako vědecký pracovník a pedagog Dendrologického ústavu. Od roku 1931 pracoval také v Ústavu pěstování lesů a v Oddělení lesnické ekonomiky Ústavu lesní produkce. Po válce vedl i Katedru botaniky a fytoecologie. Na fakultě působil až do roku 1971. V letech 1956–1971 byl současně také ředitelem Vědecké laboratoře biogeocenologie a typologie lesa na LF VŠZ Brno. V období II. světové války byl pracovníkem Ústavu ochrany lesů a myslivosti. Zabýval se geobotanikou, geobiocenologií, taxonomií rostlin, fytoecologií a biogeocenologickou typologií lesů. Zakladatel brněnské typologické školy. Podklady získal během četných cest po Podkarpatské Rusi a na Slovensku, posléze i na Moravě a ve Slezsku. Po válce působil jako děkan LF VŠZ v Brně.

Mezinárodně uznávaného vědce lze považovat za zakladatele mnoha lesnických disciplín v Československu. Zabýval se ochranou přírody a navrhl síť chráněných území pro Beskydy, Slovensko a Podkarpatskou Rus. Z jeho popudu bylo na školním lesním podniku Masarykův les vyčleněno 800 ha pro přirozený vývoj. Byl místopředsedou Botanické společnosti při ČSAV, byl členem Svazu na ochranu přírody a domoviny na Moravě a ve Slezsku. A také posledním místopředsedou TISu před jeho zrušením.

Zdroje: *Anonymus 1972c, 1973; Horák 1979; Cikánková 2001; Uhlíř 2002f, 2004f, 2007h; Vančura 2011; Stockmann 2012, 2016; Simanov 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Doušek 2020.*

Další vědečtí a výzkumní pracovníci

Bauer Václav, RNDr., CSc.; Cvrček Antonín, Ing. (vegetativní množení lesních dřevin); Dudáček Tomáš, Ing. (provenienční výzkum); Dujčíková Miluše, RNDr. (biotechnologie); Hercík Lukáš, Ing. (provenienční výzkum); Chládek Jan, Ing.; Jačka Jaroslav, Ing.; Jírec Jan, Ing.; Kálal Jaroslav, prof. Ing., DrSc. (aklimatizace explantátových kultur); Kohlová Helena prom. biol., CSc. (*21. 9. 1932); Korbelář Otakar; Kriesl Antonín, RNDr. (*17. 6. 1925, palynologie a fytoecologie); Krtička Miroslav, Ing., Ph.D.; Kuták Petr, Ing. (šlechtění a introdukce); Lefnar Radek, Mgr.; Ludera Josef (*1927 – †2013); Lžičar Jan, Bc.; Musil Jiří; Poláková Lucie, Mgr.; Polnar Jaroslav; Říha Jan, prom. biol.; Semerák Matěj, Mgr.; Slavík Petr, Ing. (šlechtění a introdukce); Šafářová Ivana; Šiková Jana, Ing.; Šíma Petr, RNDr., CSc. (cytologie, genetika); Šindelářová Jaroslava; Vorel Jan, Ing. (biotechnologie)

Techničtí pracovníci

Antošová Miluše; Buriánková Hana; Brabcová Jaroslava; Cihelková Renata; Drahorádová Milada; Duda Michal; Fiedler František; Hammerbauer Vladimír; Hain Mirko; Hercíková Marie; Heger Břetislav; Horák Jan; Charvátová Květa; Jačková Ludmila; Jägerová; Jelínková Romana; Jeřábková Alena; Kaňáková Jarmila; Kohoutová Jana; Koubská Zdeňka; Koubský Václav; Kovařík Bedřich; Krásová Blanka; Křišťůfek Petr; Krulich Josef; Libichová (Junková) Hana; Lindnerová Hana; Mannová Jiřina; Nováková Hana; Nyklíček Petr; Oplová Marta; Petschlová Dana; Poláková Ludmila; Porubová Jana; Sidorjak Karel; Středová Milena; Svoboda Josef; Šejnoha Jiří; Tobolková Jana; Tomášková Marie; Tomec Jiří, Ing.; Tomešová Jitka; Trousilová Miloslava; Udutová Dana; Vomáčka Filip; Vejvodová Miluše; Vítová Vladimíra, Walzová; Zahajský Jan; Zvánovec Václav; Zralý Milan

Ekologie lesa

Základ tohoto vědního oboru v rámci ústavu souvisí se zřízením Biochemického ústavu, který je považován za předchůdce současného Útvaru ekologie lesa. Ve svých počátcích se věnoval acidifikaci a produkci lesních půd, dále biologii a fyzikálním vlastnostem lesních půd, studiu humusu a koloběhu prvků v lesních půdách. Významnou studií v době vzniku byla práce prokazující negativní vliv hrabání steliva v lesích na stav zásob živin v lesních půdách. V roce 1935 dokončil ústav mapování degradovaných půd pro celé území ČR.

Postupně se činnost rozšiřovala, např. o hnojení půd. Součástí se postupně stala i problematika meliorací a hydropedologie. V předválečném a krátce i v poválečném období byly tyto oblasti řešeny i v rámci jiných organizačních jednotek současného ústavu (např. meliorace). Další intenzivní rozvoj tohoto oboru započal v 60. letech a dále pokračoval v následujících desetiletích.

V roce 1966 Útvar lesnické ekologie zahrnoval:

- ▶ Laboratoř pedologie (vedoucí Karel Mráz)
- ▶ Laboratoř biochemických analýz (vedoucí Jan Materna)
- ▶ Laboratoř půdní mikrobiologie (vedoucí Alois Sobotka)
- ▶ Laboratoř půdní kontroly (vedoucí Drahomíra Zavadilová)
- ▶ K útvaru v této době již patřilo dislokované pracoviště Dubí (později Ústí nad Labem) vedené Jaroslavem Jirglem

Velmi významnou oblastí výzkumu byla od 70. let problematika imisních škod a vlivu znečištění ovzduší na zdravotní stav lesů. Postupně byly aktivity útvaru zaměřovány i na komplexnější ekologický výzkum, především na stránku působení abiotických faktorů na les a studium mikroklimatických poměrů v lesních porostech.

V 80. letech byli pracovníci útvaru zakládajícími členy programu Monitoringu zdravotního stavu lesa ICP Forests, velmi aktivní roli zde sehrál Jan Materna, který byl v oblasti imisních poškození považován za jednoho z nejlepších odborníků v Evropě. Monitoring lesa se na přelomu 80. a 90. let vyčlenil do samostatného útvaru, následně byl opět včleněn do útvaru ekologie (tehdy lesního prostředí). Rozšiřování parametrů monitoringu i kombinace s bioklimatickými studiemi vedly k projektům zaměřeným na vliv změny klimatu na lesní porosty.

Velmi úzce probíhala a probíhá spolupráce s Útvarem zkušebních laboratoří, který se z útvaru vyčlenil po roce 2000.

V sedmdesátých a osmdesátých letech měl útvar tři dislokovaná pracoviště:

- ▶ Beskydské pracoviště – založeno bylo v roce 1951 se sídlem v Hnojníku, a to jako Výzkumný ústav rašelinářský, který ovšem po roce zaniká. Místo toho

vzniká výzkumná stanice (pracoviště) pro lesnickou hydrologii, ochranu lesa a později i pěstování lesa. Ochrannářský a pěstební výzkum zde v roce 1975 zaniká. Hydrologický výzkum, prováděný od roku 1953 na povodích Červík a Malá Ráztoka v roce 1954 přechází pod VÚMOP Praha-Zbraslav, kde setrval až do roku 1979. V roce 1980 je opět přeřazen do VÚLHM Strnady, do Útvaru ekologie lesa na detašované pracoviště přemístěné do Frýdku-Místku.

- ▶ Krušnohorské pracoviště – založeno bylo v roce 1965 se sídlem v Dubí (záhy přestěhováno do Ústí nad Labem) v souvislosti se vznikajícími imisními škodami. Jeho význam stoupl v 70. a 80. letech. Kromě imisních škod se zde řešily i další problémy, např. odolnost dřevin k zasolování, výběr dřevin vhodných k výsadbě podél komunikací.
- ▶ Pracoviště Želivka – bylo založeno v roce 1971, s měřením se započalo v roce 1973. Bylo začleněno do mezinárodního programu „Člověk a biosféra“ (MAB). Řešena zde byla hydrologická problematika (sledování srážkoodtokových poměrů na malém lesním povodí Pekelského potoka), dále zde probíhalo v té době unikátní sledování mikroklimatických podmínek v lesním porostu, a to v různých výškových úrovních s využitím speciální věže.

V poslední době útvary řeší problematiku narušení ekologické stability lesních ekosystémů, způsobené dlouhodobou antropogenní zátěží a klimatickými změnami se zaměřením na stav lesních půd a koloběh živin ve vztahu k současné depoziční zátěži a postupům lesnického managementu, výzkum biologických i chemických postupů revitalizace lesních půd a jejich působení z ekosystémového pohledu, komplexní vyhodnocování meteorologických faktorů a jejich dlouhodobých změn, vodní bilanci a působení lesních porostů na množství a kvalitu vody odtékající do zdrojů, růstovou reakci dřevin na měnící se ekologické podmínky.

Ke stěžejním činnostem útvaru patří i nadále zajištění monitoringu zdravotního stavu lesa v České republice v rámci mezinárodního programu ICP Forests i národních projektů. V rámci poradenské činnosti provádí pracovníci útvaru pro vlastníky lesů posouzení stavu půd, úrovně výživy nebo antropogenního poškození lesních porostů.

V současné době do útvaru patří také část dislokovaného pracoviště Frýdek-Místek, pracoviště Pelhřimov a výzkumný objekt Želivka-Kožlů.

Vedení ústavů, útvarů

Antonín Němec (1922–1950) – přednosta Biochemického ústavu

Bohuslav Mařan (1951) – ředitel Výzkumného ústavu pro lesní výrobu

Bohuslav Mařan (1952–1958) – ředitel Výzkumného ústavu lesního hospodářství

Karel Mráz (1959–1962) – vedoucí Útvaru lesního prostředí
Vladimír Krečmer (1963–1975) – vedoucí Útvaru lesního prostředí
Jan Materna (1980–1989) – vedoucí Útvaru lesního prostředí
Martin Černý (1989–1992) – vedoucí Útvaru monitoringu lesa
Václav Lochman (1975–1994) – vedoucí Útvaru lesnické ekologie
Hana Uhlířová (1994–1997) – vedoucí Útvaru ekologie lesa
Bohumír Lomský (1997–1998) – vedoucí Útvaru ekologie lesa
Vít Šrámek (1998–2018) – vedoucí Útvaru ekologie lesa
Monika Vejpustková (2018 – dosud) – vedoucí Útvaru ekologie lesa

Útvar zkušebních laboratoří

Drahomíra Zavadilová (1966–)
Karel Mráz
Václav Lochman
Jiří Ledinský
Michal Jakš
Bohumír Lomský
Jan Studnička (1980 – asi až 1989)
Oleg Gubin (1998–1998)
Miroslav Landecký (1998–1999)
Jiří Dolanský (1999)
Zdeňka Sovová (1999–2001, 2003)
Jarmila Záhornadská (2002–2003)
Oldřich Příbyl (2003–2005)
Olga Jeřábková (2005–2006)
Jan Jindra (2006–2009)
Hana Vinšová (2009–2012)
Kateřina Havlíčková (2012 – dosud)

Organizační struktura útvaru se v průběhu času měnila, existovala zde tato oddělení:

- ▶ Laboratoř pedologie
- ▶ Laboratoř biochemických analýz
- ▶ Laboratoř půdní mikrobiologie
- ▶ Laboratoř půdní kontroly

Pozn.: V 70. a 80. letech docházelo v rámci současného Útvaru ekologie lesa a Útvaru zkušebních laboratoří k organizačním změnám, které se nepodařilo zcela přesně zdokumentovat. Vychází se z publikovaných materiálů, ale také ze vzpomínek pamětníků. Datace změn se někdy liší, nepodařilo se potřebné údaje verifikovat.

Vědečtí a výzkumní pracovníci

Běle Josef, Ing., CSc.

*1. 6. 1934 Hořovice

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1959).

Ve VÚLHM Strnady začínal na Útvaru lesního prostředí, kde se věnoval problematice lesnické klimatologie. V letech 1971–1990 byl ve funkci vedoucího Útvaru ODIS. V roce 1990 byl krátce asistentem ředitele. Po odchodu VÚLHM Strnady byl náměstkem ministra životního prostředí (do roku 2003) a následně ještě poradcem ministra zemědělství.

Zdoje: *Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Stockmann 2016; Zahradník 2016.*

Bíba Milan, Ing., CSc.

*22. 3. 1963 Praha

Absolvoval gymnázium v Praze (1982) a následně AF VŠZ Praha, obor „Zemědělské meliorace“ (1986). Následovalo postgraduální studium na LF VŠZ Brno (1987–1988). Kandidátskou dizertační práci na téma „Úprava vodního režimu lesních půd“ obhájil v roce 1994 ve VÚLHM, který měl tehdy statut školicího pracoviště pro tuto formu vědecké přípravy.

V roce 1986 nastoupil do Útvaru ekologie lesa. V letech 1994–1998 zastával pozici náměstka ředitele pro výzkum. Následně byl vedoucím Oddělení hydrologie a pedologie Útvaru ekologie lesa. Profesně se věnoval především lesnické hydrologii a hydropedologii, později také monitoringu cizorodých látek v lesních ekosystémech a potravním řetězci. Byl členem a místopředsedou vědecké rady VÚLHM, členem Vědecké poradní skupiny (SAG) mezinárodního programu ICP Forests, současně národním koordinátorem aktivit štrasburské rezoluce S6, předsedou Programové rady „Lesy“ Národní agentury pro zemědělský výzkum a členem České lesnické společnosti.

Zdoje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1999, 2000, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Černý Martin, Ing., CSc.

*8. 10. 1960 Chomutov

Vystudoval Leningradskou lesotechnickou akademii (1984, nyní Petrohradskou). V letech 1988–1991 absolvoval postgraduální studium na ČZU.

V letech 1984–1992 pracoval ve VÚLHM v Útvaru ekologického monitoringu, jehož byl vedoucím. Odtud odešel do firmy Pyrus, s. r. o., kde působil v letech 1992–1993, následně krátce pracoval jako OSVČ. V roce 1994 spoluzakládá firmu IFER – Ústav pro výzkum lesních ekosystémů s. r. o., kde působí v pozici ředitele dodnes. Věnuje se především problematice inventarizace lesa.

Zdoje: *Vančura 1991; Anonymus 2014b.*

Čihák Tomáš, Ing., Ph.D.

*20. 2. 1970, České Budějovice

Absolvoval SLTŠ v Písku (1988) a FLD ČZU Praha (2013). V roce 2018 obhájil na „Katedře hospodářské úpravy lesů“ FLD ČZU Praha doktorskou dizertační práci na téma „Růst a produkce hlavních středoevropských dřevin v podmínkách změny klimatu. Simulace a doporučení pro management lesa“.

Po ukončení studia na střední škole pracoval jako technik polesí u Středočeských státních lesů, LZ Vysoký Chlumec. Po ukončení vojenské základní služby nastoupil k lesní akciové společnosti Vltava, kde pracoval do roku 2000 jako technik polesí. Na Útvaru ekologie lesa VÚLHM Strnady působí od roku 2001, nejprve jako technik ve výzkumu, od roku 2013 jako výzkumný a vývojový pracovník. Dlouhodobě se věnuje problematice alokace biomasy v lesních porostech a problematice produkce a modelování růstu lesních dřevin. Podílí se rovněž na přípravě a koordinaci projektů vápnění lesních porostů.

Zdoje: *Anonymus 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Fabiánek Petr, Ing.

*17. 1. 1956 Praha

Po absolvování Střední průmyslové školy stavební v Hradci Králové (1975) vystudoval obor „Lesní inženýrství“ na LF VŠZ Brno (1983). V roce 2010 absolvoval dvouleté studium „Oceňování lesa“ na LDF MZLU Brno.

V letech 1983–1987 pracoval v ÚHÚL Brandýs nad Labem jako zařizovatel lesa, v letech 1988–1991 jako technik lesní správy LČR a od roku 1992 je pracovníkem Útvaru ekologie lesa VÚLHM Strnady. V letech 1995–2015 koordinoval evropské programy systematického monitoringu zdravotního stavu lesa (úroveň I) za ČR – ICP Forests, Forest Focus a LIFE+ FutMon. Věnuje se abiotickému poškození lesních dřevin, zejména defoliaci korun a digitální fotografii poškození lesa.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Fadrhonsová (Šebková) Věra, Ing.

*3. 3. 1972 Chrudim

Absolvovala Gymnázium J. Resla v Chrudimi (1990). Následně vystudovala Lesní inženýrství na LF ČZU Praha (1996).

Od roku 1996 je pracovníkem Útvaru ekologie lesa VÚLHM Strnady. Zabývá se problematikou chemismu lesních půd, výživy lesních porostů, depozice látek do lesních ekosystémů, chemismu srážkové a půdní vody, vody ve vodních tocích a koloběhu prvků v lesních ekosystému. Je členkou expertních panelů (EP) mezinárodního programu Monitoringu stavu lesa ICP Forests: EP Soil and soil solution, EP Deposition, EP Meteorology, phenology and LAI.

Zdroje: *Anonymus 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Roček & Gross 2002.*

Ferda Jaroslav, Ing., CSc.

*2. 6. 1925 Trnovec nad Váhom (Slovensko)

Absolvoval gymnázium v Písku (1940). V roce 1948 ukončil studium na LO VŠZLI ČVUT Praha. Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1960.

Po ukončení středoškolského studia působil jako lesní praktikant ve Lnářích. V letech 1948–1952 pracoval na MZe, odkud přešel do VÚLHM Strnady a v roce 1954 přešel do VÚMOP Praha-Zbraslav. Věnoval se problematice rašelinářství a meliorací lesních půd.

Zdroje: *Dimitrovský 1975; Lhotský 1985; Uhlíř 2000e, 2005f; Zahradník 2016.*

Havlíčková Kateřina, Mgr.

*30. 6. 1974 Česká Lípa

Absolvovala gymnázium v České Lípě (1992) a následně PřF UK Praha, magisterský obor „Biochemie“ (1997). V letech 1997–1999 působila v rámci doktorského studia v Mikrobiologickém ústavu AV ČR na Oddělení imunologie.

Po mateřské dovolené nastoupila v roce 2008 do Útvaru zkušebních laboratoří VÚLHM Strnady na pozici chemika odpovědného zejména za analýzy vzorků vod. Od roku 2012 zastává funkci vedoucího laboratoře.

Zdroje: *Vančura 2011.*

Janová Kateřina, Mgr.

*22. 2. 1983 Frýdek–Místek

Absolvovala na Ostravské univerzitě bakalářský obor „Aplikovaná ekologie“ a navazující magisterské studium „Systematická biologie a ekologie“.

V roce 2009 nastoupila na útvar Ekologie lesa VÚLHM Strnady, na detašované pracoviště Frýdek-Místek. Zde působila do roku 2011. Spolupracovala na dlouhodobém výzkumném úkolu sledujícím zejména vliv obnov a přeměn lesních porostů na srážkoodtokový režim a erozi lesních půd.

Jařabáč Milan, Ing., CSc.

*12. 7. 1930 Slezská Ostrava – †11. 3. 2020

Absolvoval reálné gymnázium, poté vystudoval LF VŠZ Brno. Absolvoval externí aspiranturu v oboru lesnických meliorací.

V roce 1955 nastoupil jako projektant u Krajské správy lesů ve Frýdku-Místku do Závodu lesotechnických meliorací Ostrava. Až do roku 1967 pracoval jako vedoucí projekční skupiny. V tomto roce byl jmenován vedoucím technické kanceláře projekčního útvaru u Severomoravských státních lesů v Krnově. V roce 1977 přešel na pracoviště Severomoravských lesů v Ostravě, kde začala jeho spolupráce s VÚLHM Strnady, do kterého nastoupil v roce 1980 jako vedoucí pracoviště v Hnojníku. Věnoval se hřazení bystřin na trvalých pokusných plochách v Beskydech.

Zdroje: *Anonymus 1980, 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 1991, 2011; Uhlíř 2000f, 2005g; Zahradník 2016.*

Jurkovská (Vortelová) Lucie, Ing.

*17. 4. 1980 Praha

Absolvovala AF ČZU Praha, obor „Hodnocení a ochrana půdy“.

V roce 2005 nastoupila na útvary Ekologie lesa VÚLHM Strnady, kde působila do roku 2009. Během působení na útvary Ekologie lesa se v rámci programu ICP Forests zabývala převážně chemismem lesních půd, dále spolupracovala na mezinárodním projektu BioSoil.

Kohout Rudolf, Ing., CSc.

*8. 1. 1925 – †...

Absolvoval Vysokou školu chemického inženýrství Praha.

V oddělení Antonína Němce pracovali s Janem Popperem, polarografickou metodou vyšetřovali změny v půdním profilu, hrabance apod. Později (asi od 1959) spolupracoval s Luborem Ryškou v projektu „Gamapole“ v Oddělení radiálního šlechtění. Po skončení projektu přešel do Útvary ekologie lesa, kde za využití radiobio-

logických metod studoval fyziologické procesy v dřevinách pod vlivem imisí.

Zdroje: *Anonymus 1962; Vančura 1991; Zahradník 2016.*

Krečmer Vladimír, Ing., CSc.

*22. 1. 1928 Bystřice pod Hostýnem – †9. 9. 2019 Praha

Po dokončení studia na gymnáziu v Holešově vystudoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1951). Kandidátskou práci obhájil v roce 1958, ale z politických důvodů mu byl titul oficiálně udělen až v roce 1989.

Po studiích v roce 1951 nastoupil do VÚLHM Strnady, kde působil až do svého odchodu do penze v roce 1990. Byl vedoucím Útvary lesního prostředí a poté vedoucím Laboratoře lesnické klimatologie, u jejíhož zrodu stál. Po roce 1990 přednášel krátký čas na lesnických fakultách v Brně a v Praze. Uznávaný bioklimatolog a hydrolog. Zpočátku se zabýval ekoklimatologickými tématy, jako např. vlivem sucha na růst dřevin, bioklimatem obnovných sečí apod. Později se komplexně zabýval ekologickými funkcemi lesa (zejména ve vztahu k hydrologii), klimatologií, environmentální politikou, vztahem lesa a prostředí.

V 70. letech propagoval uplatňování mimoprodukčních funkcí lesů v LH. Dlouhodobě propagoval mezioborové řešení problémů (s pěstováním lesa a s ochranou lesa). V poslední době se intenzivně věnoval lesnické politice, kde syntetizoval své rozsáhlé multidisciplinární znalosti.

Zabýval se také např. studiem přeměny borových monokultur s užitím kotlíků a pruhových sečí na pokusné ploše Bědovice (1954–1963) nebo studiem vodohospodářské funkce horských lesů a zejména intercepce srážek na pokusné ploše Šerlich (1963–1973). Významně se zasloužil o vznik projektu „Želivka“. Tato pokusná plocha byla na svou dobu špičkově vybavené evropské pracoviště pro sledování bioklimatologických jevů.

Spoluzakládal Českou bioklimatologickou společnost (1965), kde byl tajemníkem, místopředsedou i předsedou (1992–1998). Dále byl zakládajícím členem Národního lesnického komitétu, jehož byl i předsedou (1997–2005). Dvě volební období byl členem republikového výboru ČLS. Člen ČAZV. Byl členem Expertní

pracovní skupiny hejtmanů pro NP Šumava (upozorňoval zejména na vliv stavu lesů v NP Šumava na okolní krajinu). V roce 1976 byla cenou Českého literárního fondu oceněna jeho kniha „Význam lesa pro lidskou společnost“ jako nejlepší naučná publikace roku.

Zdroje: *Anonymus 1962, 2018a; Peřina 1978, 1988a; Vančura 1991, 2011; Chalupa 1993; Rynda 1998; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2003a; Šach 2013; Stockmann 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Krečmer 2018; Šach 2018; Drašík & kol. 2019.*

Křeček Josef, doc. Ing., CSc.

*29. 4. 1950 Praha

Absolvoval Fakultu stavební ČVUT Praha, obor „Vodní stavby a vodní hospodářství“ (1973). Kandidátskou dizertační práci „Vliv lesní těžby na hydrologické procesy“ obhájil v roce 1977. Habilitační práci „Paleohydrologie a historická hydrologie“ obhájil na Fakultě stavební ČVUT Praha v roce 2012.

V období 1973–1974 byl zaměstnán v Hydroprojektu Praha. V letech 1977–1987 pracoval jako vědecký pracovník ve VÚLHM Strnady a v letech 1987–1997 v Institutu aplikované ekologie Kostelec nad Černými lesy. V roce 1999 nastoupil jako odborný asistent na Katedru hydrauliky a hydrologie, Fakultu stavební ČVUT Praha, kde působí dosud.

Ve své vědecké práci se věnoval problematice hydrologie malého povodí, vlivu lesnické činnosti na hydrologické procesy v pramenných oblastech, studiu evapotranspirace stanovené pomocí mikrometeorologického observačního systému a environmentálních dopadů kyselé atmosférické depozice. V rámci pedagogické činnosti na Fakultě stavební ČVUT Praha vedl výuku „Hydrologie a klimatologie“ a řadu bakalářských, diplomových a doktorských dizertací. Pedagogické a vědecké činnosti se věnoval rovněž během stáží na zahraničních pracovištích (Changsha, Hunan, Čína, 1989; Burlington, Ontario, Kanada, 1990; Arcata, California, USA, 1990; Shíráz, Írán, 1991–1993; New Delhi, India, 1994; Denton, Texas, USA, 1995–1996; Oxford UK, 2005–2008; Kyoto, Japonsko, 2006–2007).

Působil také v mezinárodních pracovních skupinách: Forest Hydrology IUFRO (1980–2002) a Working Party on the Management of Mountain

Watersheds EFC/FAO (od roku 1992), které předsedal v letech 1998–2000 a 2018–2019.

Zdroje: *Vančura 1991.*

Kvapil Karel, doc. Ing., Dr. techn.

*28. 1. 1889 Kralupy nad Vltavou –

†2. 3. 1976 Praha

Vystudoval reálné gymnázium a poté začal studovat lesnictví ve Vídni, ale dokončil ho již na LO VŠZLI ČVUT Praha (1921), kde obhájil doktorskou práci „O biochemické povaze pochodů a změn nastalých v lesní půdě po provedení přirozeného zmlazení jedlového porostu“. Habilitoval se v roce 1939. Absolvoval také Vysokou školu politickou (1946).

V roce 1922 nastoupil do Biochemického ústavu Praha. Zde se věnoval vlastnostem lesních půd – acidifikaci, chemismu půd nebo vlivu lesních porostů na obsah dusičnanů v půdě. V druhé polovině 20. let minulého století se zaměřil na problematiku lesnických inženýrských staveb. Podílel se na budování stavebního oddělení státních lesů, jehož přednostou byl od roku 1926. V letech 1946–1968 se věnoval problematice sociologie venkova a krajinného plánování. Byl velmi aktivní v zahraničí.

Obdržel Zlatý diplom vídeňské univerzity (BOKU) a k 200. výročí české zemědělské vědy medaili Za zásluhu o vědu a výzkum.

Zdroje: *Anonymus 1939; Hauptman & Pfeffer 1948; Nožička 1961; Anonymus 1962; Pinc 1976; Cikánková & kol. 2001; Vančura 2011; Mihulka 2017.*

Lachmanová Zora, Ing., Ph.D.

*23. 6. 1977 Praha

Absolvovala LF ČZU Praha (1999), kde rovněž obhájila doktorskou dizertační práci „Analýza a návrh systému kalkulace vlastních nákladů lesního podniku“ (2007). Krátce studovala na Lesnické fakultě Švédské univerzity zemědělských věd v Umeå.

V roce 2003 nastoupila do Útvaru ekologie lesa VÚLHM Strnady, kde se zabývala intenzivním monitoringem lesních ekosystémů v rámci programu ICP Forests. Věnovala se měření atmosférické depozice a hodnocení imisní zátěže. Dále se zabývala lesnickou hydrologií a chemi-

smem vody v lesích. Spolupracovala na výzkumu organických chlorovaných látek v lesním ekosystému. Je členkou Expertního panelu pro depozice ICP Forests.

Zdroje: *Anonymus 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Langkramer Otakar, Ing., CSc.

*5. 4. 1915 Jičín – †1976

Reálné gymnázium začal studovat v Jičíně a dokončil ho v Praze. Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1946). Kandidátskou dizertační práci „Příspěvek k mikrobiologické charakteristice některých lesních typů“ obhájil v roce 1967.

Po přerušení studií v důsledku války pracoval krátce v pojišťovně Slavia a následně byl totálně nasazen. V roce 1945 nastoupil do Mikrobiologického ústavu VŠZLI ČVUT Praha. V roce 1952 přešel na Katedru geologie a pedologie na osamostatněnou LF VŠZ Praha. V roce 1959 nastoupil do VÚLHM Strnady. Věnoval se problematice mikrobiologie lesních půd podle lesních typů a výzkumu vlivu agrotechniky a účinků pesticidů, zejména herbicidů, na biotickou složku v lesních školkách se zřetelem na vývoj semenáčků. Věnoval se rovněž mykorrhize lesních dřevin.

Zdroje: *Anonymus 1962; Káš 1975; Vančura 1991; Uhlíř 2000c, 2005d; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016.*

Lhotský Jiří, Ing., DrSc.

*10. 2. 1927 Rudná u Prahy

Po absolvování gymnázia (1946) absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1950). Kandidátskou dizertační práci „Meliorační kultivace degenerované lesní půdy“ obhájil v roce 1960. V roce 1977 obhájil doktorskou dizertační práci „Teorie a technika využití bentonitu k zúrodnění deficitních půd“.

Po dvouleté praxi u Lesprojektu nastupuje do VÚLHM Strnady, kde se věnoval problematice meliorací. Po reorganizaci přechází do VÚMOP Praha-Zbraslav, kde se této problematice věnoval až do roku 1980. Současně se věnoval problematice zúrodnování půd, zejména písčitých.

Byl členem řady vědeckých organizací a vědeckých rad, a získal různá ocenění (ČAZV, MLVH).

Zdroje: *Anonymus 1987a; Uhlíř 2007a; Zahradník 2016.*

Lochman Václav, Ing., CSc.

*28. 7. 1933 Očelice

Po vystudování gymnázia v Náchodě a Novém Bydžově (1952) začal studovat na LO VŠZLI ČVUT Praha. Studia dokončil na LF VŠZ Praha (1957). V roce 1984 obhájil kandidátskou dizertační práci v oboru „Nauka o lesním prostředí“.

Ohledně po dokončení studií nastoupil na LZ Hronov. Spolupracoval se Závodem lesotechnických meliorací ve Vrchlabí. Věnoval se zvelebování břehových porostů v okresech Brumov, Dobruška a Žamberk. Od roku 1958 zastával funkci technika poleší Stárkov na LZ Hronov. V roce 1959 přešel do funkce vedoucího poleší Kamov na LZ Opočno. V roce 1960 nastoupil do VÚLHM Strnady. Věnoval se především problematice půd, humusu, ale také vodního režimu půd. V 70. letech se věnoval chemismu vody v lesních ekosystémech. Dále se věnoval složením imisí a zatížení lesních ekosystémů, dále vlivu imisí na zdravotní stav lesů. Zabýval se i problematikou hnojení. V roce 1975 se stal vedoucím Oddělení lesního prostředí a o rok později vedoucím útvaru. Od počátku 80. let vedl Oddělení lesnické pedologie. V roce 1998 odešel do penze.

Byl předsedou Odboru lesního hospodářství ČAZV.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Lomský & Šrámek 2013; Zahradník 2016.*

Lomský Bohumír, doc. RNDr., CSc.

*14. 8. 1954 Praha – †11. 9. 2018 Praha

Lesnickou dráhu započal na LOU Písku u Křivoklátu (1969–1970). Poté absolvoval SLTŠ Písek (1974). V letech 1974–1979 studoval na Moskevské státní univerzitě (Biologická fakulta, Katedra fyziologie rostlin). V letech 1981–1982 studoval na PŘF UK Praha, kde složil rigorózní zkoušku. Kandidátskou dizertační práci „Vliv změn v úrovni výživy na příjem CO₂ sazenicemi smrku“ obhájil v roce 1987. Habilitoval se v roce 2006 na MENDELU Brno s prací „Mi-

nerální výživa smrku ztepilého (*Picea abies* [L.] Karst.) v imisních oblastech“.

Pracovní kariéru zahájil ročním zaměstnáním ve VÚRV Praha-Ruzyně. V roce 1980 nastoupil do Útvaru ekologie lesa VÚLHM Strnady, kde se zabýval problematikou obecné a stresové fyziologie a ekologie lesních dřevin. Později se věnoval imisní zátěži lesních ekosystémů, monitoringu zdravotního stavu lesa a minerální výživě. Zvláštní pozornost zaměřil na sledování fotosyntézy a primární produkce u výsadeb dřevin v imisních oblastech. Podílel se na objasnění příčin poškození smrku a následně i břízy v Krušných horách (1996, 1997). Stál u zrodu obnovy vápněných lesů v imisních oblastech na moderních základech. V roce 1986 byl jmenován vedoucím Oddělení lesnické fyziologie. V roce 1997 se stal vedoucím Útvaru ekologie lesa, avšak tuto funkci zastával krátce, protože v roce 1998 se stal náměstkem ředitele pro výzkum. V roce 2012 byl jmenován na základě volby Radou instituce ředitelem ústavu, kde setrval až do svého předčasného skonu.

Byl členem i dalších profesních organizací – vědeckých a redakčních rad, členem komisí. Aktivně se podílel i na činnosti mezinárodních organizací – byl koordinátorem mezinárodního programu monitoringu zdravotního stavu lesů ICP Forests, Forest Focus nebo Eurosilva.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2012; Šrámek 2018.*

Mařan Bohuslav, prof. Ing., Dr. techn., DrSc.

*2. 12. 1898 Český Dub – *7. 12. 1962 Praha

Střední školu vystudoval v Trutnově. Absolvent LO VŠZLI ČVUT Praha (1923). Vzdělání si doplnil ročním studiem na PrF UK Praha a dvouletým studiem na Chemicko-technologické fakultě. Doktorát získal v roce 1932 za práci na téma „Vliv lesního steliva na odtok vod a zpětný reflex podloží na infiltraci“ a habilitační práci z pedologie obhájil v roce 1935.

V roce 1929 nastoupil do Ústavu lesní biochemie a pedologie, kde pracoval jako komisař, od roku 1936 jako vrchní komisař. V roce 1945 se stal ředitelem Výzkumných ústavů lesnických. Dále působil na ČVUT, kde v roce 1950 zastával funkci prorektora. Pracoval v oblasti

lesnického půdoznalectví, biochemie a zemědělsko-lesnických meliorací, o jehož vznik se zasloužil. Zabýval se lesním prostředím a základními problémy lesní produkce. Od roku 1953 dopisující člen, od roku 1954 akademik ČZAV, v letech 1954–1956 předseda jejího lesnického odboru, od roku 1956 vědecký sekretář ČZAV, od roku 1957 člen korespondent VASCHNIL. Laureát státní ceny (1953) za využití výzkumu ochranných lesních pásů a hydrologie lesa v praxi. Zasloužil se o vznik VÚMOP Praha-Zbraslav, jehož byl v letech 1954–1957 ředitelem.

Zdroje: *Hauptman & Pfeffer 1948; Anonymus 1955b; Hofman 1956; Nožička 1961; Anonymus 1962; Korf 1963; Uhlíř 1967d, 1968b, 2002g, 2007i; Lhotský 1969; Cikánková & kol. 2001; Roček & Gross 2002; Vančura 2011; Stockmann 2012; Anonymus 2014d; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Matějka Karel, Ing., CSc.

*8. 3. 1965 České Budějovice

Absolvent VŠZ České Budějovice. V Ústavu půdní biologie ČSAV České Budějovice obhájil kandidátskou dizertační práci na téma sukcese a vztah půdy a vegetace (1990).

Již v průběhu studia působil v Biomatematickém středisku ČSAV České Budějovice a v Ústavu půdní biologie ČSAV (nyní součást Biologického centra AV ČR) tamtéž. V roce 1992 uspořádal v Českých Budějovicích první seminář na téma Studium horských lesních ekosystémů a jejich poškození v České republice. Posléze nastoupil do VÚLHM Strnady, kde v letech 1992–1995 vedl skupinu monitoringu (dřívější Útvar monitoringu, který byl právě včleňován pod nově vznikající Útvar ekologie lesa) a takzvané Východoevropské koordinační centrum projektu ICP Forests. Od roku 1995 začal pracovat soukromě a z této pozice dodnes spolupracuje s pracovníky VÚLHM Strnady při řešení řady úkolů (například vyhodnocování isoenzymových analýz, porosty náhradních dřevin v Krušných horách, poškození lesů a půd v Krušných horách, Orlických horách a v Krkonoších, genetiky hodnotné populace smrku, péstební opatření pro zvýšení biodiversity v lesích).

Materna Jan, Ing., CSc.

*23. 10. 1924 Praha – †26. 10. 2020 Praha

Reálné gymnázium vystudoval v Praze. Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1948). Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1961.

Do roku 1952 pracoval v Ústavu pro zařízení lesů v Plzni jako taxátor, později jako vedoucí sekce. V roce 1952 nastoupil do VÚLHM Strnady jako výzkumný pracovník do Oddělení biochemie lesních dřevin. V roce 1993 odešel do ÚKZÚZ, kde na pražském pracovišti spolupracoval na zpracování výsledků stavu lesních půd. Zabýval se vlivem imisí na lesní porosty. Zvláštní pozornost věnoval účinkům oxidu siřičitého na hlavní dřeviny. Jeho výsledky byly převzaty organizací IUFRO a podle nich byla zpracována doporučení pro členské země. V rámci IUFRO byl vedoucím skupiny „Air Pollution“ (1975–1985) a členem odborné skupiny „Forest nutrition“ (1970–1990). V roce 1975 byl náměstkem ředitele pro výzkum.

V roce 1984 obdržel státní vyznamenání „Za zásluhy o výstavbu“ a v roce 2003 získal ocenění ministra zemědělství „Uznání za zásluhy o les a významný přínos českému lesnictví“.

Zdroje: *Anonymus 1962, 1984c; Vančura 1991; Suchopárek 2003; Uhlíř 2004j; Roček & Gross 2002; Stockmann 2012; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Matoušková Jana, RNDr., CSc.

*4. 4. 1965 Nový Jičín

Absolvovala gymnázium v Novém Jičíně (1984) a následně PřF UK Praha, magisterský obor „Biochemie“ (1989). Doktorské studium v Mikrobiologickém ústavu AV ČR na Oddělení rostlinné mikrobiologie ukončila v roce 1994. Od roku 1994 pracuje v Útvaru zkušebních laboratoří VÚLHM Strnady na pozici chemika odpovědného za analýzy vzorků vod, rostlinného a půdního materiálu. Od roku 2012 zastává funkci zástupce vedoucího laboratoře.

Zdroje: *Anonymus 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Mráček Zdeněk, Ing., DrSc.

*4. 11. 1919 Praha – †15. 6. 2011 Praha

Maturoval v roce 1939 v Poličce. Studium na LO VŠZLI ČVUT Praha dokončil v roce 1947. Kandidátskou dizertační práci „Zalesňování mrazových holin“ obhájil v roce 1960 na LF VŠZ Praha. Doktorskou dizertační práci „Hus-tota kultur a její vliv na vývoj a produkci smrků a borovice lesní“ obhájil v roce 1981.

Po 17. listopadu 1939 byl odvezen do koncentračního tábora v Sachsenhausenu u Oranienburgu, odkud se vrátil v roce 1942. Po ukončení studií pracoval v lesnickém provozu, např. na Krajské správě lesů v Pardubicích se sídlem ve Slatiňanech nebo jako ředitel LZ Česká Třebová. V letech 1961–1983 působil ve VÚLHM Strnady, poté odešel do penze. Zabýval se produkcí lesa a vlivu lesa na tvorbu a ochranu životního prostředí.

V roce 1975 získal ocenění ČAZV.

Zdroje: *Anonymus 1962, 1989; Pařáč 1979; Vančura 1991; Uhlíř 2004k; Roček & Gross 2002; Stockmann 2016; Zahradník 2016.*

Mráz Karel, Ing., DrSc.

*11. 10. 1926 Praha – †23. 8. 2020 Praha

Po vystudování gymnázia (1945) absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1949).

Po absolvování vojenské služby nastoupil do Lesprojektu v Brandýse nad Labem. V roce 1953 nastoupil do VÚLHM Strnady, kde se zaměřil na stanovištní typologii. Byl spoluvůdcem typologického systému (s Aloisem Mezerou a Věroslavem Samkem). Věnoval se také historickému průzkumu druhové skladby lesů. V roce 1959 byl jmenován vedoucím Laboratoře půdní kontroly a semenářské kontroly v nově konstituovaném VÚLHM Strnady. Věnoval se výzkumu stanovištních nároků topolů a plánování vodohospodářských úprav na vodní režim lužních lesů. V letech 1968–1969 působil ve Švýcarsku na Lesnické fakultě ETH v Curychu. Poté se věnoval výzkumu koloběhu vody v lesních ekosystémech.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016; Lochman 2020.*

Němec Antonín, Ing., Dr. techn.

*14. 3. 1894 Praha – †26. 7. 1958 Praha

Absolvoval Vysokou školu chemického inženýrství v Praze (1915).

V letech 1915–1918 působil jako asistent na Stolici chemické technologie a posléze na Stolici agrochemie a rostlinné produkce. Zabýval se degradací lesních půd, vlivem některých hospodářských zásahů (polaření, hrabání steliva), chemickými a fyzikálními vlastnostmi půdy, vlivem monokultur a smíšených porostů na půdu, meliorací půd moučkami bazických hornin. Významné jsou jeho studie o výživě sazenic a hnojení v lesních školkách, o působení kouřových plynů na lesní dřeviny a omezení jejich škodlivého vlivu.

Člen ČAZV.

Zdroje: *Hofman 1956; Daňha 1958; Nožička 1961; Anonymus 1962; Uhlíř 1968a, 1969a, 1999b, 2003e, 2004c; Cikánková & kol. 2001; Vančura 2011; Zahradník 2016; Míhulka 2017.*

Neudertová Hellebrandová Kateřina, Mgr., Ph.D.

*25. 6. 1973 Praha

Absolvovala PřF UK Praha, obor „Ochrana životního prostředí“ (1996). V roce 2006 obhájila doktorskou dizertační práci „Vztah mezi krajinnou strukturou, způsobem využívání krajiny a pohybem látek v krajině na příkladu modelového území povodí horní Stropnice“ v oboru „Krajinná a aplikovaná ekologie“ na Zemědělské fakultě Jihočeské univerzity.

V letech 1997–2006 pracovala na MŽP jako odborný referent, nejprve v Odboru vnějších vztahů, později v Odboru informatiky. Od roku 2006 je zaměstnaná v Útvaru ekologie lesa VÚLHM Strnady. Zde je zapojena do programu Monitoringu zdravotního stavu lesa ICP Forests. Věnuje se správě databází tohoto programu i dalších projektů a vyhodnocování a reportingu dat. Dále se věnuje prostorovým analýzám lesnických dat, tématice monitoringu a mapování sucha a jeho působení v lesních porostech a hydrologickému monitoringu malých lesních povodí.

Ve volebním období 2017–2022 je členkou Rady instituce.

Zdroje: *Vančura 2011.*

Novotný Petr, RNDr., CSc.

*1949 Praha

Absolvoval Matematicko-fyzikální fakultu UK, obor „Fyzika atmosféry“. Interní aspiranturu absolvoval pod vedením Vladimíra Krečmera ve VÚLHM Strnady na téma „Mikroklima smrkového porostu“ (1974).

V letech 1982–1985 působil ve VÚLHM Strnady jako vedoucí výzkumného pracoviště Želivka. V roce 1985 odešel do Austrálie, kde se dále věnoval oboru bioklimatologie.

Zdroje: *Vančura 2011.*

Novotný Radek, Ing. Ph.D.

*8. 8. 1976 Pelhřimov

Absolvoval Střední průmyslovou školu chemickou v Praze (1994) a následně obor „Lesní inženýrství“ na LF ČZU Praha (1999). V roce 2007 ukončil tříleté licenční studium „Statistická analýza experimentálních dat“ na Fakultě chemicko-technologické Univerzity Pardubice, v roce 2008 ukončil doktorské studium na FLE ČZU Praha v oboru „Pěstování lesa“ prací zaměřenou na studium vlivu přizemního ozonu na lesní dřeviny.

Ve stejném roce nastoupil do Útvaru ekologie lesa VÚLHM Strnady, kde působí až do současnosti.

Ve VÚLHM Strnady se věnuje problematice výživy dřevin, koloběhu prvků, vlivu imisí na lesy a je koordinátorem poradenské a expertní činnosti pro vlastníky lesů se zaměřením na abiotické a antropogenní vlivy. Kromě koordinace projektů a účasti na řešení projektů podporovaných národními agenturami se účastní i projektů mezinárodních, je členem expertních panelů ICP Forests (EP znečištění ovzduší – od roku 2006 a EP listová analýza – od roku 2013), členem ČAZV (od roku 2020) a působí i v Evropském regionu Dunaj-Vltava (od roku 2012). V letech 2007–2012 a 2014–2017 byl členem Rady instituce VÚLHM Strnady. Od podzimu 2007 působí na detašovaném pracovišti v Pelhřimově.

Zdroje: *Anonymus 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Oceánská Zuzana, Ing.

*17. 4. 1980 Jindřichův Hradec

Absolvovala Střední zemědělskou školu a Jazykovou školu v Jindřichově Hradci. Následně absolvovala LDF MZLU Brno, obor „Krajinné inženýrství“ (2004).

Do Útvaru ekologie lesa VÚLHM Strnady, dislokované pracoviště ve Frýdku-Místku nastoupila v roce 2004. Věnovala se dlouhodobému výzkumu malých povodí v Beskydech – Červíku a Malé Ráztoky. Zkoumala vlivy lesních porostů na odtoky vody, aktivně pečovala o jejich plynulý chod. Působení v ústavu ukončila v roce 2012 z důvodu omezení výzkumu na beskydských povodích. V nynější době se věnuje pedagogické činnosti v Lesní škole Hnízdo v Beskydech, kde působí od roku 2015.

Zdroje: *Anonymus 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Pasuthová Jarmila, RNDr.

*26. 7. 1943 Zbraslav

Absolvovala dálkově PřF UK Praha se specializací na fyziologii rostlin (1970). Doktorát získala v roce 1982.

Ve VÚLHM Strnady působila od roku 1959. Začínala jako laborantka Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin. V roce 1974 přešla do Útvaru lesního prostředí, kde se jako vědecký pracovník věnovala fyziologii lesních dřevin se zaměřením na výživu a vliv imisí na lesní dřeviny a podílela se na posudkové činnosti. V roce 1999 odešla do penze.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c, 1999.*

Ryška Lubor, Ing., CSc.

*13. 10. 1930 – †16. 9. 2000 Praha

Vystudoval obor jaderná fyzika v Sovětském svazu.

V 60. a 70. letech působil ve VÚLHM Strnady jako vedoucí tehdejšího Oddělení radiačního šlechtění. V areálu ústavu založil pracoviště Gamapole s kobaltovým zářičem (v té době jako třetí na světě). Toto zařízení bývalo v provozu jen v noční době. Ozařování byly prováděny, ve spolupráci s ČSAV, experimenty s vyvoláním

mutací různých rostlin a zemědělských plodin, včetně ovocných a lesních dřevin.

Zdroje: *Anonymus 1962.*

Ryšková Ludmila, prom. chem.

*1. 1. 1932 – †7. 2. 2011

Absolvovala PřF UK Praha, obor „Chemie“.

Do VÚLHM Strnady nastoupila v roce 1955 a pod vedením Antonína Němce studovala vliv imisí na fyziologické procesy lesních dřevin. Stejnou problematikou se zabývala i v útvaru Ekologie lesa až do svého odchodu do penze v roce 1991.

Sobotka Alois, Ing., CSc.

*10. 5. 1911 Jaronín u Českého Krumlova – †..

Absolvoval LF VŠZ Brno (1933). Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1961 v oboru „Zemědělských a lesnických věd“. Zkušenosti získával během mnoha zaměstnání, pracoval ve Státních lesích Slovenska, na MZE, v SLS Praha, SLS Nové Hradky, SLS České Budějovice. V roce 1952 nastoupil do VÚLHM Strnady, kde se v roce 1956 stal vedoucím Oddělení mikrobiologie. V letech 1959–1963 byl ředitelem VÚLHM Strnady. Zabýval se mikrobiologií lesních půd. Ve své době pracoval na dosud neznámých problémech, a to na výzkumu mykorhizy se snahou o zavedení umělé mykorhizace při zalesňování a obnově, a na výzkum metodiky správného odebrání vzorků v lesních půdách.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Vančura 2011; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Šrámek Vít, doc. Ing., Ph.D.

*28. 12. 1969 Praha

Absolvoval LF VŠZ Brno (1992). Doktorskou práci „Vliv klimatických a meteorologických faktorů na vitalitu dřevin a ekologickou stabilitu lesních porostů“ v oboru „Anatomie a fyziologie rostlin“ obhájil v roce 2011 na LDF MENDELU Brno. Habilitoval se se v roce 2010 na FLD ČZU Praha v oboru „Pěstování lesa“ s prací „Stav lesních půd v České republice, potřeba a možnosti chemických meliorací“.

Do Útvaru ekologie lesa VÚLHM Strnady nastoupil v roce 1992. Věnoval se zejména problematice imisního poškození a bioklimatologie lesních porostů. V letech 1998–2018 zastával funkci vedoucího Útvaru ekologie lesa, v letech 2012–2018 byl náměstkem ředitele pro výzkum, od září 2018 je ředitelem ústavu. Podílel se na objasnění posledních přímých imisních škod v Krušných horách v letech 1994–1996. Následně se věnoval i problematice stavu lesních půd a výživě v imisních oblastech. Podílel se na zpracování metodik pro vápnění lesních porostů, na přípravě i kontrole jednotlivých projektů. Koordinoval program intenzivního monitoringu lesních ekosystémů v rámci programu ICP Forests, působil v několika expertních panelech tohoto projektu. V současné době se věnuje zejména problematice stavu lesních půd ve vztahu k výživě lesních porostů a vlivu meteorologických extrémů na zdravotní stav lesů.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Uhlířová Hana Ing.. CSc.

*18. 3. 1946 Praha

Po studiu na střední všeobecně vzdělávací škole (1964) absolvovala Fakultu potravinářské technologie a biochemie VŠCHT (1969), zakončenou diplomovou prací ve spolupráci s Ústavem organické chemie a biochemie ČSAV, kde v roce 1978 obhájila i kandidátskou dizertační práci z oboru Biochemická farmakologie.

V Útvaru lesního prostředí (později útvaru ekologie lesa) VÚLHM Strnady pracovala od roku 1980 na diagnostice poškození lesních dřevin vlivy prostředí. Zabývala se především vlivem cizorodých látek z prostředí na stav lesních ekosystémů se zaměřením na fyziologické a biochemické změny, které tyto látky vyvolávají. Dále se věnovala problematice využití radionuklidů nebo vlivu ozonu na biochemické procesy dřevin. Po spojení útvaru s Útvarem pedologie a Oddělením laboratoří vznikl Útvar ekologie lesa, kde postupně vykonávala funkce vedoucí oddělení a později i vedoucí útvaru. Vedle vlivu prostředí na lesní dřeviny se specializovala na monitoring cizorodých látek v lesním prostředí s vazbou na potravní řetězec. Podílela se na zpracování posudků, včetně znaleckých, v oboru vlivu imisí na dřeviny. Do penze odešla v roce

2002, ale s ústavem ještě spolupracovala až do roku 2011.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Vejpustková (Kroupová) Monika, Ing., Ph.D.

*22. 4. 1973 Strakonice

Absolvovala LF ČZU Praha, obor „Krajinné inženýrství“ v roce 1996. Doktorskou práci na téma „Trendy tloušťkových a výškových přírůstků smrku ztepilého (*Picea abies* (L.) KARST.) v oblastech s historicky odlišnými vstupy dusíku“ v oboru „Hospodářská úprava lesa“ obhájila v roce 2008 na FLD ČZU Praha.

V letech 1996–1997 pracovala jako technicko-hospodářský pracovník na LČR – Oblastní správě toků Benešov u Prahy. Do Útvaru ekologie lesa VÚLHM Strnady nastoupila v roce 1997. Zde se zapojila do programu Monitoringu zdravotního stavu lesa ICP Forests, kde se nejprve věnovala hodnocení zdravotního stavu, později hodnocení růstu a přírůstu lesních porostů. Od roku 2018 tento program koordinuje. Dále se věnuje letokruhovým analýzám a vede dendrochronologickou laboratoř, zabývá se též hodnocením biomasy a alometrickými modely. Od roku 2018 zastává funkci vedoucí Útvaru ekologie lesa. Je členkou mezinárodních profesních organizací Association of Tree-ring Research (ATR) a Expert panel on Forest growth ICP Forests. Od roku 2020 je také členkou ČAZV.

Zdroje: *Anonymus 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Roček & Gross 2002; Vančura 2011.*

Vícha Zdeněk, Ing.

*27. 3. 1980 v Opavě

Po absolvování gymnázia v Konici v roce 1998 nastoupil na LDF MZLU Brno.

Po ukončení studia velmi krátce pracoval u Frenštátské lesní, a. s. V září 2003 nastoupil do Útvaru ekologie lesa VÚLHM Strnady, detašované pracoviště Frýdek-Místek. Zde se věnuje lesnicko-hydrologickému výzkumu na malých

horských povodích Červík a Malá Ráztoka v Moravskoslezských Beskydech a povodích v oblasti Hrubého Jeseníku (U vodárny, Slučí, Sokolí a Suchý potok). Kromě toho spolupracuje i na dalších projektech útvaru, v poslední době zejména na monitoringu zdravotního stavu lesa (hodnocení defoliace na plochách úrovně I.). V minulosti spolupracoval také s Útvarem LOS při testování přípravků na ochranu rostlin, ověřování různých typů obranných opatření proti hmyzím škůdcům lesních dřevin a při monitoringu výskytu škodlivého hmyzu.

Zdroje: *Anonymus 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Zelený Václav, Ing., CSc.

*28. 9. 1914 Dobrošov – †7. 6. 1999

Po ukončení měšťanské školy vystudoval dvouletou obchodní školu. Ve studiu pokračoval na Vyšší lesnické škole v Hranicích, které ukončil v roce 1940. V letech 1947–1952 dálkově vystudoval LO VŠZLI ČVÚT Praha. V roce 1963 obhájil kandidátskou dizertační práci.

Před nástupem do ústavu působil v lesním provozu (Rychnov nad Kněžnou, Týniště nad Orlicí, Dolní Břežany a další). Na VS Hnojník pracoval od roku 1952 až do svého odchodu do penze, od roku 1960 jako její vedoucí. Zaměřil se především na výzkum vlivu lesa na odtok vod a erozi půdy v Beskydech. Zakladatel pokusných povodí Ráztoka a Červík, která jsou sledována dodnes a patří mezi nejdéle nepřetržitě sledovaná povodí v Evropě.

Zdroje: *Jařabáč 1979; Chlebek, Jařabáč & Richtár 1984; Richtár & Jařabáč 1999; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016.*

Další vědečtí a odborní pracovníci

Berkovec Jiří, Ing.; Borisov Sergej, Ing., Dr. techn. (pedologie); Brejcha Jindřich, Ing.; Boháčová Ludmila, Mgr. (ICP Forests); Bucek Josef, Ing. (hydropedologie); Cvrkal Horymír; Čapek Miroslav, Ing.; Čížek Josef, Ing.; Damašková Jitka, Ing. (ZL – základní analýzy a iontová chromatografie); Fojt Vojtěch, Ing., CSc. (*23. 11. 1926); Gubin Oleg, Ing. (laboratoř); Hodinář Aleš, Ing. (laboratoř); Holovský Miroslav, RNDr (*22. 2. 1921, rekultivace); Hrnčířová Alena, Ing. (ekologický monitoring); Chlebek Alois, Ing. (*1934, hydrologický výzkum v Beskydech); Jakš Michael, Ing., CSc.; Jačka Jaroslav, Ing. (dendrochronologie); Jirgle Jaroslav, Ing., CSc.; Jiřík Jaroslav, Ing. (hydrologie); Katchespiroff C. J.; Kholová (Jurkovská) Helena, prom. biol., CSc. (*21. 9. 1932, studium edafonu, biologický boj); Klejzar Václav, Ing.; Labík Vladimír; Landecký Miroslav, Ing. (laboratoř); Ledinský Jiří, Ing., CSc. (*21. 3. 1933 Bratislava – †10. 10. 2022 Votice, hnojení ve školkách); Lettl Aleš, RNDr. PhMr., CSc. (*1930 – †2. 12. 2011 Praha, mikrobiologie); Maxa Michal, Ing. (chemické analýzy); Mikánek Dalibor, Ing.; Moravec Rostislav, Ing.; Neuman Lukáš, Mgr. (hodnocení zdravotního stavu dřevin); Pešina Karel, RNDr. (*16. 9. 1924, genetika topolů); Popper Jan, Ing.; Příbyl Oldřich, Ing. (ZL – iontová chromatografie); Rosa Karel; Řeřábek Jaroslav; Slípka Jaroslav; Sovová Zdeňka, Ing. (ZL – analýzy na ICP-OES); Strnad Lukáš, Ing., Ph.D.; Studnička Jan, Ing.; Ševčík Jan, Ing.; Škarecká Kamila, Ing. (pedologie); Šmrha Emil; Štěpinová Eva; Tichý Jindřich, Ing. (ekologický monitoring); Topinka Pavel, dipl. mat. (ekologický monitoring); Tošnerová Iva, Ing. (zkušební laboratoře); Vacek Jiří; Veselá Lenka, Ing. (ZL – atomová absorpční spektroskopie, půdní výluhy); Vinšová Hana, Ing., Ph.D.; Vulterin Zdeněk, Ing., Dr. techn. (*19. 10. 1916 Velké Žernoseky); Vystrčilová Darina, Ing.; Widtmanová Božena; Zagorskij Michal; Záhornadská Jarmila, Ing. (atomová absorpční spektroskopie).

Techničtí pracovníci

Boušková Věra; Brabec Miroslav; Čáp Petr; Čechová Marie; Červíková Lenka; Drahorád; Dušková Ivana; Dvořáková Zdenka; Hošek Pravdomil; Hejdomá Jitka; Charvát Tomáš; Chocholová Marcela, Chuman Josef; Kalousek; Kalousková; Kaňková Jana; Karba Ladislav; Korčeková Marie; Koubská Zdeňka, Kuchtiak Karel; Kutilová Zdena; Mikánková Jiřina; Mikulčíková Petra; Nosek Václav; Nováková Marie; Polášek Jaroslav; Procházka Dušan; Sedláčková Zdeňka; Slavětínský Jaroslav; Suk Václav; Syslová Marie; Škop Adolf; Štulíková Milena; Tomaníčková Jitka; Trnková Marie; Valenta; Valeš Petr; Veselá Ivana; Veselá Jitka; Šmejkalová (Vodičková) Markéta; Voborníková Miluše; Vondráček Petr; DiS.; Vosika Pavel; Vránová Eva; Vránová Michaela

Lesnická ekonomika a politika

Tato problematika byla řešena v ústavu od roku 1923, kdy vznikl Ústav lesnické ekonomiky, ke kterému byla v roce 1925 přiřazena Geodetická a fotogrammetrická stanice. V roce 1926 došlo k transformaci tohoto ústavu na Ústav lesní produkce, jehož součástí bylo Oddělení lesnické ekonomiky (druhou součástí bylo Oddělení pěstění lesů a biologie).

V roce 1933 byl založen Ústav pro lesnickou politiku a spravovědu. Jeho externím vedoucím se stal tehdejší generální ředitel státních lesů Karel Šiman.

V první etapě svého působení se ústav zabýval statistikou produkce dřeva a jeho spotřebou v rámci Československa, dále trendy v řízení lesního hospodářství z hlediska tržních podmínek, zdokonalováním účetnictví v lesnických organizacích a problematikou nákladů a výnosů.

Po druhé světové válce stanul v čele ústavu Květoň Čermák. Pod jeho vedením se ústav věnoval otázkám spojeným s nedostatkem lesních dělníků, dále zlepšováním organizace pracovního procesu v lese a zdokonalováním lesnického nářadí. V tomto směru ústav vykonával rozsáhlou informační činnost a organizoval četné kurzy a instruktáže pro lesní dělníky. Dalšími významnými aktivitami ústavu byla tvorba výkonových norem, průzkum sociálních a zdravotních poměrů lesních dělníků a otázky hygieny a bezpečnosti práce v lese.

V období 1951–1960 došlo v organizaci lesnického a zemědělského výzkumu v českých zemích k řadě změn, které souvisely s reorganizací státní správy na úseku zemědělství a lesnictví a s vytvořením resortní akademie zemědělských věd. Svaz zemědělských a lesnických výzkumných ústavů byl zrušen a jeho ústavy byly začleněny do zemědělské akademie s výjimkou ústavů lesnických. Ty byly soustředěny do Výzkumného ústavu lesní výroby zřízeného v roce 1951. Jeho ředitelem se stal Květoň Čermák. Do tohoto nového ústavu byl začleněn i Výzkumný ústav pro lesnickou politiku a spravovědu jako Oddělení ekonomiky.

V padesátých letech byla činnost resortního lesnického ekonomického výzkumu ovlivněna problémy spojenými s rozvojem mechanizace a racionalizace pracovních procesů a v řídicí činnosti. Jeho činnost byla proto soustředěna na technicko-ekonomickou analýzu postupů v těžbě, v přibližování, při výrobě sazenic, při zalesňování a na uplatnění dřevoštítkové počítačové techniky v administrativě. Z významnějších úkolů v tomto období je možné uvést:

- analýzu pracovních procesů v lesních školkách;
- ekonomické hodnocení zalesňování v různých přírodních podmínkách;
- vypracování norem výsevu semen lesních dřevin ve školkách;

- určení nejefektivnějších pracovních postupů při těžbě motorovou pilou a při přibližování;
- vypracování projektu mechanizovaného zpracování účetní evidence organizací státních lesů a jeho rutinní zavedení do praxe na ústavních děrnoštitkových strojích.

Problematiku řešenou v šedesátých letech je možné rozdělit do dvou směrů. Do prvního směru lze zahrnout úkoly zabývající se ekonomickou standardizací a typizací hlavních výrobních činností k usnadnění jejich řízení, a do druhého pak úkoly týkající se problematiky metod a techniky řídicí činnosti. Z významnějších úkolů uzavřených v tomto období lze uvést:

- vypracování ukazatelů pracnosti řízení jednotlivých výrobních činností na úrovni vnitrozávodových organizačních jednotek;
- použití metod operačního výzkumu v hospodářských rozborech dopravy;
- použití metod operačního výzkumu v rozmisťování centrálních manipulačních skladů;
- vypracování metodiky pro tvorbu cen surového dříví;
- optimalizaci technologie práce s jednomužnou motorovou pilou z hlediska její hygieny;
- vypracování zásad organizace práce v komplexních čtách;
- vypracování zásad pro převedení výroby sortimentů z lokality u pařezu na manipulační sklady.

Úkoly řešené resortním ekonomickým výzkumem v sedmdesátých letech se opět týkaly problematiky řízení v organizačních jednotkách státních lesů, dále problematiky měření produktivity práce v souvislosti se zaváděním nové techniky do výrobního procesu, hodnocení práce, pracovních podmínek, odměňování řídicích pracovníků a dalšího rozvoje podpory řídicí činnosti výpočetní technikou a matematickými metodami.

Mezi větší úkoly, které byly v tomto období vyřešeny, patří:

- technicko-ekonomická typizace lesních školek s ohledem na novou techniku a technologii;
- metoda inventarizace počtu výsadby schopných sazenic v lesních školkách;
- metoda pro objektivní stanovení zalesňovacích ztrát;
- uplatnění matematických metod optimalizujících závodovou dopravu dříví k odběratelům z hlediska dopravních nákladů;
- projekt automatizovaného zpracování evidence odbytu a realizace na úrovni podniku;
- projekt automatizovaného výpočtu hmot a sortimentace těžebního fondu na základě zaměnitelného využití surového dříví;
- diferenciaci plánovacích cen používaných pro ukládání výrobních úkolů lesním závodům a podnikům a ke kontrole jejich hospodaření;

- vypracování technicko-ekonomických zásad organizace těžby s ohledem na soustředování výroby;
- aplikace metody kritické cesty (CPM) pro řízení těžební činnosti na úrovni poleší;
- vypracování metodiky pro stanovení velikosti skládky na manipulačním skladu s ohledem na časový přísun hmoty na skládku a tempo vlastní manipulace;
- vypracování metodiky pro stanovení nejvhodnější kombinace manipulačních linek;
- vypracování metodiky pro optimální vybavení lesního závodu přibližovacími traktory.

V 80. letech se rezortní ekonomický výzkum zabýval metodickou podporou odvětvového řízení a výstavbou tzv. automatizovaných systémů řízení (ASŘ) s použitím výpočetní techniky a vhodných administrativních a ekonomicko-matematických metod. Pro uskutečnění těchto záměrů přinesly nové možnosti osobní počítače (PC), kterými začalo být odvětví vybavováno po roce 1986.

K významnějším výsledkům výzkumu v tomto období patří:

- vypracování projektu pro bezdokladové propojení evidence odbytu a realizace z podnikové sféry na ministerstvo;
- modely pro tvorbu nákladů rozhodujících výrobních výkonů lesního závodu, založené na matematicko-statistickém vyhodnocení skutečnosti v předcházejícím období;
- projekt rozvrhující těžební technologie, jejichž kapacity má lesní závod k dispozici, do jednotlivých porostů tak, aby zajištění plánovaných úkolů bylo optimální z hlediska minimalizace spotřeby času;
- projekt řešící denní rozvoz dlouhého dříví z lesního závodu odběratelům tak, aby byl zabezpečen odvoz maximálního množství hmoty během pracovní doby s minimálním počtem ujetých kilometrů; projekt současně vyhotovuje předepsaný jízdní příkaz a dává přehled o pohybu hmoty podle sortimentů z odvozních míst k odběratelům;
- návrh metody pro optimalizaci koncentrace těžebních pracovišť;
- vypracování expertního systému, který zabezpečoval s 90% pravděpodobností odhad celoročního hospodářského výsledku podniku na základě jeho výsledků dosažených za tři čtvrtletí v daném roce.

Lesnická politika jako obnovený vědní obor po roce 1991 dostala za prioritní úkol řešit především problematiku oceňování lesních pozemků a lesních porostů (pro potřeby MF), oceňování lesů ČR pro účely národních účtů (pro potřeby ČSÚ) a metodiku výpočtu výše újmy nebo škody způsobené na lesích (pro potřeby MZe a MŽP). Dále zde byla zpracována celá řada podkladů pro založení sítě testovacích lesních podniků (od roku 1998 jako resortní statistické výkaznictví), pro sdružování vlastníků lesa, na podporu přípravy lesního hospodářství na vstup do EU v oblasti legislativy (např. tabulky shody) nebo ke zvýšení příspěvku lesů pro rozvoj regionů aj. Předmětem činnosti byla rovněž koordinace NLP I, analýza informačního toku a tvorba databáze pro potřeby mezinárodní lesnické statistiky, metodika začlenění hodnoty lesního majetku do finančního účetnictví a další.

Ve VÚLHM Strnady byla Oborovým normalizačním střediskem (ONS) činnost technické normalizace pro lesnictví zajišťována od roku 1960; od roku 1975 pak Odvětvovým normalizačním střediskem (ODNS) pro celé území ČSSR. K rozdělení agendy technické normalizace mezi Českou a Slovenskou republikou došlo v červnu 1992. V důsledku měnící se legislativy pracoviště zůstalo Oddělením technické normalizace v rámci Útvaru vědeckotechnických informací VÚLHM a zaniklo k 31. červenci 1999. Pro stabilitu spolupráce a plnění povinností spojených s členstvím v organizacích pro normalizaci (ISO, CEN) bylo ponecháno v odvětví lesního hospodářství MZe ČR oborové uspořádání a smluvní zajištění technických norem závislé na platné legislativě a přístupu uživatelů norem.

Pracoviště po celé roky zajišťovalo tvorbu norem pro lesnictví včetně průřezových norem, které byly v lesnictví využívány. Zajišťovalo spolupráci a vypracovávání stanovisek k normám a předpisům mezinárodním (ISO), regionálním (EN), státním (ČSN), oborovým (ON), podnikovým (PN – závaznost vyplývá z rozhodnutí ředitele podniku nebo dohody subjektů) včetně předložení k následnému uvedení v platnost.

Ve smyslu měnících se platných právních předpisů České republiky byla v prosinci 1994 zrušena závaznost norem ČSN. Vybraná ustanovení norem včetně průřezových předpisů se stala předmětem zákonné úpravy. Norma zůstává dokumentem doporučeným k použití. Platnost ON byla ukončena v prosinci 1993 a nahrazena aktualizovanými publikačními tituly.

Následkem změn, kterými procházelo lesnictví a požadavku sjednocení terminologie byly názvoslovné normy využity pro zpracování příručky „Základní lesnické názvosloví“, kde byly termíny doplněny o cizojazyčné ekvivalenty – anglický, francouzský, slovenský, německý a španělský. Urychlené zpracování příručky umožnilo následně i tvorbu dvoudílného Lesnického naučného slovníku ústavem (MZe, 1994, 1995).

V roce 2001 bylo pracoviště zabývající se technickými normami v lesnictví přearženo do Útvaru lesnické politiky a v roce 2006 zrušeno.

V důsledku ukončení projektů a jejich financování v roce 2011 nebyl již počátkem roku 2012 obnoven požadavek zřizovatele na dodávky plnění tohoto útvaru.

Problematika HÚL byla v rámci ústavu řešena okrajově, a to v předválečném období a krátce i v poválečném. Částečně byla zcela marginálně řešena i v rámci jiných útvarů.

Vedení oddělení, ústavů, útvarů

Rudolf Haša (1923–1939) – přednosta Ústavu lesnické ekonomiky (od roku 1926 Ústav lesní produkce)

Alois Tichý (1925–1948) – přednosta Geodetické a fotogrammetrické stanice (součást Ústavu lesnické ekonomiky)

Václav Weingartl (1933–1938) – přednosta Ústavu lesnické politiky a spravovědy

Květoň Čermák (1939–1949) – přednosta Ústavu lesní politiky a spravovědy

Zdeněk Obalil (1939–1949) – přednosta Ústavu lesní ekonomie

Bohumil Doležal (1951–1953) – ředitel Výzkumného ústavu pro hospodářskou úpravu lesa

Biskupský Vl. (1954–1958) – ředitel Výzkumného ústavu pro hospodářskou úpravu lesa

Milan Novotný (1959–1970) – vedoucí Oddělení lesnické ekonomiky

Bedřich Fišer (1968–1970) – vedoucí Oddělení lesnické ekonomiky

Jaroslav Řehák (1971) – vedoucí Oddělení laboratoře výnosu

Zdeněk Bludovský (1970–1991) – vedoucí Oddělení (Útvaru) lesnické ekonomiky

Milan Novotný (1974–1990) – vedoucí Útvaru automatizovaných systémů řízení

Jiří Matějček (1991–2011) – vedoucí Útvaru lesnické politiky

Pozn.: Časové údaje se v 60. a 70. minulého století v jednotlivých letech někdy liší, vycházejí především z údajů pamětníků. Nebylo možné je vždy zcela jednoznačně verifikovat.

Vědečtí a výzkumní pracovníci

Bludovský Zdeněk, doc. Ing., DrSc.

*15. 10. 1928 Rokycany – *9. 7. 2006 Rokycany

Maturoval na Státní vyšší lesnické škole v Trutnově (1949). V roce 1954 dokončil studium na Ekonomické fakultě Lesotechnické akademie v Leningradě. V roce 1968 obhájil kandidátskou dizertační práci na LF VŠZ Brno. Hodnost doktora ekonomických věd získal v roce 1984 na Lesotechnické akademii v Leningradě. Habilitoval se v roce 1992 v oboru „Ekonomika a řízení lesního hospodářství a dřevařského průmyslu“ na LF VŠZ Brno.

Po ukončení studia byl krátce zaměstnán na MLDP. V roce 1955 nastoupil do funkce hlavního pěstitele Správy lesního hospodářství Zbiroh. V letech 1956–1960 byl ředitelem LZ Rožmitál pod Třemšínem. Od roku 1960 působil na podnikovém ředitelství Západočeských státních lesů v Plzni, kde byl vedoucím provozního oddělení. Následně nastoupil na MZLVH, kde se v roce 1967 stal vedoucím odboru lesnické ekonomiky. Poté se stal ekonomickým ředitelem tehdejšího oborového ředitelství státních lesů. V roce 1970 nastoupil jako vedoucí Útvaru lesnické ekonomiky na VÚLHM Strnady kde působil do roku 1991. Poté se stal ředitelem Městských lesů v Rokycanech, ale i v této funkci s VÚLHM Strnady úzce spolupracoval. Společně s Petrem Zahradníkem koordinovali NLP I (2003–2007).

Byl zakládajícím členem a dlouhodobým předsedou Ekonomické komise Odboru lesního hospodářství ČAZV.

Zdroje: *Anonymus 1978, 1996c, 1998, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Skoblík 1988; Vančura 1991; Uhlíř 2003g; Bartuněk 2006; Stockmann 2016; Zahradník 2016; Kupčák & kol. 2020.*

Čermák Květoň R., prof. Ing., Dr. techn.

*27. 2. 1911 Lazy u Karviné –
†30. 6. 1981 Praha

Vystudoval reálné gymnázium v Orlově (1921–1929). Následoval jeden ročník stavitelství a dále pokračoval ve studiu na LF VŠZ Brno a ve studiu lesního inženýrství ČVUT Praha (1936). Po válce absolvoval obor „Zeměměřičství“ na Vysoké škole speciálních nauk ČVUT Praha (1945) a také studoval vybrané předměty na PŘF UK Praha. V roce 1950 obhájil doktorát technických věd. V roce 1961 se uchází o místo docenta na Katedře zužitkování lesa technologie a mechanizace LF VŠZ Brno.

V letech 1933–1942 působil v Ústavu lesnické zoologie VŠZLI ČVUT, v letech 1939–1949 zastával pozici přednosty Ústavu lesnické politiky a spravovedy. Během totálního nasazení pracoval jako asistent v zoologickém ústavu Vysoké školy lesnické v Hannoveru-Mündenu (1943–1945). V roce 1946 působil také v Ústavu ochrany lesů. V letech 1951–1959 vykonával funkci ředitele Výzkumného ústavu lesní výroby (1951), resp. Výzkumného ústavu lesního hospodářství (1952–1959).

Od roku 1960 působil na Katedře lesní těžby a zpracování dřeva LF VŠZ Brno, odkud je znám jako zakladatel české lesnické ergonomie. Založil Ústav lesnické ergonomie a Institut tropického lesnictví na VŠZ Praha, z jeho iniciativy ústav začal vydávat Zprávy VÚLH, Lesnické průvodce a Communicationes instituti forestalis. Do výslužby odešel v roce 1976, ale až do roku 1978 stále pracoval na LFD VŠZ Brno na zkrácený úvazek.

Působil jako redaktor Lesnické práce a lektor nakladatelství Brázda. Z jeho podnětu vznikl Myslivecký a lesnický atlas, spolupracoval s UNESCO a budoval české lesnické muzejnictví a osvětu. Aktivně se podílel na práci řady lesnických společností a komisí, na národní i mezinárodní úrovni.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962, 1981a, c; Kuchtík 1971; Tempír & Kokeš 1981; Novotný 1996b; Kolečka 1998; Cikánková & kol. 2001; Uhlíř 2001b,f, 2006b,f; Skuhrový 2008; Vančura 2011; Stockmann 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

**Doležal Bohumil, prof. Ing., Dr.
techn., DrSc. Dr. h. c.**

*2. 9. 1911 Krnčice u Třebíče – *3. 8. 2000 Brno

Vystudoval reálné gymnázium v Moravských Budějovicích (1929) a LF VŠZ Brno, obor „Lesního hospodářství“ (1933). Ve studiích pokračoval na École Nationale des Eaux et Forêts v Nancy (Francie). Doktorát technických věd získal v roce 1946 a habilitoval se v roce 1947 (soukromý docent). Od roku 1957 profesor na LF VŠZ Brno. Doktorskou práci obhájil v roce 1962. Titul čestného doktora získal v roce 1966 v Tharandtu (Německo). Čestný doktorát mu byl udělen i v roce 1992 na VŠZ Brno.

Až do roku 1950 pracoval u ČSLS, kde vystřídal celou řadu míst v Čechách, na Moravě i na Slovensku, u Správy drobných a selských lesů na jihozápadní Moravě a na ŠLP Křtiny. Od roku 1951 pracoval ve službách Povereníctva poľnohospodárstva a lesníctva a řídil sektorový Výzkumný ústav pro hospodářskou úpravu lesa Bratislava (1951–1953). V roce 1953 přešel na LF VŠZ Brno. Působil v oboru hospodářské úpravy lesů. Vedl katedru, několik období působil v pozici proděkana a od roku 1960 byl jedno volební období děkanem LF VŠZ Brno.

Aktivně pracoval v mezinárodních organizacích (FAO, IUFRO). V roce 1968 krátce působil v Iránu. Byl iniciátorem zpracování šestijazyčného slovníku hospodářské úpravy lesů, který IUFRO vydalo v roce 1990. Vysoce je ceněna jeho práce v bývalé Jugoslávii a zejména v Iránu, kde připravoval hospodářské využití lesů. Je tvůrcem tzv. brněnské školy hospodářské úpravy lesa. V roce 2011 byl na polesí Habrůvka ŠLP MENDELU – Masarykův les Křtiny odhalen jemu věnovaný pomník.

Zdroje: *Nožička 1961; Polák 1981, 1991; Uhlíř 2001i, 2006i; Václav 2007; Truhlář 2009a; Stockmann 2012; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Doušek 2020.*

Fišer Bedřich, Ing.

*14. 4. 1934 Nučice

Absolvoval SLŠ Písek a následně vystudoval VŠE Praha (1965).

Po ukončení studia nastoupil do Oddělení lesnické ekonomiky VÚLHM Strnady, které v letech 1968–1970 vedl. V roce 1978 se stal provozně-ekonomickým náměstkem ústavu a od roku 1981 zastával pozici náměstka ředitele pro výzkum, a to až do roku 1990. Ve stejném roce nastoupil na MZe do útvaru náměstka ministra. V letech 1991–1993 zde byl ředitelem Odboru lesní politiky a ekonomiky. V roce 1993 současně zastával pozici oblastního inspektora u OI LČR Písek. Těto funkce se plně věnoval od roku 1994 do roku 1997, kdy odešel na zasloužený odpočinek.

**Haša Rudolf, prof. Ing., Dr. techn.,
Dr. h. c.**

*1. 4. 1881 Kunovice u Valašského Meziříčí –
†12. 4. 1963 Brno

V roce 1892 začíná studovat na gymnáziu ve Valašském Meziříčí. Lesnické vzdělání získal ve Vídni na Hochschule für Bodenkultur (1904), kde dokončil také studium zemědělství (1906). V roce 1912 získává doktorát, v roce 1919 je jmenován mimořádným a krátce na to (1920) řádným profesorem pro obor „Lesnické ekonomie“. V roce 1947 je mu udělen na VŠZ v Brně čestný doktorát.

V letech 1906–1910 absolvoval praxi na stanicích v Libáni u Nasavrka a potom na velkostatku Zelená Hora u Nepomuku. V letech 1910–1914 působil na lesnické škole v Písku jako učitel pro obor „Geodézie, lesního stavitelství, dendrometrie a lesní tvorby“. V letech 1914–1919 byl administrátorem auerspergského panství v Zelené Hoře na panství Nepomuk.

Od roku 1919 je vrchním lesním radou s pověřením ředitele nově zřízené Střední lesnické školy v Banské Štiavnici, u jejíhož zrodu stál. Po zřízení lesnických vysokých škol v Praze a Brně je pověřen výukou hospodářského lesního zřízení, oceňování lesů a lesní statistiky, dendrometrie a použité geodézie.

Od roku 1920 působí pedagogicky pouze na LF VŠZ Brno. Současně byl v letech 1923–1939 přednostou Ústavu lesnické ekonomiky (od

roku 1926 Ústavu lesní produkce), do kterého se opětovně vrátil v období II. světové války. Zabýval se hlavně hospodářskou úpravou lesů. Byl stoupencem kontrolních metod v pojetí Curnaud-Biolle.

S těmito odbornými myšlenkami přistoupil Haša v roce 1926 k vypracování lesního hospodářského plánu pro celý školní lesní statek. Podstatným rysem zpracovávaného plánu byl pokus o praktické uplatnění kontrolních metod v poměrech naší republiky. Tento rozsáhlý pokus se uskutečnil bez předchozího ověření. V zájmu uplatnění kontrolní metody byl pořízen velmi podrobný popis lesních porostů a přistoupilo se k podrobnému zjištění stromového inventáře ve všech porostech o věku 51 let a starších. Schválena byla až revize tohoto plánu v roce 1937 podle tehdy platných předpisů bez užití kontrolních metod. Velmi cennou součástí hospodářského plánu kromě podrobných popisů porostů jsou Hašovy ideové těžební mapy, které sám vyhotovil až v letech 1936–1938 jako návrh prostorového uspořádání mýtních těžeb.

V letech 1921–1922 byl prvním lesníkem zvoleným do funkce rektora VŠZ Brno. Tuto funkci zastával ještě v letech 1939–1940 a 1945–1946. V letech 1928–1929 a 1937–1938 byl děkanem LF VŠZ Brno. Vypracoval organizaci kateder lesnického odboru a zajistil i schopné vedoucí, úspěšně řídil ŠLP VŠZ Brno (7 900 ha), organizoval zahraniční výměnné praxe. Z jeho podnětu byla zřízena Geodetická a fotogrammetrická stanice.

Člen Československé akademie zemědělské, Masarykovy akademie práce aj.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Trnka 1971; Cikánková & kol. 2001; Uhlíř 2001d, 2003d, 2006d; Vančura 2011; Stockmann 2012, 2016; Simanov 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Doušek 2020; Kupčák & kol. 2020.*

Janeček Adolf, prof. Ing., DrSc.

Dr. h. c.

*6. 5. 1943 Praha

Po ukončení základního a středoškolského studia promoval na Fakultě mechanizace v Praze (1966). Kandidátskou dizertační práci obhájil na VŠLD Zvolen v roce 1971, tamtéž obhájil doktorskou práci (1991), kde také v roce 2004 získal titul čestného doktora.

Během své profesní dráhy působil ve Výzkumném ústavu zemědělské techniky v Praze (1960–1977), ve Výzkumném a vývojovém ústavu dřevařském v Praze (1977–1983), v Ústavu automatizovaných systémů řízení VÚLHM Strnady (1983–1992) a následně na FLD ČZU Praha (1992–2016), kde na Katedře lesní těžby získal pedagogické tituly docenta a řádného profesora při zajišťování studijního oboru technika v lesním hospodářství. Jako hostující profesor na TU Zvolen v letech 1998–2016 zajišťoval gesci za studijní obor průmyslové inženýrství (dřevařství). Od roku 2016 se stal privátním badatelem v oblasti operačního výzkumu.

Jeho vědeckovýzkumná činnost byla zaměřena především do oblasti operačního výzkumu zahrnujícího matematické modelování chování vyskytujících se jevů na objektech živých, neživých, umělých a přirozených, které se kromě lesní techniky také dotýkaly lesa (např. dynamiky lesních porostů pod bodovým imisním zatížením aj.). Získané poznatky uplatňoval ve své vědeckopedagogické práci (v oblastech výuky přírodních, technických a ekonomických věd, využívaných v technické a inženýrské praxi pracovníků v lesním hospodářství). Podílel se na vědeckovýzkumné spolupráci s celou řadou pracovišť nejen v zahraničí (např. v Německu, Polsku, Slovensku a na Ukrajině), ale rovněž na ověřování výsledků výzkumu v domácím lesnickém provozu (např. u Severočeských státních lesů v Teplicích nebo u Jihočeských státních lesů v Českých Budějovicích).

Zdroje: *Vančura 1991.*

Kubík Jan, Ing.

*1944 Praha

Absolvoval LF VŠZ Brno (1968).

Ve VÚLHM Strnady pracoval v Útvaru ODIS, ale věnoval se především lesnické politice. Aktivně se podílel na přípravě ministerských konferencí o ochraně lesů. Stál u zrodu Národního lesnického programu a založení Národního lesnického komitétu. Podílel se na formulování zásad státní lesnické politiky. V 90. letech po reorganizaci VÚLHM Strnady přešel na Odbor rozvoje LH na MZe, kde se dále věnoval problematice lesnické politiky.

Kupka Ivo, prof. Ing., CSc.

*6. 5. 1947 Pardubice

Absolvoval LF VŠZ Brno (1970). V roce 1988 obhájil na LF VŠZ Praha kandidátskou dizertační práci „Model vývoje stejnověkého borového porostu“ (což byl jeden z prvních počítačových růstových modelů v Československu). V roce 1998 obhájil na stejném pracovišti habilitační práci „Druhová skladba lesů v ČR a ve vybraných evropských zemích a možnosti její změny“. Profesorem pro obor „Pěstování lesů“ byl opět na stejném pracovišti jmenován v roce 2007.

Po ukončení studií nastoupil do VÚLHM Strnady, kde se věnoval technické normalizaci. Po roce odešel a pracoval jako taxátor – samostatný zřizovatel specialista, na několika pracovištích v ÚHÚL (Praha-Řáblice 1970–1972, Štoky 1972–1974, Praha-Řáblice 1974–1982). Po krátkém působení ve výpočetní laboratoři Agroprojektu nastoupil v roce 1983 do Oddělení produkce lesa a prognóz lesního hospodářství Útvaru rozvoje vědy a techniky VÚLHM Strnady. Toto pracoviště bylo v roce 1986 přefazeno do Útvaru lesnické politiky a v roce 1992 Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin, kde bylo zřízeno Oddělení prognózování lesního hospodářství.

V rámci své vědecké činnosti se věnoval především modelování stavu a vývoje lesů. Spolupodílel se na sestavení nových růstových tabulek hlavních domácích dřevin a této problematice zůstal věrný. V roce 1994 zvítězil v mezinárodním konkurzním řízení vypsáném EFI ve Finsku (Joensuu), kde následně pracoval v letech 1994–1996. Věnoval se stejné problematice

jako v ČR, ale na evropské úrovni. Po návratu do ČR nastoupil na Katedru pěstování lesa LF VŠZ Praha, kde se věnoval problematice zakládání a obnovy lesa. Je třeba zmínit i jeho činnost popularizátora lesnictví pro širokou veřejnost, když připravil cyklus pořadů o lese pro Český rozhlas 2.

V roce 1990 se stal předsedou pracovní skupiny IUFRO pro růstové modely stromů a porostů. V této pozici byl dvě funkční období a uplatnil zde své široké mezinárodní zkušenosti.

Zdroje: *Anonymus 1996c; Remeš 2007; Podrázský 2017.*

Leporský Alexander, prof. Ing., Dr. techn.

*11. 2. 1893 Gorodec (Rusko) – †20. 10. 1986

Absolvoval LO VŠZ Brno (1928). Po válce habilitovaný docent a později státní docent. Profesor pro dendrologii a statistické metody (1957).

V letech 1925–1948 pracovník Ústavu lesnické ekonomiky Brno. Od roku 1935 působil současně na OL VŠZ Brno. Po válce přednášel dendrometrii, oceňování lesů a statistické metody na LF VŠZ Brno až do svého odchodu do penze (1963).

Zdroje: *Anonymus 1962, 1983a; Zahradník 2016.*

Matějček Jiří, Ing., CSc.

*5. 12. 1952 Jihlava

Po ukončení SVVŠ v Pacově (1971) vystudoval LF VŠZ Brno (1976). Kandidátskou dizertační práci obhájil na LF VŠZ Brno v roce 1986 na téma „Racionalizace informačního zabezpečení odvětvového systému řízení odbytu s využitím výpočetní techniky“.

V roce 1976 nastoupil do Útvaru automatizovaných systémů řízení VÚLHM Strnady. V roce 1991 se stal vedoucím Útvaru lesnické politiky a tuto pozici zastával až do roku 2011, kdy byl útvar zrušen. Zabýval se lesnickou ekonomikou (především problematikou věcného a výnosového oceňování lesů a výpočtu škod na lese), informačními systémy (mezinárodní lesnickou a dřevařskou statistikou) a lesnickou politikou (zejména zpracováním podkladů pro harmoni-

zaci s legislativou EU a podkladů pro regionální lesnickou politiku).

Po zrušení Útvaru lesnické politiky v roce 2011 přešel do ÚHÚL v Brandýse nad Labem, kde se věnoval stejné problematice.

Ve spolupráci s Jiřím Skoblíkem podporoval šíření odborných znalostí při opětovném zavedení oceňování lesa v ČR po roce 1989 do výkonu znalecké činnosti v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady.

Lektorsky působil v Lesnickém vzdělávacím středisku v Bechyni (1991–1999) v celé sérii čtrnáctidenních kurzů při přípravě žadatelů o získání tohoto znaleckého oprávnění. Od roku 2009 zajišťoval několik let na Ústavu lesnické a dřevařské ekonomiky a politiky LDF MENDELU Brno výuku předmětu oceňování lesa a v letech 2012–2020 byl přednášejícím a odborným garantem postgraduálního specializačního studia nezbytného pro jmenování znalců na oceňování lesa a škod způsobených na lese. Analyticky se podílel na vzniku speciálního lesnického software na oceňování lesa.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003b, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Novotný Milan, doc. Ing., CSc.

*13. 3. 1927 – †..

Studium reálného gymnázia (s přerušením studia totálním nasazením v roce 1945) zakončil maturitou v roce 1946. Následně absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1950). V roce 1961 získal vědeckou hodnost kandidáta ekonomických věd, na kterou v roce 1971 navázal získáním pedagogické hodnosti docenta pro obor „Ekonomika a řízení lesního hospodářství“.

V roce 1950 nastoupil do VÚLHM Strnady. Pracoval jako vědeckovýzkumný pracovník v oblasti lesnické ekonomiky a řízení. Ve VÚLHM Strnady působil od roku 1971 jako vedoucí Oddělení lesnické ekonomiky a po vytvoření Útvaru automatizovaných systémů řízení v roce 1974 se stal jeho vedoucím a v této funkci setrval až do svého odchodu do penze v roce 1990.

S jeho jménem si lze spojit především počátky zavádění výpočetní techniky do systému řízení státních lesů v 80. letech minulého století na nejrůznějších organizačních úrovních (nejdříve

to byly samočinné počítače Minsk, JSEP, Robotron a později Redifon a mikropočítače Olivetti). Jako hlavní koordinátor se významně podílel na tvorbě koncepcí i na vlastním budování automatizovaných systémů řízení (ASŘ) v lesním hospodářství pro odvětvovou i podnikovou úroveň s využitím moderních metod řízení (např. matematické modely, různé optimalizační úlohy apod.) s cílem dosáhnout racionalizačních efektů při řídicí práci.

Vedle koncepčních problémů výstavby ASŘ v lesním hospodářství a nových metodologických přístupů při rozvíjení automatizace v odvětví se zabýval rovněž poradní činností a v rámci pedagogické kvalifikace od roku 1972 působil jako externí učitel na LF VŠZ Brno, kde zajišťoval výuku v rámci postgraduálního studia „Řízení lesního hospodářství“ na katedře ekonomiky a řízení, kde byl také členem komise pro státní závěrečné zkoušky.

Zdroj: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Matějček, David & Janeček 2007; Zahradník 2016.*

Pařez Jan, Ing., CSc.

*7. 8. 1927 Kolín – †1. 1. 2019 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1950).

Ve VÚLHM Strnady pracoval v letech 1954–1987. Byl vedoucím Oddělení produkce lesa Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady. Věnoval se výchově smrkových a borových porostů. Zaměřil se na stanovení intenzity probírkových zásahů ve smrkových a borových porostech. Vytvořil sortimentační tabulky. Podílel na vývoji metod hospodářské úpravy nepasečných lesů a metod provozní inventarizace lesa. Spolupodílel se na zpracování prognóz škodlivých činitelů (abiotičtí činitelé). Po odchodu z VÚLHM Strnady působil ve výzkumné instituci IFER v Jílovém u Prahy (od roku 1994), kde se podílel na tvorbě růstových a taxačních tabulek.

Zdroje: *Anonymus 1962, 1987c; Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2007e; Zahradník 2016; Černý & kol. 2019.*

Pohořelý Miloň, Ing., CSc.

*12. 7. 1926 Olomouc – †...

Vystudoval reálné gymnázium v Ostravě. Absolvoval LO VŠZLI ČVUT (1949). V roce 1963 obhájil kandidátskou dizertační práci „Doplňování lesnických map pomocí leteckých snímků“. V roce 1968 získal docentské stipendium Alexander von Humbolt na lesnické fakultě ve Freiburgu, kde se zabýval problematikou výpočetní techniky v lesním hospodářství.

Již během studia na vysoké škole pracoval u Městských lesů v Chomutově. Po ukončení základní vojenské služby nastoupil na Katedru hospodářské úpravy lesů LF VŠZ Praha (1951–1958), kde vedl cvičení z lesnické geodézie, fotogrammetrie, dendrometrie, hospodářské úpravy lesů a plánování.

Po nuceném odchodu z LF VŠZ nastoupil v Lesprojektu (1958) jako vedoucí kartografie, kde pracoval až do roku 1967. Po návratu z Německa se vrátil do Lesprojektu, kde počátkem 70. let minulého století založil automatizované zpracování LHP, LHE a automatické zpracování inventarizace lesů.

V roce 1977 přešel do VÚLHM Strnady, kde působil jako vedoucí Oddělení informačních systémů v Útvaru ASŘ, kde byl zástupcem vedoucího. Během let 1987–1992 vedl semináře na lesnických fakultách v Německu. Do penze odešel v roce 1991.

Aktivně se podílel na založení Sdružení majitelů lesů a podnikatelů v lesním hospodářství, kde působil jako jednatel. Činný byl i v dalších profesních organizacích.

Zdroje: *Anonymus 1986b, 1996b; Vančura 1991; Uhlíř 2001g, 2006g; Roček & Gross 2002; Stockmann 2016; Zahradník 2016.*

Řehák Jaroslav, Ing., Dr. techn., CSc.

*24. 1. 1914 Plzeň – †8. 1. 2007 Praha

Vystudoval reálné gymnásium v Plzni (1932) a následně LO VŠZLI ČVUT Praha (1937). Doktorát technických věd obdržel v roce 1939 za obhajobu práce „Přirozené zmlazení smrku v oblasti horské smrčiny“ a vědecká hodnost kandidáta věd mu byla přiznána v roce 1962.

Po studiích pracoval jako lesní asistent Plzeňských městských lesů. Od roku 1941 působil

jako vedoucí Správy lesních společenstev Zbiroh. V letech 1945–1947 učil na SLŠ Trutnov. Poté přešel do Lesnicko-technického ústředí státních lesů v Brandýse nad Labem jako referent pro schvalování hospodářských plánů, a krátce nato se stal vedoucím Útvaru lesní ekonomiky VÚLHM Strnady, kde působil později jako vedoucí Oddělení lesní produkce v Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin. Ve VÚLHM Strnady působil v letech 1956–1969. V roce 1976 přešel do VLÚ Kostelec nad Černými lesy. Podílel se na vzniku metodiky k výpočtu náhrad škod působených na lesích. Zabýval se sestavováním československých růstových tabulek (spolu s Korfem a Halajem).

Působil jako lesnický expert v Africe. Aktivně se věnoval Boubínskému pralesu, spolupracoval při vydání Naučného slovníku lesnického.

Zdroje: *Hauptman & Pfeffer 1948; Nožička 1961; Anonymus 1962; Kokeš 1989a; Uhlíř 2004a, 2014; Stockmann 2016; Uhlíř 2014b; Zahradník 2016.*

Skoblík Jiří, Ing., CSc.

*10. 4. 1939 Praha – †2019 Praha

Studium na Střední lesnické technické škole v Písku ukončil v roce 1958. Lesnickou fakultu VŠZ v Praze dokončil v roce 1964. Hodnost kandidáta věd pro lesnické technické vědy získal v roce 1969. V 70. letech 20. století absolvoval postgraduální studium při Fakultě řízení VŠE Praha.

Po absolvování střední školy byl krátce zaměstnán na LZ Protivín a během studia na vysoké škole pracoval v roce 1963 jako technik u Školního lesního podniku v Kostelci nad Černými lesy. Krátce sloužil jako polesný na LZ Horní Blatná. V letech 1966–1972 působil jako vědecký pracovník ve Vědeckém lesnickém ústavu v Kostelci nad Černými lesy. V letech 1972–1978 působil na MLVH a v letech 1978–1984 byl výrobně technickým náměstkem ředitele Středočeských státních lesů v Benešově. 1. dubna 1984 byl jmenován ředitelem VÚLHM Strnady. Ve funkci setrval do roku 1990. Až do roku 2000 pak pracoval na Útvaru lesnické politiky. I po odchodu na odpočinek aktivně pracoval ve své profesi jako lektor. Věnoval se především problematice oceňování lesa.

V letech 1986–1990 zastupoval region Východní Evropa ve výkonné radě IUFRO.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c; Roček & Gross 2002; Vančura 2011; Matějček & David 2019.*

Skýpala Jiří, Ing., CSc.

*24. 4. 1930 Bratislava – †2. 9. 1989 Praha

Absolvoval VŠZLI ČVUT Praha (1953).

Po ukončení studií v 60. letech působil na LZ Křivoklát. Do VÚLHM Strnady nastoupil v roce 1970, kde působil až do roku 1989. Soukromě se věnoval entomologii – studiu motýlů, se zaměřením i na užitou entomologii (ochranu lesa).

Zdroje: *Vančura 1991; Kolečka 1993; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016.*

Sobocký Emil, Ing., CSc.

*21. 6. 1928 Kremnica

Vystudoval VŠLD Zvolen v roce 1955 (studium započal na VŠZLI Košice). Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1967.

Od roku 1955 pracoval ve VÚLH Banská Štiavnica (později Zvolen). Byl vedoucím Oddělení lesnicko-technických meliorací a později vedoucím Odboru hospodářské úpravy lesů a lesního prostředí. Věnoval se především problematice ochrany půdy v nepříznivých podmínkách a obhospodařování lesů pod vlivem imisí.

Zdroje: *Konôpka & kol. 2013.*

Šulc Josef, Ing.

*3. 11. 1902 Ruprechtice – †..

Reálné gymnázium vystudoval v Liberci. Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha.

V roce 1935 nastoupil do Ústavu pro lesnickou politiku a spravovědu. Věnoval se především lesohospodářské problematice a lesnické politice. Současně se věnoval i historii výzkumnictví u nás. Následně působil na ministerstvu, kde se zaměřil na řízení výzkumu. Pracovní kariéru ukončil jako tajemník Lesnického odboru ČAZV.

V roce 1969 obdržel medaili k 50. jubileu lesnického výzkumu v ČSSR.

Zdroje: *Kokeš 1982c.*

Theodosijev Konstantin, Ing., Dr. techn.

*8. 5. 1900 Muškatynce (Ukrajina) – †23. 4. 1985 Praha

Středoškolská studia absolvoval na Ukrajině. Poté nastoupil na učitelský ústav v Kamenci Podolském. Ve studiu pokračoval na polských školách. V Čechách složil maturitu na reálném gymnáziu v Praze v roce 1926. V roce 1930 ukončil studium na LO VŠZLI ČVUT Praha.

Po studiích následovaly střídavě práce u hrazení bystřin a poštovní správy. Nakonec nastoupil do Ústavu pro lesnickou politiku a spravovědu Praha. Ke konci profesní kariéry působil ve VÚMOP Praha-Zbraslav. Věnoval se hrazení bystřin, ale také sociologii práce a ergonomii. Věnoval se i filmové tvorbě – instruktážním filmům v lesnictví.

Zdroje: *Nožička 1961; Kolkeš 1980, 1985; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2005d; Zahradník 2016.*

Tichý Alois, prof. Ing., Dr. techn.

*1. 6. 1879 Hrubčice – †31. 1. 1958 Brno

Vystudoval ČVUT Brno, obor „Stavební inženýrství“ a současně i obor „Zeměměřičství“. Titul doktora věd technických získal v roce 1908. Mimořádným profesorem byl jmenován v roce 1921, řádným profesorem pak v roce 1927. Od roku 1906 profesor matematicko-technických předmětů Zemské střední hospodářské školy v Přerově.

Během I. světové války působil ve Vojenském zeměpisném ústavu ve Vídni jako vedoucí triangulátor. Od založení VŠZ Brno přednášel geodézii. Byl prvním vedoucím Geodetické a fotogrammetrické stanice při Ústavu lesnické ekonomiky Brno, kde působil i v průběhu II. světové války. V letech 1926–1927 provedl první soustavné letecké fotografování adamovských lesů. Zasloužil se o rozvoj fotogrammetrie; od roku 1924 je přednášena jako samostatná disciplína.

plína na odboru lesního inženýrství VŠZ v Brně. Zabýval se zejména vyrovnáním souřadnic trigonometrických bodů na základě statickomechanickým.

Byl děkanem lesnické fakulty a v letech 1934–1935 rektorem VŠZ Brno. Člen ČAZV, Moravské přírodovědecké společnosti aj. Patřil mezi významné spoluzakladatele LF VŠZ Brno.

Zdroje: *Artner 1939; Hrubeš 1939; Hofman 1956; Nožička 1961; Vančura 2011; Zahradník 2016; Míhulka 2017; Doušek 2020.*

Vančurová Vlasta, Ing.

*1945 Lesoňovice

Absolventka LF VŠZ Brno (1968).

Lesnickou praxi získávala jako technik poleší, vedoucí poleší v oblasti LZ Zbraslav. Do VÚLHM nastoupila v roce 1977 na pracoviště technické normalizace, budované v jednotlivých odvětvích národního hospodářství.

Weingartl Václav, doc. Ing., Dr. techn.

*23. 4. 1901 Plzeň – †23. 9. 1982 Praha

Středoškolské vzdělání získal v Plzni (1919). Vystudoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1923). V roce 1929 získal doktorát technických věd na LO VŠZLI ČVUT s prací „Problém výnosovosti v lesním hospodářství – nutnost rozlišování stránky technické a hospodářské, objasnění pravého pojmu výnosového a nástin výnosové metodiky“, kde v roce 1934 habilitoval se v oboru „Ekonomických věd“.

Po ukončení studií začínal LO VŠZLI ČVUT Praha, avšak již od roku 1924 působil v Ústavu hospodářské úpravy lesů v lesnicko-technické službě hrazení bystřin. V letech 1928–1933 měl se souhlasem nadřízených „dovolenou“ a pracoval jako tajemník Poradny pro lesní a dřevařské hospodářství Obchodní a průmyslové komory a jako tajemník Družstva pro export dřeva v Košicích.

V letech 1933–1938 byl přednostou Ústavu lesnické politiky a spravovědy Praha. V letech 1961–1965 pracoval jako cizinecký informátor a průvodce v Židovském muzeu v Praze. Studo-

val minimalizaci dopadů hospodářské krize na lesní hospodářství. Ve své badatelsko-literární činnosti se nezastavil ani před etnografickými otázkami. Historické zaměření prokazují i jeho práce o vývoji lesní těžby, odbytu a zpeněžení dřeva a elaboráty vztahující se k vývoji a ochraně životního prostředí v oblasti Prahy, Ostravy a Košic. Patřil mezi stálé spolupracovníky Národního zemědělského muzea, jemuž předal pro sbírku písemných dokladů svůj bohatý archiv.

Zdroje: *Hauptman & Pfeffer 1948; Nožička 1961; Anonymus 1962, 1971b, 1982c; Cikánková & kol. 2001; Uhlíř 2001d; Vančura 2011; Stockmann 2012; Zahradník 2016; Míhulka 2017.*

Další vědečtí a výzkumní pracovníci

Beránková Jana, Ing. (lesnická legislativa, technická normalizace); Biskupský Vl., Ing. (HÚL); Bouček František, Dr.; Bozděch Jiří, Ing. JUDr., CSc. (*28. 6. 1925, technická normalizace a dendrometrie); David Jan, Ing. (matematicko-ekonomické modelování); Dolejší Karel, Ing.; Dušek Jiří, Ing. (ASŘ); Filipický Libor, Ing. (ASŘ); Frauknech Karel, Ing. (*1959); Froňková Stanislava, Ing.; Hýbl Jaroslav, Ing.; Charousková Jitka, Ing. (ASŘ); Jakubec Lukáš, Ing. (monitoring veřejných podpor v LH, regionální analýzy LH); Janeček Adolf, prof. Ing., DrSc. (ASŘ); Jánský Věroslav; Klouda Miloš, Ing.; Kocman Jiří, Ing.; Kočetov Fedor, Ing.; Kopřivová Nina, Ing. (produkce lesních porostů); Korsuň Fedor, Ing. Dr. techn. (*17. 2. 1902, pedologický a typologický průzkum, dendrometrie, sortimentační tabulky); Jánský Jan, Ing.; Kouba Jan, Ing. (ASŘ); Kozdera Josef; Kraus Vojtěch; Matásek Karel; Matějovská (Hradilová) Eva, Ing. (harmonizace právních předpisů ČR a EU); Matějů Karel, Ing. Dr. techn (geodesie); Mervart Jaroslav Ing. (*13. 8. 1926, ekonomika a řízení LH); Michalec Miroslav, Ing. (technická normalizace); Navrátilová Jana, Ing. (harmonizace právních předpisů ČR a EU); Neterda Karel, Ing. (technická normalizace); Novotný Petr, Ing. (ASŘ); Novotný Václav; doc. Ing., CSc.; Nozar Miroslav, Ing.; Obalil Zdeněk, Ing. (lesnická ekonomika); Páv Bohdan, Ing. et Ing.; Pexidr Závíš, Ing., CSc. (ASŘ); Píša Václav, Ing.; Prčina Anton, Ing.; Roupec Jan; Rychlý Bedřich, prof. Ing., Dr. techn.; Scheich Ludvík; Sobotková Věra, Ing. (ekonomika LH); Stachurová Luba, Ing. (ASŘ); Stárka Jaroslav, Ing.; Strnad Miloslav, Ing.; Syrovátka Karel, Ing.; Šetela Alexandr, Ing. (lesnická ekonomika); Štros Antonín, Ing. (ASŘ); Temlová Božena, Ing. (*4. 11. 1919, matematická a ekonomická statistika); Tloušť Rudolf, Ing. (statistické zpracování dat); Uvarov Petr; Vačlena František, Ing.; Vais Jaroslav, Ing. (ASŘ); Vala Vlastimil, Ing.; Vějpustek Libor, Ing. (programátorská podpora informačních technologií); Voronkov N.; Zogorodnov Vladimír; Zvolánek Jaroslav, Ing. JUDr., CSc. (*5. 3. 1924, lesnická ekonomika a politika); Žák Rudolf.

Techničtí pracovníci

Kopáčková Anna; Pliberšeková Ludmila; Špírková Stanislava; Vránková Jaroslava.

Lesnická mechanizace a technika

Problematika lesnické mechanizace, techniky a technologií je spojena se vznikem Ústavu lesní těžby a lesnických technologií v roce 1924 v Banské Štiavnici, který až do roku 1929 sídlil z provozních důvodů v Praze. Po rozpadu Československa vznikl v roce 1940 v Praze Ústav lesní těžby a technologie dřeva.

Problematika lesnické mechanizaci je však spojena zejména se vznikem Výzkumné stanice Křtiny. Výzkumná stanice Křtiny byla založena v roce 1957. Jejím předchůdcem byl Školní statek lesnického odboru VŠZ v Brně se sídlem v Josefově u Adamova (1951), jehož vedoucím byl Václav Štaud. V roce 1951 v budově bývalé lesní správy Adamov vzniklo dislokované pracoviště tehdejšího Výzkumného ústavu mechanizace lesního průmyslu v Oravském Podzámku. Ve skromných podmínkách a kolektivu pěti pracovníků byl položen základ pozdější Výzkumné stanice ve Křtinách. Toto pracoviště se přesunulo do Křtin, kde se stalo zárodkem VS VÚLHM Křtiny (Oddělení lesní techniky).

Výzkumná stanice v Adamově vznikla za přímé účasti Lesnické fakulty VŠZ Brno a jejího tehdejšího účelového lesního objektu, jímž byl Školní lesní statek „Masarykův les“ (ŠLS). V návaznosti na prováděnou restrukturalizaci ŠLP (zrušení lesních správ) byli pro novou Výzkumnou stanici uvolněni vedoucí Lesní správy Adamov – Václav Štaud a vedoucí Lesní správy Křtiny – František Piškula.

Prvním sídlem Výzkumné stanice se stala dnes již neexistující budova zrušené Lesní správy Adamov. Rozrůstající se VS byla pak v roce 1952 poskytnuta Švýcarsna v Josefově, objekt patřící Lesnické fakultě VŠZ Brno. Bouřlivé počátky prvotního technického rozvoje lesního hospodářství tehdejší poválečné doby s přemírou požadavků na řešení elementárních problémů mechanizace a tvůrčí nadšení a elán pracovníků pracoviště měly vliv na všeobecný prudký rozvoj pracoviště, takže již v roce 1953 čítalo 17 pracovníků.

V roce 1951 vzniká v Praze-Holešovicích pracoviště, spadající pod Výzkumný ústav mechanizace lesního průmyslu Oravský Podzámok. Činnost byla zameřena na ergonomii práce s ručním nářadím, ekonomiku výrobních technologií v LH, vývoj řezací části motorových pil, využití tenkého dříví a další úkoly. Část, věnující se přímo lesnické technice je postupně převáděna do VÚLHM VS Křtiny a zbývající část v roce 1959 byla začleněna do Útvaru lesnické ekonomiky.

Václav Štaud již v roce založení stanice přednášel na LF VŠZ Brno externě předměty „Stroje pro lesní hospodářství“ a „Lesní těžbu“. Aktivnější studenty technického studijního směru zainteresoval na mechanizaci prací v lese a zároveň je využil jako experimentátory pro stanici. Využil k tomu formy exkurzí, hlavních cvičení i prázdninových praxí a pracovních brigád.

Aktivní zájem a spolupráce studentů s VS se vyhranila do té míry, že čtyři absolventi LF VŠZ Brno roku 1954 (Ivo Adámek, Mirko Dressler, Vladimír Liška a Jaroslav Popelka)

byli v listopadu téhož roku přijati do řad výzkumných pracovníků VS. Spolupráce se studenty pokračovala i u následujícího studijního ročníku. Z této generace studentů byli v dalších letech přijati do řad VS další absolventi (Alfons Fiala, Jiří Petr, Ladislav Slonek, Zdeněk Réman, Miroslav Škapa a na určitou dobu také asistent LF Adolf Schlaghamerský), kteří vytvořili tzv. rozvojovou skupinu, jejímž úkolem bylo zavádění výsledků výzkumu do provozu lesního hospodářství.

Rozhodnutím tehdejšího ministra zemědělství Marka Smidy ke konci roku 1954 přesídlila VS do zámku ve Křtinách, kde jí bylo poskytnuto první patro severního křídla a přízemí jižního křídla. Dílny byly vybudovány v hospodářské části zrušené Lesní správy ŠLS, v objektu zvaném Stará pošta ve Křtinách.

V roce 1956 přešlo pracoviště organizačně jako samostatná výzkumná stanice, zaměřená na technický rozvoj všech základních výrobních procesů lesního hospodářství, do nově formované organizace – VÚLHM Strnady (1959). Toto období lze označit jako první vývojovou etapu VS Křtiny, trvající 15 let, těsně spjatou s prvotní mechanizací lesního hospodářství.

V roce 1959 byla z ústředí VÚLHM na VS Křtiny věcně delimitována problematika technologií komplexního využití vyprodukované dřevní hmoty. V roce 1964 se VS Křtiny postupně přestěhovala do nově zbudovaného areálu na Bukovinském kopci ve Křtinách (dnes sídlo ŠLP ML Křtiny a VS Křtiny jako jeho střediska), postaveného péčí tehdejší ČSAZV, kde je v trochu jiné podobě a zaměření situována dodnes.

Umístěním v nových objektech začala druhá etapa vývoje VS Křtiny, která trvala plných 24 let. Byla podstatně náročnější, neboť lesní hospodářství vyčerpalo možnosti zvyšování produktivity práce, dané prvotní mechanizací. Výzkumné práce se proto zaměřily hlouběji na klíčové výrobní fáze a pracovní operace a porovnání našeho stavu s technickým rozvojem lesního hospodářství v jiných lesnických a průmyslově vyspělých zemích.

Počátkem 70. let rozšířil řady lanovkářských specialistů VS Křtiny Přemysl Horek. Na počátku roku 1976 předal Václav Štaud vedení VS Křtiny svému zástupci a dlouholetému spolupracovníkovi Aloisu Švendovi. Jeho zásluhou byl vyřešen již projevující se generační problém, a to přijetím mladých pracovníků v letech 1976–1980 (Lubomír Novák, Václav Michl, Jan Konečný, Vojtěch Formánek, Václav Jahoda, Zdeněk Minařík, Karel Břbr, Jindřich Neruda, Jiří Šebela), kteří se pod vedením „staré generace“ výzkumníků rychle zorientovali v řešených problematikách a ke konci 80. let se někteří z nich již stali zodpovědnými řešiteli výzkumných úkolů stanice.

Při transformaci lesního hospodářství byla v závěru roku 1990 VS Křtiny, jako jediné pracoviště lesnického výzkumu v České republice řešící výzkum nových technologií a mechanizačních prostředků pro téměř všechny činnosti v lesním hospodářství, existenčně ohrožena. V redukovaném stavu byla zachována díky kolektivu pracovníků v čele s vedoucím stanice Lubomírem Novákem, kteří v zájmu zachování si prioritního postavení alespoň ve sféře výzkumu vybraných technologií a techniky pro lesní hospodářství

zredukovali počet pracovníků, omezili počet řešených výzkumných problematik a do pracovní náplně zařadili i vlastní výrobu a prodej strojů.

V tomto postavení, s vědomím získávání veškerých finančních prostředků na výzkum, vývoj, výrobu i na vlastní existenci prodejem výsledků své práce, za přispění tehdejšího vedení Školního lesního podniku Masarykův les ve Křtinách a souhlasu příslušných nadřízených složek obou organizací, převedli k 31. 12. 1990 bezúplatně výzkumnou stanicí k MZLU Brno (dnes Mendelova univerzita), jako organizační součást Školního lesního podniku Masarykův les Křtiny. Nosným programem VS Křtiny v tomto třetím období svého vývoje se stalo lanovkové soustředování dříví. Je to etapa řešící vztah stroj – životní prostředí, etapa rozvoje lesních lanovek, která trvá od roku 1991 dosud.

Při pohledu zpět nelze nevidět, že práce VS Křtiny usilovala vždy o komplexnost řešení a o soulad s širšími zájmy lesního hospodářství. V první etapě byl kladen důraz na soulad mezi mechanizací a pěstováním lesa, v druhé etapě se posunul do popředí vztah „stroj a člověk ve třetí, dnešní velmi složité etapě své existence, pak je to již výše zmíněný vztah „stroj a životní prostředí“.

Do značné míry byla činnost a výsledky VS Křtiny ovlivňována spoluprací se ZETOREM Brno, ZŤS Martin a LF VŠZ v Brně.

Vedení ústavů, stanice

Vladimír Hruban (1924–1929) – přednosta Ústavu lesní těžby a lesnických technologií

Ján Rezníček (1930–1932) – přednosta Ústavu lesní těžby a technologie dřeva

Rudolf Ille (1933–1936) – přednosta Ústavu lesní těžby a technologie dřeva (Banská Štiavnica) – (1937–1938)

Otakar Lhota (1939–1948) – přednosta Ústavu pro lesní stavebnictví, dopravnictví, meliorace a hrazení bystřin – od roku 1946

Rudolf Ille (1940–1944, 1947–1948) – přednosta Ústavu lesní těžby a technologie dřeva (Praha)

Ján Hajšel (1945–1946) – přednosta Ústavu pro lesní těžbu a mechanickou a chemickou technologii dřeva

Rudolf Jandel (1951) – ředitel Výzkumného ústavu pro mechanizaci lesního hospodářství v Oravském Podzámku

Rudolf Jandel (1952) – ředitel Výzkumného ústavu mechanizace lesního průmyslu

Václav Štaud (1957–1975) – vedoucí VS Křtiny

Alois Švenda (1975–1989) – vedoucí VS Křtiny

Lubomír Novák (1990) – vedoucí VS Křtiny

Organizační struktura stanice se v průběhu času měnila, existovala zde následující oddělení (s drobnými obměnami v názvu):

- ▶ Rozvojové oddělení
- ▶ Oddělení lesní techniky
- ▶ Oddělení technologie a mechanizace mytých těžeb
- ▶ Oddělení technologie a mechanizace předmytých těžeb
- ▶ Oddělení technologie a mechanizace
- ▶ Oddělení technologie výstavby a údržby sekundární sítě lesních cest
- ▶ Oddělení rozvoje výzkumných prací
- ▶ Oddělení strojní konstrukce
- ▶ Oddělení soustřeďování a dopravy dřeva
- ▶ Oddělení vývojových dílen
- ▶ Oddělení hospodářsko-správní

Vědečtí a výzkumní pracovníci

Adámek Ivo, Ing., CSc.

*24. 4. 1930 Místek – †23. 7. 1990 Křtiny

Maturoval na Vyšší průmyslové škole strojnické v Ostravě-Vítkovicích (1949). LF VŠZ Brno absolvoval v roce 1954. V roce 1964 obhájil kandidátskou dizertační práci.

Po dokončení středoškolských studií krátce pracoval v technickém oddělení n. p. Slezan v Místku. V roce 1952 pracoval na stanici jako praktikant. V roce 1954 nastoupil do VÚLHM VS Křtiny, kde působil až do svého předčasného úmrtí. Věnoval se problematice výstavby a údržby sekundární sítě lesních cest a rozvoji mechanizace obnovných těžeb. Je autorem několika vynálezů i autorských osvědčení. Do výroby a uplatnění v lesním provozu se dostala celá řada mechanizačních prostředků, z nichž lze namátkou jmenovat technologie výstavby lesních cest s využitím technických textilií, adaptéry k univerzálním kolovým traktorům (UKT) i speciálním lesnickým kolovým traktorům (SLKT) pro údržbu lesních cest a svážnic, příkopů, předcovač kamení pro využití místních zdrojů při výstavbě lesních cest, dálkově řízený pohyb SLKT v lanovkových terénech aj.

Zdroje: *Anonymus 1962; Novák 1990; Vančura 1991; Uhlíř 2000c, 2005d; Zahradník 2016.*

Douda Václav, prof. Ing., Dr. techn., CSc. Dr. h. c.

*11. 9. 1911 Skrychov –
†17. 10. 2002 Těchorázek u Pelhřimova

V roce 1931 maturoval na reálném gymnáziu v Táboře a svá vysokoškolská studia ukončil na LO VŠZLI ČVUT Praha (1936), kde v roce 1946 získal doktorát technických věd za dizertační práci „Příspěvek ke studiu tvorby a významu reakčního dřeva jehličnanů“. V roce 1967 získal titul kandidáta věd a o rok později byl jmenován mimořádným profesorem. V roce 1992 mu byl udělen VŠZ Praha čestný doktorát.

Po skončení vysoké školy krátce pracoval v taxační sekci Inspekce státních lesů na Křivokláte a poté nastoupil v roce 1938 jako asistent do Ústavu lesní těžby a technologie dřeva v Banské Štiavnici. V letech 1939–1941 pracoval ve Výzkumných ústavech zemědělských a od roku 1941 do konce války jako odborný lesní hospodář ve Svazu lesních společenstev ve Velkém Meziříčí.

Po válce se vrátil na LO VŠZLI ČVUT Praha, ale v letech 1946–1951 byl také vědeckým pracovníkem ve Státních výzkumných ústavech lesnických v Praze a v letech 1951–1954 byl zaměstnán ve Výzkumném ústavu mechaniza-

ce lesního průmyslu Oravský Podzámok, kde byl vedoucím výzkumné stanice v Praze. V roce 1954 se vrátil k pedagogické práci jako docent pro obor „Mechanizace v lesnictví“ na LF VŠZ Praha. Po roce 1964 působil na Vědeckém lesnickém ústavu v Kostelci nad Černými lesy, kde byl v letech 1964–1976 vedoucím Oddělení teoretických základů lesní těžby, dopravy a zpracování dřeva.

V roce 1980 odešel do penze, ale i nadále byl aktivní. Byl prakticky zakladatelem vědního oboru mechanizace v lesním hospodářství, Podílel se na vývoji české jednomužné motorové pily, zabýval se manipulačními sklady. Na vysoké škole přednášel předměty všeobecné strojírenství, elektrotechnika, a mechanizační prostředky lesnické. Působil i v postgraduálním studiu.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1986c; Uhlíř 2001i, 2006i, 2007g; Roček 1991, 2002; Roček & Gross 2002; Roček 2009; Stockmann 2016.*

Dressler Mirko, Ing., CSc.

*1930 – †1982

Ve VÚLHM VS Křtiny působil v letech 1954–1982, spolupracovník Václava Štauda při zavádění „traktorových technologií“ do lesního hospodářství. Trvalý odkaz zanechal v dálkovém ovládní traktorových navijáků povelovými radiostanicemi, v historicky prvním a dosud nepřekonaném odvětvovacím protahovacím stroji OVP, v technologiích lanovkového soustředování dříví a dodnes používaných lanovkách VLU. Jeho tragické úmrtí na vrcholu tvůrčích sil bylo velkou ztrátou pro rozvoj oboru.

Zdroje: *Anonymus 1962; Vančura 1991.*

Horek Přemysl, Ing., CSc.

*1947

Dlouholetý pracovník VÚLHM VS Křtiny v letech 1970 až 2013 (od 1. 1. 1991 jako součást MENDELU, ŠLP ML Křtiny). Před rokem 1990 se věnoval problematice lesních lanovek, lanových vozíků, pracoval v oddělení mechanizace předmyšních těžeb, řešící první prototypy odvětvovacích strojů do probírek OS-16, později OKS-25, věnoval se výzkumu samohybných navijáků aj. Jeho životním osudem se staly lesní lanovky, jejichž vývoj od roku 1994 koordinoval

a usměrňoval s kolektivem spolupracovníků VS Křtiny, již jako organizační součástí Školního lesního podniku Masarykův les Křtiny, do dnešní podoby v provozu velmi oblíbených a osvědčených lesních lanovek typu LARIX. V současné době je právem v České i Slovenské republice, ale i v zahraničí, uznávaným odborníkem v oblasti lanovkového soustředování dříví širokou lesnickou veřejností, odbornými institucemi i uživateli lesních lanovek z řad státních i soukromých firem.

Ille Rudolf, prof. Ing., Dr. techn.

*23. 9. 1899 Jaroměřice u Jevíčka –
†11. 6. 1981 Praha

Vystudoval gymnázium v Jevíčku. Začal studovat LO VŠZLI ČVUT Praha, ale studium dokončil na LF VŠZ Brno (1925). V roce 1930 obhájil doktorskou dizertační práci, v roce 1954 byl jmenován státním docentem pro obor „Zpracování dřeva“ na VŠZ v Brně a následně zde byl v roce 1960 jmenován profesorem.

Již jako posluchač vysoké školy byl asistentem na Ústavu botaniky a anatomie dřeva. V letech 1930–1938 byl přednostou Ústavu lesní těžby a technologie dřeva v Banské Štiavnici. Od roku 1939 působil ve Státních výzkumných ústavech lesnických v Praze, kde měl za úkol vybudovat obdobný ústav jako v Banské Štiavnici. Založil Ústav lesní těžby a technologie dřeva v Praze, jehož byl přednostou v letech 1940–1948. Po reorganizaci výzkumných ústavů přešel do Výzkumného ústavu dřevařského Praha.

Od roku 1946 přednášel na LO VŠZLI ČVUT Praha, následně na LF VŠZ Praha až do jejího zrušení v roce 1962. Poté působil ve Vědeckém lesnickém ústavu VŠZ v Kostelci nad Černými lesy, kde pracoval v oddělení teoretických základů těžby, dopravy a zpracování dřeva, a to až do odchodu do penze v roce 1970. V této době úzce spolupracoval s Výzkumným a vývojovým ústavem dřevařským, kde se podílel na zřízení Výzkumné stanice pro impregnaci dřeva v Březnici, a s VŠLD Zvolen (Slovensko). Zabýval se obecně dřevařským hospodářstvím. Speciálně se věnoval impregnaci dřeva, pilářským technologiím a využití rezonančního dříví. Zasloužil se o rozvoj základního a aplikovaného dřevařského výzkumu na Slovensku. Podílel se na konstituování dřevařského výzkumu v tehdejší Československu.

Zdroje: Hofman 1956; Nožička 1961; Anonymus 1969b; Roček 2009; Vančura 2011; Stockmann 2012, 2016; Zahradník 2016; Bucha 2018.

Jančo Jozef, Ing., CSc.

*28. 3. 1923 Smrečany

Absolvoval Odbor lesního inženýrství Slovenské vysoké školy technické v Bratislavě.

Od roku 1949 pracoval v Technickém středisku státních lesů v Oravském Podzámku, ve Výzkumném ústavu mechanizace lesního průmyslu a ve Výzkumném ústavu lesního hospodářství v Banské Štiavnici (později ve Zvolenu). Byl vedoucím oddělení lesní techniky. Věnoval se především moderním metodám těžební činnosti a mechanizaci těžebních technologií.

Zdroje: Konôpka & kol. 2013.

Jandel Rudolf, prof. Ing.

*2. 7. 1918 Vyšná Lipnica (Polsko) – †...

Reálné gymnázium absolvoval v Dolném Kubíně (1937). Studium na LF VŠZ Brno z důvodu uzavření vysokých škol v Protektorátu Čechy a Morava dokončil na Slovensku v roce 1943 na Lesnickém oddělení Slovenské vysoké školy technické v Bratislavě. Profesorem byl jmenován v roce 1980 (mimořádným profesorem od roku 1962).

Po ukončení studia v letech 1943–1945 pracoval v Ústavu lesní těžby na stejné škole. V letech 1945–1948 působil na nově vzniklém Povereníctvu poľnohospodárstva.

Ve Výzkumném ústavu lesní těžby a mechanické technologie dřeva Banská Štiavnica působil jako vedoucí oddělení (1948) a následně působil v Technickém středisku státních lesů na Slovensku v Oravském Podzámku (1949–1950), které bylo přejmenováno na Výzkumný ústav mechanizace lesního hospodářství, kde působil jako ředitel (1951). Po následné transformaci a vzniku Výzkumného ústavu mechanizace lesního průmyslu Oravský Podzámok byl v letech 1952–1958 jeho ředitelem. V letech 1959–1961 pracoval v Mechanizačním středisku Státních lesů v Solivaru. Od roku 1962 působil na VŠLD Zvolen jako vedoucí Katedry lesní těžby a mechanizace, od roku 1970 jako

vedoucí delimitované Katedry lesnické mechanizace. V letech 1966–1972 působil ve funkci předkřana LF VŠLD Zvolen.

Zdroje: Stockmann 2012; Konôpka & kol. 2013; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Bucha 2018.

Jindra Jan, Ing., CSc.

*8. 5. 1922 Praha – †24. 3. 1979 Praha

Vystudoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1948). V roce 1962 obhájil kandidátskou dizertační práci na LF VŠZ Praha.

Nastoupil do Ústavu lesní těžby VÚLHM Strnady (1948), kde se se věnoval organizaci a mechanizaci těžebního procesu. Od roku 1960 zástupce ředitele VÚLHM a v letech 1963–1975 byl jeho ředitelem.

Pracoval v řadě národních i mezinárodních vědeckých organizací a komisí, např. od roku 1954 jako československý delegát ve Spojeném výboru Evropské hospodářské komise a FAO pro techniku lesní těžby.

Zdroje: Nožička 1961; Anonymus 1962, 1979a; Novotný 1972; Uhlíř 2002b, 2004c, 2007b; Vančura 2011; Zahradník 2016.

Kaláb Josef, Ing.

*26. 5. 1907 Kostelec na Hané –

† 23. 12. 1990 Kostelec na Hané

Absolvoval LF VŠZ v Brně (1935).

V letech 1935–1948 působil u Arcibiskupských lesů v Kroměříži, kde postupně prošel řadou pozic. Během války působil v Ostravici-Hutích. Po válce, během níž se aktivně zapojil do odboje a byl velitelem skupiny „Černý lev“, byl v Beskydech průkopníkem zavádění lesních lanovek.

Ve VÚLHM VS Křtiny se věnoval mechanizačním prostředkům použitelným v oblasti lesního semenářství, školkařství a lesní těžby. Věnoval se také mechanizaci při pěstování rychlerostoucích dřevin. Autor a majitel řady vynálezů a patentů (např. Kalábův vytrasač modřínových šišek nebo Kalábův vysavač bukvic a žaludů).

Zdroje: Anonymus 1962; Švenda 1987; Kokeš 1991; Uhlíř 2007b.

Kubašák Emil, Ing., CSc.

*10. 7. 1922 Oravský Podzámok

Vystudoval reálné gymnázium v Dolním Kubíně (1941). Vysokoškolské studium zahájil na Lesnickém odboru Slovenské vysoké školy technické v Bratislavě a dokončil ho na VŠZLI Košice (1946). Dále absolvoval roční studijní pobyt na Královské vysoké škole lesnické ve Stockholmu (1947/1948). Kandidátskou dizertační práci „Manipulace dřeva na hlavních skladech“ obhájil na LF VŠZ v Brně (1968).

Začal pracovat na Ústavu lesnických staveb VŠZLI v Košicích. Po návratu ze Švédska působil na Oblastním ředitelství státních lesů v Bratislavě a poté krátce jako zástupce ředitele na LZ Hronec. V roce 1949 začal pracovat na Technickém středisku státních lesů v Oravském Podzámku, které bylo následně transformováno na Výzkumný ústav pro mechanizaci lesního průmyslu. V letech 1958–1964 zastával funkci vedoucího Oddělení soustřeďování a dopravy dřeva. Specializoval se na problematiku mechanizovaného soustřeďování dřeva lanovými a traktorovými systémy, výstavbu lesních cest a manipulaci dřeva na skladech.

Zdroje: *Stockmann 2012; Konôpka & kol. 2013.*

Lhota Otakar, prof. Ing., Dr. tech., DrSc.

*15. 3. 1896 Plzeň – †6. 12. 1966 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1928). Titul doktora technických věd získal na ČVUT v roce 1945 za obhajobu práce „Hygroskopicitata dřeva a její význam pro uložení výrobků v průmyslu a řemeslech“.

V letech 1928–1939 vysokoškolský asistent Ústavu inženýrských staveb lesnických a hrazení bystřín na LO VŠZLI ČVUT Praha. Od roku 1940 působil v Ústavu lesní těžby a technologie dřeva Praha. Od roku 1945 zástupce ředitele Výzkumných ústavů lesnických a vedoucím Ústavu pro lesnické stavby, dopravnictví, hrazení bystřín a meliorace.

Od roku 1960 pracoval jako vědecký pracovník VÚZLM Praha-Zbraslav. Věnoval se především lesní dopravě, později zemědělsko-lesnickým melioracím. Zabýval se hydrologickým a klima-

tologickým výzkumem rašelinišť, ochranných lesních pásů a jejich mikroklimatickým vlivem na rostlinnou výrobu, a konečně také evapo-transpirací rostlin.

Od 1953 byl akademikem ČSAZV (jako první lesník), předsedou její ústřední komise zemědělsko-lesnických meliorací, později přebudované na odbor zemědělsko-lesnických meliorací, a předsedou rašelinařské komise ČSAZV. Byl členem řady vědeckých a lesnických organizací, do roku 1960 byl předsedou Československé myslivecké jednoty. Zasloužil se o vyhlášení Beskyd za vodohospodářsky důležitou oblast pro ostravskou aglomeraci. Zasloužil se o založení VÚZLM Praha-Zbraslav (1954).

Zdroje: *Hauptman & Pfeffer 1948; Anonymus 1953, 1967; Nožička 1961; Uhlíř 2001c, 2006c; Vančura 2011; Stockmann 2012, 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Lútočka Ľudovít, doc. Ing., CSc.

*24. 8. 1926 Prešov – †19. 1. 2004 Praha

Absolvoval gymnázium (1945) a pak ihned začal studovat VŠZLI Košice (kde v posledním roce studia pracoval již jako pomocný asistent). Docentem pro obor mechanizace lesnické výroby byl jmenován v roce 1981.

Po studiích nastoupil jako výzkumný pracovník do Ústavu mechanizace lesního průmyslu v Praze, který se později stal samostatnou součástí výzkumné stanice Oravský Podzámok. V letech 1955–1956 pracoval jako specialista pro mechanizaci a automatizaci na MLDP v Praze. Koncem roku 1956 nastoupil jako odborný asistent na Katedře lesní těžby, dopravy a zpracování dřeva LO VŠZLI ČVUT Praha. V roce 1964 přešel do VLÚ Kostelec nad Černými lesy. V roce 1991 odešel do penze. Zabýval se mechanizací lesnických prací. Podílel se na vývoji československé jednomužné motorové pily. Společně s prof. Václavem Doudou formovali nově vznikající velmi rozsáhlý a v té době závažný předmět lesnického studia – lesnické mechanizační prostředky. Pedagogicky působil v konzultačních střediscích brněnské lesnické fakulty a zvolenské dřevařské fakulty.

Zdroje: *Roček 2009; Zahradník 2016.*

Neruda Jindřich, prof. Ing., CSc.

* 24. 2. 1955 Brno

Vystudoval obor „Lesní inženýrství“ na LF VŠZ Brno (1979). V roce 1990 obhájil kandidátskou dizertační práci na téma „Rozvoj technologií přesného výsevu osiva hlavních jehličnatých dřevin v lesních školkách“ a získal vědeckou hodnost kandidáta zemědělsko-lesnických věd v oboru „Technika a mechanizace zemědělské a lesnické výroby“. V roce 1997 úspěšně absolvoval habilitační řízení „Příspěvek k technizaci prací v obnově lesa“ a byl jmenován docentem pro obor Technika a technologie lesní výroby. V roce 2005 absolvoval profesorské řízení a v roce 2006 byl jmenován profesorem pro obor „Lesnická a dřevařská technika“.

Do VÚLHM VS Křtiny nastoupil v roce 1979 a působil zde až do konce roku 1989. Pracoval zde jako vědecko-výzkumný pracovník v oddělení pěstební techniky a technologií. Účastnil se řešení několika státních i resortních výzkumných úkolů, jejichž výsledkem byla řada strojů a technologií pro lesní školkařství i pro obnovu lesa. Některé z těchto strojů jsou v provozu lesního hospodářství užívány dodnes.

Od ledna 1990 působí na Ústavu techniky LDF MENDELU Brno. Na fakultě rozsah svých odborných aktivit rozšířil i na problematiku techniky a technologií lesní těžby v celé její šíři. V letech 2001–2014 působil jako prorektor MENDELU pro účelová zařízení. K výsledkům jeho projektů patří mj. i několik strojů pro lesní hospodářství, jako jsou např. vyvážecí traktory a harvestory. Po celou dobu svého působení na LDF úzce spolupracoval i se svým původním působištěm – Výzkumnou stanicí Křtiny.

Novák Lubomír, Ing., CSc.

*1950

Do VÚLHM VS Křtiny nastoupil v roce 1976 a působil zde až do roku 2014 (od 1. 1. 1991 jako součást MENDELU, ŠLP ML Křtiny). V letech 1982–1989 zastával pozici zástupce vedoucího VS Křtiny a od roku 1990 byl jejím vedoucím. Před rokem 1990 pracoval v Oddělení technologií a mechanizace mýtních těžeb řešícím problematiku strojního odvětvování, traktorového soustředování dříví, spolupráci s ZŤS Martin při vývoji vyvážecích souprav VKS-120 a víceoperačních strojů aj. Věnoval se také problema-

tické komplexního zpracování a využití dřevní hmoty, vývoji a provozu sekaček a soustředování dříví z výchovných těžeb. Od roku 1990 se věnoval jako vedoucí stanice převážně manažerské a obchodní činnosti při vlastním vývoji, výrobě a prodeji lesní techniky – strojů TPF pro přípravu půdy před zalesňováním, rýhových sázecích strojů, školkařské techniky a zejména lesních lanovek LARIX. Ve funkci setrval i po převodu stanice pod MENDELU Brno, a to až do roku 2013, kdy po něm funkci převzal Přemysl Veselý.

Piškula František, prof. Ing., CSc.

*10. 10. 1917 Rohatec u Hodonína – †...

Po maturitě na Československé státní reálce (1935) dobrovolně absolvoval vojenskou službu (1936–1939), aby získal prostředky pro studium na vysoké škole. Poté nastoupil na LO VŠZ Brno. Po uzavření vysokých škol během II. světové války se se skrýval a pracoval jako lesní dělník na polesí Ratíškovice. Po skončení války studium na VŠZ Brno dokončil (1946).

Po studiích nastoupil na ŠLP Křtiny. V roce 1951 přešel na detašované pracoviště v Adamově, spadající pod VÚMLP Oravský Podzámok. Působil zde jako vedoucí skupiny pro mechanizaci pěstebních prací. V roce 1956 odešel na LF VŠZ Brno na Katedru lesnické mechanizace a opravárenství, kde působil až do svého odchodu do penze. V letech 1963–1965 působil jako proděkan LF VŠZ Brno pro vědu a výzkum. Věnoval se především lesnickému dopravnictví, ale také těžební a pěstební mechanizaci a zpracování dřeva. V roce 1966 působil krátkodobě v Íránu a v letech 1968–1969 přednášel lesnickou mechanizaci v Íráku na bagdádské univerzitě.

Zdroje: *Pospíšil 1982; Ulrich 1995.*

Popelka Jaroslav, Ing.

*29. 8. 1931 – †2021

Dlouholetý pracovník VS Křtiny, pro něj pracoval nepřetržitě v letech 1954–2004. Stál u zrodu většiny zdařilých technických či koncepčních řešení lesních strojů – jen namátkou traktorové kolesny, první lanovky, traktorové navijáky TNP, prototyp „jezevec“, který dal základ v bývalém TEES Martin pro výrobu prvního speciálního lesního kolového traktoru LKT-75, dlouholetá

jeho spolupráce s TEES, později ZŤS Martin při vývoji SLKT, vyvážecích souprav VKS-120 a víceoperačních strojů, výrobně bohužel nerealizované technicko-technologické projekty kábecích strojů do výchovných i obnovených těžeb, aj. Tvůrčím způsobem se podílel i na úspěšně vyvinutých a prodávaných strojích VS Křtiny po roce 1990 – lesnických vybavách traktorů pro soustředování dříví AGA, FAGUS, traktorových navijáčích GOLEM, ale hlavně na lesních lanovkách LARIX.

Zdroje: *Anonymus 1962*.

Réman Zdeněk, Ing.

*3. 7. 1932

Ve VÚLHM VS Křtiny působil v letech 1955–1989, kde se věnoval především lesnímu dopravnictví. Aktivní byl zejména ve výzkumu technologií a mechanizačních prostředků pro předmytní těžby, lanovkovém soustředování dříví a motorizovaném odvětvování. Byl členem tzv. rozvojové skupiny, která vyprojektovala a postavila pro provoz řadu lesních lanovek typu Valtelína, včetně dořešení řady technických a funkčních prvků. Stál u zrodu prvního českého procesoru do probírek OKS-25, lanovky LS 1,5-300, vyklizovacího navijáku VNAD aj.

Zdroje: *Anonymus 1962*.

Roško Pavol, Ing., DrSc.

*3. 3. 1923 Tisovec – †19. 8. 2005

Vysokoškolské studium započal na VŠZLI Košice a dokončil ho na VŠLD Zvolen (1947). Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1965. Doktorskou práci obhájil v roce 1979.

Od roku 1958 vedl VÚLH v Oravském Podzámku (zde působil v letech 1958–1979). Zastával pozici náměstka ředitele VÚLH ve Zvolenu (od roku 1972). V letech 1978–1997 působil na VŠLD Zvolen. Věnoval se lanovkovým systémům, kde se soustředil především na matematické řešení.

Zdroje: *Stockmann 2012; Konôpka & kol. 2013*.

Schlaghamerský Adolf, doc. Ing., CSc.

*18. 8. 1930 Velké Březno – †17. 7. 2017

Po nuceném opuštění Sudet v roce 1938 vystudoval Vyšší průmyslovou školu strojnickou v Kutné Hoře (1948). LF VŠZ Brno dokončil v roce 1953. Kandidátskou práci v oboru „Dopravnictví“ obhájil v roce 1961. V letech 1962–1963 absolvoval postgraduální studium pro pomoc rozvojovým zemím na Lesnické fakultě VŠZ v Praze. V roce 1968 habilitoval se v oboru Lesní dopravnictví.

Po dokončení střední školy pracoval krátce jako konstruktér silničních strojů u ČKD Praha. Jako asistent pracoval po ukončení studia na VŠZ až do roku 1957. Ve stejném roce byl pověřen vedením nově založeného rozvojového oddělení VÚLHM VS Křtiny, kde působil čtyři roky a věnoval se rozvoji a koncepcím lanovkového přibližování. V roce 1962 se vrátil na LF VŠZ Brno.

V roce 1969 dostal nabídku k vedení přednášek v oboru „Lesní těžby, dopravnictví a anatomie dřeva“ na Mosulské universitě v Iráku. Po zamítnutí Polytechnou o prodloužení smlouvy přijal v roce 1970 práci jako vědecký pracovník u KWF v Buchschlagu v Německu (tehdy NSR). Od roku přednášel na Hochschule für Wissenschaft und Kunst in Hildesheimu v Göttingenu. V roce 1980 byl jmenován profesorem na této škole, kde pracoval až do roku 1995. Již koncem roku 1989 navázal kontakty s LF VŠZ Brno a spolupodílel se s jejími pracovníky na vzniku řady publikací. Absolvoval studijní pobyt v Norsku, USA a bývalé Jugoslávii.

Zdroje: *Neruda 2000; Herynek & Ulrich 2005; Uhlíř 2005h; Zahradník 2016; Ulrich 2017*.

Simanov Vladimír, prof. Ing., CSc.

*23. 6. 1946 Jemnice

V roce 1968 absolvoval LF VŠZ Brno. Kandidátskou dizertační práci „Příspěvek k optimalizaci těžebních technologií při použití odvětvovacího a krátícího stroje OKS-25 v předmytních těžbách smrku v podmínkách lesního závodu Vyšší Brod“ obhájil v roce 1988. Docentem pro obor „Těžba a zpracování dřeva“ byl jmenován v roce 1990 a v roce 1992 se habilitoval se pro obor „Technika a technologie lesní výroby“.

Ve stejném oboru byl v roce 1998 jmenován profesorem.

V letech 1968–1986 působil u Jihočeských státních lesů České Budějovice, a to v různých pozicích – od technika až po ředitele LZ Vyšší Brod. V roce 1982 byl jmenován Úřadem pro normalizaci a měření členem Státní hodnotitelské komise pro obor lesnictví při Státní zkušebně zemědělských, lesnických potravinářských stojů. V letech 1986–1989 působil ve VÚLHM VS Křtiny. V roce 1989 nastoupil na LF VŠZ Brno na Katedru lesnické mechanizace a automatizace. V letech 1990–1991 byl vedoucím Katedry těžby a zpracování dříví. Následovalo působení na Ústavu lesnické a dřevařské techniky. V letech 1990–1991 byl členem fakultního senátu. V letech 1990–1992 byl proděkanem LF VŠZ Brno a v letech 2000–2004 zastával pozici děkana LDF MZLU Brno. V roce 2000 vykonával funkci prorektora MZLU Brno. Velmi aktivně spolupracuje s redakcí Lesnické práce.

Byl a je členem řady národních i mezinárodních organizací, poradních sborů, redakčních a expertních rad.

Zdroje: *Anonymus 2007, 2016.*

Škapa Miroslav, Ing.

*24. 3. 1933 Frýdek-Místek –
†4. 4. 1985 Hranice na Moravě

Vystudoval gymnázium a následně Vyšší hospodářskou školu v Hranicích (1952). Pokračoval ve studiu na LF VŠZ Brno, kterou ukončil v roce 1957.

Po krátké provozní praxi na LZ Teplice nastoupil do VÚLHM VS Křtiny, kde se v letech 1957–1976 podílel na konstrukci lanovek a jejich zavádění do lesního provozu. Specializoval se i na těžební stroje – procesory a harvestory. V roce 1976 nastoupil na SLŠ Hranice, kde působil do roku 1985. Věnoval se i problematice celoplošného přihnojování kompostem.

Zdroje: *Anonymus 1962; Richtár & Švenda 1985; Richtár 1996; Uhlíř 2000c, 2003c, 2005d; Zahradník 2016.*

Štaud Václav, Ing., CSc.

*27. 8. 1914 Pomezí u Poličky –
†12. 9. 1995 Křtiny

Absolvoval Státní vyšší lesnickou školu v Písku (1935). V roce 1935 se zapsal na LF VŠZ Brno, studia dokončil až po válce. V roce 1970 získal na LF VŠZ Brno vědeckou hodnost kandidáta věd.

Během války pracoval jako adjunkt na Belcrediho velkostatku v Jimramově a poté v taxačním kanceláři. Další praxi získal na školních lesních statcích, kde se setkal s provozně-technologickými problémy v těžbě, soustředování a odvozu dříví. Roku 1950 byl pověřen zřízením výzkumného pracoviště lesnické mechanizace v Adamově (Školní statek LF VŠZ v Brně). Toto pracoviště se přemísťovalo, později bylo povýšeno na výzkumnou stanicí, až nakonec zakotvilo v nových objektech ve Křtinách u Brna, a organizačně přešlo v roce 1957 pod VÚLHM Strnady. Byl vedoucím Oddělení lesní techniky od jeho založení až do roku 1975.

S jeho jménem bude vždy spojen historický vstup zemědělských traktorů do lesa a jejich nasazení při soustředování dříví v jemných způsobech hospodaření, v promyšleném technologickém systému založeném na rozčlenění a zpřístupnění porostů soustavou přibližovacích linek, na lanovém vyklizování dříví z nitra porostu a na využívání souboru ochranných opatření vůči zůstávajícímu porostu.

Stál i na počátku ekologicky čistého lanovkového soustředování dříví, výrazně ovlivnil i počátky mechanizace v lesních školkách a při zalesňování. Pod jeho vedením vznikl dodnes s menšími úpravami využívaný zalesňovací stroj pro řadovou (rýhovou) výsadbu sazenic. Byl členem mnoha komisí, vědeckých rad a pracovních skupin. Udržoval úzkou spolupráci s LF VŠZ Brno.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962, 1974b, 2014; Vančura 1991, 2011; Švenda 1995; Uhlíř 2005i; Švenda & Truhlář 2009; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Švenda Alois, Ing., CSc.

*29. 4. 1929 Tečovice

Absolvoval měšťanskou školu v Malenovicích. Následovalo studium na Vyšší lesnické škole v Hranicích na Moravě (1950). Další studium započal na LO VŠZLI ČVUT a dokončil ho na LF VŠZ Praha v roce 1954.

Po absolvování měšťanské školy nastoupil jako praktikant na soukromé Lesní správě v Malenovicích nad Dřevnicí. Po dokončení studií (1954) nastoupil do Výzkumné stanice v Praze-Holešovicích, která byla součástí Výzkumného ústavu lesního průmyslu v Oravském Podzámku. V roce 1957 přešla pod VÚLHM Strnady. Do VÚLHM VS Křtiny byl přeložen v roce 1960. V letech 1976–1989 byl jejím vedoucím.

Začal se věnovat problematice mechanizovaných technologií výrobních procesů v lesním hospodářství, zejména oblasti „slabého dříví“. Zásady celé řady jeho výsledků řešení v problematice „slabého dříví“ jsou platné a využívané dodnes, stejně jako užívané a trvale platné řešení technologické přípravy pracovišť, které rozvinul na prořezávkové a probírkové porosty systémem vyklizovacích a přibližovacích linek. Řešení technologií výroby sortimentů v probírkách dospělo až na hranici probírkových procesorů.

V 80. letech pak pokračoval ve vědecko-výzkumném řešení problematiky mechanizovaných technologií školkařské velkovýroby a technologií komplexního využití stromové hmoty. V oboru mechanizace technologií výrobních procesů v LH, ať jako odpovědný řešitel, nebo jako koordinátor resortních i státních výzkumných úkolů, svými výsledky významně přispěl k orientaci technického rozvoje lesního hospodářství i k jeho realizaci.

Zdroje: *Anonymus 1962; Skoblík 1989; Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2004d; Zahradník 2016.*

Další vědečtí a konstrukční pracovníci

Bíbr Karel, Ing., CSc.; Bůzík C., Ing.; Dufek Ladislav; Drochytka Jaroslav, Ing.; Fiala Al-
fons, Ing. (*27. 6. 1932, mechanizace pěstebních prací); Formánek Vojtěch, Ing.; Hajšel
Ján, Ing. (lesnická mechanizace); Holek Jiří, Ing.; Hruban Vladimír, Ing., Dr. techn.; Hrubá
Marie; Jahoda Václav, Ing.; Jelenffy C., Ing.; Jelínek Libor, Ing.; Jindra Miroslav, Ing.; Ka-
beláč Vladimír; Kala Miroslav, Ing.; Konečný Jan, Ing.; Kostřica Zdeněk, Ing.; Kříž Milan,
Ing. (*25. 4. 1927, ekonomika práce v lesní těžbě); Linhart Zdeněk, Ing., Dr. techn. (cestní
sítí); Liška Vladimír, Ing. (*25. 5. 1928, mechanizace školkařských prací); Machač Milan;
Malafák Míťa, Ing.; Martinický Imrich (lesnická mechanizace); Matocha Josef; Michl Vác-
lav, Ing.; Minařík Zdeněk, Ing.; Nejezchleb Borek, Ing.; Nippert Martin, Ing.; Opletalová
Milada; Pasák Vlastimil, Ing.; Pernica Jaroslav, Ing.; Petr Jiří, prof. Ing. (*10. 12. 1932,
přibližování a technologická příprava pracoviště), CSc.; Poper Josef, Ing.; Pospíšil Bohu-
mil, Ing.; Prokeš Vladimír, Ing.; Příbyl František, Ing.; Pylypenko Petr, Ing.; Schneeberg
Alexandr; Stejskal Miroslav, Ing.; Stolař Miloš; Švendová Jaroslava, Ing.; Trubač Karel,
Ing.; Týcová Jana; Wasserburger Dušan, Ing.; Závada František, Ing.; Zavadil Václav, Ing.

Technici, laboranti a další pracovníci

Adámková Danuše; Barbořák Bedřich; Beran Miloš; Beránek Jiří; Borkovec František;
Buchta Alois; Cupáková Naďa; Čech Bohuslav; Červený Miloš; Čírtek Miloslav; Dáňová
Marie; Dočkalová Eva; Dušek Vlastimil; Grégr Miloslav; Grégrová Ludmila; Hamerská
Alena; Hamerský Alois; Hloušek Adolf; Holík Josef; Horský Vlastimil; Hošek Vítězslav;
Hrubý Cyril; Kaiser Ladislav, Ing.; Kaiser Jaroslav; Kolbábková Marie; Král Václav; Kra-
pl Silvestr; Krepčík Rudolf; Kruch Jiří; Kunc Alois; Kunc František; Lišková Františka;
Loukota Antonín, Loukotová Jaromíra; Ludvík Bedřich; Majer Pavel; Matušková Jana;
Matušková Marie; Navrátil František; Obalilová Josefa; Odehnalová Vincencie; Opletalo-
vá Jiřina; Pásek Emil; Pernica Kamil, Ing.; Pernicová Věra; Peštuka Zdeněk; Píše Libor;
Plch Antonín; Plch Robert; Pleva František; Plevová Alena; Plevová Oldřiška; Pokorný
Miroslav; Pořízková Marta; Riedel Zdeněk; Rozman Jaroslav; Šebela Jiří; Šenková Rů-
žena; Ševčík Jiří; Ševčík Rostislav; Ševčíková Růžena; Ševčíková Vlasta; Škapová Dra-
homíra; Šnobl Čestmír; Štreitová Jitka; Švédová Blažena; Trávníčková Marie; Troneček
Luděk; Vavris Vladislav; Vavrisová Olga; Vodička Vladimír; Zouhar Emanuel.

Pozn.: *V seznamu jsou uvedeni pouze pracovníci s pracovním poměrem delším než 3 roky.*

Lesní semenářství a rychlerostoucí dřeviny

Počátek tohoto vědního oboru v ústavu lze datovat od roku 1925, kdy byla v Praze zřízena Laboratoř pro kontrolu semenářských metod. Na Slovensku ve válečném období byla činnost Biologického ústavu v Banské Štiavnici soustředěna pouze na kontrolu kvality osiva.

V roce 1947 byla založena nová výzkumná stanice v Kostelanech nad Moravou zaměřená na šlechtění rychlerostoucích dřevin. V roce 1952 se VS Kostelany stala součástí VÚLHM. Od roku 1976 je stanice lokalizována jako VS Uherské Hradiště a od roku 2007 doposud jako VS Kunovice.

Počátky lesního semenářství ve VS Kostelany se datují od roku 1951, kdy ze zrušeného výzkumného ústavu v Brně byla do stanice Kostelany přemístěna kontrolní semenářská stanice. Původní náplní semenářské skupiny byla výzkumná činnost řešící problematiku lesního semenářství, výběr a evidence lesních uznaných porostů a jakostní a zdravotní kontrola lesního osiva. V současné době se zde zajišťuje na základě pověření MZe kontrola kvality osiva lesních dřevin, včetně některých okrasných stromů a keřů.

Souběžně zde byla rozvíjena oblast uznávání a evidence reprodukčních zdrojů lesních dřevin, která se postupně stala významnou činností stanice. Jednalo se o zpracování odborných posudků (na základě venkovních šetření), vedení ústřední evidence uznaných zdrojů reprodukčního materiálu (porostů uznaných ke sklizni osiva, semenných sadů, genových základů) a její průběžná aktualizace. Oblast uznávání a evidence reprodukčních zdrojů lesních dřevin byla v roce 2006 na základě změny legislativních předpisů převedena do Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů v Brandýse nad Labem.

Z Ústavu pro pěstění lesů a lesnické biologie Brno byla do Kostelan přesunuta topolová školka a rozsáhlá sbírka topolů a vrb, pro které nebyly na původním pracovišti vhodné podmínky. Tento původní soubor topolů a vrb se stal základem současných klonových archivů stanice. Řešení problematiky šlechtění rychlerostoucích dřevin je dosud jednou z významných činností stanice. Ve spolupráci s Útvarem biologie a šlechtění dřevin se stanice podílela i na šlechtění dalších druhů listnatých dřevin – dubů, jeřábů, třešně ptačí, jabloně lesní, hrušně polničky, javoru klen, ořešáku černého a některých druhů keřů.

V letech 1957–1958 byla stanice rozdělena na dvě samostatná pracoviště – jedno bylo zaměřeno na šlechtění topolů a druhé řešilo problematiku semenářství.

V roce 1995 byla na stanici zřízena laboratoř „Semenářská kontrola“, která byla v roce 1997 akreditována na národní i mezinárodní úrovni. Mezinárodní akreditace v rámci ISTA skončila v roce 2010, národní akreditace je pravidelně prodlužována a je platná do

současnosti. Laboratoř je zaměřena především na vzorkování a zkoušky kvality semeného materiálu dřevin, zejména semen a plodů lesních dřevin.

V roce 2004 byl zřízen samostatný Útvar kontroly reprodukčních zdrojů, který však byl záhy zrušen. Problematika kontroly reprodukčních zdrojů byla v roce 2006 převedena pod ÚHÚL v Brandýse nad Labem.

V roce 2014 byla ve VS Kunovice vybudována Národní banka osiva lesních dřevin, která je součástí Národní banky osiva a explantátů lesních dřevin. Naplňování Národní banky osiva probíhá postupně na základě výhledových cílů banky a úrody.

V následujícím textu je používán název pracoviště – Kunovice.

Vedení oddělení, ústavů, stanice

Gustav Vincent (1925) – vedoucí Laboratoře pro semenářskou kontrolu v rámci Ústavu pěstování lesa

Gustav Vincent (1939–1947) – přednosta Ústavu pro pěstění lesa a lesní biologii

Jiří Mottl (1951) – ředitel Výzkumného ústavu pro pěstění lesů, semenářství a školkařství

Vladimír Špalek (1951–1955)

Miroslav Polnar (1956) – vedoucí stanice

Josef Pajchl (1956–1957) – vedoucí stanice

Gustav Vincent (1957–1958) – vedoucí Oddělení šlechtění topolů

Jiří Machaníček (1957–1958) – vedoucí Oddělení semenářství

Josef Pajchl (1959–1960) – vedoucí stanice

Antonín Šika (1960–1961) – vedoucí stanice

Jiří Mottl (1961–1983) – vedoucí stanice

Jiří Machaníček (1983–1990) – vedoucí stanice

Petr Novák (1990–1991) – vedoucí stanice

Pavel Radosta (1991–1993) – vedoucí stanice

Vladimír Čížek (1993–1995) – vedoucí stanice

Zdeňka Procházková (1995–2013) – vedoucí stanice

Lena Bezděčková (2013) – vedoucí stanice

Pavel Kotrla (2013 – dosud) – vedoucí stanice; v letech 2004–2006 vedoucí Útvaru kontroly reprodukčních zdrojů

Vedoucí akreditované laboratoře

Zdeňka Procházková (1995–2013)

Lena Bezděčková (2013 – dosud)

Organizační struktura stanice se v průběhu času měnila, existovala zde tato oddělení (s drobnými úpravami názvů oddělení):

- ▶ Oddělení uznávání a evidence zdrojů reprodukčního materiálu lesních dřevin
- ▶ Oddělení lesního semenářství
- ▶ Oddělení šlechtění listnatých dřevin
- ▶ Oddělení rychlerostoucích dřevin

Vědečtí a výzkumní pracovníci

Bajajová Hana, Ing.

*6. 7. 1982 Prostějov

Absolvovala LDF MENDELU Brno (2007). V letním semestru 2005/2006 studovala ve Finsku, Seinajöki University of Applied Sciences, School of Agriculture and Forestry v rámci mezinárodního programu Socrates Erasmus. Do VÚLHM VS Kunovice nastoupila v roce 2009 jako výzkumný pracovník v oddělení rychlerostoucích dřevin.

Zdroje: *Vančura 2011*.

Benedíková Marie, Ing.

*2. 4. 1956 Kyjov

Absolvovala LF VŠZ Brno (dálkové studium), ukončení 1985.

Do VÚLHM VS Kunovice nastoupila v roce 1975 jako technik a po absolvování fakulty pokračovala jako výzkumný pracovník. Zabývala se šlechtěním a problematikou domácích druhů dubů, dále dřevinami jeřáb břek, jeřáb oskeruše, třešeň ptačí, javor klen, ořešák černý a některými druhy keřů. V posledních letech se podílí na vedení evidence klonových archivů topolů a vrb.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c*.

Beranová (Stehlíková) Lada, Ing.

*26. 9. 1975 Ivančice

Absolvovala LDF MZLU v Brně (1999).

O rok později nastoupila ve VÚLHM VS Kunovice na místo výzkumného a vývojového pracovníka. Ve své výzkumné práci se zaměřila na řešení výzkumných úkolů v oblasti záchrany genových zdrojů a šlechtění lesních dřevin. Zajišťovala mezinárodní spolupráci s vědeckými pracovišti v zahraničí. V rámci řešených výzkumných úkolů odborně zajišťovala generativní a vegetativní množení dřevin. Podílela se na zakládání četných pokusných ploch s listnatými dřevinami. Mnohé výsledky výzkumu byly publikovány a zavedeny do praxe.

Zdroje: *Anonymus 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c*.

Bezděčková (Skatulová) Lena, Ing.

*12. 11. 1960 Uherské Hradiště

Absolvovala obor „Zahradnictví“ Agronomické fakulty VŠZ v Lednici (1984).

Do VÚLHM VS Kunovice nastoupila v roce 1984 jako odborný asistent. Začínala v oddělení lesního semenářství, kde se v laboratorní praxi seznámila se zkouškami jakosti plodů a semen. Podílela se na řešení technologických postupů při krátkodobém a dlouhodobém skladování

lesního osiva a dílčích pokusů výzkumných úkolů s problematikou lesního semenářství. V letech 1988–1990 vedla Laboratoř semenářské kontroly. V roce 1995 se spolupodílela na přípravě laboratoře pro národní i mezinárodní akreditaci. V letech 1997–2013 pracovala ve zkušební laboratoři Semenářská kontrola ve funkci manažera kvality, poté převzala vedení laboratoře a tuto pozici zastává dodnes. V roce 2013 byla krátce vedoucí stanice. Podílela se na přípravě a zpracování návrhů výzkumných projektů, týkajících se lesního semenářství.

Od roku 2016 je členem ISTA Forest Tree and Shrubs Seed Committee.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Cafourek Josef, Ing., Ph.D.

*9. 11. 1959 Třebíč

Absolvoval gymnázium v Moravských Budějovicích (1979). LF VŠZ Brno absolvoval v roce 1983. Kandidátskou dizertační práci „Pěstování a výroba sazenic douglasky tisolisté v oblasti střední Moravy“ obhájil na LDF MZLU Brno (2001). Dálkově vystudoval Střední rybářskou školu ve Vodňanech (2003).

V letech 1983–1992 působil v různých funkcích na LZ Jaroměřice a LZ Znojmo. Dále pracoval v Lesní společnosti Jaroměřice nad Rokytinou (1992–2000), ve firmě LESS a. s. (2000) a Školky Knížecí dvůr s. r. o. (2000–2003), kde zastával funkci vedoucího školek. Od roku 2003 působí jako OSVČ u LČR v expertním týmu pro Latinskou Ameriku, kde je specialistou pro semenářství, školkařství a genetiku. V roce 2004–2006 působil v VÚLHM Strnady na nově zřízeném Útvaru kontroly reprodukčních zdrojů. Následně pracoval v Semenářském závodě LČR v Týništi nad Orlicí (2006–2009). V letech 2013–2015 byl zástupcem ředitele divize školek u firmy Wotan Forest, a. s. V roce 2015–2019 byl členem expertního týmu pro rozvojovou spolupráci ČR s Mongolskem.

Od roku 2015 je pracovníkem VÚLHM VS Kunovice, kde se kromě zapojení do výzkumných projektů z oblasti lesního semenářství, introdukovaných dřevin a genetiky lesních dřevin, významně podílel na realizaci sběrů reprodukčního materiálu – naplňování cílů Národní banky osiva lesních dřevin. V rámci

své pracovní činnosti absolvoval při řešení zahraničních projektů řadu pracovních cest (ne kontinuálních) – Chile (1999, 2006–2010), Kolumbie 2002–2005), Nikaragua (2003–2008, 2010–2015), Kostarika (2004–2005), Mongolsko (2015–2016). Krátkodobě působil také v Kanadě – Britské Kolumbii (1994, 1996), v USA – Florida (1996), Alabama (1999), Hawaii (2000), v Austrálii (2001), v Číně (2004) a v Etiopii (2012).

Je členem Mezinárodní společnosti tropických lesníků (ISTF) a Sdružení lesníků Commonwealthu.

Zdroje: *Anonymus 2005c.*

Čížek Vladimír, RNDr., Ing.

*20. 7. 1944 Brno

Absolvoval Střední vzdělávací školu (1962), LF VŠZ Brno (1968), PŘF UJEP Brno (1980).

V letech 1969–1984 působil na Katedře botaniky a fytoecologie LF VŠZ v Brně (výzkum a výuka dendrologie), 1984–1991 ve VŠÚOZ Průhonice (dendrolog a výzkumník se zaměřením na dřeviny v imisních oblastech severních Čech a severní Moravy). Do VÚLHM VS Kunovice nastoupil v roce 1991 se specializací výzkumu rychlerostoucích dřevin. V letech 1993–1995 byl vedoucím stanice. Zabýval se problematikou rychlerostoucích dřevin se zaměřením na rody *Populus* a *Salix*, především využití těchto rodů dřevin v lesním hospodářství.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Čížková Luďka, Ing., Ph.D.

*10. 8. 1962 Česká Lípa

Absolvovala LF VŠZ Brno – obor „Lesní inženýrství“ (1984). V roce 2005 obhájila doktorskou dizertační práci „Identifikace a zachování genových zdrojů *Malus sylvestris* Mill. a *Pyrus pyraeaster* (L.) Burgsd. v lesních oblastech jižní Moravy“ na LDF MZLU Brno ve studijním oboru Ekologie lesa.

Ve VÚLHM VS Kunovice pracovala v letech 1993–2013 jako výzkumný pracovník v oboru šlechtění a pěstování rychlerostoucích dřevin, zachování genofondu ohrožených domácích

listnatých dřevin. Vedla poradenskou činnost v oblasti pěstování topolů a vrb.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Kotrla Pavel, Ing., Ph.D.

*24. 2. 1963 Krnov

Absolvoval gymnázium v Krnově (1981), dále LF VŠZ Brno (1985). U LČR absolvoval zkoušku odborného lesního hospodáře (1998). Doktorskou dizertační práci „Uchování a reprodukce genofondu původních populací smrku 8. lesního vegetačního stupně v Hrubém Jeseníku a Králickém Sněžníku“ obhájil v roce 1999 na LDF MZLU Brno.

V letech 1987–1992 pracoval ve Slezském muzeu Opava – arboretu Nový Dvůr; od roku 1992 do roku 1996 působil u LČR, OI Krnov jako regionální specialista pro genofond lesních dřevin (oblast Jeseníků). V letech 1996–2000 pracoval jako specialista pro genofond lesních dřevin u LČR na ředitelství v Hradci Králové. V letech 2000–2004 vykonával funkci manažera Sdružení lesních školkařů ČR. V letech 2004–2006 byl vedoucím Útvaru kontroly reprodukčního materiálu ve VÚLHM Strnady. V letech 2006–2011 působil jako externí metodik ÚHÚL a spolupracoval s firmou Ekotoxa s. r. o. (OSVČ). V letech 2011–2013 byl vedoucím oddělení regionálního rozvoje, životního prostředí a zemědělství ve firmě Ekotoxa, s. r. o.

Od roku 2013 je na pozici vedoucího VÚLHM VS Kunovice. Za jeho působení byla ve VS Kunovice vybudovaná Národní banka osiva lesních dřevin (2014). Ve výzkumné činnosti se zabývá především problematikou genofondu lesních dřevin.

Zdroje: *Anonymus 2005c.*

Kyseláková Jolana, Ing.

*27. 8. 1951 Zlín

Absolvovala AF VŠZ Brno (1974).

V letech 1974–1976 působila ve Šlechtitelské stanici píce Olomouc (stanice Stará Ves, Melč u Opavy, Hladké Životice), v letech 1976–1978 pracovala ve Šlechtitelské stanici píce Brno (VS Kunovice). V letech 1979–1986 působila

jako projektant pozemkových úprav v zemědělském stavebním sdružení Frýdek-Místek. Od roku 1986 do roku 1992 byla ve Výzkumném ústavu technických plodin a luskovin – stanici Horní Moštěnice. V letech 1993–2001 působila ve šlechtitelské stanici Sempy Praha v Uherském Ostrohu.

Ve VÚLHM VS Kunovice pracuje od roku 2002 jako výzkumný pracovník. Zabývala se šlechtěním a problematikou domácích druhů dubů, dále dřevinami jeřáb břek, jeřáb oskeruše, javor klen, ořešák černý. V posledních letech se podílí na vedení evidence klonových archivů topolů a vrb.

Zdroje: *Anonymus 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Machaníček Jiří, Ing., CSc.

*9. 7. 1926 Pezinok (Slovensko) –

†21. 3. 2016 Uherské Hradiště

Absolvoval LF VŠZ Brno (1951). Kandidátskou dizertační práci „Dlouhodobé skladování semen jedlových a bukvic“ obhájil na LF VŠZ Brno (1966).

Po ukončení studia nastoupil ve VÚLHM VS Kunovice do výzkumné skupiny pěstění lesů, kde pracoval jako vedoucí vědecký pracovník v oddělení lesního semenářství a v semenářské kontrole jakostní. Byl odchovancem G. Vincenta, pod jehož vedením v prvních letech svého zaměstnání pracoval. V letech 1957–1958 byl pověřen vedením VÚLHM VS Kunovice a zároveň byl i vedoucím Oddělení lesního semenářství. V letech 1983–1990 byl vedoucím ve VS Kunovice.

Přední odborník v oboru lesního semenářství a kontroly jakosti lesního osiva, průkopník rentgenografických metod kontroly jakosti a zdravotního stavu v mezinárodním měřítku. Zkoumal faktory ovlivňující kvalitu dlouhodobě skladovaného osiva smrku, borovice, modřínu a buku, studoval metody předosevní přípravy bukvic a zabýval se vývojem metod hodnocení kvality lesního osiva včetně využití testů urychleného stárnutí a rentgenologie. Také se podílel na zakládání semenných plantáží (sadů) a evidenci uznaných porostů pro sběr reprodukčního materiálu.

Znalosti získané při řešení výzkumných projektů předával bezprostředně do lesnické praxe a

jako externí přednášející na VŠZ LF Brno a PřF Univerzity Palackého Olomouc. Aktivně spolupracoval s mezinárodní organizací pro zkoušení kvality semen (ISTA), kde se jako člen technické komise Forest Tree and Shrub Seed Committee v letech 1974–1983 věnoval problematice vzorkování a stanovení čistoty semen.

Zdroje: *Anonymus 1962; Šindelář 1986; Vančura 1991, 2011; Uhlíř 2001g, 2006g; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Mana Vladimír, Ing.

*3. 10. 1965 Slavičín

Absolvoval LF VŠZ v Brně (1988).

První pracovní zkušenosti nasbíral u Povodí Moravy, ve firmě Lesprojekt a v lesních školkách. V roce 1996 nastoupil do VÚLHM VS Kunovice. Zde se zabýval záchranou genofondu listnatých dřevin a jejich šlechtěním, k čemuž náleželo i zpracování a analýza vědeckých informací ve jmenovaných oborech.

Zdroje: *Anonymus 1996c.*

Mařák Ivan, Ing.

*26. 7. 1962 Uherské Hradiště

Absolvoval LF VŠZ v Brně (1985).

Do VÚLHM VS Kunovice nastoupil v roce 1986. Zabýval se záchranou genofondu původních černých a bílých topolů a s ní spojených vědeckých činností, jako je zpracování technických dat a informací a aplikace zjištěných poznatků do praxe.

Zdroje: *Vančura 1991.*

Mihal Petr, Ing.

*17. 10. 1967 Uherské Hradiště –

† Uherské Hradiště

Absolvoval LF VŠZ v Brně (1991).

Do VÚLHM VS Kunovice nastoupil v roce 1995 jako výzkumný a vývojový pracovník. Pracoval v ústředním registru zdrojů reprodukčního materiálu lesních dřevin. Odpovídal za stav na úseku uznaných porostů, založených semenných porostů a výběrových stromů v krajích západočes-

kém a jihomoravském. Spolupracoval při řešení výzkumného úkolu Šlechtění listnatých dřevin, kde se podílel na získávání a zpracování dendrometrických údajů.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 1999.*

Mottl Jiří, Ing., CSc.

*4. 11. 1922 Vlachovo Březí –

†14. 12. 2012 Uherské Hradiště

Gymnázium absolvoval v roce 1941 v Příbrami. Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1949). Kandidátskou dizertační práci „Pěstování topolů na různých stanovištích v podorlické oblasti“ obhájil v roce 1964.

V roce 1951 byl jmenován ředitelem nově založeného Výzkumného ústavu pro pěstování lesů, semenářství a školkařství v Opočně s pověřením tento ústav vybudovat. Zastával současně funkci vedoucího kolektivu pěstování topolů. V roce 1961 přešel do VS Kunovice, která stejně jako předchozí pracoviště spadala pod Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, a kterou řadu let vedl, a setrval zde až do odchodu na zasloužený odpočinek (1987). Zabýval se výzkumem, šlechtěním a praktickým pěstováním rychlerostoucích dřevin, zvláště pak topolů. Vedoucí výzkumné stanice v Opočně (1951–1956), posléze, v letech 1961–1983, i v Kunovicích.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962, 1982b; Vančura 1991; Jurásek 2001; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2002f, 2007h; Vančura 2011; Stokmann 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Novák Petr, Ing., CSc.

*9. 10. 1948 Havříce u Uherského Brodu

V roce 1972 zakončil studium na LF VŠZ Brno. V roce 1987 obhájil kandidátskou dizertační práci z oboru pěstování lesů.

Praktické zkušenosti získal ve funkcích technika na poleš na LZ Náměšť nad Oslavou u Jihomoravských státních lesů Brno. Po absolvování vojenské prezenční služby pro nedostatek pracovních příležitostí v lesnictví přijal místo u Zemědělského výrobního sdružení – závod meliorace v Uherském Hradišti. V roce 1975 nastoupil do VÚLHM VS Kunovice. Zde řešil

problematiku lesního semenářství (jakostní a zdravotní kontrola lesního osiva a luštírenské operace). Spolupracoval při zakládání provozních semenných plantáží, jmenovitě při sběru roubů, výrobě a výsadbě roubovanců. Podílel se na řešení dlouhodobého skladování semen. V dalších letech pracoval na úseku evidence a uznávání lesních semenných porostů a účastnil se zakládání semenných plantáží jehličnanů v ČR.

V roce 1986 byl jmenován do funkce zástupce vedoucího stanice a v letech 1990–1991 zastával pozici vedoucího stanice. Až do svého odchodu ze stanice odpovídal za aktualizaci databáze ústřední evidence podle požadavků MZe a EU pro oblast sadů, směsí klonů, rodičovských stromů – klonů. Přípravoval, organizoval a vykonával šetření pro vyhotovení posudků pro uznávání porostů za zdroje reprodukčního materiálu kategorie selektovaný a zdroj RM kategorie kvalifikovaný. Pro vlastníky lesa a státní správu vykonával informační servis genových zdrojů. Pracoval na projektech pro zakládání semenných sadů, klonových archivů a matečnic.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c; 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Pajchl Josef, Ing., CSc.

*28. 6. 1923 Veselí nad Lužnicí

Lesnické vzdělání získal na LO VŠZLI ČVUT Praha. Titul kandidáta věd obdržel v roce 1959.

V roce 1952 nastoupil do VÚLHM VS Kunovice. V letech 1956–1957 a 1959–1960 byl vedoucím této stanice. V roce 1960 přechází na výzkumnou stanici v Ústí nad Labem jako inspektor pěstování lesů. V roce 1980 se vrací do VS Kunovice, kde působil až do svého odchodu do penze. Řešil výzkumné úkoly problematiky vlivu imisí na les se zaměřením na výběr domácích odolných dřevin a jejich proveniencí pro extrémní růstové podmínky. Spolupracoval s praxí při realizaci vědeckých poznatků v otázkách vegetativního množení sadebního materiálu a při zachování genofondu ohrožených dřevin.

Zdroje: *Vančura 2011; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Pipal Milan, Ing.

*4. 4. 1963 Uherské Hradiště

Absolvoval LF VŠZ v Brně (1986).

Do VÚLHM VS Kunovice nastoupil v roce 1988 na pozici technika v Oddělení semenářství a šlechtění lesních dřevin. Jeho úkolem bylo zpracování dílčích výsledků výzkumných prací, vypracování projektů semenných plantáží borovice, modřínu a smrku, a také zavádění nových technologických postupů, které vyplývaly z výzkumných prací v lesním semenářství, do běžného provozu.

Zdroje: *Vančura 1991.*

Polnar Miroslav, Ing.

*11. 12. 1920 Postřelmov –

†14. 8. 1971 Uherské Hradiště

Absolvoval LF VŠZ v Brně (1948).

Po studiu nastoupil jako vědecký pracovník do Státního výzkumného ústavu lesnického v Brně. Po reorganizaci ústavu v roce 1951 přešel do VÚLHM VS Kunovice. Zde byl zástupcem vedoucího a v roce 1956 také vedoucím stanice. Zabýval se výzkumem šlechtění a pěstování topolů a vrb. Zaměřil se na šlechtění černých a balzámových topolů (novošlechtění, identifikace a obnova výchozího množitelského materiálu, ověření ekologických a pěstebních vlastností topolů). Poznatky z původní vědecké práce publikoval jak v odborných, tak i populárních článcích. Věnoval se také poradní a přednáškové činnosti. Ve stanici pracoval až do svého předčasného úmrtí.

Procházka Václav, Ing.

*3. 7. 1926 Rychtářov u Vyškova –

†6. 10. 1999 Uherské Hradiště

V roce 1951 zakončil studium na LO VŠZLI ČVUT Praha.

Po škole nastoupil do ÚHÚL na pracoviště ve Zvoleně a poté v Kroměříži. V roce 1964 přešel z ÚHÚL do VÚLHM VS Kostelany, kde byl pověřen vedením ústřední kartotéky uznávaných porostů v českých krajích a dohlížel na vedení této evidence na lesních závodech. Účastnil se výběru a schvalování porostů selektovaných v krajích Západočeském, Severočeském, Severo-

moravském a Jihomoravském. Při obnovách LHP schvaloval jednotnou hospodářskou a genetickou klasifikaci porostů. Kontroloval původ lesního osiva na podkladě listů o původu a zajišťoval evidenci o fruktifikaci porostů v evidenčních kartách.

Úzce spolupracoval s lesním provozem při zakládání provozních semenných plantáží a semenných porostů. Účastnil se výběru a schvalování navržených ploch, výběru a uznání výběrových stromů pro sběr roubov, zajišťoval jejich sběr z výběrových stromů. Poté odborně dohlížel při roubování a výsadbě roubovanců na plantážích, kde kontroloval růst roubovanců a zajišťoval jejich ošetřování. Podílel se na záchraně genofondu lesních porostů v ČR a zajišťoval rozšiřování nejcennějších populací. Zpracovával dílčí koncepce prognóz a vývoje problematik spojených se získáváním geneticky hodnotného lesního osiva.

Procházková Zdeňka, prom. biol., CSc.

* 16. 5. 1949 Brno

Absolvovala PrF UJEP Brno, obor odborná biologie (1972), dále postgraduální studium mykologie na PrF UK Praha (1986). Kandidátskou dizertační práci obhájila v roce 1990 na Ústavu experimentální botaniky ČSAV Brno (obor „Zemědělské a lesnické fytopatologie“).

Do VÚLHM VS Kunovice nastoupila v roce 1978 jako odborná asistentka v oboru lesního semenářství. Ve svých výzkumných a odborných aktivitách postupně navazovala na aktivitu stanice v oblasti lesního semenářství. V letech 1995–2013 byla vedoucí stanice. Ve stejném období byla vedoucí akreditované laboratoře „Semenářská kontrola“. Před naším vstupem do Evropské unie se v oblasti problematiky reprodukčního materiálu lesních dřevin významně podílela na implementaci příslušné evropské legislativy do legislativy národní.

Významně se zasadila o rozvoj mezinárodních kontaktů. To lze dokumentovat členstvím v následujících organizacích – ISTA Forest Tree and Shrub Seed Committee (vedoucí 2006–2008, zástupce vedoucího 2009–2010), ISTA Rules Committee (2006–2008), ISTA Germination Committee (2007–2008), IUFRO WP 7.03.04 Diseases and insects in forest nurseries (vice-

-chair 2006–2008). Působila také v Editorial Board of Seed Science and Technology (2006–2010), Journal of Forest Science (2007–2008), Vědecké radě VÚLHM (2004–2006), Radě instituce VÚLHM (2007–2010), Ediční radě VÚLHM (2004–2010).

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Prudič Zdeněk, Ing., CSc.

*19. 4. 1923 Kostelec nad Orlicí –
†18. 7. 2017 Strážnice

Po maturitě pracoval jako lesní praktikant ve Strážnici, po skončení války absolvoval vysokoškolské studium v Praze. Odbornou lesnickou službu zahájil jako taxátor v Kroměříži, kde pokračoval jako typolog. Od roku 1972 byl výzkumným pracovníkem ve VÚLHM VS Kunovice. Jeho hlavní náplní práce byla lesnická typologie a problematika výhledových cílů. Byl skutečným znalcem lesů Moravských Karpat, jako penzista se věnoval problematice a propagaci jeřábu oskeruše, např. prokázal její původnost na jihovýchodní Moravě. Pro svou znalost cizích jazyků a odbornou erudici byl povolán k práci experta FAO v Tanzanii na taxační práce.

Zdroje: *Václav 2007.*

Radosta Pavel, Ing., CSc.

*12. 9. 1956 Brno

Absolvent LF VŠZ Brno (1980). Kandidátskou dizertační práci na téma „Exogenní a endogenní faktory ovlivňující zakořeňování řízků vybraných lesních dřevin“ obhájil v roce 1990.

V letech 1982–1987 působil jako výzkumný pracovník LF VŠZ Brno na Katedře zakládání a pěstění lesů. V letech 1987–1990 byl vědeckým pracovníkem Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin VÚLHM Strnady. V letech 1991–1993 byl vedoucím VÚLHM VS Kunovice. V letech 1993–1994 absolvoval roční postdoktorální stáž v INRA Orléans (Francie). V letech 1990–1993 byl předsedou vědecké rady ústavu. Ve své odborné činnosti se zabýval problematikou lesního školkařství, vegetativním množením a šlechtěním lesních dřevin.

Rambousek Jaroslav, Ing.

*19. 10. 1943 Uherské Hradiště

Dálkově absolvoval LF VŠZ Brno (1974).

Ve VÚLHM VS Kunovice pracoval od roku 1980, zabýval se problematikou uznávání a evidence zdrojů a reprodukčního materiálu lesních dřevin; v letech 1990–2004 jako vedoucí Oddělení uznávání a evidence zdrojů reprodukčního materiálu lesních dřevin. Činnost obnášela realizaci uznávacích řízení v terénu s následným zpracováním odborných posudků, dále pak vedení ústřední evidence uznaných zdrojů reprodukčního materiálu (uznaných porostů, semenných sadů, genových základen). Uvedená činnost byla postupně rozšiřována pro všechny vlastníky lesa. Před naším vstupem do Evropské unie se v oblasti problematiky reprodukčního materiálu lesních dřevin významně podílel na implementaci příslušné evropské legislativy do legislativy národní.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c.*

Sikorová Alice, Mgr.

*3. 10. 1970 Uherské Hradiště

Absolvovala PřF Univerzity Palackého Olomouc, obor „Biofyzika a chemická fyzika“ (1993).

V roce 1996 nastoupila do VÚLHM VS Kunovice. Podílela se na řešení výzkumných projektů z oblasti zdravotní kontroly lesního osiva a integrované ochrany. V laboratoři zodpovídala za provedení zdravotních rozborů lesního osiva, sadebního materiálu a vzorků půdy na přítomnost patogenů. Byla zodpovědná za dodržování technologických postupů daných normativními ustanoveními ČSN 48 1211 a International Rules for Seed Testing (ISTA). Řešila a koordinovala práce při zkoušení nových technologických postupů v akreditované laboratoři Semenařská kontrola.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 2002, 2003c, 2004b.*

Šeří Jiří, Ing., Ph.D.

*27. 5. 1972 Sušice

Absolvoval LDF MZLU Brno (1995). V roce 2003 obhájil doktorskou práci „Taxony rodu *Sorbus* L. v NP Podyjí – dendrologicko-ekologická charakteristika na vybraných lokalitách“ na LDF MZLU Brno ve studijním oboru „Ekologie lesa“.

V roce 2000 nastoupil do VÚLHM VS Kunovice. Zabýval se vedením ústřední evidence uznaných zdrojů reprodukčního materiálu. Při vedení evidence odpovídal za stav na úseku genových základen a založených semenných porostů. Zodpovídal za aktualizaci databáze ústřední evidence podle požadavků MZe a EU pro oblast genových základen. Na své pozici se zabýval vypracováním odborných posudků v oblasti uznávání zdrojů reprodukčního materiálu a posudků pro uznání porostů ke sklizni osiva. Pro vlastníky lesa a státní správu vykonával informační servis genových zdrojů.

Zdroje: *Anonymus 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Špalek Vladimír, RNDr.

*19. 2. 1911 – †..

Vystudoval přírodní vědy a již na škole působil jako vysokoškolský asistent.

Svou praxi začal v Ústavu pro lesní výrobu Brno, po reorganizaci nastoupil na pracoviště VS Kunovice – Kostelany. Spolu s Gustavem Vincentem se v letech 1949–1951 podílel na výstavbě výzkumného pracoviště, kde se posléze věnoval problematice rychlerostoucích dřevin, především topolů. V letech 1951–1955 byl vedoucím stanice. Výsledky výzkumných prací byly publikovány v odborném tisku i v menších publikacích.

Na SPLO, pracoviště Baně, založil komplex dlouhodobých ověřovacích ploch s topoly.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962.*

Vincent Gustav, doc. Ing., Dr. techn., DrSc.

*21. 4. 1900 – †26. 9. 1975 Nizozemí

V roce 1922 absolvoval LF VŠZ Brno, kde pak studoval i chemické inženýrství. Následně ještě studoval fyziologii rostlin na přírodovědecké fakultě ve Štrasburgu. Pracoval v Ústavu experimentální botaniky ČSAV, v letech 1952–1960 ve VÚLHM VS Kostelany. Přednášel na lesnických fakultách ve Švédsku, Vídni, Hannoveru i na VŠZ Brno. Patřil k zakladatelům moderního lesního semenářství a k průkopníkům v genetice a šlechtění lesních dřevin u nás.

Jeho první vědecké práce vycházely z potřeby sledování původu lesního osiva. Nápravu porostů založených nevhodným sadebním materiálem řešil návrhem na evidenci původu lesního osiva a sazenic. Svou prací přispěl k vědecky podloženému způsobu hospodaření v lesích a jejich obhospodařování blízkému přírodě a jejím zákonům. Zabýval se také genetikou a šlechtěním lesních dřevin. Po válce se zaměřil

na výzkum topolů pro pěstební praxi, a sice na euroamerické druhy pro jejich rychlý růst a produkci.

Podle jeho návrhu byly již v roce 1927 schváleny Směrnice pro uznávání lesních porostů, které se staly podkladem pro normy z lesního semenářství. V ČSR založil množství pokusných provenienčních ploch, jejichž zhodnocení umožnilo záměrný výběr ekotypů dřevin pro rozdílné oblasti. V roce 1956 založil na tehdejší lesní závadě Vizovice první pokusnou výsadbu roubovanců modřínů ve sponu 4 × 4 m na ploše 0,86 ha. Byl také vedoucím laboratoře pro kontrolu semenářských metod, od roku 1937 přednostou Ústavu pro pěstění lesů Brno. Vedoucím Oddělení šlechtění topolů na VS Kunovice byl v letech 1957–1958. Před tím byl přednostou Ústavu pro pěstění lesů a lesnickou biologii (1932–1935, 1937, 1945–1949).

Zdroje: Hofman 1956; Nožička 1961; Anonymus 1962; Machaníček 1975; Kotyza 1976; Uhlíř 2000c, 2005d; Cikánková & kol. 2001; Vančura 2011; Zahradník 2016; Mihulka 2017.

Další vědečtí pracovníci

Batůšková Radka, Ing. (šlechtění listnatých dřevin); Beneš Ivan, Ing.; Beran Pavel, Ing. (uznávání a evidence zdrojů reprodukčního materiálu lesních dřevin); Birgusová Eva, Ing., Bočková Petra, Ing. (šlechtění a pěstování listnatých dřevin); Brabec Petr, Ing. (uznávání a evidence zdrojů reprodukčního materiálu lesních dřevin); Brožovičová Kamila (Surovcová), Bc., Ing. (lesní semenářství); Bunžová Marta, Ing. (šlechtění a zachování genových zdrojů listnatých dřevin); Gerlachov Tibor, Ing. (lesní semenářství); Havlová Marcela (lesní semenářství), Mgr.; Horák Jiří, Ing. (šlechtění a zachování genových zdrojů listnatých dřevin); Kolářová Pavla (lesní semenářství), Ing.; Kopečková Marie, Ing. (lesní semenářství); Koudela Martin, Ing. (šlechtění a zachování genových zdrojů listnatých dřevin); Kroča Jiří, Ing. (šlechtění a zachování genových zdrojů listnatých dřevin); Kunc Ivo, Ing. (šlechtění lesních dřevin); Kvasničková Leona, Mgr. (lesní semenářství); Lekešová Martina, Ing. (lesní semenářství); Macko Otto, Ing. (lesní semenářství, HÚL); Malinová Martina, Ing. (šlechtění a zachování genových zdrojů listnatých dřevin); Mikulková Olga, Ing. (šlechtění a pěstování listnatých dřevin); Musil Jaroslav, Ing. (vedení registru uznaných porostů); Navrátil Stanislav, Ing. (šlechtění, pěstování a ochrana topolů a vrb); Ondrušová Věra, prom. biol. (fytopatolog na úseku lesního se-

menářství); Opatrná Pavla, Mgr. (šlechtění a zachování genových zdrojů listnatých dřevin); Pečinková Pavla, Ing. (lesní semenářství); Psota Boleslav, Ing. (šlechtění listnatých dřevin); Ráčková Petra, Mgr. (šlechtění listnatých dřevin); Remešová Jana, Mgr. (lesní semenářství); Řezníčková Jana, Mgr. (lesní semenářství); Slováček Martin, Bc., (šlechtění a zachování genových zdrojů listnatých dřevin); Soukal Josef, Ing. (fytopatolog na úseku lesního semenářství); Ševčíková Vladimíra, Ing. (šlechtění a zachování genových zdrojů listnatých dřevin); Štěrbá Stanislav, RNDr. (šlechtění a pěstování listnatých dřevin); Utinek Dušan, Ing., Ph.D. (šlechtění a pěstování listnatých dřevin); Žabka Josef, Ing., Dr. Techn. (lesní semenářství).

Techničtí a administrativní pracovníci

Bezděčka Pavel; Bilíková Filoména; Burdová Radka; Burešová Alena, Ing.; Černocká Jaroslava; Číhalová Miroslava; Damborský Václav, Ing.; Dohnalová Marta; Durnová Marcela; Galetková Hana; Gruntorádová Anna; Hlůžová Marta; Janoušková Martina; Jurásková Taťána; Kadarová Eleonora; Kadlíčková Danuše; Kaňovská Kateřina; Klečka Stanislav, Ing.; Knolová Marie; Kočendová Anna; Kolaříková Irena, Bc.; Kolářová Anna; Kopřiva Zdeněk; Kostelníček Miroslav; Králíček Milan; Kramářová Jana; Krčová Svatava; Kučerová Miroslava; Kunický Josef; Lukeščíková Anna; Machovská Adéla; Matysík Milan; Medková Lubomíra; Mikel Zbyněk, Ing.; Motyčková Marie; Mottlová Miroslava; Mynář Vít; Návrat Alois; Němeček Pavel; Opočenská Radka, Bc.; Ott Stanislav; Ottová Marie¹⁾; Ottová Marie¹⁾; Panáčková Antonie; Panáčková Sylva; Plášková Veronika; Polnarová Vlasta; Pražíková Františka; Rozumek Josef; Rožková Miroslava; Rýdlová Marta; Říhová Jitka; Slováčková Ludmila; Smětáková Oldřiška; Šlosarová Marta; Šmeralová Jana; Šnajdarová Anna; Šňupíková Svatava; Šopík František, Ing.; Šubardová Jitka, Bc.; Šupka Jiří; Vajdíková Milada; Valeš Martin; Vávrová Adéla; Vávrová Vladimíra; Verbíková Vítězslava; Vojtěch Josef; Vojtěchová Magdaléna; Zapletalová Bohunka; Zemanová Adéla; Žádníková Leopolda.

Pozn.: ¹⁾jde o shodu jmen

Myslivost

Prvopočátky tohoto oboru – biologie a chov zvěře, eliminace škod – spadají do samotného založení ústavu. Již v roce 1921 při založení Oddělení ochrany lesa zde byla tato problematika řešena. K posílení došlo zřízením Referátu pro myslivost v Praze v roce 1931. O spojení ochrany lesa a myslivosti svědčí i sloučení těchto dvou pracovišť do Oddělení (následně Ústavu) ochrany lesa a myslivosti (1935). V rámci jeho činnosti byla řešena problematika výživy zvěře, společenského a hospodářského významu zvěře a byly zpracovány podklady pro mysliveckou legislativu.

Zvýšení významu této problematiky spadá do poválečného období, kdy v roce 1946 vzniká samostatný Ústav myslivosti v Praze pod vedením Jiřího Sekery a Ústavu myslivosti v Banské Štiavnici (vedoucí post zůstal neobsazen; aktivity byly soustředěny do Oddělení myslivosti – vedením byl pověřen František Jozef Turček – v rámci Útvaru ochrany lesa).

V roce 1952 vzniká Výzkumný ústav myslivosti a lesnické zoologie se sídlem na Zbraslavi–Havlíně (ředitel Jan Čabart), který byl v roce 1955 transformován do Výzkumného ústavu lesa a myslivosti se sídlem na Zbraslavi–Havlíně (ředitel opět Jan Čabart).

K 1. 1. 1959 vzniká VÚLHM Zbraslav, jehož součástí jsou Oddělení biologie zvěře (vedoucí Alois Kotrlý) a Oddělení chovu zvěře (vedoucí Jiří Sekera). V roce 1971 existovalo ve VÚLHM Strnady již sloučené Oddělení biologie a chovu zvěře pod vedením Aloise Kotrlého. V roce 1981 již existuje Útvar myslivosti, zahrnující tři oddělení (drobné zvěře, spárkaté zvěře a ochrany zvěře).

Po roce 1989 došlo k postupnému útlumu výzkumu v oblasti myslivosti, až v roce 1996 Útvar myslivosti zaniká. Minimální část přechází do Útvaru ochrany lesa (vzniká zde Oddělení biologie zvěře a myslivosti), kde se jeho činnost zaměřila na škody zvěří a testování repelentů.

K obnovení Útvaru myslivosti ve VÚLHM Strnady došlo v roce 2006 pod vedením Františka Havránka.

K Pokusnému lesnímu závodu Opočno byly přiřčeny čtyři honitby – Kačina, Tochovice, Veltrusy a Zbraslav, které využíval i Útvar myslivosti (včetně jeho předchůdců).

Vedení ústavu, útvarů

Jiří Sekera (1931–1935) – vedoucí Referátu pro myslivost

Jiří Sekera (1946–1951) – vedoucí Ústavu pro myslivost

Jan Čabart (1952–1958) – ředitel Výzkumného ústavu myslivosti a lesnické zoologie (Výzkumného ústavu lesa a myslivosti)

Jan Sekera (1959–1970) – vedoucí Oddělení chovu zvěře

Alois Kotrlý (1959–1970) – vedoucí Oddělení biologie zvěře
Alois Kotrlý (1971–1973) – vedoucí Oddělení biologie a chovu zvěře
Liška Miroslav (1973–1981) – vedoucí Útvaru myslivosti
František Husák (1982 – 1988) – vedoucí Útvaru myslivosti
František Havránek (1988–1993) – vedoucí Útvaru myslivosti
Volf Bohumil (1993–1996) – vedoucí Útvaru myslivosti
František Havránek (2006–2018) – vedoucí Útvaru myslivosti
Petr Marada (2018–2020) – vedoucí Útvaru myslivosti
František Havránek (2020–2021) – vedoucí Útvaru myslivosti
Jan Cukor (2022–dosud) – vedoucí Útvaru myslivosti

Organizační struktura útvaru se v průběhu času měnila; postupně zde existovala následující oddělení (někdy s drobnými úpravami názvu):

- ▶ Oddělení drobné zvěře,
- ▶ Oddělení spárkaté zvěře
- ▶ Oddělení ochrany zvěře
- ▶ Veterinární oddělení

Vědečtí a výzkumní pracovníci

Bouchner Miroslav RNDr., CSc.

*16. 12. 1926 Pohranice (Slovensko) –
†8. 10. 2003 Česká Lípa

Po studiu na gymnáziu v Praze absolvoval v roce 1951 PřF UK Praha.

První zaměstnání získal ve Státním zdravotním ústavu v Praze. Po roce přešel do VÚŽV Praha-Uhřetěves. V roce 1959 nastoupil do VÚLHM Strnady, kde působil až do svého odchodu do penze (1990). Věnoval se biologii koroptve polní, později biologické ochraně snůšek pernaté zvěře. Zmapoval výskyt tetřeva a tetřívka a introdukcí bělokura rousného. Věnoval se výzkumu vodní pernaté zvěře, především kachen a využití umělých hnízd. S Klubem sokolníků se věnoval odchovu loveckých dravců. Byl aktivním členem České společnosti ornitologické. Byl velkým popularizátorem myslivosti a lesnické zoologie – autor řady atlasů savců, ptáků, atlasů stop atd.

Zdroje: *Anonymus 1962; Vančura 1991; Zahradník 2016.*

Bukovjan Karel, doc. MVDr., CSc.

*11. 2. 1960 Benešov

Absolvoval Vysokou školu veterinární Brno, obor „Všeobecné veterinární lékařství“ (1985). Kandidátskou dizertační práci „Vnitřní choroby hospodářských zvířat“ obhájil na stejné škole v roce 1993. Zde také habilitoval se prací „Vliv alfa-aflatoxinu B1 v organizmu zajíce polního na jeho zdravotní stav“ (1998).

Po ukončení studií v roce 1985 nastoupil do Útvaru myslivosti VÚLHM Strnady, kde se věnoval chorobám lesní zvěře. Po zrušení útvaru v roce 1996 odešel do soukromé sféry. V letech 2006–2008 pracoval na nově zřízeném Útvaru myslivosti VÚLHM Strnady, aby se po jeho opuštění věnoval opět problematice výživy a zdravotního stavu lesní zvěře v soukromé sféře.

Zdroje: *Anonymus 2006c; Vančura 1991, 2011.*

Cislerová (Bendová) Eva, Ing.

*9. 3. 1949 Praha

Vystudovala gymnázium v Praze-Modřanech (1968). Poté absolvovala LF VŠZ Brno (1973).

Po ukončení studií v roce 1973 nastoupila do Útvaru myslivosti, kde působila do roku 1979 (na pracovišti Zbraslav–Havlín). Poté zastávala v letech 1979–1981 pozici sekretářky náměstka ředitele pro výzkum. Následně až do roku 1996 pracovala na Útvaru myslivosti; po jeho zrušení přešla na Útvar ochrany lesa a po obnovení Útvaru myslivosti v roce 2006 přešla zpět, kde setrvala až do roku 2009, do svého odchodu do penze. Věnovala se problematice spárkaté a drobné zvěře. V období svého působení na Útvaru ochrany lesa se věnovala eliminaci škod zvěří na lesních porostech, včetně testování replentů.

Zdroje: *Anonymus 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Soukup 2001.*

Cukor Jan, Ing., Ph.D.

*4. 10. 1989 Žamberk

V roce 2015 vystudoval lesní inženýrství na FLD ČZU Praha. Na stejné univerzitě pokračoval v doktorském studiu, které dokončil na Katedře pěstování lesa v roce 2019.

Na Útvaru myslivosti VÚLHM Strnady se zabývá především činnostmi zaměřenými na monitoring početnosti spárkaté zvěře a hodnocením vlivu zvěře na lesní ekosystémy a zemědělské plodiny. Věnuje se také výzkumu populační dynamiky zajíce polního jako bioindikátoru stavu zemědělské krajiny a v neposlední řadě problematice afrického moru prasat.

Od roku 2022 je vedoucí tohoto útvaru.

Čabart Jan, JUC.

*24. 12. 1900 Hrdlořezy u Třeboně –

†14. 10. 1964 Praha–Zbraslav

Vystudoval Vyšší lesnický ústav v Písku (1920). Soukromě studoval práva, ale studia po válce již neobnovil.

Sloužil na velkostatku Dobříš a v lesích města Berouna. Odtud byl za německé okupace za protinacistický odboj odveden do vězení, odkud

se vrátil s podlomeným zdravím. Po návratu se stal vedoucím městských lesů v Lokti, odkud přešel jako náměstek generálního ředitele do služeb Čs. státních lesů, n. p.

Podílel se na formování Výzkumného ústavu lesa a myslivosti, jehož byl v letech 1952–1958 ředitelem. Pracoval v oboru dějin lesnictví a myslivosti, kde byl do jisté míry pokračovatelem práce J. E. Chadta-Ševětínského, který kompiloval a excerpoval už vydané publikace, kdežto Jan Čabart, stejně jako Josef Nožička, využíval podrobněji a šfeji různé fondy a archivní prameny. Působil v řadě komisí Československé akademie zemědělských věd, kde reprezentoval lesní prvovýrobu. Naší myslivost zastupoval i na zahraničních jednáních. Jeho zásluhy v boji proti nacistické zvěli ocenil stát vysokými vyznamenáními.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Nožička 1964; Kokeš 1981a; Uhlíř 2000g, 2005j; Cikánková & kol. 2001; Vančura 2011; Stokmann 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Fanta Bohuslav, Ing., CSc.

*15. 8. 1926 Trhové Sviny –

†26. 11. 1996 Praha

Vystudoval reálku v Českých Budějovicích a poté absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1949).

V 60. letech minulého století působil v Oddělení ochrany lesa VÚLHM Strnady, kde pracoval na Oddělení vertebratologie. Zabýval se metodami ochrany lesních porostů před loupáním vysokou zvěří, především mechanicko-chemickými metodami.

Dále se věnoval výzkumu vhodných metod ochrany proti hlodavcům. Následně se na Útvaru biologie a chovu zvěře zabýval výzkumem umělého chovu zajíce. Tento výzkum byl důležitý jak pro poznání biologie druhu, tak pro posilování lokálních populací, které se na konci 20. století zhroutily pod biologické minimum. Věnoval se rovněž ekonomice myslivosti a jejího celospolečenského hodnocení.

Zdroje: *Anonymus 1962; Vančura 1991; Cislerová 1994; Uhlíř 2006k; Roček & Gross 2002; Kovařík 2006b; Zahradník 2016; Kulhanová 2021.*

**Farský Oktavián, prof. Ing. et Ing.,
RNDr.**

*24. 11. 1883 Vlkov u Chlumce nad Cidlinou –
†16. 4. 1969 Brno

Studoval vyšší státní reálku v Nymburku (1913). Vystudoval zemědělství na VŠZLI ČVUT Praha (1920); na stejné škole začal studovat i lesnictví, ale dokončil je na LF VŠZ Brno (1923). V roce 1928 získal titul doktora přírodních věd ve Francii na École Nationale des Eaux et Forêts v Nancy (nostrifikováno na Masarykově univerzitě Brno v roce 1936). V roce 1939 obhájil habilitační práci, ale docentem byl jmenován až v roce 1945. Profesorem ochrany lesů a myslivosti na VŠZ Brno byl jmenován rovněž v roce 1945.

Během vojenské služby za 1. světové války působil jako vedoucí větších zemědělských a lesních hospodářství u Ptujce v jižním Štýrsku a Sct. Osvaldo a Udine v Itálii. Od roku 1920 byl zaměstnán ve fytopatologické sekci Zemského výzkumného ústavu zemědělského v Brně, a to v různých funkcích od adjunkta až po vrchního zemského radu. V letech 1932–1933 byl ředitelem lesů a statků fy Baťa ve Zlíně. Poté působil až do roku 1939 jako inspektor lesů na velkostatech v Sedlici a ve Strakonících.

V roce 1945 byl pověřen vedením Ústavu ochrany lesů a myslivosti LF VŠZ Brno. Pro své politické názory byl v roce 1950 zbaven možnosti pedagogicky působit a byl donucen odejít do invalidního důchodu. Až do roku 1960 pracoval v Ústavu ochrany lesů v Banské Štiavnici (později ve VÚLH Zvolen).

Zabýval se ochranou lesa, fytopatologií, myslivostí, ovocnářstvím a ochranou ptactva. Zaměřil se především na studium příčin vzniku škod, prevenci a likvidaci kalamit. Věnoval se vztahu zvěře a ptactva ke škůdcům. Zavedl do ochrany lesa nové prvky, dříve používané pouze v zemědělství – zavedl moření osiva, desinfekci půdy ve školkách, hubení hrabošů v lese a další. Popsal nového škůdce našich lesů – trásněnku modřínovou. Dále objevil pro naše území nové druhy škůdců douglasky – sypavku douglaskovou a koronici douglaskovou. Věnoval se i lesnické politice.

Byl ustanoven přísazným znalcem pro odhad větších statků v lesním hospodářství. Vypracoval směrnice, podle kterých byla vybudována

fytopatologická zemědělská a lesnická služba (1921). Obdobně nastínil otázky organizace a programu výzkumu myslivosti (1930). Ve školním roce 1947–1948 byl děkanem Lesnického odboru VŠZ v Brně a v následujícím roce byl proděkanem. Zasadil se o rozšíření sbírek školy.

Byl členem řady organizací a spolků – Skupiny lesních inženýrů při Spolku inženýrů a architektů (člen výboru), Československé myslivecké jednoty, Masarykovy akademie práce, Moravskoslezské akademie přírodních věd, Comité international pour la protection des Oiseaux, Gesellschaft für Angewandte Entomologie, Gesellschaft für Pflanzenschutz. Byl posledním voleným předsedou Ústřední jednoty československého lesnictva před jejím zrušením v roce 1948.

Zdroje: *Uhlíř 1969a, 2003h, 2004d; Kolečka 1980; Novotný 1994a; Skuhřavý 2008; Truhlář 2009b; Stockmann 2016; Zahradník 2016; Doušek 2020.*

Fišer Zdeněk, Ing.

*2. 2. 1927 Havlíčkův Brod –
†10. 6. 2004 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1953).

Po studiu nastoupil na LZ Vrchlábí. V roce 1954 nastoupil do Útvaru myslivosti VÚLHM Strnady, kde působil až do roku 1990, kdy odešel do penze. Věnoval se zejména intenzivním chovům bažantů zvěře a racionální myslivecké péči o srnčí zvěř. Dále se věnoval ekologii rozmnožování koroptví, bažantů a kachen a studiu přirozené potravy jelení a srnčí zvěře. Zasloužil se o rozšíření umělých odchovů bažantů v našich podmínkách.

Byl členem řady redakčních rad. Nositel Čestného mysliveckého řádu ČMMJ (1992). Obdržel i zahraniční ocenění (CIC, Zlatý myslivecký řád Mysliveckého svazu Srbska).

Zdroje: *Anonymus 1962; Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Cislerová 2004; Uhlíř 2007a; Zahradník 2016.*

Fojtík Petr, Ing.

*13. 4. 1958 Praha

Vyučil se lesním mechanizátorem na LOU Kamená Lhota (1975). Následně absolvoval SLŠP Šluknov (1978). Dálkové studium na LF VŠZ Brno ukončil v roce 1988.

Po vyučení nastoupil jako laborant do Oddělení biologie a chovu zvěře na Zbraslavi–Havlíně (1975). Zde se podílel na zmapování výskytu tetřeva a tetřívka, chovu srnčí zvěře a vodní pernaté zvěře. Od roku 1980 již jako asistent pokračoval na stejném pracovišti, kde se věnoval oborním chovům, chovům drobné zvěře a zajištění populace hohola severního v našich podmínkách.

Již jako vědecký pracovník se podílel na úkolech Útvaru myslivosti až do roku 1992, kdy začal působit jako asistent ředitele VÚLHM, kde vedl zaměstnance ředitelství a vykonával funkci zbrojře ústavu. Jeho podstatnou činností byla evidence nemovitého majetku s daňovou povinností, a v té době především práce na rozsáhlém navrácení majetků v restitucích.

Od roku 1998 byl vědeckým pracovníkem Útvaru ochrany lesa se zaměřením na ochranu proti škodám zvěří, se zachováním úkolů při evidenci nemovitého majetku, až do odchodu do ÚHÚL v polovině roku 2000. Jeho odborné technické zkušenosti byly po celou dobu působení ve VÚLHM využívány více útvary a odděleními výzkumného ústavu při odběru vzorků, semen a roubů ze stojících i pokácených stromů po celé republice.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1999, 2000, 2001c.*

Hanuš Václav, Ing.

*21. 3. 1927 Uhřetěves – †27. 10. 2001 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1950).

Pracovník Útvaru myslivosti VÚLHM Strnady. Věnoval se zejména problematice pernaté zvěře. Specializoval se na problematiku polodivokého a voliérového chovu drobné zvěře, především bažantů a koroptví. Dále se zabýval chovem srnčí zvěře. Výsledky se staly na dlouhou dobu základem pro myslivecký management tohoto druhu. Mezi velmi cenné výsledky patří inventa-

rizace stavů tetřeva a tetřívka v Čechách, jejichž kartografické záznamy tvoří základ i pro současné záchranné projekty těchto druhů.

Nositel Čestného mysliveckého řádu ČMMJ (1993).

Zdroje: *Anonymus 1962; Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2006j; Zahradník 2016.*

Havránek František, Ing., CSc.

*6. 4. 1952 Praha

Vystudoval Střední všeobecně vzdělávací školu v Praze. Následně absolvoval Agronomickou fakultu VŠZ Praha (1987).

Po studiu nastoupil do Výzkumné stanice pro chov koní ve Slatiňanech, kde poprvé publikoval odborný příspěvek o inbrídingu ve stádě koně převalského. Od roku 1979 pracuje ve VÚLHM Strnady v různých funkcích od vedoucího oddělení až po vedoucího Útvaru myslivosti (vedoucí v letech 1988–1993 a 2006–2018 a 2020–2021). Jeho aktivity nejsou omezeny jen na Českou republiku, ale řeší dlouhodobé projekty v Maroku, Gruzii nebo Kazachstánu. V ČR se věnuje především zavádění výsledků mysliveckého výzkumu do praxe.

V Kazachstánu byl jmenován čestným členem tamního svazu rybářů a myslivců.

Zdroje: *Anonymus 2006c; Vančura 1991, 2011.*

Husák František, Ing., CSc.

*17. 11. 1942 – †4. 4. 1995 Český Krumlov

Po studiích nastoupil do Lesprojektu, odkud záhy přešel do ČMS, Odboru služeb myslivosti, kde působil ve funkci vedoucího. Zde získal velké praktické zkušenosti, což mu umožnilo správně identifikovat hlavní problémy myslivecké praxe. Uplatnil je po svém nástupu do VÚLHM Strnady, kde byl v letech 1982–1988 vedoucím Útvaru myslivosti. Praktickými myslivci i špičkovými odborníky byl uznáván jako specialista na chov a šlechtění spárkaté zvěře. Svoje znalosti vložil do vyčerpávající monografie o spárkaté zvěři. Po odchodu z ústavu působil u VLS, divize Horní Planá, kde se nadále věnoval problematice myslivosti.

Zdroje: *Kovařík 2006a; Uhlíř 2006d, 2007h.*

Janda Jiří, RNDr., CSc.

*12. 11. 1927

Vystudoval PřF UK Praha.

Ve VÚLHM Strnady se věnoval především problematice toxikologie ve vztahu k drobné zvěři, zvláště pernaté. Naprostá většina POR, uváděných do oběhu v LH prošla jeho laboratorními toxikologickými testy.

Zdroje: *Vančura 1991*.

Kokeš Otakar, Ing.

*7. 3. 1910 Čekov – †21. 2. 1995 Praha

Absolvoval reálné gymnázium v Chrudimi. Ve studiu pokračoval na Státní vyšší lesnické škole v Přísku, kterou dokončil v roce 1929. Následovalo studium na LO VŠZLI ČVUT Praha, které ukončil v roce 1933.

Prošel řadou zaměstnání (Lanškroun, Havlíčkův Brod, Bratislava, Poprad...). V letech 1943–1945 byl totálně nasazen. V letech 1951–1952 byl vězněn (obžaloba z velezrady) a v roce 1953 byl amnestován. Vykonával manuální práce. Krátce pracoval jako hajný ve VÚLHM Strnady. Ani zde však mu nebylo umožněno dále pracovat a přešel jako dělník na dřevosklad v Praze–Michli. V letech 1956–1958 byl zaměstnán u Krajských melioračních staveb v Praze a v letech 1966–1975 u Stavebního závodu Státních lesů Praha, kde posléze pracoval jako samostatný projektant. Věnoval se problematice lesnické zoologie a historii lesnictví.

Byl členem České zoologické společnosti, České ornitologické společnosti a Československé mammaliologické společnosti.

Zdroje: *Pinc 1975; Korf 1980; Malinský 1990; Anonymus 1995a; Uhlíř 2000a,b, 2005bc; Roček & Gross 2002; Stockmann 2012, 2016; Mihulka 2017; Uhlíř 2020*.

Kotrlý Alois, Ing., CSc.

*19. 7. 1913 Bludov – †8. 4. 2003

Po maturitě absolvoval jednoroční pedagogický kurs na učitelském ústavu v Hradci Králové. Po válce začal studovat na LO VŠZLI ČVUT Praha. Po ukončení studií (1950) si prohloubil znalosti na PřF UK Praha. Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1964.

Po ukončení studia učitelství začal vyučovat. Aktivně se zapojil do odboje. V roce 1945 nastoupil do SVÚL Praha, kde se podílel na zřízení Výzkumného ústavu myslivosti a Parazitologické laboratoře. V letech 1959–1970 byl vedoucím Oddělení chovu zvěře a v letech 1971–1973 vedoucím Oddělení biologie a chovu zvěře. Působil zde až do odchodu do penze v roce 1977. Ve své práci se orientoval na lovnou zvěř. Věnoval se také kamzičí zvěři. Úzce spolupracoval s Parazitologickým ústavem ČSAV a Státní veterinární správou. Zjistil více než 50 nových druhů parazitoidů zvěře.

Byl členem CIC, dalších vědeckých a redakčních rad a odborných komisí.

Zdroje: *Anonymus 1962, 1988a; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016*.

Lochman Josef, Ing., CSc.

*5. 5. 1927 Červený Hrádek –
†18. 3. 1990 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1950).

V Útvaru myslivosti VÚLHM Strnady se věnoval především ekologii a fyziologii spárkaté zvěři. Zaměřil se na vliv struktury potravy, vliv pasetvni ekvivalence srnčí a jelení zvěře, studium zdrojů přirozené potravy a zdrojů potravy pro příkrmování. Byl zakladatelem kvalitního chovu muflonů v Čechách. Česká myslivost se stala jeho zásluhou velmocí v chovu mufloní zvěře z hlediska genetického založení kvality trofejí. Stál u zrodu přezimovacích obůrek jelení zvěře.

Byl členem komise a hodnotitelské komise CIC.

Zdroje: *Anonymus 1962; Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2007b; Zahradník 2016*.

Mottl Stanislav, RNDr., CSc.

*4. 5. 1930 Počápy – †16. 4. 2017 Chvalčovice

Absolvoval Vyšší lesnickou školu v Přísku (1951). Poté absolvoval obor zoologie na PřF UK Praha (1957). V roce 1955 složil státní zkoušku pro samostatné lesní hospodáře. Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1966.

V letech 1952–1958 působil ve VÚMLZ Zbraslav. V letech 1959–1962 pracoval jako vedoucí manipulačního skladu LZ Zbraslav. V letech

1962–1968 pracoval v ČMS Praha. V období 1968–1979 zastával pozici vedoucího Oddělení pro výzkum zvěře VÚŽV v Praze-Uhřetěvesi. Od roku 1979 vědecký pracovník Útvaru myslivosti VÚLHM Strnady, kde svou profesní kariéru ukončil v roce 1990. Věnoval se především mufloní zvěři a ochraně zvěře, a to i na mezinárodní úrovni (Irán, Korsika, Řecko). Ceněná byla jeho poradenská služba v zahraničí.

Zdroje: *Vančura 1991; Uhlíř 2005e; Zahradník 2016; Uhlíř 2018.*

Nováková Eliška, Ing., RNDr. DrSc.

*2. 7. 1921 Šumperk – †27. 11. 2000 Praha

Maturovala na Státním francouzském reálném gymnáziu v Praze. Lesnické vzdělání získala na LO VŠZLI ČVUT Praha (1947). Při zaměstnání vystudovala zoologii na PřF UK Praha (1951). Kandidátskou dizertační práci v oboru „Biologických věd“ obhájila v roce (1959) a doktorskou práci ve stejném oboru zpracovala na téma „Využití volně žijících ptáků a savců zvláště v bioindikaci, biodiagnostice a ekologickém monitoringu“ a obhájila ji v roce 1987.

V letech 1947–1960 pracovala jako asistentka a vědecká pracovnice na LO VŠZLI ČVUT Praha, posléze na LF VŠZ Praha. V letech 1961–1962 působila jako vědecká pracovnice ve Výzkumném ústavu lesního hospodářství a myslivosti ve Strnadech, a to v Oddělení biologie zvěře, kde se zabývala ekologií zvěře ve vztahu k ochraně krajiny a problematice ochrany lesních kultur při použití chemických přípravků (repeletů). V letech 1962–1971 pracovala v Ústavu pro tvorbu a ochranu krajiny ČSAV a v letech 1971–1982 v Ústavu krajinné ekologie ČSAV na detašovaném pracovišti v Říčanech–Radošovicích.

Po odchodu do penze stále pracovala v Ústavu aplikované ekologie a ekotechniky v Kostelci nad Černými lesy. Stala se zakladatelkou školy bioindikace změn v životním prostředí. Zabývala se ekologií obratlovců, zejména lovné zvěře, jejím využitím při bioindikaci a při ekologickém monitoringu změn v krajině. Zasloužila se o ochranu koní plemene hucul.

Byla spoluzakladatelkou a první předsedkyní sdružení přátel přírody TIS. Byla členkou Hucul klubu a dalších. Pracovala jako poradkyně

ministra životního prostředí J. Vavrouška. Získala cenu ministra životního prostředí a stříbrnou plaketu J. G. Mendla (1991).

Zdroje: *Anonymus 1962, 2001a; Fér & Martiš 1986; Šrámek 1996; Uhlíř 2001g, 2006g; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Liška & Knížek 2021.*

Páv Jaromír, MVDr.

*24. 3. 1923 – †11. 12. 2011 Jičín

Dlouhodobě se věnoval výzkumu parazitóz zvěře a prevenci před napadením zvěře parazity. Vedl Veterinární oddělení Útvaru myslivosti VÚLHM Strnady. Stál u zrodu výzkumu parazitologie zvěře v ČR.

Zdroje: *Anonymus 1962; Vančura 1991; Zahradník 2016.*

Říbal Miloslav, Ing.

*8. 12. 1927 – †27. 6. 2000

Zabýval se problematikou škod zvěří na lesních porostech a možnostech jejich eliminace. Věnoval se testování repelentů.

Zdroje: *Anonymus 1962; Vančura 1991; Zahradník 2016.*

Sekera Jiří, Ing.

*8. 7. 1904 Mnetěš u Roudnice –
†13. 8. 1981 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1928).

Nastoupil do Ústavu pro myslivost v Praze a později pracoval ve VÚLHM Strnady. V letech 1931–1935 byl vedoucím Referátu pro myslivost, v letech 1946–1951 byl ředitelem Ústavu myslivosti a v letech 1959–1970 vedoucím Oddělení chovu zvěře. Jedním z realizovaných výzkumných projektů bylo například zpětné vyšlechtění původního českého bažanta, výsledky jeho práce bohužel nebyly využity. Přesto, že svými znalostmi obsáhl celou problematiku myslivosti, věnoval se ve své výzkumné i publikační práci především drobné zvěři a té také věnoval většinu svých monografií. Angažoval se i v mysliveckém výstavnictví a kromě jiného byl

nadaným malířem obrazů s mysliveckou tematikou. Přednášel myslivost na Lesnické fakultě v Praze.

Čestný člen ČMS.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Kokeš 1982a; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2006h; Vančura 2011; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Liška & Knížek 2021.*

Semizorová Irina, Ing., CSc.

*10. 9. 1933 Praha

Absolvovala LO VŠZLI ČVUT Praha (1955).

Věnovala se populační dynamice zajíců.

Zdroje: *Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016.*

Škultéty Jozef, prof. Ing., CSc.

*14. 2. 1909 Klimentka-Sihla (Slovensko) –

*18. 1. 1989 Banská Štiavnica (Slovensko)

Vystudoval Státní vyšší lesnickou školu v Banské Štiavnici (1929). Poté absolvoval LF VŠZ Brno (1937). V roce 1946 byl na VŠZLI Košice jmenován mimořádným profesorem.

Praxi zahájil v Čechách na LZ Liberec a LZ Kraslice (1938–1939). V době války se aktivně zapojil do Slovenského národního povstání, po jeho potlačení skončil v koncentračním táboře v Keiserstienbruchu a v Altenburgu. Poté nastoupil do školství. Po válce byl ředitelem Státní vyšší dřevařsko-pilařské školy v Žarnovici (1945). Následovalo externí přednášení na LO SVŠT v Banské Štiavnici a po jejím přemístění do Košic (jako VŠZLI) přednášel i tam. V roce 1948 se vrací do Banské Štiavnice, kde byl až do roku 1951 ředitelem SVLŠ. Z politických důvodů byl z funkce odvolán.

Následujících osm let působil v Útvaru myslivosti VÚLHM Strnady (věnoval se mysliveckému výzkumu na Slovensku). V roce 1959 se vrací na Slovensko, kde se stává ředitelem VÚLH Banská Štiavnica a současně byl vedoucím Oddělení myslivosti. Působil zde až do roku 1975. Dva roky zastával funkci náměstka ředitele VÚLH Zvolen (1962–1964). Věnoval

se především problematice myslivosti, a to spárkaté zvěři, a ochraně lesa.

Zdroje: *Stockmann 2012; Konôpka & kol. 2013.*

Vaněk Jiří, Ing.

*6. 12. 1929 Svěpravice – *10. 5. 2004 Náchod
Absolvent LO VŠZLI ČVUT Praha.

Ve VÚLHM Strnady se sedm let zabýval ochranou lesa proti škodám zvěří a zjišťování úživnosti lesních porostů. V roce 1959 nastoupil jako taxátor do Lesprojektu, kde se věnoval počátku vzniku imisních holin. V roce 1973 se ze zdravotních důvodů začal věnovat muzejnictví.

Zdroje: *Vávra 1990; Uhlíř 2004l.*

Wolf Bohumil, Ing.

*19. 5. 1939 Praha

Absolvoval SLŠ Písek a poté vystudoval LF VŠZ Brno (1958).

Po studiu nastoupil do Lesprojektu, kde působil 6 let, následně 2 roky působil na Odboru myslivosti ČMS. Následně bylo toto pracoviště přemístěno do VÚŽV Praha–Uhřetěves, kde pracoval v oddělení, které řešilo problematiku biologie a chovu zvěře. Toto pracoviště přešlo na začátku osmdesátých let do VÚLHM Strnady (pracoviště Havlín). Zde se zabýval například ochranou zvěře na silnicích, ale především ochranou lesa před škodami zvěří a testováním repelentů. V letech 1993–1996 zastával funkci vedoucího Útvaru myslivosti. Od roku 1996, po zrušení Útvaru myslivosti, byl vedoucím Oddělení biologie zvěře a myslivosti, kam byla delimitována část pracovní náplně tohoto útvaru, včetně některých zaměstnanců. Do penze odešel v roce 2000.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c; Zahradník 2016.*

Další vědeckí pracovníci

Barth Alexander; Bejšovec Jaroslav; Böseová Marie; Bubeník Antonín; Durasová-Janů Milada; Erhardová (parazitologie); Erhart Gustav, Ing. (*13. 6. 1905, chov drobné zvěře, ochrana zvěře před sklizní plodin); Feureisel Josef, doc., Ing., Ph.D.; Hambálková Lucie, Ing.; Havelcová Elena, MVDr. (imunitní systémy genetiky odlišných populací); Heral Václav, Ing. (především spárkatá zvěř); Husák Jindřich, Ing. (především spárkatá zvěř); Husáková Taťána, MVDr. (choroby zvěře); Chudá Marcela, Ing.; Ježek Miloš, Ing. (spárkatá zvěř); Kameník Petr, Ing.; Kessler Josef; Kovář Roman, Ing. (spárkatá a drobná zvěř); Král František, Ing. (drobná zvěř); Krejčí Ladislav, RNDr. (chov spárkaté a drobné zvěře); Lišková (Paterová) Šárka, RNDr.; Makovcová Olga; Marada Petr, Dr. Ing.; Melichar Josef; Melicharová Aleška; Mičánek Jan, Ing.; Mostecký Jiří, Ing. (spárkatá a drobná zvěř); Nečas Josef, Ing. Dt. techn. (*16. 3. 1916, biologie a ekologie spárkaté zvěře); Nohejl Jiří, Ing. (spárkatá a drobná zvěř); Paleček Jaroslav, RNDr. (*18. 8. 1921, vliv insekticidů na drobnou zvěř); Šeplavý Bohuslav, MVDr. (parazitologie); Škorpil Vladimír; Toufar Jiří; Urbánek Bohuslav, RNDr., CSc.; Velek Jiří, Ing., CSc. (*5. 3. 1930 Praha – †1979, genetik spárkaté zvěře); Vodička František; Vodňanský Miroslav, MVDr. (choroby zvěře); Žirovnický Jiří, RNDr. (parazitologie).

Techničtí pracovníci

Fišerová (Chaloupková) Ludiše; Hájková Bohumila; Hůlka Luděk; Lacinová Marie; Marková M.; Melicharová Anežka; Míková Marie; Musilová Marie; Pleierová; Poláková Ludmila; Sokol Václav; Šrámková Olga; Vaculíková Hana.

Ochrana lesa

Založením Oddělení ochrany lesa 31. 10. 1921 v důsledku nutného rychlého řešení mniškové kalamity započala historie současného VÚLHM. Sídlo tohoto oddělení bylo v Praze II, Karlov 3. V prvopočátku se problematika oddělení soustředila na hmyzí škůdce (především bekyni mnišku) a následně i na fytopatologii (grafiózu jilmů) a částečně na myslivost. V roce 1931 vznikl samostatný Referát pro myslivost spadající pod Oddělení ochrany lesa. V roce 1935 vzniká Ústav pro ochranu lesů a myslivost.

V roce 1946 se problematika myslivosti přesunula do samostatného nově vzniklého Ústavu pro myslivost. V roce 1948 vzniká na Slovensku v Banské Štiavnici samostatný Ústav pro ochranu lesů, který se věnoval biotickým škodlivým činitelům ve slovenských lesích.

V roce 1953 vzniká v Brně detašované pracoviště na LF VŠZ. V roce 1961 je přemístěno do sídla Jihomoravských lesů. V letech 1966–1977 sídlilo v Pohořelicích ve Výzkumném ústavu výživy zvířat a od roku 1978 mělo sídlo ve Znojmě. Zaniklo v roce 2012.

V roce 1996 vzniklo detašované pracoviště ve Frýdku-Místku, které je aktivní doposavad.

V současné době fungují detašovaná pracoviště ve VÚLHM VS Opočno, v Liberci a v Přerově.

Po zrušení Útvaru myslivosti v roce 1996 přešli někteří pracovníci do Útvaru ochrany lesa, kde se zabývali pouze škodami zvěří, příp. testováním repelentů. Po znovuoobnovení Útvaru myslivosti v roce 2006 přešla tato problematika zpět do tohoto útvaru.

V roce 1995 (1. března) vznikla z rozhodnutí MZe v rámci Útvaru ochrany lesa Lesní ochranná služba, jako navazující aktivita na předchozí činnost v evidenci a prognóze škodlivých činitelů. Její činnost byla v souvislosti s transformací lesního hospodářství (restituční proces) zaměřena na poradenskou činnost v rámci ochrany lesa pro nové vlastníky lesů a státní správu. Následně byl v roce 2007 Útvar ochrany lesa přejmenován na Útvar lesní ochranné služby (LOS).

V roce 1996 byla v útvaru zřízena Referenční zkušební laboratoř pro testování přípravků na ochranu rostlin (RZL TP). V roce 2016 v souvislosti s úpravou legislativy byla transformována na GEP pracoviště pověřené MZe testováním biologické účinnosti přípravků na ochranu rostlin pro lesní hospodářství.

Od roku 1994 vydává útvar Zpravodaj ochrany lesa a Supplementum tohoto časopisu, kde jsou soustředěny informace o škodlivých činitelích a poškození lesů v ČR (tato informace byla již dříve ve zkrácené formě každoročně publikována v časopisu Lesnická práce). RZL, následně GEP, zpracovává Seznam přípravků na ochranu lesa (s obměnami názvu), navazující na tradici těchto publikací před vznikem RZL, vydávaných v rámci činnosti Útvaru ochrany lesa.

V poválečném období byla činnost útvaru velmi různorodá.

V oblasti entomologie byla věnována pozornost zejména následujícímu okruhu:

- ▶ studium spektra hmyzích škůdců, především topolů, ale i dalších dřevin;
- ▶ studium sesterského pokolení lýkožrouta smrkového;
- ▶ studium predátorů a parazitoidů hmyzích lesních škůdců;
- ▶ studium kontrolních a prognostických metod u listožravého hmyzu (pilatky, ploskohřbetky, bekyně, obaleči, píďalky a další);
- ▶ studium obranných metod proti podkornímu, kortikolnímu a listožravému hmyzu;
- ▶ výzkum juvenoidů pro sterilizaci klikoroha borového a semiochemikálií u lýkožrouta smrkového a motýlích škůdců;
- ▶ výzkum biologických metod ochrany lesa s využitím virů, bakterií a entomopatogenních hub;
- ▶ vývoj kontrolních a obranných metod s využitím semiochemikálií – feromonů, spojených i s vývojem odchyťových zařízení;
- ▶ vývoj technologií a aplikačních metod při aplikaci insekticidů;
- ▶ testování a schvalování insekticidů proti lesním hmyzím škůdcům.

V oblasti fytopatologie se výzkum zaměřil na následující okruhy problémů:

- ▶ spektrum houbových patogenů v lesních školkách, výsadbách a kulturách;
- ▶ vývojové cykly houbových patogenů, především v lesních školkách;
- ▶ kontrolní a obranné metody proti houbovým patogenům;
- ▶ objasnění cyklů sypanky borové a zavedení účinných obranných metod;
- ▶ hromadné odumírání dubových porostů s tracheomykózními příznaky;
- ▶ chřadnutí a odumírání lesních dřevin (modřín, olše, jasan a další);
- ▶ vliv mykorrhizace na zdravotní stav sazenic a na jejich ujmavost při výsadbě, včetně možnosti eliminace negativních vlivů houbových patogenů;
- ▶ vliv antagonistických hub při eliminaci napadení dřevin parazitickými houbami;
- ▶ vliv dřevokazných hub na rozklad dřevní hmoty (pařezy);
- ▶ vývoj technologií a aplikačních metod při aplikaci fungicidů;
- ▶ testování a schvalování fungicidů proti houbovým patogenům.

V oblasti herbologie byla pozornost výzkumu zaměřena především na následující oblasti:

- ▶ spektrum plevelů v lesních školkách a buřeně ve výsadbách;
- ▶ možnosti retardace jednoděložných rostlin ve výsadbách;
- ▶ možnosti hubení plevelů v lesních školkách;

- ▶ možnosti hubení buřeně ve výsadbách lesních dřevin;
- ▶ možnosti přípravy půdy při zajištění přirozené obnovy a před výsadbou;
- ▶ vývoj technologií a aplikační techniky při použití herbicidů;
- ▶ testování a schvalování herbicidů při hubení plevelů a buřeně.

V oblasti vertebratologie byla dlouhodobě věnována pozornost zejména:

- ▶ vlivu predátorů na populační hustotu hlodavců v lesních kulturách;
- ▶ gradologii významných hlodavců v lesních porostech;
- ▶ aplikačním metodám rodenticidů;
- ▶ testování rodenticidů.

Problematika myslivosti, která byla v letech 1996–2006 součástí Útvaru ochrany lesa, je uvedena v oboru Myslivost.

Vedení oddělení, ústavu, útvaru

Julius M. Komárek (1921–1945) – přednosta Ústavu ochrany lesa (původně oddělení)

Augustin Kalandra (1946–1956) – přednosta Ústavu ochrany lesa; od roku 1950 vedoucí Útvaru ochrany lesa

Jiří Kudler (1956–1958) – vedoucí Oddělení ochrany lesa

Augustin Kalandra (1958–1960) – vedoucí Oddělení ochrany lesa

Vladislav Martinek (1960–1986) – vedoucí Oddělení (Útvaru) ochrany lesa

Vlastislav Jančařík (1986–1987) – vedoucí Útvaru ochrany lesa

Petr Zahradník (1988–1998) – vedoucí Útvaru ochrany lesa

František Soukup (1998–2009) – vedoucí Útvaru ochrany lesa; od roku 2007 Útvaru Lesní ochranné služby

Petr Zahradník (2010–2011) – pověřený vedením Útvaru Lesní ochranné služby

Miloš Knížek (2011 – dosud) – vedoucí Útvaru Lesní ochranné služby

Vedoucí Ústavu ochrany lesa a myslivosti v Banské Štiavnici

Jaroslav Lemarie (1948–1953)

Jan Patočka (1953–1958)

Vedoucí LOS

Petr Zahradník (1995–1998)

Jan Liška (1999–2001)

Jaroslav Holuša (2002–2005)

Petr Kapitola (2006)

Miloš Knížek (2007 – dosud)

Vedoucí Referenční zkušební laboratoře Testování přípravků na ochranu rostlin (následně GEP pracoviště – od roku 2016)

Petr Zahradník (1996–1998; 2014–2017)

Milan Švestka (1998–2006)

Petr Baňar (2007)

Marie Zahradníková (Geráková) (2008–2010; 2012; 2018 – dosud)

Marek Tuma (2011)

Jan Lubojacký (2013)

Vedoucí detašovaných pracovišť

Jaroslav Lemarie (Brno, 1953–1960)

Radomír Mrkva (Brno, 1961–1965)

Milan Švestka (Pohořelice, 1966–1977; Znojmo, 1978–2012)

Jaroslav Holuša (Frýdek-Místek, 1996–2013)

Jan Lubojacký (Frýdek-Místek, 2013 – dosud)

Organizační struktura stanice se v průběhu času měnila, existovala zde následující oddělení (s drobnými změnami v názvech):

- ▶ entomologie
- ▶ fytopatologie
- ▶ herbologie
- ▶ vertebratologie
- ▶ evidence škodlivých činitelů
- ▶ entomologie a vertebratologie
- ▶ fytopatologie a herbologie
- ▶ biologie zvěře a myslivost

Vědečtí a výzkumní pracovníci

Baňar Petr, RNDr. Bc.

*11. 8. 1977 Hodonín

Maturoval na gymnáziu ve Strážnici v roce 1995. Po absolvování dálkového bakalářského studia na Zahradnické fakultě MZLU Lednice nastoupil ke studiu biologie na PřF UK Praha v oboru „Zoologie“. Magisterská studia dokončil v roce 2003. V roce 2013 obhájil na stejné fakultě doktorskou práci „Taxonomy of Oriental Enicocephalidae (Heteroptera: Enicocephalomorpha) and morphological novelties of new taxa.“

Na útvaru Ochrany lesa VÚLHM Strnady působil od dubna 2003 nejprve jako výzkumný a vývojový pracovník, zabýval se lesnickou entomologií a testováním přípravků na ochranu lesa. V roce 2007 byl vedoucím RZL TP. V roce 2008 nastoupil jako kurátor entomologických sbírek do Moravského zemského muzea v Brně, kde se věnuje taxonomii a morfologii ploštic a některých skupin brouků. V letech 2008–2011 pracoval na částečný úvazek ve VÚLHM Strnady při řešení projektu NAZV, zabývající se problematikou drobných savců.

Zdroje: *Anonymus 2004b, 2005c, 2006c.*

Beranová (Frauknechtová) Jana, RNDr.

*20. 4. 1963 Praha

Po absolvování gymnázia vystudovala PřF UK Praha, obor „Ochrana životního prostředí“. Na téže fakultě složila v roce 1987 rigorózní zkoušku. V roce 1988 tamtéž na Katedře botaniky s úspěchem ukončila postgraduální kurs Mykologie.

Do útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady, Oddělení fytopatologie, nastoupila v roce 1986, kde působila do roku 1993. Zde se věnovala především problematice odumírání dubových porostů s tracheomykózními příznaky a houbovým patogenům v lesních školkách. Od roku 1994 pak působila jako nezávislý posuzovatel investic na životní prostředí (EIA) coby OSVČ. Od roku 1995 pak pracuje v IFER – Ústavu pro výzkum lesních ekosystémů, od roku 1998 na pozici výkonného ředitele a seniorního výzkumného pracovníka. V rámci profesní praxe se specializuje

zraje na metody zjišťování stavu lesa, hodnocení škod zvěří a koordinuje pracovní aktivity spolupracovníků na projektech, které IFER řeší. Od roku 2011 působí i jako nezávislý hodnotitel Ministerstva školství.

Zdroje: *Vančura 1991.*

Čapek Miroslav, doc. Ing., DrSc.

*24. 8. 1927 Bezděkov – *8. 10. 2008 Brno

Absolvoval reálné gymnázium v Brně (1946) a poté vystudoval LF VŠZ Brno (1950). V roce 1959 obhájil kandidátskou dizertační práci na Biologickém ústavu ČSAV Praha. V letech 1961–1964 absolvoval postgraduální studium světového lesnictví na VŠZ v Praze. V roce 1968 se habilitoval se na LF VŠZ Brno. V roce 1973 obhájil doktorskou dizertační práci a SAV mu udělila titul doktora zemědělských a lesnických věd.

Po ukončení vysokoškolských studií krátce pracoval na LZ Přimda. V roce 1953 nastoupil na pobočku VÚLHM Strnady v Banské Štiavnici, kde přes všechny reorganizace zůstal po osamostatnění až do roku 1990. V letech 1966–1990 zastával funkci vedoucího VS Banská Štiavnica. Věnoval se ochraně lesa, zejména pak parazitoidům hmyzích lesních škůdců. Byl uznávaným znalcem blanokřídlého hmyzu – čeledi lumčkovitých (Braconidae). Po odchodu do penze pracoval na ÚKZÚZ Brno.

Zdroje: *Laffers 1964; Patočka 1998; Uhlíř 2002e, 2007e; Skuhřavý 2008; Stockmann 2012, 2016; Konôpka & kol. 2013, 2018.*

Červinková (Jermanová) Hana, Ing., CSc.

*28. 1. 1931 Praha – †...

Maturovala na reálném gymnáziu v Kladně (1949). Vystudovala LO VŠZLI ČVUT Praha (1953). Kandidátskou dizertační práci „Vliv dezinfekce půdy na vývoj lesních dřevin“ obhájila v roce 1975 na LF VŠZ Praha. V letech 1985–1986 absolvovala postgraduální studium mykologie na Katedře botaniky nižších rostlin PřF

UK Praha na téma „Patogeneze troudnatce vrstevnatého *Heterobasidion anosum* /Fr./Bref.“.

Po nástupu do Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady (1954) se věnovala problematice plevelů a buřeneš, a to především v lesních školkách a jejich hubení nově zaváděnými herbicidy. Vypracovala biotesty pro zjišťování reziduí triazinových přípravků. Záhy se však začala věnovat fytopatologii, především pak problematice parazitických hub v jehličnatých porostech. Ve VÚLHM Strnady setrvala až do odchodu na zasloužený odpočinek v roce 1990.

Zdroje: *Anonymus 1962, 2006a; Vančura 1991; Jančařík 2001; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016.*

Dyk Antonín, prof. Ing.

*5. 3. 1871 Kbelany u Střelce –
†29. 8. 1952 Brno-Žabovřesky

Lesnické vzdělání získal v Rakousku na vídeňské Hochschule für Bodenkultur (1892). V roce 1920 byl jmenován docentem ochrany lesů a myslivosti na nově vzniklé LF VŠZ Brno, kde byl v roce 1922 jmenován profesorem.

V lesnické praxi prošel mnoha funkcemi od samostatného adjunkta až po ředitele lesů, a to na řadě majetků (Hořovice, Křivoklátsko, Zelč, Manětín, Ličeves atd.). Od roku 1920 působil na Vysoké škole zemědělské jako docent ochrany lesů, od roku 1922 pak jako profesor. V průběhu II. světové války byl zaměstnán v Ústavu ochrany lesů a myslivosti. Odborný a pedagogický život zasvětil ochraně lesa a myslivosti. Kromě ochrany lesů se zabýval také prací v oboru myslivosti.

Vedl Ústav ochrany lesů a myslivosti. Dvakrát byl zvolen děkanem lesnické fakulty (1926 a 1935) a v letech 1936–1937 byl rektorem Vysoké školy zemědělské. Je autorem Dykovy metody kontroly bekyně mnišky, která se ujala v celé střední Evropě a dlouho byla nejvyužívanější metodou. Byl prvním ze zakladatelů a pak v letech 1927–1933 i předsedou Československé myslivecké jednoty. Ve svém životě intenzivně pečoval o zvěř, o dodržování mysliveckých tradic a kázně, a jelikož byl i dobrým básníkem a hudebním skladatelem, vytvořil svoje proslulé a nadčasové Signály pro lesnici B (1936) a rozšířené Lovecké signály pro lesnici B a slavnostní fanfáry pro lesní rohy F (1947).

Byl členem ČAZV a Technické akademie. V roce 1938 byl vyznamenán jugoslávskou vládou komandérským křížem řádu Sv. Sávy.

Zdroje: *Frič & kol. 1958; Dyk 1991, 2001c; Uhlíř 2007d; Skuhřavý 2008; Vančura 2011; Simanov 2016; Stockmann 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Doušek 2020.*

Fellner Rostislav, PhDr., CSc.

*18. 1. 1950 Praha

Vystudoval Střední všeobecně vzdělávací školu v Praze. Absolvoval FF UK Praha, obor sinologie (1976). Kandidátskou dizertační práci „Ektomykorrhizní houby klimaxových lesních společenstev při horní hranici lesa v imisních oblastech Krkonoš“ obhájil v ÚAEE VŠZ Kostelec nad Černými lesy (1986).

V letech 1975–1979 působil na Oddělení Dálného Východu Orientálního ústavu AV ČR. V roce 1979 nastoupil do Útvaru VTEI VÚLHM Strnady. V letech 2003–2005 pracoval v Ústavu vysokoškolského rozvoje České republiky. V letech 1986–1997 působil na Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady, kde se věnoval problematice mykorrhiz. Po odchodu z ústavu působil v různých pozicích na Střední škole Svatý Jan pod Skalou. V letech 2000–2010 působil na Ekonomické fakultě Západočeské University Plzeň. Podílel se na řešení řady mezinárodních projektů, z nichž některé koordinoval. Významný český mykolog.

Zdroje: *Vančura 1991; Zahradník 1994; Anonymus 1996c.*

Gregor František, Ing., CSc., Dr. techn., Dr. h. c.

*7. 10. 1926 Loučka

Absolvoval reálné gymnázium v Brně. Následně vystudoval LF VŠZ Brno (1950). Kandidátskou dizertační práci, týkající se autekologie a grafologie obaleče dubového, obhájil v roce 1956. V roce 1992 obdržel čestný doktorát na LF VŠZ Brno.

Po ukončení studií nastoupil do Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady, kde působil na přelomu let 1953–1954. Věnoval se gradologii obaleče dubového. V roce 1956 přešel do Parazitologického ústavu ČSAV v Praze, kde působil do roku

1983. Následně přešel do Ústavu pro systematickou a ekologickou biologii v Brně. Významný entomolog, který se věnoval taxonomii, faunistice a ekologii motýlů a dvoukřídlého hmyzu. Popsal několik nových druhů drobných motýlů. Významný malíř hmyzu.

Laureát ceny Občan města Brna 2020.

Zdroje: *Skuhrový 1996a, 2008; Povolný 1997; Uhlíř 2001j, 2006j; Laštůvka & Bezděk 2006; Laštůvka & Šefrová 2017; Zahradník 2016.*

Hochmüt Richard, Ing., CSc.

*8. 3. 1930 Praha – *8. 12. 1993 Praha

Po absolvování obchodní akademie a reálného gymnázia v Praze vystudoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1953). Kandidátskou dizertační práci „Bionomie a populační dynamika obaleče hlohového (*Archips crataegana* Hb.) v dubinách ČSSR“ obhájil v roce 1962.

V letech 1953–1956 pracoval jako lesní technik na LZ Žamberk. Následně pracoval v podniku Asana, kde se zaměřil na hubení skladištních škůdců. V roce 1956 nastoupil do Studijního oddělení VÚLHM Strnady, odkud v roce 1958 přešel na Útvar ochrany lesů, kde setrval až do svého odchodu do penze v roce 1991. Zabýval se především ochranou proti listožravému a savému hmyzu. Jeho výsledky byly využity jako podklad pro směrnice ochrany lesů a metodické pokyny. Věnoval se využití feromonů a juvenoidů hmyzu v ochraně lesa. Byl dlouholetým vedoucím Oddělení lesnické entomologie. V roce 1965 pracoval jako inspektor ochrany lesů v Rožnavě (podnikové ředitelství Košice) při zvládnutí kůrovcové kalamity. V letech 1980–1982 pomáhal při likvidaci obaleče modřínového v Krkonoších a Jizerských horách. V řadě stáží na Kubě v letech 1968–1990 vybudoval pracoviště lesnické entomologie a intenzivně se zapojil do jeho činnosti.

Byl členem Stálé komise pro biologickou ochranu lesa při Východopalearktické sekci Mezinárodní organizace pro biologický boj a předsedou Československé národní stálé komise pro biologickou ochranu lesa. Byl členem řady dalších vědeckých orgánů a odborných komisí.

Zdroje: *Anonymus 1962, 1994c; Skuhrový 1967; Vančura 1991; Šimanov 1994; Uhlíř, 2000b, 2005c; Roček & Gross 2002; Václav 2007; Skuhrový 2008; Liška 2013; Zahradník 2016.*

Holuša Jaroslav, prof. Ing. Bc., Ph.D.

*4. 4. 1970 Frýdek-Místek

Absolvoval Gymnázium Petra Bezruče ve Frýdku-Místku (1988) a následně LF VŠZ Brno (1992). Doktorskou práci „Výskyt, bionomie a škodlivost pilatky smrkové (Hymenoptera: Tenthredinidae) na severní Moravě a ve Slezsku“ obhájil na LDF MZLU Brno (2000). Habilitoval se na FLD ČZU s prací „Výskyt, bionomie, a význam širopasých (Hymenoptera: Symphyta) v lesních ekosystémech České republiky“ (2008). Profesorem ochrany lesa a myslivosti byl jmenován v roce 2014 na FLD ČZU v Praze. V roce 2018 ukončil bakalářské studium „Učitelství odborných předmětů“ na IVP ČZU Praha. V roce 2012 absolvoval na Fakultě chemicko-technologické Univerzity v Pardubicích licenční studium „Technická fyzikální a analytická chemie“, specializace „Statistické zpracování dat a informatika“.

V letech 1992–1996 působil v ÚHÚL, pobočka Frýdek-Místek. Do VÚLHM Strnady nastoupil v roce 1996, kde stál u zrodu detašovaného pracoviště ve Frýdku-Místku. Zde setrval do roku 2013. V letech 2002–2005 vedl Lesní ochrannou službu. Od roku 2008 byl částečně zaměstnán na FLD ČZU, kam na plný úvazek nastoupil v roce 2013. Od roku 2016 vede Katedru ochrany lesa a entomologie. Profesně je zaměřen především na listožravý hmyz, zejména na řád blanokřídlých – ploskohřbetky, pilatky, a na podkorní hmyz. Věnuje se rovněž požárům a abiotickým faktorům poškozujícím lesy.

Byl a je členem vědeckých rad a dalších profesních organizací.

Zdroje: *Anonymus 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Soukup 2001; Skuhrový 2008; Vančura 2011.*

Hradil Karel, Ing., Ph.D.

*29. 11. 1972 Ivančice

Absolvoval Zahradnickou fakultu VŠZ Brno (1998).

V roce 1998 nastoupil na Útvar ochrany lesa VÚLHM Strnady, kde se zabýval především testováním biologické účinnosti herbicidních přípravků na ochranu lesa. Od roku 2002 působí v ÚKZÚZ na Oddělení terénní inspekce Havlíčkův Brod (pracoviště Jičín), kde se věnuje moni-

toringu škodlivých organismů se specializací na karanténní škodlivé organizmy. Privátně se zabývá taxonomií, faunistikou a bionomií ploštic.

Zdroje: *Anonymus 2000, 2001c, 2002.*

Janauer Viktor, Ing.

*9. 3. 1965 Praha

Vystudoval Gymnázium Oty Pavla v Praze–Radotíně (1983). Následně absolvoval AF VŠZ Praha, obor „Fytotechnika“ (1988). V roce 1990 absolvoval doplňkové studium lesnických oborů na LF VŠZ Brno.

V letech 1989–1996 působil na Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady, kde byl v letech 1990–1992 vedoucím Oddělení herbologie a v letech 1992–1996 vedoucím Oddělení testování přípravků. Věnoval se především aplikaci herbicidů při hubení plevelů v lesních školkách a hubení buňeně v lesních porostech. V letech 1996–1998 byl ředitelem společnosti Planter spol. s r. o. Od roku 1998 je jednatelem společnosti L.E.S. spol. s r. o., od roku 2000 je ředitelem společnosti Plantax spol. s r. o. a od roku 2015 je jednatelem společnosti Gardim s. r. o. I zde se věnuje problematice přípravků na ochranu rostlin, mechanizačním prostředkům a technologickým postupům při jejich aplikaci a ochraně lesa obecně.

Zdroje: *Vančura 1991; Zahradník 1994; Anonymus 1996c.*

Jančařík Vlastislav, Ing., CSc.

*10. 7. 1927 Praha – †1. 3. 2011 Praha

Vystudoval Reálné gymnázium Vladislava Vančury v Praze (1946) a poté LO VŠZLI ČVUT Praha (1950). Kandidátskou práci obhájil v roce 1961.

V roce 1951 pracoval Krajské správě lesnicko-technických meliorací – hrazení bystřin. Po absolvování vojenské služby v roce 1953 nastoupil do Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady, jehož byl krátkou dobu i vedoucím (1986–1987). Dlouhodobě se zabýval ochranou lesa, zejména lesnickou fytopatologií. Jeho přínos na poli ochrany proti sypavkám a rzím byl průkopnický jak svým pojetím, tak i dopadem do lesnické praxe, kde je nutné vyzvednout jeho poraden-

skou a školicí činnost. Významný byl jeho mezioborový přístup, zejména ve vazbě na pěstování a zakládání lesa. Velmi významný byl jeho přínos v ochraně semenáčků a sazenic v lesních školkách. V letech 1967–1970 pracoval na Novém Zélandu a v letech 1982–1984 na Kubě. Je autorem několika oborových norem. Aktivně se podílel na vzniku zákona o rostlinolékařské péči. Intenzivně se věnoval karanténním houbovým patogenům.

Byl členem ČAZV, aktivně se podílel na práci Odboru lesního hospodářství. Byl dlouhodobým členem i předsedou redakční rady Lesnické práce, aktivně pracoval v ČLS, kde se podílel na pořádání lesnických podvečerů a setkání lesníků tří generací. Aktivně působil i v dalších lesnických odborných společnostech. Byl např. členem redakční rady *European Journal of Forest Pathology*. Pracoval i v mezinárodních organizacích FAO a IUFRO. Získal celou řadu ocenění.

Zdroje: *Anonymus 1962, 1987, 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c, 2007, 2009; Vančura 1991; Zahradník 1994, 2016; Soukup 2001; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2002d, 2007d; Pešková 2007, 2011; Václav 2007; Skuhřavý 2008; Vančura 2011; Mihulka 2017; Liška & Knížek 2021.*

Kalandra Augustin, prof. Ing., Dr. techn., DrSc.

*25. 8. 1900 Úsobrno u Blanska –
†28. 2. 1980 Boskovice

Maturoval na reálce v Jevíčku (1919). Vysokoškolská studia zahájil na ČVUT Praha, ale dokončil ho na nově zřízené LF VŠZ Brno (1923), v roce 1950 se zde habilitoval se v oboru „Ochrany lesa“, a následně byl jmenován externím profesorem (1964).

Po ukončení studií začal pracovat jako asistent ve Fytopatologickém ústavu VŠZ Brno a úzce spolupracoval s Ústavem lesnické bakteriologie, fytopatologie a dendrologie na stejné vysoké škole. V roce 1931 byl přijat do Ústavu pro ochranu lesů. V letech 1946–1949 byl přednostou Ústavu pro ochranu lesa a v letech 1950–1956 a 1958–1960 byl vedoucím Oddělení ochrany lesa. Od roku 1950, po habilitaci, působil jako vedoucí Katedry ochrany lesů na LF

VŠZ Brno. Odborně působil především na poli ochrany lesa, zejména v oboru lesnické fytopatologie a entomologie. Zabýval se aktuálními problémy v ochraně lesa, vyplývajícími z potřeb lesnické praxe.

Byl členem kolegia teoretických základů zemědělství při ČSAV. V padesátých letech byl jmenován řádným členem ČAZV (akademikem) a počátkem šedesátých let (1962) členem korespondentem ČSAV.

Zdroje: *Kolubajiv 1950; Anonymus 1956, 1960a,b, 1962; Hofman 1956; Nožička 1961; Kudler 1965; Skuhřavý 1967; Urošević 1970, 1979; Zakopal 1971; Černý 1980; Kvičala 1980; Křístek 1981; Kolečka 1983, 1998; Uhlíř 2005b; Skuhřavý 2008; Vančura 2011; Stocckmann 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Liška & Knížek 2021.*

Kapitola Petr, Ing.

*17. 9. 1962 Praha

Po absolvování gymnázia vystudoval obor „Fytotekniky“ AF VŠZ Praha (1985).

Po ukončení studií nastoupil na Útvar ochrany lesa VÚLHM Strnady, kde s krátkou přestávkou v roce 1998 působil do roku 2006. Zabýval se především problematikou podkorního a savého hmyzu a testováním přípravků na ochranu lesa. Zpracovával informace o stavu biotických škodlivých činitelů v lesích ČR. Podílel se také na monitoringu zdravotního stavu lesa v rámci programu ICP Forests. V roce 2006 byl vedoucím Lesní ochranné služby. Od roku 2007 působil ve Státní rostlinolékařské správě a po jejím sloučení s Ústředním kontrolním a zkušebním ústavem zemědělským (ÚKZÚZ) pracuje od roku 2014 v této instituci. Věnoval se taxonomii ploštic.

Je členem Vědeckého výboru fytoosanitárního a životního prostředí. Za ČR je členem Panelu EPPO pro karanténní škodlivé organismy v lesnictví.

Zdroje: *Vančura 1991; Zahradník 1994; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Soukup 2001; Skuhřavý 2008.*

Knížek Miloš, Ing., Ph.D.

*22. 9. 1960 Praha

Po studiu na Střední průmyslové škole elektrotechnické v Praze vystudoval Fakultu elektrotechnickou, obor „Technická kybernetika“ na ČVUT Praha (1985). Doktorskou práci na téma „Diagnostické klíče hospodářsky významných druhů čeledi kůrovcovití (Coleoptera: Scolytidae)“ obhájil v oboru „Ochrany lesa a myslivosti“ v roce 2006 na Fakultě lesnické a environmentální ČZU v Praze.

Na Útvar ochrany lesa VÚLHM Strnady nastoupil v roce 1987. Jeho technické vzdělání mělo značný vliv na rozvoj zpracování dat o škodlivých činnitelích a při sestavování prognóz jejich výskytu. Jeho technické znalosti měly být ve spolupráci s Entomologickým ústavem ČSAV využity i při výzkumu akustické komunikace podkorního hmyzu, ovšem k realizaci projektu nedošlo. Studiu taxonomie kůrovců se věnuje již od středoškolských studií.

Po nástupu do ústavu se věnoval a věnuje zejména problematice podkorního hmyzu. Zpracovává informace o stavu škodlivých činitelů v lesích ČR a prognózování jejich výskytu. Je uznávaným taxonomem a znalcem bionomie kůrovců. V letech 1989–1994 byl vedoucím Oddělení evidence a prognózy (od roku 1990 Oddělení kontroly, evidence a prognózy lesních škodlivých činitelů). V letech 2000–2006 zastával funkci vedoucího Oddělení lesnické entomologie a vertebratologie. Od roku 2007 je vedoucím LOS a od roku 2011 vedoucím Útvaru Lesní ochranné služby.

Spoluzakladatel pracovní skupiny IUFRO WP 7.03.10 „Methodology of Forest Insect and Disease Survey“ (v letech 1995–2020 předsedající, následně zástupce předsedajícího). Absolvoval řadu dlouhodobých stáží a byl členem výzkumných projektů ve Švýcarsku, Kanadě, Novém Zélandu, Austrálii, Číně a USA, zaměřených většinou na taxonomii kůrovců.

Je členem řady entomologických společností a Rady instituce VÚLHM Strnady.

Zdroje: *Vančura 1991; Zahradník 1994; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c, 2014a; Soukup 2001; Václav 2007; Skuhřavý 2008; Vančura 2011; Liška 2020.*

Kolubajiv Sergej (Serhij), Ing.

*22. 7. 1896 Nová Ušica (Ukrajina) –
†8. 3. 1973 Praha

Střední zemědělsko-průmyslovou školu absolvoval v Kamenci-Podolském (Ukrajina). V letech 1918–1920 vystudoval čtyři semestry na Kamencké ukrajinské univerzitě. Ve studiu pokračoval v letech 1921–1922 na Přírodovědecko-matematické fakultě ve Varšavě (1921–1922) a dokončil ho v Československu, kde studoval v letech 1922–1927.

V roce 1929 nastoupil do Oddělení ochrany lesa. Zde působil až do roku 1958, kdy odešel do výslužby. Věnoval se především parazitoidům hmyzích lesních škůdců, především čeledím lumkovití a lumčkovití z řádu blanokřídlých.

Zdroje: Hofman 1956; Nožička 1961; Anonymus 1962; Kolečka 1983, 1998; Zahradník 2016.

Komárek Julius Miloš, prof. PhDr.

*15. 8. 1892 Železná Ruda – †7. 2. 1955 Praha

Absolvoval gymnázium v Klatovech. V roce 1916 získal doktorát ze zoologie na Filozofické fakultě UK. V roce 1919 zde habilitoval se a od roku 1932 zde byl řádným profesorem. V roce 1922 habilitoval se na LO VŠZLI ČVUT Praha a v roce 1925 zde byl jmenován řádným profesorem. Člen korespondent ČSAV.

Po studiích se krátce živil jako středoškolský učitel (dívčí gymnázium, obchodní akademie v Praze). Od roku 1919 působil na PřF UK Praha. V roce 1921 společně s Aloisem Nechlebou zakládá oddělení ochrany lesa (později ústavu), jehož byl v letech 1921–1945 přednostou, jako první ze zamýšlených státních lesnických ústavů, jehož je Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti pokračovatelem.

Jeho základním úkolem byl boj s tehdejšími rozsáhlým výskytem bekyně mnišky v lesních porostech. Výsledky mnohaletého rozsáhlého výzkumu zveřejnil se svými spolupracovníky ve své mezinárodně oceněné práci s názvem Mnišková kalamita v letech 1917–1927. V souvislosti s mniškovou kalamitou provedl první leteckou aplikaci insekticidů v Evropě v členitém terénu.

V oboru entomologie se v té době ústav intenzivně zabýval otázkami biologie hmyzích škůdců. V oblasti fytopatologie to bylo hlavně hledání efektivních prostředků boje proti sypavce (houbové onemocnění jehličnanů). Významně se podílel rovněž na mysliveckém a zoologickém výzkumu a byl činný v ochraně přírody. Byl mimo jiné členem České akademie věd, Královské společnosti nauk, Masarykovy akademie práce, Učené společnosti Šafaříkovy, Československé akademie zemědělské a stal se také členem korespondentem ČSAV. V roce 1954 spoluzakládal Entomologickou laboratoř ČSAV. V roce 1945 se vrací na PřF UK Praha, kde byl v letech 1947–1948 děkanem. Byl velkým propagátorem přírody a myslivosti. Absolvoval celou řadu zahraničních studijních cest. Stál u zrodu TANAPu a uvažoval o zřízení národního parku na Šumavě. V Železné Rudě byla v rámci Environmentálního centra otevřena expozice „Knihovna prof. Julia Komárka“.

Zdroje: Anonymus 1962; Kratochvíl 1942, 1952; Mařan 1952, 1955a,b; Pfeffer 1952, 1955a,b,c, 1980 a, b; Ferienc 1955; Hykeš 1955; Kalandra 1955; Oliva 1955; Skuhrový 1955a, b; Sládeček 1955; Veselovský 1955; Frič & kol. 1958; Nožička 1961; Hrdý 1962, 1972a,b; Uhlíř 1967b, 1969b, 1970a, 2000a, 2002e, 2005b, 2007e; Dyk 1957a,b; Hanák 1975; Kokeš 1975; Dyk & Oliva 1977; Kolečka 1983; Palas 1992; Cikánková & kol. 2001; Skuhrový 2005, 2008; Liška 2009; Roček 2009; Vančura 2011; Stokmann 2012, 2016; Liška & Vančura 2015; Šimanov 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Liška & Knížek 2021.

Kudler Jiří, Ing., CSc.

*1. 5. 1925 Hronov – †24. 9. 1993 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1949). V roce 1963 absolvoval postgraduální studium tropického a subtropického lesnictví na VŠZ Praha. V roce 1966 obhájil kandidátskou dizertační práci „Gradace pídačky tmavoskrnčáče borového a boj proti němu v borových porostech“.

V letech 1945–1949 pracoval jako odborná vědecká síla ve Státních výzkumných ústavech v Praze, a to v Ústavu myslivosti a současně od roku 1948 i v Ústavu pro ochranu lesů. Ve

VÚLHM na Útvaru ochrany lesů pracoval až do svého odchodu do penze v roce 1988. V letech 1956–1958 byl vedoucím Oddělení ochrany lesa. V 50. letech minulého století se věnoval výzkumu nových metod chemické obrany proti významným listožravým škůdcům našich lesů. Později se věnoval biologickým metodám ochrany proti defoliátorům. Šířeji se věnoval stresorům lesních porostů ve vazbě na defoliátory nebo vztahu potrava – patogen – hostitel. Úzce na této problematice spolupracoval s řadou špičkových pracovišť u nás i v zahraničí. V letech 1965–1971 založil Oddělení lesnické entomologie a ochrany lesů při Forest Products Research Institute v Kumasi, Ghana. Své zkušenosti uplatnil i při rozvoji výzkumu ochrany lesa v dalších rozvojových zemích.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; 1985, 1993b; Skuhřavý 1967; Vančura 1991; Uhlíř 2000d, 2003f, 2005e; Roček & Gross 2002; Václav 2007; Skuhřavý 2008; Liška 2013; Zahradník 2016.*

Kučera Vlastimil, Ing.

*24. 8. 1924 Nové Vrátno

Vystudoval reálné gymnázium v Českých Budějovicích (1943), po jehož absolvování byl přijat do 3. ročníku Vyšší lesnické školy v Písku, kterou dokončil v roce 1946. Vystudoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1953). Na VLÚ Kostelec nad Černými lesy absolvoval studium tropického a subtropického lesnictví, ukončené státní zkouškou ve francouzštině na PaeF UK.

V letech 1948–1955 pracoval ve VÚLHM Strnady jako řidič, technik a posléze vědecký pracovník, kde se věnoval hmyzím škůdcům a houbovým patogenům po abnormálně suchém roce 1947. Během studia pracoval i na LO VŠZLI ČVUT Praha. V letech 1955–1962 působil na Střední lesnické škole v Trutnově. Krátce působil i na LOU Kněžičky. Na SLŠ Písek v letech 1963–1987 a 1990–1997 vyučoval ochranu lesa, ochranu přírodního prostředí, lesnickou zoologii a přidruženou výrobu.

Zdroje: *Nožička 1961; Uhlíř, 1999e, 2004h; 2009; 2012d, 2019a; Kučera 2012; Kovář 2014.*

Lemarie Jaroslav, Ing., RNDr.

*7. 10. 1899 Úsor (bývalá Jugoslávie) –

†22. 2. 1978 Zastávka u Brna

Lesnictví začal studovat ve Vídni na Hochschule für Bodenkultur, po vzniku ČSR pokračoval v lesnickém studiu v Praze a Brně a současně studoval přírodní vědy v Brně.

V letech 1921–1941 působil na Ústavu ochrany lesů a myslivosti LF VŠZ Brno, nejprve jako asistent a po odchodu Antonína Dyka v roce 1939 jako prozatímní vedoucí ústavu. V letech 1925–1926 působil jako expert v Gabunu. V roce 1941 přešel do lesnického provozu na Českomoravskou vysočinu. V roce 1944 byl zatčen gestapem. V roce 1947 byl jmenován ředitelem obnovených Státních lesnických výzkumných ústavů v Banské Štiavnici na Slovensku a současně se stal přednostou tamějšího Ústavu pro ochranu lesa. V letech 1953–1960 po návratu do českých zemí pracoval na detašovaném pracovišti VÚLHM Brno. V roce 1960 odešel na zasloužený odpočinek. Odborný zájem soustředil zejména na ochranu lesů, obor lesnické entomologie. Vynikl zejména komplexními pracemi o hmyzích škůdcích borových porostů.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1974c, 1979b; Kolečka 1998; Václav 2007; Skuhřavý 2008; Vančura 2011; Stockmann 2012, 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Bucha 2018.*

Leontovyc Roman, Ing., CSc.

*19. 2. 1930 Horní Černošice –

†7. 4. 1994 Banská Štiavnica

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1954). Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1964.

Po ukončení studií nastoupil v Závadke nad Hronom (Slovensko). V roce 1956 nastoupil do VÚLH Banská Štiavnica, kde vybudoval Oddělení lesnické fytopatologie, kde byl uznávaným specialistou. Věnoval se houbovým patogenům topolů, hromadnému odumírání dubových porostů s tracheomykózními příznaky, houbovým patogenům v lesních školkách a dalším. Vypracoval řadu norem a směrnic. Během svého tříletého pobytu na Kubě (1968–1972) tam vybudoval pracoviště fytopatologie. V letech 1980–1982 působil v Angole jako poradce více ministra, kde vypracoval návrh zákona o lesích a ochraně přírody.

Byl členem řady mezinárodních i národních poradních orgánů a vědeckých organizací, jako např. FAO, IUFRO, EPPO.

Zdroje: *Laffers 1964; Uhlíř 2000a, 2005b; Roček & Gross 2002; Václav 2007; Stockmann 2012, 2016; Konôpka & kol. 2013.*

Liška Jan, Ing.

*20. 3. 1959 České Budějovice

Vystudoval gymnázium v Třeboni (1974–1978) a ve studiu pokračoval na LF VŠZ Brno, které ukončil v roce 1983.

Po studiích krátce pracoval v ÚHÚL – pobočka České Budějovice a po absolvování vojenské služby nastoupil do Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady, kde s přestávkou v letech 1989–1990, kdy byl zaměstnán v Ústavu organické chemie a biochemie ČSAV Praha, působí do současnosti. Věnuje se problematice ochrany lesa, se zaměřením na lesnickou entomologii, se specializací na listožravý hmyz. Krátce působil jako vedoucí Lesní ochranné služby (2000–2001), později byl ustanoven zástupcem vedoucího LOS. Je znalcem hmyzího řádu motýlů (Lepidoptera), zabývá se zejména faunistikou a systematikou nadčeledi makadlovek (Gelechioidea).

Zdroje: *Vančura 1991; Zahradník 1994; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Soukup 2001; Skuhřavý 2008; Vančura 2011.*

Lorenc František, Ing., Ph.D.

*1. 6. 1988 Jihlava

Absolvoval Střední odbornou školu FARMEKO v Jihlavě, obor „Ekologie a ochrana krajiny“ (2007), poté vystudoval bakalářský obor „Aplikovaná ekologie“ (2007–2010) a navazující magisterský obor „Ochrana přírody“ (2010–2012) na FŽP ČZU Praha. Dále pokračoval v doktorském studiu v oboru „Ochrana lesů a myslivost“ na FLD ČZU Praha, kde obhájil doktorskou práci „Vliv sucha na růst mykorhiz u smrku ztepilého“ (2017).

V roce 2015 krátce pracoval na Útvaru Lesní ochranné služby VÚLHM Strnady. Dále působil v ÚHÚL na pobočce v Kroměříži. V roce 2016

byl zaměstnán na Odboru životního prostředí Krajského úřadu Kraje Vysočina. Od prosince 2016 pracuje na Útvaru Lesní ochranné služby VÚLHM Strnady, kde se věnuje lesnické fytopatologii a mykorhizám lesních dřevin.

Lubojacký Jan, Ing. Bc., Ph.D.

*27. 1. 1985 Vítkov

Maturoval v roce 2004 na SLŠ Hranice. Následně absolvoval obor „Lesní inženýrství“ na LDF MENDELU Brno (2009). Na ICV MZLU v Brně absolvoval současně bakalářský obor „Učitelství odborných předmětů“ (2009). Na FCHT Univerzity Pardubice absolvoval licenční studium Statistického zpracování dat (2012). Doktorskou práci na téma „Možnosti využití feromonových odparníků k odchytu *Ips duplicatus* a *Ips typographus* (Coleoptera: Curculionidae)“ obhájil v roce 2013 na FLD ČZU v Praze.

Na Útvar Lesní ochranné služby VÚLHM Strnady, detašované pracoviště ve Frýdku-Místku, nastoupil v roce 2009. Věnuje se zejména problematice podkorního hmyzu. V letech 2012–2014 byl v rámci útvaru vedoucím RZL TP.

Zdroje: *Vančura 2011.*

Martinek Vladislav, doc. Ing., CSc.

*17. 1. 1926 Dobruška – †8. 4. 2005 Dobruška

Po absolvování reálného gymnázia vystudoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1950). Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1956 na LO VŠZLI ČVUT Praha. Habilitoval se na LF VŠZ Brno v roce 1969.

Po krátkém působení v lesním provozu nastoupil do VÚLHM Strnady. Krátce na to přešel do zaměstnání na LO VŠZLI ČVUT Praha. Záhy se však vrátil do VÚLHM, kde se v roce 1960 stal vedoucím Útvaru ochrany lesů, v této funkci setrval až do roku 1987. Po odchodu z ústředí ústavu krátce pracoval na VS Opočno. Věnoval se studiu kůrovcovitých, kde zejména jeho práce o sesterském pokolení a zimování kůrovců jsou stále citovány. Většinu své činnosti však věnoval listožravému hmyzu, zejména pak blanokřídlým – pilatkám a ploskohřbetkám. Zdokonalil metody kontroly a také ochrany s využitím biologických metod. Byl rovněž významným ta-

xonomem dvoukřídlého hmyzu, kde se věnoval i zoogeografii. Od roku 1960 vedl Útvar ochrany lesa ve VÚLHM.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Skuhrový 1967; Čapek 1986a; Vančura 1991; Skuhrový 1996b; Uhlíř 2001a, 2006a; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016; Liška & Knížek 2021.*

Mentberger Jaroslav, Ing.

*2. 12. 1930 Praha – †29. 6. 2018 Praha

Absolvoval Státní vyšší lesnickou školu v Trutnově (1950). Poté dálkově absolvoval LF VŠZ Praha (1961).

Nastoupil u Pokusných lesů VÚLHM, polesí Slapy. V roce 1950 nastoupil do VÚLHM Strnady, kde se zpočátku věnoval ergonomii a těžbě dřeva. Od roku 1959 působil na Útvaru ochrany lesa, kde pracoval až do roku 1969, kdy z politických důvodů musel ústav opustit. Zde se věnoval entomologii a lesním požárům. V letech 1969–1992 pracoval u ICI (Imperial Chemical Industry), kde se věnoval zavádění nových pesticidů a technologií jejich aplikace v lesnictví, ale zaměřil se i na problematiku POR v zemědělství a potravinářství. Absolvoval studijní pobyty v řadě států. I nadále úzce spolupracoval s VÚLHM Strnady. V letech 1989–1998 přednášel na LF VŠZ (ČZU) Praha na Katedře ochrany lesa.

Zdroje: *Skuhrový 1967; Uhlíř 2000g, 2005j; Roček & Gross 2002; Skuhrový 2008; Uhlíř 2010; Vančura 2011; Zahradník 2016.*

Modlinger (Volf) Roman, Ing., Ph.D.

*15. 10. 1976 Praha

Po vyučení mechanizátorem lesní výroby v roce 1994 na LOU Třebnice maturoval v roce 1996 na SLŠP Šluknov. Studium lesního inženýrství na LF ČZU v Praze ukončil v roce 2008. V roce 2013 na stejné fakultě obhájil doktorskou práci „Vliv větrných disturbancí na populace lýkožrouta smrkového (*Ips typographus* L.)“.

Na útvaru Ochrany lesa působil od roku 1998 nejprve jako technik ve výzkumu, od roku 2008 jako výzkumný a vývojový pracovník a od roku 2013 jako vědecký pracovník. V roce 2017 odešel na FLD ČZU Praha. V počátcích se zabýval

ochranou lesa proti klikorohu borovému, evidencí a prognózou výskytu škodlivých činitelů a listožravým hmyzem. Posléze se výzkumně zaměřil na statistickou analýzu dat a management lýkožrouta smrkového.

Zdroje: *Vančura 2011.*

Mráček Zdeněk, Ing., CSc.

*28. 2. 1954 Šumperk

Vystudoval gymnázium (1973) a následně absolvoval LF VŠZ Brno (1978). Kandidátskou dizertační práci „Bionomie klikoroha borového (*Hyllobius abetis* L.), zejména migrace a jeho chování“ obhájil v roce 1987 na LF VŠZ Praha v oboru „Zemědělská a lesnická fytopatologie a ochrana rostlin“.

Lesnickou praxi začal na LZ Znojmo. Na Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady působil v letech 1982–1990 (krátce pracoval i na detašovaném pracovišti ve Znojmě). Věnoval se především problematice klikoroha borového a podkorního hmyzu, ale i dalším otázkám ochrany lesa. Po ukončení zaměstnání ve VÚLHM působil v více zaměstnavatelů (OÚ Znojmo, Jihomoravské muzeum Znojmo, VLS, SRS), kde se stále věnoval problematice lesnické entomologie.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011.*

Mrkva Radomír, prof. Ing., CSc.

*3. 9. 1934 Rychvald u Karviné –
†18. 12. 2018 Brno

V roce 1952 maturoval na reálném gymnáziu v Bohumíně, LF VŠZ Brno absolvoval v roce 1957. Dne 1. 5. 1990 byl rozhodnutím MŠMT ČR ustanoven docentem.

Po praxi v lesním provozu, kde působil v letech 1957–1960 pracoval jako technik na polesí v Nových Hradech a později jako referent na LZ Břeclav. V roce 1960 nastoupil do Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady na detašované pracoviště v Brně. Zde se zabýval problematikou ochrany topolů proti hmyzím škůdcům a houbovým patogenům. Od roku 1964 působil na LF VŠZ Brno, a to jako asistent v oboru ochrana lesa se širokým profesním záběrem.

Po prověrkách počátkem 70. let byl přeřazen na Ústav ekologie lesa jako samostatný vědecký

pracovník, kde působil až do roku 1990, kdy se vrátil zpět na Ústav ochrany lesů LF VŠZ Brno. V krátké době prošel všemi pedagogickými stupni. V letech 1992–1998 byl vedoucím ústavu a významně se zasadil o transformaci ústavu a nastavení jeho nové koncepce a zaměření.

Studentům zprostředkoval nejnovější poznatky, zapojoval je do řešení aktuálních otázek ochrany lesa, byl respektovaným pedagogem. Ve vědecké práci se orientoval na lesnickou entomologii, škody v lesích způsobené abiotickými činiteli se zvláštním zřetelem na škody imisemi, škody zvěří a řešení nerovnováhy mezi hospodařením lesnickým a mysliveckým, úlohu hmyzu v přirozených lesních ekosystémech, zvláště ve fázi generační obměny, možné dopady klimatické změny na zdravotní stav dřevin a návrhy změn hospodaření, změny druhového zastoupení synusie kůrovců smrku se zřetelem na invazní druhy.

Byl členem profesních organizací, vědecké rady LDF VŠZ a členem poradního sboru náměstka ministra zemědělství.

Zdroje: *Anonymus 1962; Urban, 1994; Uhlíř 2004i; Skuhřavý 2008; Zahradník 2016; Doušek 2020; Liška & Knížek 2021.*

Nechleba Alois, prof. Ing.

*28. 6. 1859 Milečice u Velvar –
†2. 5. 1944 Rakovník

Maturoval na reálce v Litoměřicích (1879). Lesnictví studoval na polytechnice v Curychu (1883) a na Státovědecké fakultě univerzity v Mnichově. Studia doplnil několika cestami po Německu, Itálii, Chorvatsku a Istrii. V roce 1922 získal titul docenta a v roce 1927 titul profesora. V letech 1883–1923 působil na Fürstentberském královském panství ve funkcích adjunkta až vrchního lesního rady.

Od roku 1922 přednášel na LO VŠZLI ČVUT Praha, a to až do roku 1933, kdy odešel do výslužby. V letech 1924–1928 přednášel ochranu lesa také na Ukrajinské hospodářské akademii v Poděbradech. Působil v nově založeném Oddělení ochrany lesů.

Obdobně se vyprofiloval zejména v oboru ochrany lesů, svůj zájem však soustředil i na další lesnické disciplíny, jako spravověda, účetnictví apod. Zabýval se ochranou lesů a lesním hospo-

dástvím z hlediska jeho vztahu k zemědělské výrobě. Jeho zájmem byla rovněž lesnická a myslivecká historie.

Člen ČAZV, České lesnické jednoty, Ústřední jednoty československého lesnictva, Československé matice lesnické, Československé myslivecké jednoty, Masarykovy akademie práce, Národohospodářského ústavu při české akademii věd a umění a dalších. Pro posluchače pořádal instruktivní exkurze a výklady přímo v lesích na Krivoklátsku.

Zdroje: *Mokřý 1929; Pfeffer 1939, 1979; Frič & kol. 1958; Renner 1939; Ševčík 1939a, b; Nožička 1961; Anonymus 1962; Uhlíř, 1969b, 1999c,d, 2004e; Kokeš 1974; Kolečka 1988; Cikánková & kol. 2001; Skuhřavý 2008; Roček 2009; Vančura 2011; Šimanov 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Liška & Knížek 2021.*

Novák Vladimír, Ing., CSc.

*24. 4. 1923 Praha – †14. 6. 2008 Praha

Vystudoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1954). Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1961.

V Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady pracoval od roku 1951. Zůstal mu věrný až do svého odchodu do penze v roce 1988. Během své výzkumné činnosti se zaměřil na studium dřevokaza čárkovaného, využití atraktantů proti kůrovcům, kde stál u jejich zrodu, a využití juvenoidů při regulaci lesních hmyzích škůdců, zejména klikoroha borového. Intenzivně se zabýval používáním insekticidů v ochraně lesa. Věnoval se také výzkumu predátorů a parazitoidů.

Byl významným popularizátorem ochrany lesů. Pracoval na instruktážních filmech. Byl vyznamenán titulem „Zasloužilý pracovník v LH“. Je autorem oborových norem (lýkožrouti na smrku, dřevokaz čárkovaný, klikoroh borový). Byl garantem několika mezinárodních konferencí. Jeho Atlas hmyzích škůdců (ilustrátoři Ferdinand Hrozinka a Bohumil Starý) vyšel v řadě jazykových mutací v několika zemích (Polsko, Holandsko, NDR, NSR, Sovětský svaz) a získal řadu ocenění v soutěžích o nejkrásnější knihu (1974 – Československo, 1975 – Moskva, 1976 – Lipsko, 1976 – Nice, 1977 – Lipsko). Úzce

spolupracoval s řadou tuzemských i zahraničních výzkumných pracovišť.

Zdroje: *Anonymus 1962, 1983b, 1994b; Skuhřavý 1967; Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2003d; Skuhřavý 2008; Zahradník & kol. 2008; Zahradník 2016.*

Pašek Vladislav, RNDr.

*22. 8. 1926 Aš – †7. 11. 1954 Praha

Stredoškolské studium začal na gymnáziu v Českých Budějovicích, ale po totálním nasazení ho dokončil až v roce 1945. Vystudoval PřF UK Praha, kde promoval v roce 1952 (studium dokončil při zaměstnání).

Od roku 1949 pracoval ve VÚLH v Banské Štiavnici, nejprve v Oddělení ochrany lesa, poté v Oddělení lesnické biologie. Věnoval se entomologii, biocenologií a studiu půdního hmyzu. Hlavním zájmem bylo však studium savého hmyzu – mšic, a to jejich bionomie, taxonomie i možností obrany. Popsal řadu nových druhů mšic.

Zdroje: *Anonymus 1955a; Patočka 1955a,b; Uhlíř 1971a, 2001h, 2004k, 2006h; Kolečka 1989; Skuhřavý 2008; Zahradník 2016.*

Patočka Jan, doc. RNDr, DrSc.

*25. 9. 1925 České Budějovice –
†13. 3. 2009 Zvolen

Maturitu složil na Jirsíkově gymnáziu v Českých Budějovicích. Vystudoval PřF UK Praha (1948). V roce 1962 obhájil kandidátskou dizertační práci věnovanou kuklám motýlů škodících na dubu. V roce 1964 habilitoval se na LF VŠLD Zvolen. V roce 1970 obhájil doktorskou dizertační práci na Přírodovědecké fakultě University Komenského Bratislava, zaměřenou na bionomii a ekologii motýlích druhů vázaných na jedli.

V roce 1949 nastoupil do Ústavu ochrany lesa Banská Štiavnica. Od roku 1953 byl vedoucím Oddělení ochrany lesa, později pak Odboru ochrany lesa a myslivosti, a to až do roku 1970, tedy i po osamostatnění VÚLH Zvolen. V roce 1964 získal stipendium nadace Alexandra Humbolta v Německu, kde následně půso-

bil rok. Toto stipendium získal opakovaně. Po roce 1968 byl perzekuován (zákaz publikování, přednášení). Přesto zůstal ve VÚLH Zvolen až do odchodu do penze. Od roku 1989 působil na částečný úvazek v Ústavu ekologie lesa SAV ve Zvolenu. Věnoval se i pedagogické práci na univerzitách na Slovensku i v Čechách. Byl jedním z nejvýznamnějších minimálně československých lepidopterologů. Vedle ochranné problematiky se věnoval i bionomii, ekologii, taxonomii motýlů.

Zdroje: *Laffers 1964; Čapek 1976, 1986b, 1996, 2001; Kulfan 1995; Skuhřavý 2008; Kulfan & Turčáni 2009; Liška 2009; Stockmann 2012, 2016; Konópka & kol. 2013.*

Pešková (Caisová) Vítězslava, doc. Ing. Ph.D.

*24. 1. 1966 Český Krumlov

Maturovala v roce 1985 na střední zdravotnické škole v Praze, obor farmaceutický laborant. V letech 1987–1992 vystudovala obor „Rostlinné biotechnologie“ na AF VŠZ v Praze. V roce 2006 obhájila doktorskou práci „Mykoflóra kořenových systémů lesních dřevin“ v oboru ochrana lesů a myslivost na FLE ČZU Praha. Habilitoval se v roce 2016 s prací „Vybrané recentně významné fytopatogeny a symbiotická mykoflóra s výraznými vlivy na zdravotní stav středoevropských lesních ekosystémů“ v oboru ochrana lesů a myslivost na FLD ČZU Praha.

Po studiu pracovala na Ústavu ochrany lesa VÚLHM Strnady jako výzkumný a vývojový pracovník se zaměřením na fytopatologii (1992–2016). Od roku 2012 pracovala částečně na Katedře ochrany lesa a myslivosti, resp. Ochrany lesa a entomologie na FLD ČZU v Praze. Odborné zaměření je lesnická fytopatologie, mykorhizy, mikromycety. Je členem vědecké rady FLD ČZU Praha, České vědecké společnosti pro mykologii, členem akademického senátu ČZU Praha, Akademického senátu FLD ČZU Praha

Zdroje: *Zahradník 1994; Anonymus 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Soukup 2001; Vančura 2011.*

**Pfeffer Antonín, prof. Ing., RNDr.,
DrSc. Dr. h. c.**

*15. 1. 1904 Veselí nad Lužnicí –
†19. 2. 1997 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1926). Ve stejném roce dokončil i studia na PŘF UK Praha. V roce 1932 získal doktorát přírodních věd s prací „Vztah mezi výskytem kůrovců evropských jehličnanů a mezi jejich životním prostředím“. V roce 1936 se habilitoval se a profesorem ochrany lesa na LO VŠZLI ČVUT Praha byl jmenován v roce 1938. Čestný doktorát LDF MZLU obdržel v roce 1995.

Ještě za studií nastupuje v roce 1924 do Ústavu ochrany lesa. V letech 1938–1939 působil na LO VŠZLI ČVUT Praha. V období okupace působí jako civilní inženýr u Státních lesů. V roce 1945 se jako vedoucí Katedry ochrany lesů vrací zpět na LO VŠZLI ČVUT Praha, kde působí až do roku 1963. V letech 1963–1971 pracoval jako ředitel Ústavu pro tvorbu a ochranu krajiny ČSAV Praha. Zabýval se nejenom lesnickou entomologií, ale zkoumal problémy ochrany lesa v širším kontextu – biotické faktory, jako např. škody způsobené větrem, sněhem, antropogenní faktory, požáry apod. Věnoval se studiu taxonomie, bionomie a systematiky brouků podčeledě kůrovcovitých, v čemž se i přes omezené možnosti cestování v tehdejší době stal světově uznávaným odborníkem. Kůrovce studoval takřka po celé Evropě.

Byl členem ČAZV, členem České entomologické společnosti (v letech 1966–1974 byl jejím místopředsedou a v letech 1975–1985 předsedou), v roce 1927 byl jedním ze zakládajících členů Zoologické společnosti. Dále byl členem Masarykovy akademie práce, kde v letech 1947–1955 zastával funkci generálního tajemníka. Za jeho celoživotní dílo mu byla v roce 1994 udělena medaile sjezdu taxonomů střední Evropy v Mnichově.

Zdroje: *Hauptman & Pfeffer 1948; Hofman 1956; Nožička 1961; Anonymus 1962, 1974d, 1994a, 1997a; Heyrovský 1964; Korf 1964; Skuhrový 1964, 1984a,b, 1997; Kudela 1969, 1979, 1985; Stolina 1969; Tippl 1969; Kudela & Wolf 1974; Mařan 1974a,b; Skuhrový 1984a,b; Knížek 1989; Kolečka 1998; Uhlíř, 1999a, 2002a, 2004a; 2007a; Roček & Gross 2002; Skuhrový 2008; Roček 2009; Vančura 2011; Stockmann 2012, 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Liška & Knížek 2021.*

**Píchová (Lerchová) Vladimíra,
Ing., CSc.**

*11. 4. 1965 Klatovy

Vystudovala gymnázium v Klatovech (1983) a LF VŠZ Brno (1987). Kandidátskou dizertační práci „Biologické aspekty kontroly ploskohřbetky smrkové“ obhájila na LF VŠZ Brno (1993).

Po ukončení studií nastoupila do Ústavu ochrany lesa VÚLHM Strnady (1987), kde se věnovala problematice defoliátorů jehličnanů, zejména problematikou biologického boje proti ploskohřbetkám. Od roku 1993 se věnuje činnosti mimo obor lesnické entomologie.

Zdroje: *Vančura 1991.*

Příhoda Antonín, doc. Ing.

*2. 11. 1919 Praha –
†7. 12. 2001 Tuchoměřice

Středoškolské vzdělání získal na reálném gymnáziu v Praze. Lesnické vzdělání, přerušené válkou, získal na LO VŠZLI ČVUT Praha (1946). V letech 1946–1948 studoval při zaměstnání na PŘF UK Praha. Habilitoval se se v oboru „Lesnická fytopatologie“ v roce 1960 na Katedře ochrany lesů a lesnické zoologie ČVUT Praha.

Po skončení studií nastoupil do Ústavu zemědělské a lesnické fytopatologie. Po vzniku LF VŠZ Praha (1952) působil na Katedře ochrany lesů a lesnické zoologie. Od roku 1964 pracoval na Katedře botaniky AF VŠZ Praha. Následně byl zaměstnán ve Vědeckém lesnickém ústavu v Kostelci nad Černými lesy, VÚLH ve Zvolenu, Výzkumné stanici v Banské Štiavnici. V letech 1980–1985 působil ve Státním ústavu památkové péče a ochrany přírody. V 80. letech minulého století krátce působil rovněž ve VÚLHM Strnady a Výzkumném a šlechtitelském ústavu okrasného zahradnictví v Průhonících. Celý život se zabýval ochranou lesa. Byl uznávaným odborníkem na fytopatologii a mykologii. Jeden z posledních polyhistorů. Měl velký přehled v různých oborech, a to jak lesnických, tak přírodovědeckých, které využíval při přednáškách na řadě vědeckých pracovišt a univerzit. Angažoval se v ochraně přírody.

V letech 1953–1972 byl členem redakční rady časopisu Živa. Byl členem vědecké společnosti pro mykologii a Československé botanické společnosti.

Zdroje: Šrámek 1980; Uhlíř 1999f, 2003h, 2004k; Roček & Gross 2002; Skuhřavý 2008; Roček 2009; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Liška & Knížek 2021.

Samek Michal, Ing.

*14. 12. 1991 Náchod

Absolvoval Střední průmyslovou školu elektrotechniky a informačních technologií v Dobrušce, ze které nastoupil na FLD ČZU Praha, kde úspěšně absolvoval bakalářský obor „Hospodářská a správní služba v lesním hospodářství“ a navazující magisterský obor „Lesní inženýrství“. Ve studiu pokračuje do současnosti, a to v oboru „Ochrana lesů“ v doktorském studijním programu. Při studiu nastoupil v roce 2020 na Útvar Lesní ochranné služby VÚLHM Strnady, kde je jeho specializací fytopatologie.

Semorádová Eliška, Ing.

*9. 12. 1939 Nová Buková

Absolvovala LF VŠZ Praha (1962). Působila na detašovaném pracovišti v Ústí nad Labem. Věnovala se ochraně lesa proti hlodavcům, zejména na imisních holinách v Krušných horách.

Zdroje: Roček & Gross 2002.

Soukup František, RNDr., CSc.

* 12. 8. 1948 Praha

Odmaturoval na Střední všeobecné vzdělávací škole v Radotíně. Poté studoval na PřF UK Praha, obor biologie, který ukončil v roce 1971 a rigorózní zkoušku složil v roce 1975. V roce 1984 obhájil na LF ČZU Praha kandidátskou dizertační práci „Mykofloristická studie o chorošovitých houbách rostoucích na buku na území ČSR“ a získal titul kandidáta věd v oboru zemědělská a lesnická fytopatologie a ochrana rostlin.

Do Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady nastoupil v roce 1972. Krátce poté se stal vedoucím Oddělení lesnické fytopatologie. V roce 1998 byl jmenován vedoucím Útvaru ochrany lesa (později Útvaru LOS), a tuto pozici zastával do roku 2010. Zabýval se především studiem dřevokazných hub, ale i dalšími významnými patogeny hlavně v lesních školkách a výsadbách. Po odchodu do penze v roce 2010 pak až do

roku 2018 každoročně během vegetační sezony vypomáhal na Útvaru LOS VÚLHM Strnady, s poradenskou činností v ochraně lesa.

Je členem České (dříve Československé) vědecké společnosti pro mykologii.

Zdroje: Vančura 1991, 2011; Zahradník 1994; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Soukup 2001; Liška & Pešková 2008; Pešková 2013.

Šrot Miroslav, Ing., CSc.

*15. 7. 1927 Praha

Vystudoval LO VŠZLI ČVUT v Praze (1951).

V roce 1955 nastoupil na Útvar ochrany lesa VÚLHM Strnady, kde se ihned stal vedoucím Oddělení evidence a prognózy. Věnoval se studiu bionomie a populační dynamiky škůdců topolů. Dále se zaměřil na studium bionomie vybraných kůrovců. Řešil gradace obaleče modřínového a ploskohřbetky smrkové, proti nimž organizoval i letecké akce. Od roku 1960 byl hlavním autorem prognóz hlavních škodlivých činitelů. Šíře záběru jeho činnosti je velmi rozsáhlá. Nelze opominout jeho podíl na přenášení výsledků výzkumu do praxe.

Aktivně působil v ČSAZ, ČSVTS a dalších profesních organizacích. Získal řadu ocenění.

Zdroje: Anonymus 1962, 1987d; Skuhřavý 1967; Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Uhlíř, 2007d; Skuhřavý 2008; Zahradník 2016.

Šrůtka Petr, doc. Ing., Ph.D.

*21. 1. 1954 Benešov

Absolvoval LOU v Kamenné Lhotě (1971). Studium na SLTŠ v Písku ukončil v roce 1975. LF VŠZ Brno dokončil v roce 1980. V roce 2006 obhájil kandidátskou dizertační práci „Vztah kambiofágního a xylofágního hmyzu a jeho doprovodné mykobioty“ na LDF ČZU Praha a v roce 2010 zde habilitoval se prací „Některá nová zjištění ve vztazích hmyzu a hub“.

Po studiu nastoupil na LZ Třeboň, LS Domanín. Na Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady působil v letech 1981–1985 a 1991–1998. V mezidobí pracoval na Správě pro výchovu a vzdělávání pracovníků lesního a vodního hospodářství v Be-

nešově. V roce 1998 přešel na Katedru ochrany lesů a entomologie LF ČZU Praha. Věnuje se ochraně proti hmyzím škůdcům, posléze i houbovým patogenům. Významné je jeho zaměření na interakce mezi hmyzem a houbami.

Zdroje: *Zahradník 1994; Anonymus 1996c; Skuhravý 2008.*

Švecová Milada, doc. PaedDr. RNDr., CSc.

*21. 3. 1953 Praha

Absolvovala Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy, obor „Učitelství všeobecně vzdělávacích předmětů“ (1976) a PŘF UK Praha, obor „Systematická biologie a ekologie“ (1985). Kandidátskou dizertační práci „Sypavkové houby jehličnanů se zvláštním zřetelem k druhům rodu *Lophodermium* na borovicích“ obhájila na Ústavu experimentální botaniky AV ČR (1994). Habilitovala se v roce 2002 s prací „Příprava učitelů přírodovědných předmětů ve vztahu ke kurikulárním dokumentům na ZŠ a SŠ“ (2002) na PŘF Univerzity Komenského v Bratislavě.

V letech 1977–1989 působila jako učitelka ZŠ. V letech 1990–1993 působila na Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady, kde se jako vědecký pracovník věnovala problematice houbových patogenů, zejména pak sypavkám na borovici. Od roku 1993 pracuje na Katedře učitelství a didaktiky biologie Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy, kde v letech 1998–2004 zastávala funkci vedoucí katedry. V letech 2005–2012 působila souběžně na Univerzitě Mateje Béla v Banské Bystrici. Zabývá se zaváděním moderních metod výuky, úzce spolupracuje s praxí, je autorkou řady učebnic na všech úrovních škol. Je, mimo jiné, předsedkyní Klubu ekologické výchovy a Čestnou členkou České komise pro UNESCO.

Zdroje: *Vančura 1991.*

Švestka Milan, Ing., DrSc.

*18. 3. 1941 Brno

Absolvoval SLTŠ v Trutnově (1959). Dálkové studium začal na LF VŠZ Praha, odkud ve druhém ročníku přešel na LF VŠZ Brno, kde absolvoval v roce 1968. Kandidátskou dizertační práci „Možnost použití bakterie *Bacillus thuringiensis* BERLINER v biologickém boji proti *Operophtera brumata* L. a *Tortrix viridana* L.“

dokončil v roce 1977. Doktorskou dizertační práci „Strategie a metody ekologicky šetrného zvládní hmyzích škůdců v integrované ochraně lesa“ obhájil v roce 1992.

V roce 1959 nastoupil do VÚLHM Strnady, napřed jako technik, posléze, po ukončení studia, zastával pozici vědeckého pracovníka, kde s výjimkou let 1963–1964, kdy pracoval na LZ Znojmo, setrval ve VÚLHM Strnady až do svého odchodu na zasloužený odpočinek (2012). I poté se však ochraně lesa aktivně věnoval a spolupracoval jako externista především s LDF MZLU Brno. Většinu svého pracovního poměru ve VÚLHM Strnady působil na detašovaných pracovištích v Pohořelicích a zejména ve Znojmě.

Zabýval se ochranou lesa v celé její šíři. Věnoval se ověřování a zavádění moderních metod do lesnické praxe. Jeho specializací byl především listožravý hmyz. Zabýval se moderní aplikační technikou (ULV) a biologickými metodami boje proti hmyzím škůdcům. Aktivně spolupracoval s řadou tuzemských i zahraničních pracovišť, kdy je potřebné zdůraznit jeho spolupráci s výzkumnými pracovišti v Kanadě a USA. Je nutné vyzdvihnout i jeho aktivity v boji proti kůrovcům v poválečné Bosně a Hercegovině. Soukromě se věnuje faunistice denních motýlů. V letech 1998–2006 byl vedoucím RZL TP. Je členem řady profesních organizací.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Zahradník 1994; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001b,c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Soukup 2001; Skuhravý 2008.*

Tichý Václav, Ing., CSc.

*19. 6. 1928 Praha – †5. 3. 2007 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1952). Po nástupu do Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady se věnoval možnostem vlivu biologického boje s využitím hmyzožravého ptactva při hubení listožravého hmyzu (obalečů, tmavoskvrnáči borovému, plaskohřbetkám atd.). Následně se věnoval problematice drobných hlodavců v lesních kulturách – studiu jejich bionomie, populační dynamiky a především kontrolním a obranným metodám proti nim. V této oblasti se zaměřil i na aplikaci rodenticidů při jejich potlačování. Byl dlouhodobým vedoucím Oddělení vertebratologie.

Zdroje: *Anonymus 1962; Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016.*

Tuma Marek, Ing. Mgr.

*31. 12. 1975

V letech 1994–1999 absolvoval Fakultu tělesné výchovy a sportu a PřF UK Praha obor „Učitelství“ (aprobace tělesná výchova a biologie). V letech 1999–2004 absolvoval obor „Lesní inženýrství“ FLE ČZU Praha.

Po ukončení studií působil v letech 2004–2006 na ÚHÚL Brandýs nad Labem, pobožce Stará Boleslav, jako samostatný projektant typologie OPRL. V letech 2006–2007 pracoval u společnosti Karsit jako vedoucí Oddělení lesnictví, myslivosti, zemědělství a jezdeckví. V letech 2007–2012 působil na Útvaru LOS VÚLHM, kde byl v roce 2011 vedoucím RZL TP. Věnoval se problematice škod hlodavci. Poté pracoval jako učitel na SLŠ a SOU Píseka (2012) a od roku 2012 je revírníkem u LČR na LS Nižbor a Křivoklát.

Zdroje: *Vančura 2011.*

Turček František Jozef, CSc.

*3. 12. 1915 Badince – (Slovensko)

†4. 3. 1977 Banská Štiavnica (Slovensko)

Studoval gymnázium v Nitře, které nedokončil. Ve studiu pokračoval na Učitelském ústavu v Prešově, které rovněž nedokončil. V roce 1937 složil v Bratislavě státní lesnickou zkoušku pro lesní ochrannou službu. SAV umožnila Turčekovi získat vědeckou hodnost kandidát biologických věd veřejnou rozpravou v roce 1967 v Brně.

Začínal jako praktikant na LS Kamenice nad Hronom a následně jako adjunkt na LS v Povine (1935–1937). V letech 1942–1944 byl revírníkem komposesorátních lesů v Nitře a v letech 1944–1946 lesním správcem v Kovarciach. V letech 1946–1964 působil ve VÚLH v Banské Štiavnici. Byl pověřen vedením Oddělení myslivosti nově zřízeného Ústavu myslivosti, který prakticky nikdy nezačal fungovat. Během svého působení ve VÚLHM byl vedoucí lesnické pokusné stanice v Kysihýbce. V letech 1964–1977 působil jako vedoucí pobočky Ústavu experimentální biologie a ekologie SAV Bratislava VS Banská Štiavnica. Věnoval se studiu hmyzích lesních škůdců. Byl zakladatelem aplikované vertebratologie na Slovensku.

Zdroje: *Nožička 1961; Laffers 1964; Sládek 1965, 1975, 1992; Anonymus 1970b; Kalivodová 1975; Kokeš 1975; Darola 1977; Weismann 1977; Zicháček 1979; Šteffek 1993; Kolečka 1995; Stockmann 2012, 2016; Konôpka & kol. 2013.*

Urošević Branislav, Ing., DrSc.

*1. 6. 1921 Kruševac (Srbsko) –

†6. 2. 1982 Praha

Po okupaci Jugoslávie Němci přerušil studia na Lesnické fakultě Zemuně. Po válce, po emigraci, vystudoval LV VŠZLI ČVUT Praha (1949). Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1959. V roce 1979 obhájil doktorskou dizertační práci „Studium bakteriálních chorob lesních dřevin“.

Byl aktivní v jugoslávském odboji. Po ukončení studií krátce pracoval jako novinář. V roce 1955 nastoupil do Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady. Vedl Oddělení fytopatologie. Věnoval se především přenosu houbových chorob ze semen na semenáčky a bakteriálním chorobám.

Zdroje: *Anonymus 1962; 1982a; Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016.*

Válková (Ponomarenková) Olga, Ing., CSc.

*22. 8. 1932 Praha – †..

Absolvovala LF VŠZ Praha (1955). Po studiích nastoupila do Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady, kde setrvala až do odchodu do penze (1990). Vedla Oddělení herbologie. Věnovala se plevelům v lesních školách a bušení v lesních porostech. Intenzivně se zabývala testováním herbicidů a jejich zaváděním do lesnické praxe, včetně nových technologických postupů.

Zdroje: *Vančura 1991; Roček & Gross 2002; Zahradník 2016.*

Véle Adam RNDr., Ph.D. et Ph.D.

*17. 8. 1980 Jablonec nad Nisou

Po maturitě na gymnáziu v Semilech vystudoval obor „Ochrana a tvorba životního prostředí“ na PřF UP Olomouc. Doktorské studium absolvoval rovněž na PřF UP Olomouc, obor „Ekolo-

gie“ (2009) a na FLD ČZU Praha, obor „Ochrana lesů a myslivost“ (2020). Na Útvaru LOS VÚLHM Strnady pracuje od roku 2008, zabývá se především aplikovanou ekologií živočichů.

Zdroje: *Vančura 2011.*

Zahradník Petr, doc. Ing., CSc.

*7. 11. 1958 Praha

Po ukončení LOU Třebnice (1977) absolvoval SLŠP Šluknov (1977–1978). Následovalo studium na LF VŠZ Brno, kde získal absolutorium v roce 1983. Titul kandidáta věd získal v roce 1993 v Ústavu experimentální botaniky AV ČR Praha v oboru „Zemědělské a lesnické fytopatologie a ochrany rostlin“, kde obhájil práci „Vliv obranných opatření proti kůrovcům na ostatní entomofaunu“. Habilitoval se na FLE ČZU Praha v oboru ochrana lesů a myslivost (2004) s prací „Zhodnocení vybraných segmentů obranných opatření proti kůrovcům, zejména lýkožroutu smrkového – *Ips typographus* (Linnaeus, 1758) (Coleoptera: Scolytidae)“.

Po krátkém působení na Okresním národním výboru Praha-východ na Odboru zemědělství, lesního a vodního hospodářství a absolvování základní vojenské služby nastoupil do Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady. Věnoval se problematice podkorního hmyzu a aplikací přípravků na ochranu lesa. V letech 1988–1998 byl vedoucím tohoto útvaru. Stál u založení Lesní ochranné služby v roce 1995, kde byl v letech 1995–1998 jejím vedoucím, následně v letech 2010–2011 byl pověřen vedením Útvaru LOS.

V roce 1996 založil RZL TP (od roku 2016 GEP pracoviště pro testování POR v LH). Vedoucím zde byl v letech 1996–1998 a následně v letech 2014–2017. V období 1998–2012 zastával pozici ředitele ústavu, od roku 2018 působí ve funkci náměstka ředitele pro výzkum. Významně se podílí na přenosu výsledků výzkumu do praxe, kde je uznávanou autoritou. Je také světově uznávaným taxonomem čeledi červotočovitých; publikoval více než 150 nových druhů, včetně fosilních.

Byl a je členem řady profesních a odborných organizací, poradních sborů, vědeckých a redakčních rad na národní i mezinárodní úrovni. Společně se Zdeňkem Bludovským koordinoval Národní lesnický program I. (2003–2006).

V letech 1999–2008 byl předsedou OLH ČAZV a členem předsednictva ČAZV, kde je v současnosti členem výboru OLH ČAZV. Dlouhodobě byl předsedou komise pro státní zkoušky na LDF ČZU Praha.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Zahradník 1994; Anonymus 1996c, 1997b, 1998, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c, 2007, 2018; Skuhřavý 2008.*

Zahradníková (Geráková) Marie, Ing.

*18. 5. 1983 Třebíč

Vystudovala Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži (2001), v roce 2006 dokončila studium na LDF MZLU Brno. V roce 2012 absolvovala na Fakultě chemickotechnologické Univerzity v Pardubicích licenční studium „Technická fyzikální a analytická chemie, specializace Statistické zpracování dat a informatika“.

V roce 2007 nastoupila do Útvaru LOS VÚLHM. Od roku 2008 vedla RZL TP, kterou, se dvěma přestávkami na mateřské dovolené, vede dosud (již jako GEP pracoviště). Věnuje se problematice testování biologické účinnosti přípravků na ochranu lesa pro potřeby registračního řízení. Dále se věnuje problematice ochrany lesa proti lýkožroutu smrkovému.

Zdroje: *Vančura 2011.*

Záruba Ctibor, Ing.

*14. 10. 1927 Praha – †13. 1. 2016 Praha

Maturoval v Praze (1946). Vystudoval LO VŠZ-LI ČVUT Praha (1950). V Oddělení ochrany lesa VÚLHM Strnady (1952–1954) se věnoval ochraně lesa, zejména vlivu exhalací na zdravotní stav lesních porostů a problematice chroustů. V letech 1954–1964 a 1973–1980 byl zaměstnancem Lesprojektu v Brandýse nad Labem. V mezidobí v letech 1964–1973 pracoval v různých funkcích na LZ Kardašova Řečice (následně LZ Jindřichův Hradec). V roce 1980 působil jako expert v Mozambiku. Přednášel v Holandsku a Švýcarsku.

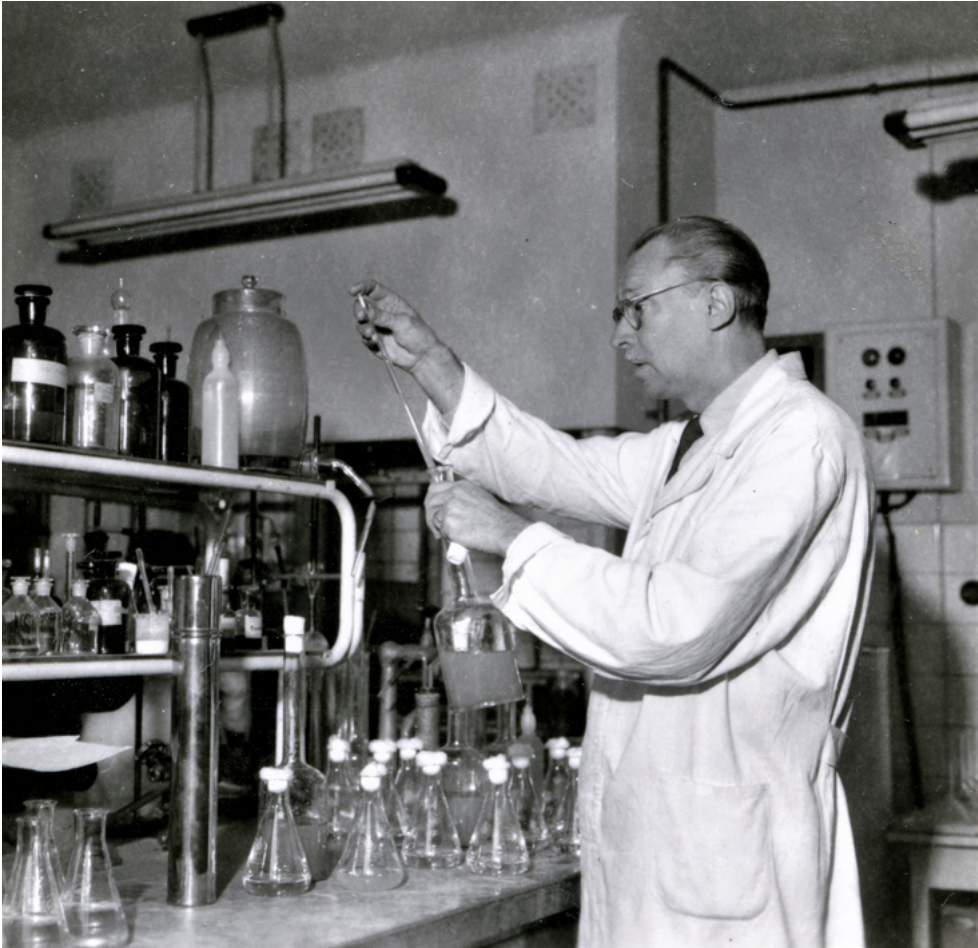
Zdroje: *Anonymus 1987e; Roček, Gross & kol. 2002; Uhlíř 2007g; Růžičková 2016; Zahradník 2016.*

Další vědeční pracovníci

Antonín Vladimír, RNDr. (mykologie); Breindl Václav, Ing. (fytopatologie); Dejčmar Václav, Ing. (entomologie); Diviš Karel, Mgr. (správa databází v rámci evidence škodlivých činitelů); Dvořáková Marcela, Ing. (entomologie, testování POR); Fiala Karel, Ing. (entomologie – podkorní hmyz); Fric František; Hendrych Vladimír, Ing. (entomologie); Herbenová Anna, Ing. (fytopatologie); Holý Zdeněk; Horák Karel; Hruška Ladislav, Ing. (mykologie); Jedličková Radka, Ing. (mykologie); Kaněčka Pavel, Ing., CSc. (entomologie – listožravý hmyz); Kodoň Zdeněk, Ing. (fytopatologie); Kohlík Václav, Ing. (fytopatologie); Kouba František, Ing. (fytopatologie); Landa Jaroslav, Ing. (mykologie); Lustig Petr, Ing. (testování POR); Mácal Josef; Ogloblin Alex; Pilát Albert, RNDr., DrSc. (*2. 11. 1903 Praha – †29. 5. 1974 Praha – fytopatologie); Rozsypal J.; Stach Zdenko (Zdeněk), prof. (bakteriolog); Štorkán Jaroslav; Švecová (Machulková) Anna, Ing. (fytopatologie); Tóth Pavel, Ing., Ph.D.; Trunec František; Turnovský Jan, RNDR. (entomologie, herbologie); Vaniš Zdeněk, Ing.

Techničtí pracovníci

Bambasová Jaroslava; Beníšková; Bezděková Gabriela; Blacký Václav; Bohutínská Jana; Boušková Monika; Boušková Věra; Brabcová Anna; Bringlerová Marie; Brodíl Pavel; Cihlár Jan; Cihlár Karel; Červenka František; Červenková (Novotná) Irena; Dastychová Olga; Dekastelová Marie; Dostálová; Dubinová Božena; Ďurinová Veronika; Fojtíková (Kufnerová) Jana; Hájek Ivan; Háva Jiří; Hrabánek Antonín; Hýřová Lenka; Chmelíček Alois; Javůrek Miroslav; Kaplan Jiří; Koller Alois; Kollerová (Němcová) Jaroslava; Kopáč René; Kopáčková (Myslivečková) Anna; Krejza; Kubelíková (Jahodová) Marie; Loučková Marta; Melicharová Erika; Mikulčíková Petra; Mrázová Marie; Munsarová Marie; Neuman; Niederlová Naďa; Nosková (Musilová) Věra; Novák; Ouředníčková (Novotná) Jitka; Pavliš Jindřich; Peller Arnošt; Prokešová Miroslava; Resl Jaroslav; Sedláčková Radka; Selingerová (Kusteinová) Ilona; Sláma Milan; Soukup Vlastimil; Strnadová (Nosková) Ludmila; Šiková Jana; Štulíková Miloslava; Vejvodová (Kuličová) Ludmila; Voldřichová (Lasicová) Helena; Zachar Zdeněk; Zralá Libuše

Pěstování lesa

Historie oboru pěstování lesa v ústavu začíná v roce 1923, kdy byl v Brně založen Ústav pěstování lesa (Josef Konšel). Na jeho činnost navázaly poválečné ústavy – Ústav pro pěstění lesů a lesnickou biologii v Brně (Gustav Vincent) a Ústav pro pěstění lesů a lesní biologii v Banské Štiavnici (Ján Madlen). Významným mezníkem pro rozvoj oboru pěstování lesů bylo zřízení sektorového výzkumného ústavu Československých státních lesů – Ústavu pro pěstění lesů, semenářství a školkařství v Opočně (28. 2. 1951 – Jirí Mottl).

K výběru sídla nově zřízeného ústavu vedla především skutečnost, že se na opočenském majetku navazovalo na práci řady významných lesníků, např. V. V. Havelky (*1780–†1847), Josefa Bohutínského (*1850–†1930) nebo L. Vidláka. Na jejich práci navázal lesní rada Hugo Konias, ředitel opočenského velkostatku Colloredo-Mansfelda, který zásadním způsobem ovlivnil vývoj VS Opočno.

V roce 1952 byl tento ústav začleněn do tehdejšího VÚLH Strnady.

K ústavu byl rozhodnutím MZLVH připojen Pokusný lesní závod vedený Borisem Kestřánkem (1951–1953), Jirím Mottlem (1953–1954), Bohumilem Jánským (1954–1955) a Václavem Jirkovským st. (1956–1975). Zahrnoval tři polesí – Heřmanův Městec, Jíloviště a Třebotov. V roce 1957 se stal Vzorovým lesním závodem. V roce 1959 byl Pokusný lesní závod od VS oddělen a začleněn zpět do Krajské správy lesů v Hradci Králové. Dočasnou součástí opočenského pracoviště byla ve středních Čechách stanice v Dřevíči na Křivoklátsku (Vladimír Zakopal) a až do osamostatnění VÚLH v Banské Štiavnici (1959) i stanice v Jelšavě (vedoucí M. Rypák, a M. Vojtuš).

Sídlo VS Opočno bylo v roce jejího vzniku v roce 1951 situováno do budovy bývalého okresního soudu, tvořícího součást zámeckého areálu. Nová budova, kde sídlí stanice dodnes, byla zprovozněna 3. 10. 1964.

Od samého počátku se pracovníci VS Opočno zaměřovali na otázky pěstování sadebního materiálu, různé metody obnovy lesa, usměrňování vývoje porostů výchovou a vztahů všech těchto tří dílčích disciplín k otázkám vlastností růstového prostředí a možností jejich ovlivňování. Suma publikovaných prací za sedmdesátiletí existence VS Opočno čítá bezmála tři tisíce položek.

Mezi prvními publikacemi lze nalézt i poměrně exotická témata jako pěstování eukalyptů v našich podmínkách, přesto většina příspěvků řešila témata ze všech tří „pěstebních“ disciplín.

Pokud jde o lesní semenářství a školkařství, práce pojednávaly o sběru a využití lesního osiva, efektivních postupech pěstování, skladování a manipulacích se sazenicemi, zakládání lesních školek, závlahách, vlastnostech půd lesních školek, aklimatizaci sadebního materiálu a kvalitě vypěstovaných rostlin.

Řešená témata obnovy lesa se týkala metod přirozené a umělé obnovy, struktury a druhové skladby porostů, škod abiotickými činiteli, zalesňování zemědělských půd, kalamitních holin a vysokých horských poloh.

Metody výchovy lesních porostů se zaměřovaly na produkční i ekologické dopady opatření v porostech všech našich hlavních hospodářských dřevin. V hledáčku zájmu se dodnes udržely postupy vedoucí k zvyšování odolnosti stromů a porostů s cílem zajištění všech požadovaných funkcí lesů.

Studie zaměřené na otázky vztahů porostů a jejich růstového prostředí se zabývaly klimatickými a půdními poměry a později zejména tématy lesnické hydrologie a vodohospodářské funkce lesa.

Specifickou disciplínou spojující všechny dílčí disciplíny se v druhé polovině 20. století staly škody imisemi průmyslového původu. První práce řešící tuto problematiku se objevily již na přelomu 50. a 60. let a pěstební opatření čelící tomuto druhu poškození zůstala na seznamu úkolů až do konce let osmdesátých, kdy škody na zejména horských porostech kulminovaly.

V mnoha ohledech zůstává současné zaměření lesopěstebního výzkumu stejné jako v minulých dekádách. Výstupy se vždy týkaly standardů sadebního materiálu, obnovy rozsáhlých kalamitních holin, využití přípravných dřevin, podpory biodiverzity, přeměn druhové skladby, výchovy chřadnoucích porostů, mechanizované probírky, dopadů sucha na lesní porosty nebo biologické meliorace půdy specifickými druhy dřevin.

Součástí pracovního zaměření VÚLHM VS Opočno je i problematika adaptace na probíhající klimatické změny, vlivu dřevin na mikroklima a hydrologii v krajině, hospodaření s půdami lesních školek. Patří sem i postupy pro obnovu jedle bělokoré, funkčnost melioračních okrsků, udržitelnost hospodaření malých vlastníků lesa, možnosti využití modřínu opadavého apod.

Kromě výzkumu je pracovníky VÚLHM VS Opočno poskytována expertní a poradenská činnost v oboru lesního semenářství a školkařství, zakládání, obnovy a výchovy lesních porostů, zalesňování, biotechnologií a využívání introdukovaných a rychlerostoucích dřevin.

Pěstební výzkum se vzhledem k přirozené dlouhověkosti lesa tradičně opírá o širokou síť dlouhodobě sledovaných (desítky let) experimentálních ploch zahrnujících rozmanité podmínky ČR.

Cílem pěstebního výzkumu je i do budoucna uchování a zlepšení biologické rozmanitosti, integrity, zdravotního stavu a odolnosti lesních porostů s ohledem na možné scénáře globálních a krajinných změn souvisejících s očekávanými změnami klimatu. Návazně i stanovení nových nebo úprava stávajících pěstebních postupů vedoucích v dlouhodobějším měřítku k přizpůsobivosti a odolnosti lesních porostů k měnícím se podmínkám prostředí a klimatickým extrémům tak, aby byla udržena stabilita lesních ekosystémů a bylo zajištěno plnění všech celospolečensky důležitých funkcí lesa.

Od roku 2003 je součástí VS Opočno akreditovaná zkušební laboratoř „Školkařská kontrola“.

Organizační struktura stanice se v průběhu času měnila, existovala zde tato oddělení (s drobnými změnami v názvech):

- ▶ Lesní školkařství (školkařství a zalesňování)
- ▶ Obnova lesa
- ▶ Výchova lesa
- ▶ Lesnické meliorace
- ▶ Obnova a výchova lesa

Vedení ústavu, stanice

Jiří Mottl (1951–1956) – vedoucí stanice

Vladimír Peřina (1956–1990) – vedoucí stanice

Marian Slodičák (1991–1992) – pověřen řízením stanice

Antonín Jurásek (1992–2014) – vedoucí stanice

Jiří Novák (2015 – dosud) – vedoucí stanice

Vedoucí akreditované laboratoře

Jarmila Martincová (2000–2003)

Jarmila Nárovcová (2004 – dosud)

Vědečtí a výzkumní pracovníci

Adamička Miloš, Ing.

*25. 11. 1872 Komorní Hrádek (Riegesburg v Dolních Rakousích) – †25. 11. 1946 Praha

Vystudoval Lesnickou akademii v Bělé pod Bezdězem.

První přednosta Biologického ústavu v Banské Štiavnici, který byl až do 1936 odborně podřízen brněnskému Ústavu pěstování lesa. Lesnickou praxi začal na velkostatku ve Zruči nad Sázavou, od roku 1896 pak působil na Nových Hradech v jižních Čechách. Věnoval se především pedagogické činnosti. Jako profesor se vrátil na Lesnickou akademii v Bělé pod Bezdězem, odkud přešel na lesnickou školu do Zákup. V roce 1921 byl jmenován ředitelem Státní vyšší lesnické školy v Banské Štiavnici po Rudolfu Hašovi. V roce 1925 přechází do Čech, kde se stává ředitelem Státní vyšší lesnické školy v Písku, kde působil do roku 1933 (vyučoval dendrometrii a oceňování lesů), kdy odešel na zaslužený odpočinek. Pod jeho vedením škola získala v roce 1928 poleší Hůrka.

Zdroje: *Nožička 1961; Uhlíř 1971b, 2002f, 2006k, 2007h; Stockmann 2012, 2016; Zahradník 2016.*

Balcar Vratislav, Ing., CSc.

*23. 3. 1943 Praha

Absolvoval LF VŠZ Brno (1969). V roce 1987 obhájil kandidátskou dizertační práci „Tolerance dřevin v juvenilním stadiu k průmyslovým imisím“.

V letech 1969–1976 pracoval u LZ Český Krumlov jako těžební technik. V roce 1976 nastoupil do VÚLHM VS Opočno. Zde řešil problematiku spojenou s obnovou lesních porostů poškozovaných znečištěním ovzduší v rámci řady výzkumných projektů. Poskytoval poradenství při zjišťování příčin poškození lesních dřevin. Po dosažení penze v roce 2008 pokračoval i nadále při řešení výzkumných projektů.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c, 2013b.*

Bartoš Jan, Ing., Ph.D.

*10. 10. 1975 Opočno

Po absolvování gymnázia v Dobrušce (1994) si rozšířil vzdělání v nástavbovém studiu na Obchodní akademii v Kostelci nad Orlicí. V roce 2000 ukončil bakalářské studium na LF ČZU Praha, obor „Hospodářská a správní služba v lesním hospodářství“. Dále absolvoval kombinované studium na LF ČZU Praze, obor „Lesní inženýrství“, které zakončil v roce 2005. V roce 2014 obhájil doktorskou dizertaci „Biologické a ekonomické aspekty zalesňování zemědělských půd“.

Od roku 2001 je pracovníkem VÚLHM VS Opočno. Pracuje v Oddělení lesního školkařství a zalesňování, kde se věnuje problematice zalesňování sazenicemi vypěstovanými netradičními technologiemi, individuální ochraně výsadeb s využitím plastových chráničů a zalesňování zemědělských půd. Koncem roku 2012 odešel do lesnického provozu a do VÚLHM VS Opočno se vrátil v roce 2014.

Zdroje: *Anonymus 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Bednář Pavel, Ing. et Ing., Ph.D.

*27. 3. 1985 Nové Město na Moravě

Absolvoval obory „Lesní inženýrství“ a „Krajinné inženýrství“ na LDF MENDELU Brno. Doktorskou dizertační práci „Dílčí aspekty přeměn a přestavb sekundárních monokultur smrku ztepilého“ obhájil na LDF MENDELU Brno (2016). Během studia absolvoval půlroční stáž na Universiteit Antwerpen (Belgie).

V letech 2014–2017 působil na Ústavu výzkumu globální změny AV ČR. Poté přešel do lesnického provozu a v roce 2018 nastoupil do VÚLHM VS Opočno a od roku 2021 působí na detašovaném pracovišti Frýdek-Místek. Zabývá se problematikou pěstování lesa, ekofyziologií lesních dřevin a vodní bilanci lesních porostů.

Burgan Jozef, Ing., CSc.

*18. 8. 1910 Matejovce u Popradu (Slovensko)
– †1990

Maturoval na Státním reálném gymnázium v Ružomberoku (193). Poté absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1935). Kandidátskou dizertační práci obhájil „Výzkum volby pěstební techniky při převodech lesa z hlediska obnovy a výšky produkce“ na LF VŠZ Brno (1969).

Lesnickou praxi započal v českém pohraničí na LS Bohutín, Tachov a Chudoslavice. V roce 1937 krátce působil na Ředitelství státních lesů v Praze. Od roku 1938 pracoval ve službách státních lesů na Slovensku. V roce 1939 se stal přednostou LS Habovská, později v Oravském Podzámku, v Párnici a nakonec v Žarnovici. V roce 1948 se stal ředitelem školního lesního závodu ve Smolnické Huti při VŠZLI Košicích, kde byl propagátorem jemných hospodářských způsobů, především výběrného lesa. Jeho přičiněním zde vznikl v 50. letech výzkumný a demonstrační objekt, který měl sloužit k ověřování fyto techniky převodů lesů na výběrný hospodářský způsob. V roce 1953 se stal ředitelem Výzkumného ústavu lesního hospodářství v Banské Štiavnici a v této funkci setrval až do roku 1959, kdy se tento ústav osamostatnil. Poté působil jako výzkumný pracovník Oddělení pěstování lesa na VÚLH v Lubochni, kde pracoval až do roku 1976, kdy odešel do penze.

Zdroje: *Nožička 1961; Laffers 1964; Jurásek 2001; Roček & Gross 2002; Stockmann 2012; Konópka & kol. 2013; Bucha 2018.*

Čepelka Ladislav, Ing. et Ing., Ph.D.

*22. 11. 1983 Opočno

Absolvoval gymnázium v Dobrušce (2003) a následně MENDELU v Brně, obory „Lesní inženýrství“ a „Krmivářství“. Zde obhájil doktorskou dizertační práci „Vybrané aspekty ekologie drobných savců ve vztahu k variabilitě lesních stanovišť“ (2014).

Působí na LDF MENDELU s proměnlivou výší úvazku. V letech 2017–2021 pracoval jako lesník na Správě CHKO Orlické hory. Do VÚLHM VS Opočno nastoupil v roce 2021. Věnuje se především studiu interakcí drobných savců a lesního prostředí se zaměřením na škody na obnovu lesa, potravní a populační ekologii, biodiverzitu, zoocenózy, rezidua pesticidů apod.

Černoňous Vladimír, Ing., Ph.D.

*28. 11. 1957 Ústí nad Orlicí

Po absolvování SLTŠ v Trutnově pokračoval v roce 1979 ve studiu oboru meliorace na AF VŠZ Praha. V roce 2006 obhájil dizertační práci na téma „Vliv obnovy hydrografické sítě poškozené při imisních těžbách na odtokový proces“.

V roce 1983 nastoupil k Východočeským státním lesům, Stavebnímu závodu Hradec Králové na středisko Lesotechnických meliorací a biologické činnosti v Opočně. V roce 1990 přešel do VÚLHM VS Opočno. Řeší problematiku úpravy vodního režimu a hydrologie horského zamokřeného povodí při obnově porostů. V letech 2009–2018 koordinoval několik projektů NAZV týkajících se vlivu obhospodařování lesa na hydrologii a obsah látek experimentálních objektů provozovaných VÚLHM VS Opočno v Orlických horách. Poskytuje též poradní činnost v oboru lesotechnických meliorací a hrazení bystřin.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000; 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Duda Josef, Ing.

*3. 3. 1883 Beroun – †8. 7. 1945 Písek

Vystudoval reálné gymnázium v Praze-Vinohradech (1902). V letech 1903–1906 studoval ve Vídni na Hochschule für Bodenkultur.

V roce 1903 krátce působil jako lesní adjunkt na panství knížete Schwarzenberga v Českém Krumlově. Po studii se věnoval ve státní službě hrazení bystřin v Čechách a na Moravě (1907–1920). V letech 1920–1933 pracoval jako středoškolský profesor lesní těžby, lesnické geodézie a nauky o strojích na Státní vyšší lesnické škole v Písku, kde v roce 1924 založil výzkumnou stanici, kterou také vedl. Věnoval se také problematice technologie dřeva. V roce 1933 byl jmenován ředitelem Střední lesnické školy v Banské Štiavnici, kde působil do roku 1938.

Byl členem Komise pro zjišťování ztrát dřevoprůmyslu při Masarykově akademii práce a členem ČAZV.

Zdroje: *Nožička & Uhlíř 1968, 1970b, 2000f, 2003c, 2005g; Stockmann 2012, 2016; Zahradník 2016.*

Dušek David, Ing. Bc., Ph.D.

*29. 6. 1976 Opava

Absolvoval bakalářský obor „Systematická biologie a ekologie“ na PřF Ostravské univerzity a „Lesní inženýrství“ na LDF MENDELU Brno. Doktorskou práci na téma „Potenciál pěstování smrku ztepilého v oblastech jeho chronického chřadnutí“ obhájil na FLD ČZU Praha v roce 2015. V letech 2000–2007 pracoval u LČR na LS Vítkov. Od roku 2007 působí ve VÚLHM VS Opočno, kde se zabývá problematikou pěstování lesa.

Zdroje: *Vančura 2011.*

Dušek Vratislav, Ing., CSc.

*18. 11. 1924 Topolčianky (Slovensko) –
†31. 3. 1997 Dobruška

LO VŠZLI ČVUT Praha absolvoval v roce 1951. V roce 1964 na LF VŠZ Brno obhájil kandidátskou dizertační práci „Pěstování sazenic buku a borovice s bohatým kořenovým systémem podřezáváním kořenů“.

V roce 1952 nastoupil do VÚLHM VS Opočno, kde pracoval až do odchodu do penze v roce 1989. I poté pokračoval v aktivní práci v oboru, kde využíval své dlouholeté zkušenosti v konkrétní poradní činnosti pro školkařské provozy. Jméno tohoto předního odborníka v lesním školkařství je trvale spojeno s rozvojem disciplíny od počátku 50. let 20. století. Jako výzkumný pracovník se významnou měrou zasloužil o postupné zavádění nových technologií ve školkách a o řešení palčivých školkařských problémů.

Z řady vyřešených výzkumných úkolů se jednalo o rozpracování metod podřezávání kořenů, pěstování semenáčků na umělých substrátech a pod plastikovými kryty, automatizaci závlah v lesních školkách, pěstování obalených semenáčků a sazenic, pěstování poloostrodků, skladování sadebního materiálu v klimatizovaných skladech, optimalizaci výživy sazenic pěstovaných na substrátech a na minerální půdě. Poskytoval rozsáhlou poradní a expertní činnost. Své vědecké práce směřoval do velmi ceněných realizačních výstupů a učebních a metodických pomůcek pro lesnický provoz. Měl významný autorský podíl na instrukcích pro lesní školky (1977), na oborové normě „Semenáčky a sazenice lesních dřevin“ (1975, 1988).

Aktivně pracoval v subkomisi pro školkařství a zalesňování Biologické komise Odboru lesního hospodářství ČAZV a v sekci Biologie lesa Českého výboru lesnické společnosti ČSVTS. Za svoji činnost, kterou významně přispěl k rozvoji lesního školkařství, byl oceněn čestnou stříbrnou plaketou ČSAZ za zásluhy a rozvoj vědy a výzkumu.

Zdroje: *Anonymus 1962; Peřina 1974; 1984; Vančura 1991, 2011; Jurásek 1997, 2001; Uhlíř 2004k; Roček & Gross 2002; Jančařík & Nárovec 2007; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Nárovec 2017.*

Fanta Josef, prof. Ing., CSc.

*3. 7. 1934 Kolín

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT v Praze (1954). V roce 1969 vypracoval a obhájil kandidátskou dizertační práci na téma „Prostředí a růst nárostů jedle a smrku v podrovním lese ve skupině lesních typů *Fageto-Abietum* nižšího stupně (A. Zlatník)“.

Do VÚLHM VS Opočno nastoupil v roce 1954. Zde řešil především otázky přirozené obnovy, pěstební techniky a omezení škod při těžbě a přibližování dřeva v podrovním hospodářství. V roce 1963 odešel na Správu Krkonošského národního parku a v roce 1978 na univerzitu do Amsterdamu (Nizozemí). S titulem profesora ekologie univerzity ve Wageningenu odešel v roce 1996 do penze. Zasloužil se o obnovu lesních porostů v Krkonošském národním parku v rámci projektu FACE.

Zdroje: *Anonymus 1962; Jurásek 2001; Roček & Gross 2002; Vančura 2011; Zahradník 2016.*

Hacurová Jana, Ing.

*13. 7. 1986 Valašské Meziříčí

Absolvovala LDF MENDELU Brno (2011). V letech 2011–2013 působila jako vědecký pracovník v organizaci PARC (Kanada), v letech 2012–2015 na MENDELU Brno. V roce 2019 nastoupila do VÚLHM VS Opočno. Věnuje se lesnímu školkařství a zalesňování, se speciálním zaměřením xylogeneze a floemogeneze smrku a douglasky.

Hartman Zdeněk, Ing.

*21. 10. 1943 Náchod –
†2. 10. 2005 Hradec Králové

V roce 1967 absolvoval LF VŠZ Brno.

Po ukončení studia pracoval v lesnickém provozu na LZ Polička, odkud se v roce 1971 vrátil na LF VŠZ Brno na Katedru lesnické botaniky jako asistent dendrologie. V roce 1973 nastoupil do VÚLHM VS Opočno, kde se věnoval problematice výchovy lesních porostů. Z VÚLHM VS Opočno odešel v roce 1978 k Východočeským státním lesům do Technické kanceláře (projektování objektů lesnických meliorací a staveb) a následně na Oblastní správu toků LČR.

Hlavová Zdeňka, Ing.

*10. 8. 1950 Ústí nad Orlicí

Absolvovala LF VŠZ Brno (1973). Ve VÚLHM VS Opočno byla zaměstnána v letech 1973–1975, kde se v kolektivu pracovníků školkařství podílela na řešení otázek spojených se semenářstvím. V roce 1975 přešla do Semenářského závodu státních lesů v Týništi nad Orlicí, kde byla několik let ředitelkou.

Holubčík Milan, Ing., CSc.

*28. 4. 1925 Oravská Lesná (Slovensko) –
†10. 6. 1982 Zvolen (Slovensko)

Absolvoval gymnázium v Dolním Kubíně. Pokračoval ve studiu lesního inženýrství na Lesnickém oddělení SVŠT Bratislava a dokončil ho na VŠZLI Košice (1949). Absolvoval studijní pobyt v Ústavu lesnické genetiky v německém Schmalenbecku.

Po ukončení studií pracoval v Ústavu lesních inženýrských staveb VŠZLI v Košicích. V letech 1949–1952 byl přednostou Správy ředitelství školního podniku VŠZLI v Košicích v Nižném Medzeve. Následně pracoval jako taxátor Lesprojektu v Košicích. V roce 1953 nastoupil do VÚLH v Banské Štiavnici (od roku 1964 ve Zvolenu), kde od roku 1971 vedl Oddělení biologie a šlechtění lesních dřevin. Zpočátku se věnoval problematice pěstování a hospodářské úpravě lesa, později se soustředil na introdukované dřeviny a genetiku a šlechtění lesních dřevin.

Zdroje: *Stockmann 2012; Konôpka & kol. 2013.*

Horák František

*27. 1. 1934 Nové Město nad Metují –
†25. 10. 2016 Třebechovice pod Orebem

Po maturitě na gymnáziu nastoupil v roce 1953 do VÚLHM VS Opočno. Pracoval jako technik ve skupině obnovy lesa. Během zaměstnání absolvoval abiturientský kurs na Lesnické technické škole v Trutnově. Od roku 1979 vykonával fotografické a reprografické práce včetně vedení fotoarchivu VÚLHM VS Opočno. V roce 1994 odešel do penze, ale v práci na stanici pokračoval až do roku 2000.

Hrabí (Obhlídalová) Libuše, RNDr., Ph.D.

*27. 3. 1953 Valašské Meziříčí

Vystudovala PřF UJEP Brno (1978). V roce 1979 získala titul RNDr. a v roce 2000 obhájila doktorskou práci na Universitě Palackého Olomouc na téma „Možnosti ovlivnění vitality semen vybraných lesních dřevin“.

Ve VÚLHM VS Opočno působila v letech 1982–1994 a zabývala se otázkami semenářství, zejména předosevní přípravou semen. Později pracovala na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c; Jurásek 2001.*

Chroust Luděk, Ing., CSc.

*22. 2. 1928 Jaroměř – †27. 4. 2017 Opočno

Absolvoval Pilařskou a dřevařskou školu v Hranicích. Při zaměstnání vystudoval LF VŠZ v Praze (1961). Kandidátskou dizertační práci „Význam ekologického účinku výchovných sečí pro racionalizaci výchovy borových porostů“ obhájil na LF VŠZ Brno (1972).

Do VÚLHM VS Opočno nastoupil v roce 1952. Zabýval se porostní výchovou smrku, borovice a dubu, navíc s ohledem na ekologii výchovných sečí. Výsledky celoživotních výzkumů zhodnotil v obsáhlé monografii *Ekologie výchovných sečí* (1997). V roce 1990 odešel do penze, na stanici působil nadále jako příležitostný konzultant.

Zdroje: *Anonymus 1962; 1983c; 2013a, 2017; Peřina 1978, 1988b; Vančura 1991; Vacek & kol. 1998; Jurásek 2001; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2003b, 2008; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Jeník Jan, prof. RNDr. Ing., CSc. Dr.

h. c.

*6. 1. 1929 Třebomyslice u Strakonice –
†13. 2. 2022 Praha

Absolvoval LF VŠZ Praha (1952). Kandidátskou dizertační práci obhájil na Karlově univerzitě Praha. V roce 1990 byl na Karlově univerzitě jmenován profesorem botaniky.

V roce 1952 nastoupil do VÚLHM VS Opočno, ale zhruba po dvou měsících se vrátil na Karlovu univerzitu do Prahy jako asistent k prof. Klikovi. Od roku 1955 působil jako odborný asistent a v letech 1961–1977 jako docent geobotaniky na Přírodovědecké fakultě UK v Praze. V letech 1971–1990 pracoval v Botanickém ústavu ČSAV v Průhonících a Třeboni. Působil také na řadě zahraničních univerzit (v Ghaně, Afgánistánu, Rakousku, Tanzánii). Významný český botanik a geobotanik. Zabýval se strukturou kořenových systémů lesních dřevin, ekologií a biogeografií vegetace v pohořích a rostlinnými ekosystémy. Věnoval se tropickému lesnictví. Koordinoval řadu projektů UNESCO.

Člen české komise pro UNESCO. V rámci UNESCO zastával řadu funkcí na různých úrovních. V roce 1993 získal cenu sultána Kubúse za ochranu životního prostředí. V roce 1994 byl oceněn Cenou ministra životního prostředí za celoživotní práci v oblasti ochrany životního prostředí. Působil v řadě tropických zemích (Ekvádor, Bolívie, Venezuela, Kuba, Indie).

Zdroje: *Uhlíř 1999a, 2004a; Kadlus 2000; Roček & Gross 2002; Václav 2007; Zahradník 2016; Mihulka 2017, Drahy 2022, Kovář 2022.*

Jirkovský Václav, Ing.

*9. 2. 1945 Příbram

V roce 1968 absolvoval LF VŠZ Brno.

Po krátké provozní praxi na LZ Ronov nad Doubravou nastoupil v roce 1970 do VÚLHM VS Opočno. Ve skupině lesního školkařství se zabýval problematikou závlah a skladování sazenic. V roce 1974 se vrátil k Východočeským státním lesům a od roku 1985 pracoval jako učitel na Střední lesnické technické škole v Trutnově. Je synem Ing. Václava Jirkovského – *19. 6. 1914 Vašířov, který byl v letech 1956–1975 ředitelem LZ Opočno.

Zdroje: *Jurásek 2001.*

Jurásek Antonín, doc. Ing., CSc.

*29. 6. 1952 Šumperk

Absolvoval SLTŠ v Hranicích (1972). V roce 1983 dokončil při zaměstnání studium na LF VŠZ Brno. V roce 1992 obhájil kandidátskou dizertační práci na téma „Vliv prostředí a způsobů pěstování na růst řízkovanců smrku a buku“. V roce 2005 obhájil habilitační práci „Pěstování řízkovanců buku lesního“ a byl jmenován docentem zakládání a pěstění lesů na LDF MZLU Brno.

Po ukončení středoškolského studia nastoupil do lesnického provozu na LZ Janovice u Rýmařova. Do VÚLHM VS Opočno přešel v roce 1975, kde začal pracovat jako technik ve výzkumu obnovy lesa. Po ukončení vysokoškolského studia se orientoval na lesní školkařství. Zabýval se především problematikou kvality sadebního materiálu lesních dřevin a metodami řízkování jehličnatých a listnatých dřevin. Od roku 1991 pracoval ve funkci vedoucího VÚLHM VS Opočno a vedoucího Oddělení lesního školkařství a zalesňování. Jako vedoucí Výzkumné stanice v Opočně léta koordinoval výzkumný záměr stanice a později celého VÚLHM ve Strnadlech.

V roce 2015 odešel do penze, dále však koordinuje ústavní projekt dlouhodobého koncepčního rozvoje „Stabilizace a rozvoj funkcí lesa v měnících se podmínkách prostředí“ financovaného z institucionální podpory poskytované VÚLHM od roku 2014 MZe ČR. Dlouhodobě se podílí na expertní a poradní činnosti pro vlastníky lesa a státní správu na úseku kvality sadebního materiálu, lesního školkařství, obnovy lesa a zalesňování.

Na VÚLHM VS Opočno inicioval v devadesátých letech minulého století založení akreditované zkušební laboratoře pro hodnocení kvality sadebního materiálu lesních dřevin. Je spoluautorem normy ČSN 48 2115 „Sadební materiál lesních dřevin“ a její úplné revize v roce 2012, dále ČSN 48 2116 „Umělá obnova lesa a zalesňování“. Podílel se na přípravě legislativy v problematice obnovy lesa a kvality reprodukčního materiálu lesních dřevin. V minulosti i současně koordinuje a řeší s vědeckými kolektivy také řadu výzkumných projektů NAZV týkajících se problematiky obnovy lesa.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Kacálek Dušan, Ing., Ph.D.

*23. 12. 1971 Opočno

Po absolvování SLŠ v Trutnově v roce 1990 pokračoval ve studiu na LDF MZLU Brno (1995). V roce 2007 obhájil doktorskou dizertační práci „Přirozená obnova a porostní poměry v přírodě blízkých smíšených porostech Orlických hor a jejich podhůří“.

Po ukončení studií nastoupil do Oddělení obnovy a ekologie lesa VÚLHM VS Opočno. Řeší obnovu horských lesních ekosystémů na imisních holinách a zachovalých smíšených porostů. Zabývá se také aktuální problematikou zalesňování pozemků určených k plnění funkcí lesa. Spolupracuje na řadě grantových projektů vztahujících se k obnově lesa, k pěstební péči o les a k jeho společenským funkcím.

Je členem ČAZV (člen výboru) a předseda Komise pro mimoprodukční funkce lesa, členem redakční rady časopisu Zprávy lesnického výzkumu a Journal of Forest Science.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Kadlus Zdeněk, Ing., CSc.

*19. 1. 1923 Přelouč – *28. 10. 2010 Opočno

Po studiu na reálném gymnáziu (1942) se vyučil v mlynářské škole v Pardubicích (1944). Následně absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1948). V roce 1965 obhájil kandidátskou dizertační práci „Struktura a vývoj přirozeného zmlazení smrku, jedle a buku v Jeseníkách a v Orlických horách“.

Po vyučení před nástupem na vysokou školu byl totálně nasazen v přeloučském podniku, poté krátce pracoval na zemědělském statku. Po ukončení studia nastoupil do Technického ústředí státních lesů, zařizovací pobočky ve Frýdku-Místku a následně v Náchodě. Do VÚLHM VS Opočno nastoupil v roce 1955 a setrval zde až do roku 1971. Zabýval se problematikou přeměn smrkových monokultur, přirozenou obnovou v horských oblastech a přírodními rezervacemi. V roce 1971 odešel na Střední lesnickou školu v Hranicích, kde působil jako odborný učitel, a po odchodu do penze (1984) jako externí učitel až do roku 1993.

Zdroje: *Anonymus 1962; Foltánek 1983; Richtár 1998; Jurásek 2001; Uhlíř 2003b; Šmíd 2011.*

Kantor Petr, prof. Ing., CSc.

*22. 1. 1944 Řepiště

Absolvoval LF VŠZ Brno (1967). V roce 1980 obhájil kandidátskou dizertační práci „Optimalizace druhové skladby ve vodohospodářsky významných lesích středohorských poloh“.

Po čtyřleté praxi u Lesprojektu působil v letech 1972–1988 ve VÚLHM VS Opočno. Zde zastával funkce zástupce vedoucího stanice a vedoucího Oddělení lesopěstebních meliorací. Přispěl k výzkumu obnovních sečí v borových, smrkových a smíšených porostech, zejména však k prohloubení poznatků o vodní bilanci horských lesů ve vztahu k jejich druhové skladbě a pěstování. V roce 1988 přešel na Katedru zakládání a pěstění lesa LF VŠZ Brno. Až do odchodu do penze v roce 2014 řešil ve spolupráci s pracovníky VÚLHM VS Opočno řadu grantových projektů týkajících se hydrologie lesa při jeho obhospodařování a pěstování porostů douglasky.

Byl předsedou Biologické komise OLH ČAZV a členem řady dalších organizací (např. NLK, PRO SILVA BOHEMICA, Vědecké rady VÚLHM Strnady).

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 2004a; Uhlíř 2004a.*

Kohán Štefan, Ing., CSc. Dr. h. c.

*6. 9. 1930 Poľany (Slovensko) – *2012

Vysokoškolská studia zahájil na VŠZLI Košice a dokončil na VŠLD ve Zvolenu (1955). Kandidátskou dizertační práci obhájil v roce 1967. V roce 2010 obdržel na Západomaďarské univerzitě v Šoproni čestný doktorát.

V letech 1955–1956 pracoval na Správě lesního hospodářství v Středě nad Bodrogom. V roce 1956 nastoupil do VÚLH VS Gabčíkovo, detašované pracoviště Streda nad Bodrogom. Od roku 1965 působil ve VÚLH VS Košice. Věnoval se problematice šlechtění a pěstování topolů a vrb, a to i po odchodu do penze.

Zdroje: *Stockmamm 2012; Konôpka & kol. 2013.*

Konias Hugo

*1. 7. 1891 Volduchy u Rokycan –
†6. 5. 1954 Opočno

Absolvoval reálku v Plzni a následně Vyšší lesnickou školu v Zákupích (1911).

Nejprve působil na velkostatcích Colloredo-Mansfelda ve Zbirohu (1911–1923), v roce 1924 byl jmenován ředitelem na velkostatku v Opočně, kde působil až do roku 1950. V letech 1951–1954 působil ve Výzkumném ústavu pro pěstování lesů, semenářství a školkařství v Opočně. Zabýval se rozpracováním praktických způsobů přeměny smrkových a borových porostů na lesy smíšené, převody výmladkových lesů na lesy vysoké a pasečných lesů na lesy výběrné. Těmto cílům přizpůsobil i výchovu porostů, techniku zalesňování a provoz lesních školek. Svě zkušenosti předával od roku 1946 novým generacím lesníků ve známých opočenských pěstebních kursech.

Zdroje: *Frič & kol. 1958; Dolejš 1971; Uhlíř 1971a, 1999c, 2001g, 2004e, 2006g; Kokeš 1981b; Jurásek 2001; Stockmann 2012, 2016; Šimanov 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Konšel Josef, prof. Dr. Ing., Dr. Techn.

H. c.

*20. 3. 1875 Uherčice u Prostějova –
†18. 7. 1958 Velká Bystřice

Absolvoval seminář v Kroměříži, následovalo bohoslovecké studium v Olomouci (na kněze byl vysvěcen v roce 1897). Na žádost olomouckého arcibiskupa vystudoval lesnictví ve Vídni na Hochschule für Bodenkultur.

V roce 1923 byl jmenován profesorem Lesní tvorby a nauky o lesních stanovištích na LF VŠZ Brno a v roce 1939 jmenován čestným doktorem technických věd. Praxi začínal na lesní správě arcibiskupských statků, v taxační kanceláři v Olomouci (1901). Od roku 1910 byl lesmistrem a přednostou taxační kanceláře, od roku 1919 působil jako referent ústředního ředitelství a od roku 1921 byl centrálním ředitelem arcibiskupských statků. Byl prvním vedoucím nově založeného Ústavu pěstování lesa. Pracoval na LF VŠZ Brno. Zabýval se pěstováním lesa, kde zanechal nesmazatelnou stopu. Zaměřil se na biologickou podstatu po-

jetí pěstování lesa. Patří mezi novodobé zakladatele zakládání a pěstování lesa. Stál u zrodu LF VŠZ Brno.

Byl děkanem LF VŠZ Brno a rektorem VŠZ Brno. Člen ČAZV, Masarykovy akademie práce, Moravské přírodovědecké společnosti a Vědecké lesnické společnosti v Suomi (Finsko). Překládal zahraniční lesnické práce, zejména práce A. K. Cajandera.

Zdroje: *Vincent 1935; Polanský 1958; Nožička 1961; Anonymus 1962; Uhlíř, 1968a, 2000b, 2003e, 2005c; Richtár, 1985; Novotný 1994b; Cikánková & kol. 2001; Vančura 2011; Stockmann 2012, 2016; Šimanov 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Doušek 2020.*

Kricnar Zdeněk

*26. 8. 1928 Police nad Metují –
†4. 10. 2000 Opočno

Vyučil se fotografem v Polici nad Metují a v Praze u prof. Z. Fejřara. V roce 1952 nastoupil do VÚLHM VS Opočno jako fotograf. Zabýval se dokumentární fotografií v terénu i ve fotolaboratoři. Založil a vedl fotoarchiv VÚLHM VS Opočno. V roce 1978 odešel ze zdravotních důvodů do penze.

Kriegel Horst, Ing. CSc.

*13. 9. 1941 Slaný (Polsko)

Absolvoval LF VŠZ Brno (1964). V roce 1982 obhájil kandidátskou dizertační práci „Výběr sazebního materiálu borovice lesní pro mechanizovanou výsadbu“.

Po ukončení studia pracoval na LZ Vrchlabí jako technik polesí. V roce 1967 nastoupil do VÚLHM VS Opočno. Zabýval se zalesňováním lesních porostů, zejména vhodnými technologickými postupy, obnovou lesa na těžko zalesnitelných plochách. V roce 2003 odešel do penze.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b; Jurásek 2001.*

Kubíček Jan, Ing.

*13. 11. 1923 Praha

Absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1950). Do VÚLHM VS Opočno nastoupil v roce 1953, kde pracoval v kolektivu zabývající se pěstováním topolů, topolových sazenic vegetativním způsobem a pěstováním topolových plantáží na nezemědělských půdách. V roce 1960 z VÚLHM VS Opočno odešel a v letech 1964–1983 pracoval ve VÚMOP Praha-Zbraslav.

Zdroje: *Anonymus 1962; Jurásek 2001.*

Leugner Jan, Ing., Ph.D.

*31. 12. 1974 Náchod

Po absolvování SLŠ v Trutnově v roce 1993 pokračoval ve studiu na LF ČZU Praha, které dokončil v roce 1999. V roce 2010 obhájil doktorskou dizertační práci „Možnosti využití smrku ztepilého se zvýšenou odolností ke stresům v extrémních horských polohách“ (FLD ČZU Praha).

V letech 2000–2001 pracoval jako technik na Šlechtitelské stanici Truba při LF ČZU Praha. V roce 2003 nastoupil do Oddělení školkařství a zalesňování VÚLHM VS Opočno. Řeší problematiku zalesňování horských poloh. Od roku 2004 pracuje jako manažer kvality v akreditované laboratoři Školkařská kontrola. V roce 2015 byl jmenován zástupcem vedoucího VÚLHM VS Opočno. Řeší a koordinuje řadu grantových projektů vážících se na pěstování sadebního materiálu, zakládání kultur včetně porostních, přírodních a zátěžových poměrů.

Od roku 2017 je členem Rady instituce.

Zdroje: *Anonymus 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Lokvenc Theodor, Ing., CSc.

*27. 10. 1926 Náchod – †15. 2. 2013 Opočno

Absolvoval Státní vyšší lesnickou školu v Písku (1948). Dálkově vystudoval LF VŠZ Praha (1963). V roce 1965 obhájil kandidátskou dizertační práci „Některé biologické podklady zalesňování alpské oblasti Krkonoš“.

Za protektorátu po přerušení studia reálného gymnázia v Jaroměři pracoval jako lesní dělník

na náhodském panství prince Schaumburga-Lippe, polesí Odolov. V letech 1950–1951 působil jako vedoucí polesí Křinice u LZ Broumov. V roce 1951 přešel jako jeden z prvních zaměstnanců do nově zakládaného Výzkumného závodu pro pěstování lesů, lesní semenářství a školkařství v Opočně. Následně se stal na dlouhá léta (1951–1990) vědeckým pracovníkem VÚLHM VS Opočno.

Po odchodu do penze v roce 1990 působil až do roku 2013 jako konzultant a příležitostný externí člen řešitelských týmů. Z komplexu naléhavých problémů poválečného lesnictví se podílel zejména na řešení úkolů zalesňování kalamitních holin v mnoha stanovištně rozdílných regionech Československa. Problematika rekonstrukcí porostů při alpské hranici lesa postupně zůstala jeho ústředním a dlouhodobým předmětem zájmu. V rámci rozsáhlých zalesňovacích experimentů a studií podrobně rozpracoval použití obalené sadby pro umělou obnovu lesa. Prosazoval diferenciaci jeho typů pro rozdílné podmínky zalesňovaných stanovišť.

Své vědecké práce směřoval do velmi ceněných realizačních výstupů a učebních a metodických pomůcek pro lesnický provoz. Lesnický se věnoval i nejmladší generaci, když pravidelně docházel do mateřských škol a seznamoval děti s přírodou a lesnickým zacházením s ní.

Zdroje: *Anonymus 1976b, 1996d, 2006b; Peřina 1986b; Vančura 1991; Jurásek 1994, 2001; Uhlíř 2001j, 2006j; Roček & Gross 2002; Uhlíř 2011b; Vančura 2011; Nárovec & Nárovcová 2013; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Madlen Ján, doc. Ing., DrSc.

*28. 7. 1916 (1918?) Lišov (Slovensko) –
†17. 4. 1981 Zvolen (Slovensko)

Vystudoval státní vyšší školu v Banské Štiavnici (1936–1940). Pokračoval ve studiu na LO SVŠT Bratislava, kterou dokončil v roce 1945. Již v roce 1941 začal externě studovat ještě na PřF Univerzity Komenského Bratislava. V letech 1945–1947 působil jako přednosta v Ústavu pro pěstování a lesnickou biologii. Byl jedním z iniciátorů vydávání Zborníku Výzkumných ústavů lesnických. Od roku 1947 působil na Vyšší lesnické škole a v letech 1952–1954 působil jako asistent na VŠLD Zvolen. Věnoval se obnově a pěstování a především semenářství. Podílel se na založení Lesnického a dřevařského

ho muzea ve Zvolenu, kde v letech 1954–1964 působil jako ředitel. V rámci muzea editoval a redigoval další časopisy. Od roku 1964 působil na Pedagogické fakultě v Banské Štiavnici na Katedře biologie a agrologie. Soukromě se věnoval entomologii.

Zdroje: *Nožička 1961; Kolečka 1998; Stocmann 2012, 2016; Bucha 2018.*

Mareš Václav, Ing., CSc.

*25. 5. 1935 Opočno – †14. 4. 2019 Opočno

Absolvoval LF VŠZ Praha (1958). V roce 1979 vypracoval a obhájil kandidátskou dizertační práci „Vliv obnovních sečí na produkci obnovovaných porostů ve stupni smrkobukovém a bukosmrkovém“.

Po několikaletém působení v Lesprojektu v Hradci Králové nastoupil v roce 1964 do VÚLHM VS Opočno. Zabýval se přirozenou obnovou, převody a přeměnami lesních porostů zejména na lesním hospodářském celku Opočno. Do penze odešel v roce 1994. Byl synem Václava Mareše st., spolupracovníka Hugo Koniase na velkostatku Opočno, který od roku 1952 pracoval na VS Opočno.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c; Jurásek 2001; Roček & Gross 2002.*

Martincová Jarmila, RNDr.

*8. 11. 1946 Hronov

V roce 1971 absolvovala PřF UK Praha, obor fyziologie rostlin. V roce 1982 získala titul RNDr.

Od roku 1971 pracuje ve VÚLHM VS Opočno. Zabývá se problematikou lesního školkařství, především kvalitou sadebního materiálu a způsoby jejího hodnocení. V letech 2000–2003 byla vedoucí akreditované laboratoře Školkařská kontrola. Po dosažení penze v roce 2004 pokračuje při řešení výzkumných projektů týkajících se genového spektra a klonových směsí jednotlivých dřevin, zejména smrku a buku, odolnějších vůči stresovým faktorům, včetně využívání jedinců s pomalejším růstem.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Matoušek Pavel, Ing.

*30. 6. 1906 Zdislavice – † 20. 1. 1963

Absolvoval LF VŠZ Brno. Byl zaměstnán u Státních lesů, mimo jiné i na Podkarpatské Rusi. Po válce pracoval na MLVH, odkud v roce 1951 přišel do VÚ v Opočně. Zabýval se otázkami lesního semenářství, které měl v pracovní náplni již na ministerstvu. Sestrojil Matouškovu trhačskou soupravu ke sběru semen ze stojících stromů, kterou později zdokonalil a podílel se na jejím zavádění do lesnické praxe.

Melounová (Erbanová) Evelína, Ing., Ph.D.

*13. 6. 1985 Hradec Králové

Absolvovala FCHT Univerzity Pardubice, bakalářský obor „Chemie a technická chemie“ a navazující magisterský obor „Ochrana životního prostředí“ (2014). Doktorskou dizertační práci „Denitrifikace průmyslových odpadních vod“ obhájila na stejné fakultě (2018).

Ve VÚLHM VS Opočno působila od roku 2015. Zaměřila se na posuzování fyziologické kvality sadebního materiálu lesních dřevin.

Moravčík Pavel, Ing.

*7. 7. 1962 – †červenec 2010 Neveklov

Po vystudování Lesnické akademie v Leningradě nastoupil do VÚLHM VS Opočno. Koncem 80. a začátkem 90. let řešil problematiku výchovy a rekonstrukcí porostů náhradních dřevin. Později po krátkém působení u LZ v Opočně přešel do Ústavu pro výzkum lesních ekosystémů (IFER) v Jílovém u Prahy.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c.*

Nárovcová Jarmila, Ing., Ph.D.

*28. 4. 1962 Uherské Hradiště

V roce 1984 absolvovala fyto technický obor Agronomické fakulty VŠZ v Brně. V roce 2009 obhájila doktorskou dizertační práci „Funkční morfologie a anatomie vybraného druhu dřeviny (borovice lesní)“.

V roce 1998 nastoupila do VÚLHM VS Opočno. V rámci činnosti akreditované zkušební laboratoře Školkařská kontrola se podílí na kontrole morfologické a fyziologické kvality sadebního materiálu lesních dřevin a od roku 2004 je její vedoucí. Těžiště její současné výzkumné činnosti spočívá v problematice inovací při pěstování krytokořenného a prostokořenného sadebního materiálu lesních dřevin ve školkách. Soluřešitelka a účastnice výzkumných projektů (TA ČR, NAZV), orientovaných na široký okruh oboru zakládání lesních porostů. Spolupracuje s předními tuzemskými provozovateli lesních školek.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Nárovec Václav, Ing., CSc.

*24. 3. 1960 Kraslice

Po absolvování LOU Abertamy (1977) a SLTŠ v Písku (1981) pokračoval ve studiu lesního inženýrství na LF VŠZ Brno, které dokončil v roce 1985. V roce 1992 obhájil kandidátskou dizertační práci „Růst a vývoj smrkových a borových kultur hnojených tabletami“.

Po ukončení studií nastoupil do VÚLHM VS Opočno. V letech 1988–1994 spolupracoval na řešení problematiky udržování úrodnosti půd v lesních školkách. Od roku 1995 se věnuje zakládání a pěstování borových porostů prvního věkového stupně. Na úseku přenášení výsledků výzkumu do hospodářské praxe při zakládání lesních porostů realizoval v letech 1995–2011 úkoly a zadání vyplývající z pověření MZe ČR v rámci „Expertní a poradenské činnosti v oboru lesního semenářství a školkařství, umělé obnovy lesa a zalesňování včetně hodnocení kvality reprodukčního materiálu lesních dřevin“. Aktuálně spolupracuje s několika subjekty na problematice užití organických (rašelinových) pěstebních substrátů pro pěstování krytokořenných semenáčků a sazenic lesních dřevin a na inovacích soustav hnojení při pěstování prostokořenných školkařských výpěstků tradičními technologiemi.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Němec Jiří, Ing.

*9. 7. 1934

Absolvoval Učňovskou školu lesnickou v Chlumu nad Cidlinou a v Železně Rudě (1951). V roce 1960 ukončil dálkové studium na SLTŠ v Trutnově. Dálkově studoval na LF VŠZ Brno, kterou dokončil v roce 1968.

Již v roce 1951 nastoupil do VS Opočno. Působil převážně v kolektivu zabývajícím se pěstováním topolů. Od roku 1966 pracoval u Východočeských státních lesů na LZ Opočno.

Zdroje: *Jurásek 2001.*

Netolický Jaroslav, Ing., CSc.

*15. 2. 1922 Říčany u Prahy

V roce 1950 absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha a poté ukončil aspiranturu na Lesotechnické akademii v Leningradě v bývalém Sovětském svazu.

Po krátkém působení v Semenářském závodě Státních lesů v Českých Budějovicích nastoupil v roce 1956 do VÚLHM VS Opočno. Jeho hlavní pracovní náplní bylo testování a aplikace herbicidů v lesních školkách a technika výstupů do korun stromů. V roce 1972 odešel jako učitel na Lesnickou mistrovskou školu do Vimperku.

Zdroje: *Anonymus 1962; Jurásek 2001.*

Novák Jiří, Ing., Ph.D.

*2. 12. 1971 Dvůr Králové nad Labem

Vystudoval LDF MZLU Brno (1995). V roce 2005 obhájil doktorskou dizertační práci „Efekt výchovy borových porostů ve vztahu ke klimatu“.

Po ukončení studií nastoupil do VÚLHM VS Opočno, Oddělení výchovy lesních porostů. Podílí se na řešení problematiky vlivu výchovy lesních porostů na stabilitu, odolnost vůči působení abiotických činitelů a imisí a úpravu porostního prostředí. V rámci doktorandského studia se zabýval otázkami reakce dřevin na klimatické výkyvy ve vztahu k režimům výchovy. V roce 2009 byl jmenován zástupcem vedoucího a v roce 2015 vedoucím VÚLHM VS Opočno.

Řeší a koordinuje řadu projektů zaměřených na vliv pěstebních opatření (zejména výchovy)

a na plnění všech funkcí lesa. Spolupracuje s mezinárodní vědeckou komunitou (např. IUFRO, EFI, DVFFA) a je zapojen i do pedagogické činnosti na lesnických fakultách MENDELU v Brně a ČZU v Praze. Působí také v expertních a oponentních radách grantových agentur a v redakčních radách. V uvedených oborech se věnuje také poradenské činnosti. Dlouhodobě působí v Radě instituce VÚLHM.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Peřina Vladimír, doc. Ing., CSc.

*20. 6. 1927 Bratislava (Slovensko) –
†16. 5. 1990 Opočno

Vystudoval Státní vyšší lesnickou školu v Písku (1948), poté absolvoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1952). V roce 1958 obhájil kandidátskou dizertační práci „Přeměny borových monokultur na Opočensku“. Docentem na LF VŠZ Praha pro obor zakládání a pěstování lesa byl jmenován v roce 1987.

V létě 1942 nastoupil jako praktikant na bývalém arcibiskupském polesí Hutě-Mešnice na území pozdějšího LZ Jihlava. Když měl v roce 1944 nastoupit na Vyšší lesnickou školu do Písku, byl s ostatními spolužáky nasazen jako lesní dělník v městských lesích. Po dokončení studia (1948) pracoval krátký čas v soukromé taxační kanceláři v Hradci Králové. Po ukončení studia nastoupil do Výzkumného ústavu pro pěstování lesů, semenářství a školkařství.

Zabýval se otázkami hospodářských způsobů a obnovy lesa v ekologickém pojetí a problematikou víceúčelového obhospodařování lesů. Otázky kolem lesní imisní kalamity a dlouholetá spolupráce na lesnicko-vodohospodářské a půdoznalecké problematice zaměřily jeho činnost také k lesnickým melioracím, zejména v imisních oblastech. V letech 1956–1990 zastával funkci vedoucího Výzkumné stanice a útvaru pěstování lesů v Opočně.

Výsledky výzkumných projektů se stávaly podkladem různých pěstebních instrukcí, směrnic či norem. Vykonával rozsáhlou koordinační činnost při řešení úkolů státního plánu i v rámci spolupráce zemí Rady vzájemné hospodářské pomoci. Řadu let byl členem ediční komise SZN pro lesnickou a mysliveckou literaturu.

Poskytoval rozsáhlou poradní činnost, zpočátku se podílel na opočenských pěstebních kurzech, později na řadě speciálních kurzů organizovaných ministerstvem. Zajížděl často pomoci při řešení aktuálních problémů přímo na lesní závody.

Řadu let byl členem i různých poradních orgánů ministerstva, vědeckých rad a funkcionářem ČSAZ. Lesnickou vědu reprezentoval na konferencích, symposiích a kongresech doma i v zahraničí. Byl členem komise pro státní závěrečné zkoušky na LF VŠZ Brno, školitelem aspirantů a členem komise pro obhajoby kandidátských a doktorských dizertačních prací. Inicivoval výstavbu nové provozně-laboratorní budovy stanice dokončené v roce 1964.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Urban 1977; Skoblík 1987; Krečmer 1990; Vančura 1991; Uhlíř 2000d, 2002c, 2005e, 2007c, 2012c; Jurásek 2001; Nárovec 2007; Vančura 2011; Zahradník 2016; Mihulka 2017; Šach 2017.*

Peška Rostislav

*1. 8. 1903 Brno – †3. 5. 1991 Hradec Králové

Absolvoval Státní vyšší lesnickou školu v Banské Štiavnici.

Působil jako lesní hospodář na různých majetcích. Před nástupem do VÚLHM VS Opočno v roce 1952 byl vedoucím polesí Týniště nad Orlicí u LZ Opočno.

Podrázský Vilém, prof. Ing., CSc.

*20. 3. 1961 Havlíčkův Brod

Po studiu na gymnáziu ve Žďáru nad Sázavou absolvoval LF VŠZ Brno (1985). V roce 1993 obhájil kandidátskou dizertační práci „Vápnění lesních půd v imisních oblastech“. Habilitoval se v roce 1995 na LF ČZU Praha s prací „Vliv pěstebních opatření na akumulaci a pedochemické vlastnosti nadložního humusu a charakter svrchní vrstvy minerální půdy“. Profesorem byl jmenován na LF ČZU v roce 2002.

Po studiu nastoupil do VÚLHM VS Opočno (1985), kde řešil problematiku vápnění a později i biologické meliorace. Od roku 1995 pracuje na Katedře pěstování lesů LF ČZU Praha. V roce 1998 se stal vedoucím katedry a od jara 2000 byl proděkanem pro vědeckou a výzkum-

nou činnost. Děkanem se stal v roce 2003, v této funkci působil po tři volební období do roku 2011 (2003–2005 LF, 2006–2007 FLE, 2008–2011 FLD). Vědecky i pedagogicky úzce spolupracuje s opočenskou stanicí dodnes.

V letech 2013–2017 byl předsedou ČAZV a od roku 2017 je jejím místopředsedou. V letech 2014–2016 byl předsedou Unie evropských zemědělských akademií (UEAA). Byl a je členem řady vědeckých a redakčních rad a dalších profesních organizací.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c, 2003a, 2005b; Mihulka 2017; Uhlíř 2021.*

Polanský Bohuslav, prof. Ing., Dr. techn., DrSc.

*26. 10. 1901 Žďárec u Tišnova –
†9. 9. 1983 Horečky

Absolvoval reálku v Brně (1920) a ihned poté nastoupil na LF VŠZ Brno, kde dokončil studium v roce 1924. V roce 1928 obhájil titul doktora technických věd. Habilitoval se v roce 1939 a v roce 1946 byl jmenován profesorem pro obor "Pěstění lesů". V roce 1956 mu byl udělen doktorát zemědělských věd a ve stejném roce byl zvolen akademikem ČSAV.

V letech 1925–1927 pracoval v technické kanceláři. Poté nastoupil do Ústavu pro pěstění lesů a lesnickou biologii v Brně. V roce 1936 přešel do Banské Štiavnice, kde vedl Oddělení výzkumných ústavů pro pěstební techniku. Záhy je však opustil a vedl lesní správu v Tišnově (1939–1945). V roce 1945 se stává přednostou Správy státních lesů v Bílovicích nad Svitavou Školního lesního závodu. Ve stejném roce se již současně ujímá přednášek pěstění lesů na VŠŽ v Brně. Po jmenování profesorem v roce 1946 nastoupil jako vedoucí Ústavu pěstění lesů na LO VŠZ v Brně. Ve školním roce 1950–1951 byl děkanem Lesnické fakulty VŠZ a ve školním roce 1955–1956 prorektorem Vysoké školy stavební, kam byla dočasně lesnická fakulta přiřazena. Významný odborník v oblasti zakládání a pěstování lesa.

Zabýval se možnostmi introdukce cizokrajných dřevin, prováděl fenologická a mikroklimatická pozorování a měření v lesních porostech, hledal cesty a možnosti k omezení a pozdějšímu vyloučení holých sečí – tam, kde je to nezbytné navrhuje šíři holin jen do 10 m s ponecháním výstav-

ků. Zdůrazňuje nutnost pěstování smíšených porostů se zastoupením hlavních i vedlejších dřevin jako nutnost preventivní ochrany proti imisím a škůdcům. V lesních školkách navrhoval nové technologické postupy, včetně nových strojů a pomůcek.

V roce 1969 získal Řád práce.

Zdroje: *Hofman 1956; Nožička 1961; Anonymus 1962; Kantor 1976, 1981, 1983; Cikánková & kol. 2001; Uhlíř 2001j, 2003f; Vančura 2011; Stockmann 2012, 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017, Bucha 2018; Doušek 2020.*

Poleno Zdeněk, prof. Ing., DrSc.

*30. 4. 1921 Praha – †23. 9. 2002 Praha

Vystudoval reálné gymnázium v Praze–Michli (1940). Poté odešel studovat lesnictví do Tharandtu v Německu. Studium dokončil na LO VŠZLI ČVUT Praha (1947). Kandidátskou dizertační práci „Podrobní hospodářství jako jedna z cest ke zvyšování produkce lesů“ obhájil v roce 1968. Habilitovat se chystal v roce 1973 s prací „Těžební úprava ve světle současnosti“. Habilitační řízení však bylo v roce 1975 pozastaveno. V roce 1990 požádal o rehabilitaci a na základě habilitační práce z roku 1973 byl jmenován docentem na LF VŠZ Praha. V roce 1995 byl jmenován profesorem pro obor „Pěstování lesů“. V roce 2001 obhájil titul doktora věd na téma „Těžební úprava ve světle současnosti“.

Již koncem 40. let pracoval v Ústavu hospodářského zařízení lesů. Do roku 1957 prošel u státních lesů od funkce polesného až po hlavního inženýra. V letech 1957–1967 působil na SLTŠ v Trutnově. V roce 1967 nastoupil na MLVH, kde do roku 1971 pracoval jako vedoucí lesnického výzkumu. V letech 1971–1975 pracoval ve Vědeckém lesnickém ústavu v Kostelci nad Černými lesy a poté dalších 10 let ve VÚLHM Strnady. Po roce 1991 se stává podnikatelem a odborným poradcem. Nastupuje na LF ČZU, kde působí až do své smrti.

Byl uznávaný odborník v oboru pěstování lesa, který propagoval během celého svého života. Stavěl na ekologických základech, a přinesl tak nový směr do této vědecké disciplíny. Držitel řady ocenění. Přenos výsledků výzkumu do praxe realizoval i na Školním lesním podniku vybudováním speciální exkurzní trasy, kde de-

monstroval výsledky výzkumu. Byl předsedou redakční rady a hlavním redaktorem dvoudílného Lesnického naučného slovníku (1994–1995).

Zdroje: *Peřina 1986a; Kupka 1991; Vančura 1991; Anonymus 1996a; Podrázský 2001; Uhlíř 2001d, 2007f; Roček & Gross 2002; Kmínková 2006; Roček 2009; Vančura 2011; Vacek 2012; Stockmann 2016; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Simon Jaroslav, prof. Ing., CSc.

*25. 1. 1953 Česká Třebová

Absolvoval LF VŠZ Brno (1977). Kandidátskou dizertační práci obhájel tamtéž v roce 1984 v oboru ochrany lesa. Habilitoval se v roce 1995 a profesorem byl jmenován v roce 1997 na LDF MENDELU Brno pro obor hospodářské úpravy lesů.

V roce 1976 nastoupil do Útvaru ochrany lesa VÚLHM Strnady, kde se věnoval podkornímu hmyzu. Odtud v roce 1978 přestoupil do VÚLHM VS Opočno. Zde spolupracoval na výzkumných úkolech týkajících se lesního školkařství. V roce 1981 odešel do ÚHÚL, pobočka Kroměříž, odkud v roce 1983 přešel na Katedru hospodářské úpravy lesů LF VŠZ Brno, jejímž byl později vedoucím (od roku 1994). Je soudním znalcem v oboru hospodářské úpravy lesa.

Zdroje: *Uhlíř 2003a, 2013.*

Slodičák Marian, doc. RNDr., CSc.

*19. 5. 1951 Rožňava (Slovensko)

Po absolvování SLTŠ v Písku pokračoval v roce 1971 ve studiu na Oděské státní univerzitě, Biologické fakultě, obor botanika. Titul RNDr. získal na PřF UK Praha v roce 1983, vědeckou hodnost CSc. v roce 1986 po obhajobě kandidátské dizertační práce „Zvyšování odolnosti mladých smrkových porostů proti škodám sněhem“. V roce 2004 obhájil habilitační práci „Výchova jako prostředek stabilizace smrčín vůči abiotickým škodlivým činitelům“ a byl jmenován docentem pěstování lesů na FLE ČZU Praha.

Po ukončení studia nastoupil v roce 1976 do VÚLHM, Útvaru biologie a šlechtění lesních

dřevin a v roce 1978 přešel do VÚLHM VS Opočno. Zabývá se zvyšováním stability a produkce lesních porostů výchovou, zvláště v ekotopech narušených antropogenní činností. Je pedagogicky činný na lesnických fakultách v Praze i v Brně. Po odchodu do penze v roce 2013 i nadále spolupracuje na řešení projektů VÚLHM VS Opočno.

Od roku 1998 byl několik let předsedou Vědecké rady VÚLHM. Dlouhodobě řídil redakční radu vědeckého periodika Journal of Forest Science, vyd. ČAZV.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Smolíková (Tichá) Renáta, Bc., DiS.

*21. 7. 1988 Opočno

Po absolvování SLŠ Trutnov (2007) vystudovala v Trutnově Vyšší odbornou lesnickou školu (2010). Poté vystudovala na LDF MENDELU Brno bakalářské studium v oboru „Arboristika“ (2013). V letech 2015–2022 dálkově studovala FLD ČZU.

V roce 2010 byla krátce zaměstnána v ÚHÚL, pobočka Jablonec nad Nisou. V roce 2014 pracovala na MěÚ v Opočně na odboru životního prostředí s náplní inventarizace a revitalizace městské zeleně. Do VÚLHM VS Opočno nastoupila v roce 2015 jako technik.

Souček Jiří, Ing., Ph.D.

*8. 6. 1969 Náchod

Po absolvování SLTŠ v Trutnově pokračoval ve studiu na LF VŠZ Brno.

Po ukončení nastoupil v roce 1993 do VÚLHM VS Opočno. V roce 2003 obhájil doktorskou disertační práci „Převod lesa pasečného na výběrný na příkladu výzkumné plochy Opuky“.

Věnuje se problematice obnovy lesa a přírodě bližších způsobů obhospodařování lesů. Řeší a koordinuje výzkumné projekty se zaměřením na konverzi (převody a přeměny) lesa.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Součková (Remešová) Jitka, Mgr.

*28. 4. 1972 Trinec

Absolvovala Filozofickou fakultu University Karlovy, obor „Informační vědy a knihovnictví“. Ve VÚLHM VS Opočno působí od roku 1998. Věnuje se knihovnickým a informačním službám.

Zdroje: *Anonymus 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Šach František, Ing., CSc.

*6. 10. 1948 Benešov

Absolvoval LF VŠZ Brno (1971). V roce 1987 obhájil kandidátskou dizertační práci „Vliv obnovních způsobů a těžebně dopravních technologií na erozi půdy“.

Jako zařizovatel pracoval v letech 1972–1974 v Ústavu pro hospodářskou úpravu vojenských lesů a statků Praha v Mimoní. Od roku 1974 pracuje ve VÚLHM VS Opočno. Řeší problematiku obhospodařování lesů ve vztahu k ochraně vody a půdy a k hodnocení souvisejících funkcí lesa. Od roku 1990 byl vedoucím Oddělení lesopěstebních meliorací a do roku 2009 zároveň zástupcem vedoucího stanice. Dlouhodobě je koeditorem vědeckého periodika *Journal of Forest Science*. Po odchodu do penze v roce 2011 se podílel na řešení několika projektů NAZV týkajících se vlivu obhospodařování lesa na hydrologii, erozi a obsah látek experimentálních objektů provozovaných VÚLHM VS Opočno zejména v Orlických horách.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Šmídová Věra, Ing.

*22. 7. 1954 Jaroměř

Absolvovala VŠCHT Pardubice, obor „Analytické a fyzikální chemie“.

V roce 1979 nastoupila do chemické laboratoře VÚLHM VS Opočno. Jako pracovník a později vedoucí zajišťovala až do doby privatizace laboratoře v roce 1992 analytické zpracování vzorků lesních půd, rostlinného materiálu a půdních vod pro potřebu řešení úkolů stanice. Později pracovala na referátu životního prostředí okresního úřadu v Rychnově nad Kněžnou.

Špulák Ondřej, Ing., Ph.D.

*27. 9. 1978 Náchod

Absolvoval LF ČZU Praha, obor „Lesní inženýrství“. V roce 2009 obhájil doktorskou dizertační práci „Náhradní porosty smrku pichlavého v Jizerských horách a jejich přeměna bukem lesním“.

V roce 2002 nastoupil do Oddělení obnovy a výchovy lesa VÚLHM VS Opočno. Řeší a koordinuje výzkumné projekty ze širokého okruhu problematiky pěstování lesa. Věnuje se zejména problematice obnovy lesa včetně jejich ekologických aspektů, přeměnám porostů náhradních dřevin, fyziologii lesních dřevin, instrumentaci ekologických měření a mapování a hodnocení struktury lesních porostů.

Zdroje: *Anonymus 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Šrámek Pavel, Ing.

*1. 4. 1941 Malá Bystřice

Absolvoval SLŠ Hranice a v roce 1964 LF VŠZ Brno.

V roce 1966 nastoupil na VÚLHM VS Opočno, kde pracoval v Oddělení školkařství. Podílel se na řešení problematiky polyetylénových sklenků a závlah. V roce 1970 přešel do Výzkumné stanice travinářské v Rožnově pod Radhoštěm–Zubří.

Štefančík Ladislav, prof. Ing., DrSc.

*4. 4. 1929 Vinné (Michalovce) (Slovensko) –
†23. 11. 2002 Zvolen (Slovensko)

Absolvoval gymnázium v Michalovcích (1948). Ve studiu pokračoval na VŠZLI Košice a dokončil ho na VŠLD Zvolen (1955). Kandidátskou dizertační práci „Statické a dynamické změny v bukové tyčkovině vlivem přirozeného vývoje a úrovnové a podúrovnové probírky“ obhájil v roce 1965. V letech 1968–1969 absolvoval roční stáž na Ústavu pro nauku a výnosu lesa v Mnichově (Německo). Doktorskou dizertační práci „Probírky v bučinách se zvláštním zaměřením na pěstování stromů výběrové kvality“ obhájil v roce 1984. Habilitoval se prací „Diferencované způsoby obhospodařování lesů“.

v normálních a měnících se ekologických podmínkách“ v roce 1992.

Ještě před dokončením studií pracoval jako taxátor. Po ukončení studií nastoupil do VÚLH v Banské Štiavnici, a to do Oddělení pěstování lesa, jehož vedoucím se stává v roce 1976, a následně do Odboru pěstování lesa, kde byl vedoucím až do roku 1990. Věnoval se výchově lesních porostů, především bukových.

Zdroje: *Stockmann 2012; Konôpka & kol. 2013.*

Štěnička Stanislav, Ing.

*13. 6. 1963 Rychnov nad Kněžnou

Absolvoval LF VŠZ Brno v roce 1986.

Na VS Opočno pracoval v letech 1981–1982 a po ukončení studia na lesnické fakultě a krátké praxi v Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů ještě v letech 1988–1990. V Oddělení lesopestebních meliorací se zabýval problémy a opatřeními zejména v mladých borových porostech. Po odchodu ze stanice řeší různé ekologické projekty spojené zejména s revitalizací vodních toků.

Šťastný Tibor, doc. Ing., CSc.

*19. 12. 1921 Ondrejovce (Slovensko) –
†29. 7. 1970

Studoval na gymnáziu ve Zvolenu a reálném gymnáziu v Košicích. Dále studoval na LO SVŠT Bratislava a dokončil ho na VŠZLI v Košicích (1950). Dále absolvoval stáž na Royal College of forestry ve Stockholmu (Švédsko).

V letech 1941–1942 pracoval u maďarských státních železnic v Košicích. V letech 1950–1964 pracoval ve VÚLH Banská Štiavnica, kde byl napřed vedoucím Oddělení pěstování lesa a posléze Oddělení biologie lesních dřevin. Ve VÚLH Zvolen byl také tajemníkem a zástupcem ředitele pro vědecko-výzkumnou činnost (1963–1966). V rámci své činnosti se věnoval především provenienčnímu výzkumu. Má velkou zásluhu na dohledání a zpracování archivů provenienčních ploch založených na přelomu 19. a 20. století a na založení nových provenienčních ploch. Věnoval se také genetice lesních dřevin, především smrku a borovice.

Byl členem řady profesních společností a vědeckých a redakčních rad.

Zdroje: *Stockmann 2012; Konôpka & kol. 2013.*

Švarc Bohuslav, Ing.

*6. 12. 1921 Habří –
†18. 2. 2011 České Budějovice

Absolvoval Vyšší lesnickou školu v Písku (1945) a dálkové studium na LO VŠZLI ČVUT Praha (1960). Během dálkového studia pracoval na schwarzenberském velkostaku Hluboká nad Vltavou a následně na poleší Arnoštov u VLS Horní Planá.

Do VÚLHM VS Opočno nastoupil jako asistent Hugo Koniasa v roce 1951. Zabýval se řešením přeměn a převodů stejnorodých lesních porostů, melioracemi degradovaných lesních půd a na Šumavě zalesňováním půd nelesních. S kolektivem Hugo Koniasa se podílel na vedení opočenských pěstebních kurzů. V roce 1954 odešel na Správu lesního hospodářství a ve stejném roce se stal ředitelem LZ Nové Hraď. V odlišných přírodních a porostních podmínkách důsledně uplatňoval Koniasovy poznatky přírodě blízkého hospodářství až do svého penzionování v roce 1982.

Byl zakládajícím členem Pro silva Bohemica.

Zdroje: *Anonymus 1981d, 1984; Roček & Gross 2002; Vančura 2011; Tesař 2012.*

Tesař Vladimír, prof. Ing., CSc.

*13. 7. 1933 Němčice

Vystudoval reálné gymnázium v Boskovicih (1951). V roce 1955 absolvoval LF VŠZ Brno. Kandidátskou dizertační práci zpracoval na téma „Studie o účinku kyslíčnicku šířičitého v ovzduší na porosty smrku“ a obhájil ji v roce 1969. V roce 1987 byl ustanoven docentem. Habilitační práci předložil v roce 1991 a habilitoval se v roce 1992. V roce 1992 byl jmenován profesorem pěstování lesa na LF VŠZ Brno.

Po krátké praxi u Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů (Lesprojekt), pobočka Olomouc, nastoupil v roce 1957 do VÚLHM VS Opočno. Záhy se orientoval na výzkum vlivu znečištění

ovzduší na les. Významně přispěl k řešení problematiky imisních škod v lesních porostech v Jestřebích horách na Trutnovsku a později v Krušných horách. Jeho úzká spolupráce s lesnickou praxí při realizaci pěstebních a melioračních opatření minimalizujících dopad imisí na lesní porosty vyústila v založení demonstračního objektu Broumov. V roce 1986 odešel na LF VŠZ Brno jako pedagogický pracovník Katedry pěstění lesů, jejímž se stal později vedoucím (1998). Trvale spolupracuje s VÚLHM VS Opočno. Zakládající člen a předseda PRO SILVA BOHEMICA při ČLS (1995–2005).

Zdroje: *Anonymus 1962, 1993, 2005a, 2013c; Vančura 1991; Jurásek 2001; Uhlíř 2003a; Zahradník 2016.*

Toman Jaroslav, Ing., CSc.

*6. 4. 1928 Česká Bělá

Absolvoval Pilařskou školu v Táboře. LO VŠZ-LI ČVUT Praha dokončil v roce 1952. V letech 1961–1965 studoval na Lesotechnické akademii v Leningradě v bývalém Sovětském svazu, kde po obhájení dizertace tematicky zaměřené na „Zvláštnosti zalesňování a fyziologii dřevin“ získal titul kandidáta věd.

Na VÚLHM VS Opočno pracoval od roku 1954 do roku 1967. Zabýval se technologií ruční výsadby a zalesňováním extrémních ploch, zejména mrazových kotlin s využitím metod nepřetržité výsadby. Později odešel do zahraničí, kde působil v Jugoslávii, Íránu a nakonec v Kanadě.

Zdroje: *Anonymus 1962.*

Vacek Jiří

*25. 11. 1919 Dobruška –

†20. 11. 1986 Opočno

Vystudoval před 2. světovou válkou Chemickou průmyslovou školu ve Zlíně. Před příchodem na VÚLHM VS Opočno pracoval jako lesní dělník na LZ Rychnov nad Kněžnou. Od roku 1954 až do penze (1981) vedl chemickou laboratoř VÚLHM VS Opočno. Mimo běžné analýzy vzorků lesních půd, dřevin a vod prováděl také testování herbicidů, konstruoval a zlepšoval laboratorní přístroje a zaváděl nové analytické metody.

Zdroje: *Jurásek 2001.*

Vacek Stanislav, prof. RNDr., CSc.

*17. 7. 1954 Broumov

Po ukončení Střední lesnické školy v Trutnově (1974) pokračoval ve studiu geobotaniky na PřF UK Praha. Kandidátskou dizertační práci „Dynamika strukturálních změn v přírodních smrkových lesích pod vlivem imisí v Krkonoších“ obhájil v roce 1986 (PřF UK Praha). Doktorskou dizertační práci „Struktura, vývoj a management lesních ekosystémů Krkonoš“ obhájil v roce 2001 (LF ČZU Praha). V roce 2003 obhájil habilitační práci „Teoretické předpoklady hospodářské úpravy horských lesů narušených antropogenní činností, struktura a vývoj lesních ekosystémů Krkonoš“ a byl jmenován docentem „Hospodářské úpravy lesů“ na LDF MZLU Brno. Profesorem byl jmenován na FLE ČZU Praha v roce 2006.

V roce 1979 nastoupil do VÚLHM VS Opočno. Ze širokého spektra odborných ekologických, ochrannářských, pěstebních a hospodářsko-úpravnických profesních zájmů významně přispěl zejména k rozvoji výzkumu ekologie a obnovy horských lesních ekosystémů postihovaných imisně ekologickými stresy. Od roku 1991 byl vedoucím Oddělení obnovy lesa. Pedagogicky činný je zejména na lesnických fakultách v Brně a v Praze, na Pedagogické fakultě v Hradci Králové a na PřF UK Praha. V roce 2005 odešel na FLE ČZU v Praze, kde se dále zabýval pěstováním lesů.

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c; Uhlíř 2009b, 2014a, 2019b.*

Valentová Miroslava

*22. 2. 1967 Opočno

Absolvovala Střední knihovnickou školu v Brně. Ve VÚLHM VS Opočno působí od roku 2002. Věnuje se redakční práci pro periodika ústavu a knihovnickým a informačním službám.

Zdroje: *Anonymus 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Vojtuš Martin, Ing., CSc.

*31. 11. 1920 Harichovce (Slovensko) –
†9. 4. 1980 Gabčíkovo (Slovensko)

Vystudoval gymnázium v Levoči. Poté absolvoval na LO ŠVTŠ Bratislava a VŠZLI Košice (1946). Postgraduálně studoval na Vysoké škole vodohospodářské a lesnické v Nancy (Francie, 1948). Po studiích pracoval na Ředitelství státních lesů v Košicích. V roce 1948 se stal ředitelem LZ Gabčíkovo. V letech 1952–1980 byl vedoucím VS Gabčíkovo. Věnoval se problematice rychlerostoucích dřevin – topolů a vrb.

Zdroje: *Stockmann 2012; Konôpka & kol. 2013.*

Vokálová Alena, Mgr.

*10. 10. 1941 Ostroměř

Absolvovala Filozofickou fakultu UK Praha, obor informační věda a knihovnictví.

Pracovala ve VÚLHM VS Opočno v letech 1985–2001 v knihovnických a informačních službách. V současné době působí jako externí konzultantka.

Zdroje: *Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002.*

Wasserburger Dušan, Ing.

*22. 3. 1950 Mušov –

†1. 4. 1998 Spolková republika Německo

Absolvoval LF VŠZ Brno (1973).

Po krátké provozní praxi lesníka nastoupil v roce 1975 do VÚLHM VS Opočno. Zde působil do roku 1978. Podílel se především na výzkumu technologií pěstování sazenic lesních dřevin. V roce 1975 přešel v rámci VÚLHM do VS ve Křtinách, později (1985) odešel z VÚLHM na Povodí Moravy.

Zakopal Vladimír, Ing., CSc.

*14. 8. 1912 Hudlice – †18. 1. 2000 Hořice

V roce 1936 absolvoval LF VŠZ Brno. V roce 1959 zde obhájil kandidátskou dizertační práci „Vliv porostů přípravných dřevin na prostředí holin po přírodních kalamitách“.

V roce 1939 byl přijat na lesní velkostatek Colloredo-Mansfelda v Opočně, kde nastoupil do taxační kanceláře. Od roku 1941 zastával funkci vedoucího polesí Skalka. Zde pod odborným dohledem lesního rady Hugo Koniasem se z něho stal zanícený realizátor a propagátor výběrného hospodaření. V roce 1947 odešel na Školní lesní závod v Brně vykonávat funkci přednosty lesní správy Bílovice. V roce 1948 se z politických důvodů vrátil zpět do Opočna. Zde spolupracoval s Hugo Koniasem a byl jmenován jeho zástupcem. Od roku 1951 pracoval ve výzkumné stanici v Opočně, na pracovišti Dřevíč na Křivoklátsku. Po návratu na opočenskou stanic v roce 1957 pokračoval ve studiu a realizaci převodů hospodářství pasečného na výběrné. Do výslužby odešel v roce 1972.

Prosazoval přírodě blízké způsoby hospodaření, zejména hospodářství výběrné. Výsledky se zalesňováním silně zabařených holin s použitím přípravných dřevin byly příznivě přijaty domácí i zahraniční lesnickou veřejností. S nárůstem zájmu o přírodě blízké hospodaření se zvýšila aktuálnost poznatků o převodech stávající lesních porostů. Podílel se na rozvoji pěstování lesů na Opočensku. Spolupracoval na organizaci pěstebních kurzů pro pracovníky lesního provozu. Lesnická veřejnost ho znala právě z těchto pěstebních kurzů a také z rozsáhlé poradenské činnosti v rámci celé republiky. Byl aktivní také v řadě společenských organizací.

Zdroje: *Anonymus 1962, 1972b; Jurásek 2001; Uhlíř 2002e, 2005a; Vančura 2011; Souček & Šimerda 2012; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Další vědečtí pracovníci

Bartoš Jozef; Černý Bedřich; Duda J., Ing.; Filtz Konstantin; Flek Jan; Houba Ivan, Ing.; Hudec Jozef; Charvát Jaroslav; Michálek Antonín, Ing.; Pitel Theodor; Polnar Miroslav; Pospíšil Karol; Pultar Jaroslav; Rezníček Ján.

Techničtí a administrativní pracovníci

Bartoš Dušan; Coufalová (Mayová) Jarmila; Gütlerová Věra; Horáková Alena; Hvězdová Alena; Kroutilová Jiřina; Kupka Antonín; Mottlová Jitka; Nováková Kateřina, Ing.; Palčisková Jana; Palgutová Edita; Petr Tomáš¹⁾; Petr Tomáš¹⁾; Ráčková Eva; Richterová Jitka; Říhová Marie; Slodičáková Jelena; Sotonová Zdena; Šimek David; Škrabalová Šárka; Šorm Ladislav; Tošovská Věra; Tošovský Josef; Vašíček Vladimír; Vojtíšková Jana; Vondráčková Hana.

Pozn.: ¹⁾jde o shodu jmen

Informatika

Prvopočátek tohoto oboru v ústavu spadá do vzniku samostatných ústavů, kdy si jednotliví pracovníci budovali „knihovničky“, potřebné ke své práci, a to i přesto, že mohli využívat služeb svých domovských pracovišť.

Institucionalizace započala v roce 1959, po sloučení tří ústavů do VÚLHM Strnady, kdy vzniká samostatné Studijní oddělení (předchůdce Oddělení knihovny a dokumentace). V té době zaměstnává čtyři odborné pracovníky. Knihovna obsahovala 50 tisíc svazků, výměnou bylo získáváno 470 titulů časopisů, z toho 380 zahraničních. Pro potřeby výzkumu zde byly zpracovávány rešerše, prováděly se potřebné překlady z 20 jazyků. Součástí byla fotolaboratoř a zařízení k rozmnožování dokumentů.

Paralelně vznikají knihovnické služby, i když v menší míře, také ve VÚLHM VS Opočno, a fungují tam až do současnosti.

Na přelomu 70. a 80. let minulého století došlo k přejmenování tohoto útvaru a dále působilo pod názvem Odvětvové informační středisko – ODIS (minimálně od roku 1981). Jeho součástí se stalo i Oborové normalizační středisko.

K další změně názvu došlo v roce 1996, kdy vzniká Útvar vědecko-technických informací – VTEI.

K další změně názvu dochází v roce 2001, kdy vzniká Útvar informatiky.

V roce 2014 je přejmenován na Útvar Lesnické informační centrum – LIC.

Základní náplň tohoto útvaru se zásadně neměnila. Základem jsou knihovnické a dokumentační služby, redakční a vydavatelská činnost (v úzké spolupráci s VS Opočno). Vzrostl význam public relations.

Periodické tituly vydávané VÚLHM Strnady

- ▶ Zprávy lesnického výzkumu – 1955 – dosud, 4x ročně
- ▶ Bulletin TEI pro lesní praxi – 1972–2005, nepravidelně
- ▶ Communicationes Instituti Forestalis Čechosloveniae – 1959–1987, 1x za 2 roky
- ▶ Communicationes Instituti Forestalis Cechoslovaca – 1989–1991, 1x za 2 roky
- ▶ Communicationes Instituti Forestalis Bohemicae – 1995–2010, nepravidelně
- ▶ Lesnický průvodce – 1964 – dosud, nepravidelně
- ▶ Práce výzkumných ústavů – 1952–1965
- ▶ Práce VÚLHM – 1966–2000, nepravidelně (v roce 2000 vyšlo společně v jednom svazku s Communicationes Instituti Forestalis Bohemicae)

- ▶ Zpravodaj ochrany lesa – 1994 – dosud, 1x ročně + Supplementum 1 x ročně
- ▶ Výroční zprávy ústavu – 1997 – dosud, 1x ročně
- ▶ Ročenky ústavu – 2015 – dosud, 1x ročně

Vedoucí útvaru

Pravdomil Hušek (1960–1971)
 Antonín Kárník (1971)
 Josef Běle (1971–1990)
 Eva Kulhánková (1990–1999)
 Robert Klán (1999–2003)
 Jana Danysová (Hlaváčková) (2003–2009)
 Marta Čížková (2009–2010)
 Šárka Holzbachová 2010–2015
 Jan Řezáč (2015 – dosud)

Organizační struktura útvaru se v průběhu času měnila, existovalo zde:

- ▶ Oddělení knihovny (oddělení knihovny a dokumentace)
- ▶ Oddělení redakce (oddělení vydavatelství a zpracování informací)
- ▶ Oddělení služeb výzkumu

Odborní a výzkumní pracovníci

Čížková Marta, DiS.

*11. 8. 1979 Havlíčkův Brod

Absolvovala Střední školu pro knihkupce a nakladatelské pracovníky a Vyšší odbornou školu publicistiky (2002).

Po ukončení studií se věnovala jak práci v odborné lesnické a myslivecké knihovně, tak propagaci lesnického výzkumu a lesnictví. Psala tiskové zprávy a příspěvky na popularizační web www.lesaktualne.cz, který vznikl v roce 2010 za finanční podpory MZe. V Útvaru Lesnické informační centrum působila od roku 2007. V roce 2020 nastoupila k LČR Hradec Králové.

Daňha Josef, prom. biol., Ing.

*16. 4. 1897 Bežetovice – †12. 7. 1983

Lesnictví studoval na LF VŠZ Praha a LF VŠZ Brno. V relativně pozdním věku dokončil studium na FF UK Praha (1958), kde se zaměřil na bibliograficko-zpravodajské práce.

Po ukončení studia nastoupil do Ústavu hospodářského lesního zřízení na Lesnické fakultě ČVUT v Praze. V roce 1924 byl přijat do služeb státní lesní dohledací služby, v níž působil nejprve na Podkarpatské Rusi, následně na Slovensku a nakonec více než 20 let na Ministerstvu zemědělství v oboru lesodohledací služby a lesnického zákonodárství. Od roku 1951 působil jako dokumentační pracovník ve VÚLHM Stranady, kde v roce 1959 ukončil aktivní lesnickou činnost.

K padesátiletému jubileu existence lesnického výzkumu obdržel pamětní medaili.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1972a; Kokeš 1977, 1983; Uhlíř 1967c; Stockmann 2016; Zahradník 2016.*

Danysová (Hlaváčková) Jana, Ing.

*28. 2. 1979 Nové Město na Moravě

Absolvovala obor „Lesní inženýrství“ na LDF MZLU Brno (2002).

Po ukončení studia nastoupila do Útvaru informatiky VÚLHM Strnady. Od roku 2003 působila jako vedoucí Oddělení knihovny a dokumentace a následně jako vedoucí Útvaru informatiky až do roku 2009. Od roku 2014 pracuje jako asistentka ředitele a náměstka ředitele pro výzkum.

Zdroje: *Anonymus 2004b, 2005c, 2006c.*

Holzbachová Šárka, DiS.

*28. 2. 1980 Vrchlabí

Studiu lesnictví, které zakončila v roce 2002, se věnovala nejdříve na Střední lesnické škole a poté i na Vyšší odborné škole lesnické v Trutnově. Na Útvaru informatiky pracovala od roku 2003, nejdříve jako pracovník knihovny, od roku 2010 do roku 2015 jako vedoucí útvaru. Za její působnosti se útvar přejmenoval na Lesnické informační centrum (LIC). Následně přestoupila k Lesům hlavního města Prahy. Od roku 2019 pracuje pro LČR jako vedoucí Oddělení výzkumu a projektů.

Zdroje: *Anonymus 2004b, 2005c, 2006c; Vančura 2011.*

Hušek Pravdomil, Ing.

*30. 6. 1906 – +21. 11. 1981 Praha

Do roku 1956 byl jedním z čelných pracovníků MLDP. Po jeho zrušení nastoupil do VÚLHM Strnady, kde působil do roku 1960 jako náměstek ředitele. V letech 1960–1971, kdy odešel do penze, zastával pozici vedoucího Studijního oddělení. Zde rozvinul rozsáhlou informační službu.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Pařáč 1982.*

Klán Robert, Ing.

*9. 11. 1961 Příbram

Vystudoval dobříšské gymnázium s humanitním zaměřením. Následně absolvoval LF VŠZ Brno (1984). V roce 1990 dokončil v Kostelci nad Černými lesy tříleté postgraduální studium „Automatizované systémy řízení a využití mikropočítačů v lesním hospodářství“. V roce 1984 nastoupil do Útvaru ODIS, kde pracoval v Oddělení lesnické dokumentace, které vedl v letech 1991–1997. Funkci vedoucího útvaru vykonával v letech 1998–2003. V letech 2000–2003 byl členem vědecké rady VÚLHM Strnady. Od roku 2009 do současnosti pracuje jako šéfredaktor časopisu *Silva Bohemica*. Je dlouholetým členem Syndikátu novinářů ČR.

Zdroje: *Vančura 1991, 2011; Anonymus 1996c, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c.*

Kulhánková (Telenská) Eva, Ing.

*23. 12. 1934 Praha

Absolvovala LO VŠZLI ČVUT Praha (1959).

Zdroje: *Vančura 1991; Anonymus 1996c; Roček & Gross 2002.*

Landa Miroslav, Ing., CSc.

*18. 5. 1926 České Budějovice

Studium na reálném gymnáziu dokončil v Českých Budějovicích (1945). Následně vystudoval LO VŠZLI ČVUT Praha (1949). Kandidátskou dizertační práci „Vývoj lesnickotechnických úprav půdy a hrazení bystrin u nás a vliv na zemědělské a vodní hospodářství ČSSR“ obhájil v roce 1972.

V roce 1948 nastoupil do Ústavu pro lesnickou politiku a spravovědu. Od roku 1953 pracoval na Studijním oddělení VÚLHM Strnady, kde zpracovával anotace pro připravovaný přehled lesnické a myslivecké literatury. Přešel na Krajskou správu lesů, kde se věnoval projektům hrazení bystrin, půdoochranného zalesňování, výsadby břehových porostů apod. V letech 1961–1981 byl vedoucím Českého zemědělského muzea v zámečku Ohrada u Hluboké nad Vltavou. Od roku 1981 pracoval v Ústavu krajinné ekologie v Českých Budějovicích.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1976; 1986a; Uhlíř 2001e, 2006e.*

Machek Jiří, Ing.

*21. 4. 1936 Praha

Absolvoval VŠZLI ČVUT Praha (1959).

Zdroje: *Anonymus 1996c; Roček & Gross 2002.*

Nožička Josef, PhDr., CSc.

*5. 3. 1906 Studňany u Jičína –
†15. 8. 1972 Praha

Po ukončení studia na gymnáziu v Jičíně vystudoval historii a geografii na FF UK Praha (1930). V roce 1934 složil státní zkoušky Státní školy archivní v Praze.

Již při studiích si přivydělával jako kopista Československého zemědělského muzea a Československého státního archivu zemědělského v Praze, kde pak v letech 1931–1951 pracoval jako archivář. V letech 1945–1950 přednášel na Vysoké škole obchodní Praha o českých hospodářských dějinách. Od roku 1951 pracoval plných 20 let ve VÚLHM Strnady (zpočátku na Oddělení lesnické ekonomie, kde se věnoval historii lesnictví a myslivosti). Pořádal patrimoniální registratury a archivy řady měst. Prohlédl více než 450 archivů. Sestavil metodický návod k vyhledávání archivních pramenů pro historický průzkum lesa.

Pracoval i ve FAO, v historické komisi IUFRO, byl členem ČAZV. Z jeho iniciativy byl zpracován unikátní Lesnický a myslivecký atlas. Podílel se na vzniku zemědělsko-lesnických archivů, do kterých sám 120 archivů zachránil.

Zdroje: *Anonymus 1962; Kokeš 1971, 1972; Landa 1992; Novotný 1996a; Uhlíř 2001c, 2002e, 2006c, 2007e, 2011a; Vančura 2011; Stockmann 2012, 2016; Zahradník 2016; Mi-hulka 2017.*

Pagač Mojmir

*17. 12. 1926 Pečky – †...

Po studiu reálného gymnázia v Praze pokračoval ve studiu v Norsku.

Od roku 1954 pracoval v dokumentaci VÚLHM Strnady, a to až do svého odchodu do penze. Řadu let působil jako zástupce vedoucího

ODIS. Byl iniciátorem založení dokumentačních kartoték podle Oxfordského desetinného třídění. Od roku 1960 se významně podílel na edicích Československé lesnické bibliografie a Mezinárodní myslivecké bibliografie.

Měl mimořádné jazykové znalosti – ovládal téměř všechny evropské jazyky a studoval i arabštinu a japonštinu, díky čemuž přeložil více než tisíc článků a tlumočil na mnoha mezinárodních akcích.

Zdroje: *Anonymus 1986d; Vančura 1991, 2011; Uhlíř 2001k, 2006l; Zahradník 2016.*

Šiman Karel, Ing. Dr.

*23. 2. 1882 Bavorov – †17. 12. 1957 Písek

Absolvoval gymnázium v Plzni, následně vystudoval lesnický odbor Hochschule für Bodenkultur ve Vídni. Lesnickou praxi začal na velkostaticích knížete Schwarzenberga, kde také pracoval jako zařizovatel lesů. V letech 1903–1905 vyučoval na lesnické škole v Písku a v letech 1909–1919 na lesnické škole v Jemnici. V roce 1919 byl jmenován přednostou státní lesní služby dohlédací či státní lesní inspekce v ČSR s titulem ministerského rady. Od roku 1923 zastával pozici generálního ředitele Státních lesů a statků. V roce 1939 byl předčasně penzionován.

Byl organizátorem lesnického školství a výzkumnictví, odborným spisovatelem a průkopníkem lesnické a myslivecké terminologie. Již v letech 1916–1917 se zabýval možností zřídít lesnické výzkumnictví jako samostatnou složku a po zřízení Státních výzkumných ústavů lesnických se aktivně podílel na jejich organizaci a programu, po řadu let i jako jejich inspektor. Další zásluhy Šimanovy jsou na poli lesnické politiky, stejně jako na zpracování nového lesního zákona v samostatné ČSR.

Podílel se na pozemkové reformě velké části lesů, v nichž zintenzivnil hospodaření, vhodně investoval do dřevozpracujícího průmyslu při využití nevhodnějších dopravních prostředků. Staral se i o reorganizaci a vybudování středního i vysokého lesnického školství. Jako zkušený praktik a pedagog byl pověřen funkcí ústředního inspektora středních lesnických škol.

V roce 1933 inicioval založení ústavu pro lesnickou politiku a spravovědu, kde se stal přednostou.

Byl zakladatelem Československé akademie zemědělské. Zasloužil se o založení nakladatelství Matice lesnické, věnoval se spolkové činnosti – spoluzakládal Jednotu českých lesníků zemí Koruny české (1907), byl předsedou pracovního výboru Spolku lesnického muzea při Československém zemědělském muzeu a dalších. Od roku 1922 byl redaktorem Lesnické práce. Byl i naruživým myslivcem. Velkou pozornost věnoval myslivecké mluvě a lesnické terminologii.

Zdroje: *Nožička 1961; Anonymus 1962; Uhlíř 1967a, 2002a,g, 2007a,i; Richtár 1992; Cikánková & kol. 2001; Vančura 2011; Stockmann 2012, 2016; Uhlíř 2012a; Zahradník 2016; Mihulka 2017.*

Řezáč Jan, Ing.

*4. 12. 1964 Karlovy Vary

V roce 1983 absolvoval gymnázium v Ostrově nad Ohří a v roce 1987 LF VŠZ Brno.

V 90. letech byl šéfredaktorem časopisu Lesnická práce, poté vedoucím odboru vnějších vztahů a tiskový mluvčí LČR. Po roce 2005 se podílel na přípravě a založení nadace Dřevo pro život, v níž pracoval jako ředitel. V roce 2015 nastoupil do VÚLHM Strnady na pozici vedoucího Útvaru Lesnické informační centrum, kde pracuje doposud. Po celý svůj profesní život se věnuje odborné redakční práci, komunikaci s veřejností, s novináři a masmédií, tvorbě a správě webových stránek, využívání dalších komunikačních nástrojů, píše články popularizující lesní hospodářství, lesnictví, myslivost, lesnickou vědu. Věnuje se prezentaci lesnického oboru na akcích pro širokou veřejnost, výstavách a veletrzích.

Další odborní a techničtí pracovníci

Bezová Jana, Ing.; Blahnová Alena; Brož Antonín (propagace); Bylinský Michal, Ing. (*4. 9. 1898); Cikánková Jarmila, Ing. (akvizice, rešerše, vedení databází); Čulda Miloslav (autor loga ústavu); Fafejtová Jiřina (rozmnožovna); Fojtíková (Kufnerová) Jana; Formánková Marta; Háčková Zuzana; Hamplová Ivana (fotografické služby); Havlíčková Marta (mikrofiše, fotografické služby); Hájková Jaroslava; Janečková Tereza; Junek Jiří (komunikace s veřejností, propagace LH); Karnetová Jitka; Kárník Antonín, Ing.; Kohnerová Lenka, Mgr.; Kosanová Eva; Kozlová (technická normalizace); Kratochvílová Věra, Ing. (komunikace s veřejností, propagace LH); Krásná Marta; Krupičková Eva, Mgr. (redakce, překladatelství); Kupková Lenka; Kutišová Petra; Laštovičková Věra; Madej Zdeněk Ing.; Machutová Dana, Ing.; Kučerová Marta, Mgr. (knihovnice); Majer Václav, Ing., CSc. (dokumentace); Michalec Miroslav, Ing. (technická normalizace); Müllerová (rozmnožovna); Pechoušová Ivana; Pospíšil Oleg, Ing.; Ryšánek Ladislav; Sedláčková Dagmar, Ing.; Sedláčková Radka; Slancová Dagmar; Sokolová (Trčková) Jitka; Stříbrná Silvie; Šetinová Marie (rozmnožovna); Šimek Martin, Ing.; Šimerová Klára; Tejnická (Kutišová) Petra; Tcharkdjianová Armenuhi (tiskařské práce); Tobolková Eva, Ing.; (technická normalizace); Tóth Daniel, Ing. Mgr., PhD.; Truxová Eva; Třetinová Gabriela, Bc.; Vít Petr; Vohradský Roman; Volfová Marie; Ing.; Závada Jaroslav, PhD. (informatika), Zavadová Ludmila; Želtvay Zikmund, Ing. (*26. 4. 1911, dokumentace)

Provozně-ekonomický úsek

V průběhu existence VÚLHM Strnady tento úsek prodělal řadu změn, organizačních a „názvoslovných“. Zde se bohužel nepodařilo identifikovat všechny zaměstnance, tak zde nejsou jmenovitě uvedeni. Obecně zde vždy byly tyto složky:

- ▶ ekonomická (účetárna, práce a mzdy ...)
- ▶ provozní (dílny, autoprovoz ...)
- ▶ obora Březka
Týr (–1962)
Zdeněk Eisenreich (1962–1986)
Milan Ivančák (1986–2009)
Bohumír Karásek (2009–2010)
Petr Lukůvka (2010–2013)
Miroslav Pícha (2013–2022)
Libor Beníšek (2022–dosud)
- ▶ Správa pokusných lesních objektů Jíloviště
- ▶ specializovaná pracoviště (právník, civilní obrana, bezpečnost práce ...)

Ocenění pracovníci pamětními medailemi ústavu

- 1993 Lochman Václav (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Merrill Stephen (guvernér státu New Hampshire, Concorde).
- 1994 Dušek Vratislav (VÚLHM VS Opočno); Pfeffer Antonín (jeden ze zakládajících členů ústavu); Tutka Jozef (LVÚ Zvolen).
- 1995 Zelený Václav (VÚLHM Strnady); Krugman Stan (emeritní pracovník USDA Forest Service Washington D. C, konsultant světové banky).
- 1996 Červinková Hana (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Saleh Mohamed N. (prezident IUFRO 1991–1995, Kuala Lumpur); Schmutzenhofer Heinrich (sekretář IUFRO, Wien); Lábek Oldřich (KRNAP Vrchlabí); Minx Alois (LČR Hradec Králové); Lokvenc Theodor (VÚLHM VS Opočno); Chroust Luděk (VÚLHM VS Opočno); Tesář Vladimír (MZLU Brno); Kleinschmit Jochen (vedoucí pracovník výzkumného lesnického pracoviště v Escherode, Dolní Sasko, Německo); Svolba Josef (vedoucí pracovník výzkumného lesnického pracoviště v Escherode, Dolní Sasko, Německo); Hadač Emil (emeritní profesor Karlovy univerzity Praha); Poleno Zdeněk (ČZU Praha); Hron Jan (ČZU Praha); Sutherland Jack (vědecký pracovník Victoria, Britská Kolumbie, Kanada); Jančařík Vlastislav (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Bouchner Miroslav (VÚLHM Strnady – Útvar myslivosti); Redakce časopisu Lesnická práce.
- 1997 Machaníček Jiří (VÚLHM VS Kunovice); Mottl Jiří (VÚLHM VS Kunovice); Štěrba Stanislav (VÚLHM VS Kunovice); Ludera Josef (VÚLHM Strnady – Útvaru biologie a šlechtění lesních dřevin); Dyer Al (děkan fakulty přírodních zdrojů Coloradské státní univerzity ve Fort Collins, USA).
- 2001 **Zlatá medaile**
Bludovský Zdeněk (VÚLHM Strnady – Útvar lesnické ekonomiky); Chalu-

pa Vladimír (VÚLHM Strnady – Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin); Chroust Luděk (VÚLHM VS Opočno); Lokvenc Theodor (VÚLHM VS Opočno); Machaníček Jiří (VÚLHM VS Kunovice); Martinek Vladislav (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Mottl Jiří (VÚLHM VS Kunovice); Poleno Zdeněk (ČZU Praha); Příhoda Antonín (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Šindelář Jiří (VÚLHM Strnady – Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin).

Stříbrná medaile

Badalík Ladislav (LČR); Běle Josef (VÚLHM Strnady – Útvar ODIS); Bouchner Miroslav (VÚLHM Strnady – Útvar myslivosti); Čapek Miroslav (LVÚ Zvolen); Jančařík Vlastislav (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Jeník Jan (UK Praha, emeritní pracovník VÚLHM VS Opočno); Kantor Petr (MENDELU Brno); Krečmer Vladimír (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Lochman Václav (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Materna Jan (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Novák Vladimír (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Novotný Milan (VÚLHM Strnady – Útvar automatizovaných systémů řízení); Patočka Jan (LVÚ Zvolen); Skuhravý Václav (Entomologický ústav AV ČR); Štefančík Ladislav (LVÚ Zvolen); Švenda Alois (VÚLHM VS Křtiny); Tesář Vladimír (MENDELU Brno).

Bronzová medaile

Červinková Hana (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Ivančák Milan (VÚLHM Strnady – obora Březka); Jařabáč Milan (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa, pracoviště Frydek-Místek); Jirgla Jaroslav (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa, pracoviště Ústí nad Labem); Jirkovský Václav (VÚLHM VS Opočno); Kriegel Horst (VÚLHM VS Opočno); Kulhánková Eva (VÚLHM Strnady – Útvar ODIS); Ledinský Jiří

- (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Lettl Aleš (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Machek Jiří (VÚLHM Strnady – Útvar ODIS); Matějčík Otto (VÚLHM Strnady, pracoviště Veltrusy); Mentberger Jaroslav (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Podrázský Vilém (ČZU Praha); Skoblík Jiří (VÚLHM Strnady – Útvar lesnické ekonomie); Sláma Milan (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Šika Antonín (VÚLHM Strnady – Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin); Šimerda Ladislav (Lesy Colloredo-Mansfeld Opočno); Šrot Miroslav (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Švarc Bohuslav (LČR); Tichý Václav (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Tobolka Hubert (VÚLHM Strnady – SPLO Jíloviště); Válková Olga (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Vinš Bohuslav (VÚLHM Strnady – Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin); Zavádil Zdeněk (VÚLHM Strnady – Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin).
- 2016 Krečmer Vladimír (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Kulhavý Jiří (MENDELU Brno); Lochman Václav (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Materna Jan (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Procházková Zdeňka (VÚLHM VS Kunovice); Schwarz Otakar (KRNAP Vrchlabí); Soukup František (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Šach František (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Šimerda Ladislav (Lesy Colloredo-Mansfeld Opočno); Slodičák Marian (VÚLHM VS Opočno); Uhlířová Hana (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Vančura Karel (VÚLHM Strnady – Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin); Zahradník Petr (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa).
- 2021 Beran František (VÚLHM Strnady – Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin); Čížek Vladimír (VÚLHM VS Kunovice); Eisenhauer Dirk Roger (Německo); Grodzki Wojciech (IBL Varšava, stanice Krakov, Polsko); Havránek František (VÚLHM Strnady – Útvar ochrany lesa); Jurásek Antonín (VÚLHM VS Opočno); Liška Jan (VÚLHM Strnady – Útvar LOS); Lomský Bohumír (VÚLHM Strnady – Útvar ekologie lesa); Malá Jana (VÚLHM Strnady – Útvar biologie a šlechtění lesních dřevin); Martinová Jarmila (VÚLHM VS Opočno); Navrátil Petr (ÚHÚL Jablonec nad Nisou); Podrázský Vilém (ČZU Praha); Sloup Miroslav (ÚHÚL); Stránský Václav (MZE); Vašíček Jaromír (ÚHÚL Brandýs nad Labem); Vicena Ivo (VLS, divize Horní Planá).

Bibliografie pracovníků ústavu

Již od založení „Ústavu“ byla každoročně zpracovávána bibliografie pracovníků jednotlivých ústavů. Nejvýznamnější publikace byly zmíněny v pravidelných „Výroční zprávách výzkumných ústavů zemědělských a lesnického výzkumnictví“ publikovaných v letech 1926–1938 (Anonymus 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938; Stádník 1928, 1929, 1930, 1931, 1932). Ve 40. letech minulého století vycházela Česká zemědělská bibliografie, zahrnující i lesnictví, ale zahrnovala i autory z univerzit, středních škol, lesního provozu. Souhrnně publikoval lesnickou bibliografii za roky 1921–1969 Želtvay (1971), kde byly zahrnuty publikace všech zaměstnanců ústavu po dobu jejich činnosti v ústavu. Následovala bibliografie za roky 1980–1990 (Vančura 1991), 1991–1995 (Vančura & Bíba 1996). Následně byla bibliografie pracovníků ústavu (za roky 1995–2005) každoročně publikována ve výročních zprávách ústavu (Anonymus 1997b, 1998, 1999, 2000, 2001c, 2002, 2003c, 2004b, 2005c, 2006c).

Literatura

- Anonymus 1933: Zpráva o činnosti státního lesnického výzkumnictví v republice Československé za rok 1932. Československý les 13: 347–350, 365–366, 377–379.
- Anonymus 1934: Zpráva o činnosti státního lesnického výzkumnictví v republice Československé za rok 1933. Československý les 14: 257–259, 264–268, 274–276, 281–283.
- Anonymus 1935: Zpráva o činnosti lesnického výzkumnictví v republice Československé za rok 1934. Lesnická práce 14: 519–540.
- Anonymus 1936: Zpráva o činnosti státního lesnického výzkumnictví v republice Československé za rok 1935. Lesnická práce 15: 373–396.
- Anonymus 1937: Zpráva o činnosti lesnického výzkumnictví v republice Československé za rok 1936. Lesnická práce 16: 487–512.
- Anonymus 1938: Zpráva o činnosti lesnického výzkumnictví v republice Československé za rok 1937. Lesnická práce 17: 545–572.
- Anonymus 1939: Ing. Dr. techn. Karel Kvapil padesátníkem. Věstník České akademie zemědělské 15: 82.
- Anonymus 1953: Dr. Ing. O. Lhota – první lesnický akademik. Lesnická práce 31(3): 99–100.
- Anonymus 1955a: RNDr. Vladislav Pašek. Ročenka Československé společnosti entomologické 52: 224.
- Anonymus 1955b: Laureát státní ceny Doc. Dr. Ing. Bohuslav Mařan akademikem. Lesnická práce 34: 10.
- Anonymus 1956: Akademik Augustin Kalandra. Věstník Československé akademie zemědělských věd 3(8–9): 488.
- Anonymus 1960a: K šedesátinám akademika Kalandry. Lesnická práce 39(9): 430.
- Anonymus 1960b: Jubileum vědce. – K šedesátinám akademika Kalandry. Za socialistické zemědělství 10(9): 964.
- Anonymus 1961: 40 let lesnického výzkumu. Praha: Státní zemědělské nakladatelství, 48 str.
- Anonymus 1962: 40 let lesnického výzkumu. Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 48 str.
- Anonymus 1967: Zemřel Ing. Dr. Otakar Lhota DrSc. Lesnická práce 46(1): 44–45.
- Anonymus 1968: Prof. RNDr. Ing. Octavián Farský pětasedmdesátníkem. Lesnická práce 47(11): 525–526.
- Anonymus 1969a: Ing. Karel Urban padesátiletý. Lesnická práce 48(3): 141.
- Anonymus 1969b: Prof. ing. dr. Rudolf Ille – sedmdesátník. Lesnická práce 48(11): 638.
- Anonymus 1970a: 65 let profesora Balabána. Lesnická práce 49(1): 46–47.
- Anonymus 1970b: František J. Turček padesátipětročný. Ochrana fauny 4: 137–140.
- Anonymus 1971a: K šedesátinám profesora Aloise Mezery. Lesnická práce 50(6): 284.
- Anonymus 1971b: Doc. ing. dr. Václav Weingartl sedmdesátníkem. Lesnická práce 50(12): 574.
- Anonymus 1971c: 50 let lesnického výzkumu. Zbraslav nad Vltavou: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 64 str.
- Anonymus 1972a: 75 let Ing. Josefa Daňhy. Lesnická práce 51(4): 186–187.
- Anonymus 1972b: Ing. Vladimír Zakopal CSc. šedesátníkem. Lesnická práce 51(8): 386.
- Anonymus 1972c: Prof. Alois Zlatník sedmdesátníkem. Lesnická práce 51(11): 530.
- Anonymus 1974a: K pětasedmdesátinám Františka Lysého. Lesnická práce 53(1): 46.
- Anonymus 1974b: K šedesátinám Ing. Václava Štauda. Lesnická práce 53(8): 381–382.
- Anonymus 1974c: Vzácné životné jubileum Dr. Ing. Lemaria. Les 30: 526–527.
- Anonymus 1974d: K sedmdesátinám prof. Dr. Ing. Antonína Pfeffera, DrSc. In: Přehled lesnické a myslivecké literatury 18(1): 2 str. obálky.
- Anonymus 1976a: Ing. Miroslav Landa, CSc., padesátiletý. Lesnická práce 55(7): 333–334.

- Anonymus 1976b: Ing. Lokvenc padesátníkem. Lesnická práce 55(12): 529–530.
- Anonymus 1978: Padesátiny Z. Bludovského. Lesnická práce 57(10): 472.
- Anonymus 1979a: Zemřel Ing. Jan Jindra, CSc. Lesnická práce 58(5): 239.
- Anonymus 1979b: Za Dr. Ing. Jaroslavem Lema-
rie. Les 35: 286–287.
- Anonymus 1980: 50 let Ing. Milana Jařabáče,
CSc. Lesnická práce 59(7–8): 350.
- Anonymus 1981a: 70 let profesora K. R. Čer-
máka. Lesnická práce 60: 140–141.
- Anonymus 1981b: Doc. Václav Weingartel osm-
desátníkem. Lesnická práce 60(4): 188.
- Anonymus 1981c: Za prof. Květoněm Čermá-
kem. Lesnická práce 60(9): 427–428.
- Anonymus 1981d: Blahopřání do Nových Hra-
dů. Lesnická práce 60(12): 568.
- Anonymus 1981e: Výzkumný ústav lesního hos-
podářství a myslivosti. Jíloviště–Strnady:
Výzkumný ústav lesního hospodářství a my-
slivosti, 33 str. (nestránkováno).
- Anonymus 1982a: Rozloučení s Ing. Branisla-
vem Uroševičem, DrSc. Lesnická práce
61(10): 476–477.
- Anonymus 1982b: Ing. Jiří Mottl šedesátiletý.
Lesnická práce 61(11): 525.
- Anonymus 1982c: Václav Weingartl zemřel.
Lesnická práce 61(12): 569.
- Anonymus 1983a: 90 let prof. A. Leporského.
Lesnická práce 62(6): 284.
- Anonymus 1983b: K šedesátinám Ing. V. Nová-
ka. Lesnická práce 62(6): 285.
- Anonymus 1983c: K životnímu jubileu doc. M.
Chrousta. Lesnická práce 62(8): 380–381.
- Anonymus 1983d: K jubileu Ing. Karla Kaňáka,
CSc. Lesnická práce 62(9): 429.
- Anonymus 1984a: 65 let Ing. Karla Urbana.
Lesnická práce 63(5): 235–236.
- Anonymus 1984b: Ing. Alois Hrazdára šedesát-
níkem. Lesnická práce 63(7): 332.
- Anonymus 1984c: K šedesátinám Ing. Jana Ma-
terny. Lesnická práce 63(12): 569–570.
- Anonymus 1985: K šedesátinám Ing. Jiřího Kud-
lera, CSc. Lesnická práce 64(5): 234–235.
- Anonymus 1986a: Miroslav Landa šedesátiletý.
Lesnická práce 65(5): 238.
- Anonymus 1986b: 60 let Ing. M. Pohořelého.
Lesnická práce 65(7): 332.
- Anonymus 1986c: K životnímu jubileu prof. Vác-
lava Doudy. Lesnická práce 65(9): 429–430.
- Anonymus 1986d: K šedesátinám Mojžíra Pa-
gače. Lesnická práce 65(12): 568–569.
- Anonymus 1987a: Životní jubileum Ing. Jiřího
Lhotského, CSc. Lesnická práce 66(3): 141.
- Anonymus 1987b: K šedesátinám Vlastislava
Jančařfka. Lesnická práce 66(7): 331–332.
- Anonymus 1987c: K šedesátinám Jana Pařeza.
Lesnická práce 66(9): 429.
- Anonymus 1987d: Miroslav Šrot – šedesátiletý.
Lesnická práce 66(9): 429–430.
- Anonymus 1987e: Ing. Ctibor Záruba šedesát-
níkem. Lesnická práce 66(11): 522–523.
- Anonymus 1988a: K pětasedmdesátinám Aloise
Kotrlého. Lesnická práce 67(7): 331–332.
- Anonymus 1988b: Sto let od narození Bohu-
slava Procházky. Lesnická práce 67(7):
332–333.
- Anonymus 1988c: K šedesátinám Bohuslava
Vinše. Lesnická práce 67(11): 524–525.
- Anonymus 1989: K sedmdesátinám Ing. Zdeň-
ka Mráčka, DrSc. Lesnická práce 68(12):
524.
- Anonymus 1991: K šedesátinám Ing. V. Chal-
upy, DrSc. Lesnická práce 70(10): 320.
- Anonymus 1993a: Prof. Vladimír Tesař šedesá-
tiletý. Lesnická práce 72(7): 221–222.
- Anonymus 1993b: Za Ing. Jiřím Kudlerem, CSc.
Lesnická práce 72(12): 372.
- Anonymus 1994a: Jubileum profesora Antonína
Pfeffera. Lesnická práce 73(1): 28–29.
- Anonymus 1994b: Ing. Vladimír Novák, CSc.
sedmdesátiletý. Lesnická práce 73(1): 29.
- Anonymus 1994c: Vzpomínka na Richarda
Hochmuta. Lesnická práce 73(2): 60.

- Anonymus 1995a: Ing. Otakar Kokeš zemřel. Lesnická práce 74(5): 30.
- Anonymus 1995b: 110 let lesnického školství v Písku. Historie a současnost. Písek: Střední lesnická škola v Písku, (nestránkováno).
- Anonymus 1996a: Profesor Ing. Zdeněk Poleno, CSc. pětasedmdesátníkem. Lesnická práce 75(7): 265.
- Anonymus 1996b: K sedmdesátinám Ing. Miloně Pohořelého, CSc. Lesnická práce 75(7): 266.
- Anonymus 1996c: 75 let lesnického výzkumu v České republice 1921–1996. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 130 str.
- Anonymus 1996d: Ing. Teodor Lokvenc, CSc. sedmdesátníkem. Lesnická práce 75(11): 421.
- Anonymus 1997a: Zemřel pan profesor Antonín Pfeffer. 15. ledna 1904 – 19. února 1997. Lesnická práce 76(4):154.
- Anonymus 1997b: VÚLHM. Výroční zpráva 1996. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 55 str.
- Anonymus 1998: VÚLHM. Výroční zpráva '97. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 90 str.
- Anonymus 1999: Výroční zpráva '98. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 92 str.
- Anonymus 2000: Výroční zpráva '99. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 103 str.
- Anonymus 2001a: Za paní doktorkou Eliškou Novákovou. Lesnická práce 80(1): 43.
- Anonymus 2001b: K šedesátinám Milana Švestky. Lesnická práce 80(12): 567.
- Anonymus 2001c: Výroční zpráva 2000. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 112 str.
- Anonymus 2002: Výroční zpráva 2001. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 130 str.
- Anonymus 2003a: Prof. Ing. Vilém Podrázský, CSc. Lesnická práce 82(4): 172.
- Anonymus 2003b: Ing. Jiří Matějčík, CSc. Lesnická práce 82(7): 340.
- Anonymus 2003c: Výroční zpráva 2002. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 128 str.
- Anonymus 2004a: Prof. Petr Kantor jubilující. Lesnická práce 83(1): 32.
- Anonymus 2004b: Výroční zpráva 2003. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 136 str.
- Anonymus 2005a: Prof. Ing. Vladimír Tesař, CSc. Lesnická práce 84(7): 344.
- Anonymus 2005b: Prof. Ing. Vilém Podrázský, CSc. Lesnická práce 2005(8): 520.
- Anonymus 2005c: Výroční zpráva 2004. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 115 str.
- Anonymus 2006a: Životní jubileum Ing. Hany Červinkové, CSc. Lesnická práce 85(2): 91.
- Anonymus 2006b: K životnímu jubileu Ing. Theodora Lokvence, CSc. Lesnická práce 85(10): 549.
- Anonymus 2006c: Annual Report 2005. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 122 str.
- Anonymus 2009: Vlastislav Jančařík. Lesnická práce 88(1): 47.
- Anonymus 2012: Nový ředitel Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti. Lesnická práce 91(8): 528–529.
- Anonymus 2013a: Luděk Chroust pětasedmdesátníkem. Lesnická práce 92(3): 185.
- Anonymus 2013b: K sedmdesátinám Vratislava Balcara. Lesnická práce 92(4): 259.
- Anonymus 2013c: Prof. Ing. Vladimír Tesař, CSc., osmdesátiletý. Lesnická práce 92(9): 611.
- Anonymus 2014a: Ing. Miloš Knížek, Ph.D. Lesnická práce 93(1): 18.
- Anonymus 2014b: Ing. Martin Černý, CSc. Lesnická práce 93(6): 349.
- Anonymus 2014c: Ing. Jan Kaňák, Ph.D. Lesnická práce 93(8): 495.
- Anonymus 2014d: Sté výročí narození Václava Štauda. Lesnická práce 93(9): 606.

- Anonymus 2014e: 60 let Výzkumného ústavu meliorací a ochrany půdy, v. v. i. Praha-Zbraslav: Výzkumný ústav meliorací a ochrany půd, 120 str.
- Anonymus 2016: Vladimír Šimanov slaví sedmdesátiny. *Lesnická práce* 95(6): 435.
- Anonymus 2017: Za Luďkem Chroustem. *Lesnická práce* 96(6): 416–417.
- Anonymus 2018a: Ing. Vladimír Krečmer, CSc. *Lesnická práce* 98(2): 77.
- Anonymus 2018b: Doc. Ing. Petr Zahradník, CSc., šedesátiletý. *Lesnická práce* 97(11): 835.
- Artner G. 1939: Prof. Ing. Dr. techn. Alois Tichý šedesátníkem. *Věstník České akademie zemědělské* 15: 299–300.
- Bartuňek J. 2006: Zesnul doc. Ing. Zdeněk Bludovský, DrSc. (1928–2006). *Lesnická práce* 85(10): 550.
- Bludovský Z. 1974: Padesátiny Ing. Aloise Hrazdiry. *Lesnická práce* 53(7): 335.
- Bucha T. (ed.) 2018: Lesnícky výskumný ústav Zvolen. História a pôsobenie ústavu v rokoch 2013–2018. Zvolen: Národné lesnícké centrum – Lesnícky výskumný ústav Zvolen, 166 str.
- Cikánková J., Klán R., Zahradník P. & kol. 2001: 80 let lesnického výzkumu v českých zemích. Jíloviště–Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 72 str.
- Cipra Z. & Míchal I. 2001: Vzpomínka na Věroslava Samka. *Lesnická práce* 80(8): 376.
- Cislerová E. 1994: Vzpomínka na Bohuslava Fantu. *Les* 73(5): 31.
- Cislerová E. 2004: Odešel Ing. Zdeněk Fišer. *Myslivost* 52(8): 82.
- Čapek M. 1976: Doc. RNDr. Jan Patočka 50-ročný. *Les* 32: 95.
- Čapek M. 1986a: Doc. Vladislav Martinek šedesátníkem. *Lesnická práce* 65(1): 46.
- Čapek M. 1986b: Sixtieth birthday of Doc. RNDr. Patočka, CSc. *Acta entomologica bohemoslovaca* 83: 158–160.
- Čapek M. 1996: The seventieth birthday of Doc. RNDr. Jan Patočka, DrSc. *Biológia [Bratislava]* 51: 235.
- Čapek M. 2001: K sedmdesátým pátým narozeninám Doc. RNDr. Jana Patočky, DrSc. *Klaspalekiana* 37(1–2): 135–137.
- Černý A. 1980: K nedožitým osmdesátinám člena korespondenta ČSAV Augustina Kalandry. *Česká mykologie* 34: 238–239.
- Černý M. & kol.: Odešel výzkumník Jan Pařez. *Lesnická práce* 98(2): 124.
- Daňha J. 1958: Zemřel inž. dr. Antonín Němec. *Lesnická práce* 37(9): 429.
- Daňha J. & Čabart J. 1958: Přehled o práci a organizaci Výzkumného ústavu lesa a myslivosti ČSAZV. *Vědecké práce Výzkumného ústavu lesa a myslivosti ČSAZV* 2: 9–13.
- Daňha J. & Píša V. 1957: Výzkumný ústav lesa a myslivosti ČSAZV (dějiny, organizace, úkoly a výsledky). *Práce ústavu lesa a myslivosti ČSAZV ve Zbraslavi* 1: 9–26.
- Darola J. 1977: Za Františkom J. Turčekom. *Pamiatky a príroda* 5: 3.
- Dolejš K. 1971: Lesnická výročí v roce 1971. Hugo Konias. *Lesnická práce* 50(7): 289.
- Douda V. 1976: Prof. Balabán navždy odešel. *Lesnická práce* 55(2): 94.
- Dimitrovský K. 1975: Ing. Jaroslav Ferda, CSc. padesátníkem. *Lesnická práce* 54(5): 240.
- Dimitrovský K. 2008: 100 let od narození profesora Pravdomila Svobody. *Lesnická práce* 87(3): 192.
- Doušek F. 2020: Stoletá fakulta. Historie Lesnické a dřevařské fakulty Mendelovy univerzity v Brně. Brno: Mendelova univerzita, 164 str.
- Drahý K. 2022: Opustil nás profesor Jeník. *Lesnická práce* 101(3): 175
- Drašťík P. & kol. 2019: Odešel Vladimír Krečmer. *Lesnická práce* 98(10): 690–691.
- Dyk V. 1967: Vzpomínáme na profesora Antonína Dyka. *Lesnická práce* 46(7): 289.
- Dyk V. 1971: K 100. výročí narození prof. Ing. Antonína Dyka. *Lesnická práce* 50(3): 97.
- Dyk V. 1975a: Ochrannářské dílo prof. Dr. Julia Komárka. *Ochrana přírody* 30: 125–126.
- Dyk V. 1975b: Vzpomínka na univ. Prof. Dr. Julia Komárka. *Akvarium a terárium* 18: 126.

- Dyk V. 1991: Ze „dnů mladosti“ pozdějšího velkého lesníka a myslivce. *Lesnická práce* 70(8): 255–256.
- Dyk V. & Oliva O. 1977: Příspěvek k poznání díla prof. Julia Komárka. *Dějiny věd a techniky* 10: 157–159.
- Ferianc O. 1955: Za prof. Dr. Júliusom Komárkom. *Biológia* 10: 387–392.
- Fér F. 1978: Zemřel prof. Ing. Dr. Pravdomil Svoboda, DrSc. *Lesnická práce* 57(4): 190–191.
- Fér F. 1981: Sedmdesátiny Prof. A. Mezery. *Lesnická práce* 60(6): 285–286.
- Fér F. 2001: Životní jubileum Vladimíra Chalupy. *Lesnická práce* 80(11): 521.
- Fér F. 2010: Lesnické osobnosti. Alois Mezera. *Lesnická práce* 89(4): 258–259.
- Fér F. & Martiš M. 1986: 65 let Elišky Novákové. *Lesnická práce* 65(8): 379–380.
- Fér F. & Pokorný J. 1986: 75 let Prof. Aloise Mezery. *Lesnická práce* 65(6): 282–283.
- Foltánek V. 1983: Ing. Zdeněk Kadlus, CSc. *Lesnická práce* 62(2): 94.
- Frič J. 1939: Ředitel František Matějka šedesátníkem. *Věstník České akademie zemědělské* 15: 78.
- Frič J. & kol. 1958: Velké vzory našeho lesnictví. Praha: Československá akademie zemědělských věd, 276 str.
- Frydl J. & Beran F. 2016: Blahopřání k 70. narozeninám Karla Vančury. *Lesnická práce* 95(10): 725.
- Frydl J. & Jančařík V. 2004: Jiří Šindelář jubilem. *Lesnická práce* 83(2): 92.
- Frydl J. & Novotný P. 2013: 85 letokruhů Bohuslava Vinše. *Lesnická práce* 92(10): 686–687.
- Frydl J. & Novotný P. 2019: Vzpomínka na Jiřího Šindeláře. *Lesnická práce* 98(2): 125.
- Fýdl J., Novotný P. & Jančařík V. 2009: Jiří Šindelář se odmlčel. *Lesnická práce* 88(4): 255.
- Frydl J., Novotný P., Jančařík V. & Buriánek V. 2008: Ing. Jiří Šindelář, CSc. – nonaginta virides annos. *Lesnická práce* 88(2): 116–117.
- Frydl J. & Zahradník P. 2019: Rozloučení s Antonínem Šikou. *Lesnická práce* 98(8): 555.
- Hanák V. 1975: Vzpomínka na pana profesora. K 20. výročí úmrtí prof. Dr. Julia Komárka. *Živa* 23: 102–103.
- Hauptman J. & Pfeffer A. 1948: Výtahy disertačních prací předložených lesnickému odboru vysoké školy zemědělského a lesnického inženýrství v Praze v letech 1945/46 – 1946/47. Spisy vydávané vysokou školou zemědělského a lesního inženýrství při Českém vysokém učení technickém v Praze. Praha: VŠZLI, 64 str.
- Herynek J. & Ulrich R. 2005: 75. narozeniny prof. A. Schlaghamerského. *Lesnická práce* 84(8): 430.
- Heyrovský L. 1964: Šedesátiny profesora Ing. Antonína Pfeffera, DrSc. *Časopis československé společnosti entomologické* 61: 73–74.
- Hofman J. 1958: Z historie výzkumnictví v první republice. *Zprávy VÚLHM* 1958(7–8): 130–131.
- Horák 1979: Za profesorem Zlatníkem. *Lesnická práce* 58(9): 430–431.
- Hrdý I. 1962: K nedožitým sedmdesátinám profesora Komárka. *Časopis československé společnosti entomologické* 59: 384.
- Hrdý I. 1972a: 10 let od smrti profesora Komárka. *Acta entomologica bohemoslovaca* 62: 160.
- Hrdý I. 1972b: Julius Komárek (1892–1955). *Vesmír* 51: 254.
- Hrubeš E. 1939: Prof. Ing. Dr. techn. Al. Tichý – šedesátníkem. *Lesnická práce* 18 (7–8): 425–427.
- Hykeš O. V. 1955: Zemřel PhDr. Julius Miloš Komárek. *Živa* 3: 88.
- Chalupa V. 1993: Pětašedesátiny Vladimíra Krečmera. *Lesnická práce* 72(6): 189–190.
- Chlebek A., Jařabáč M. & Richtár V. 1984: Životní jubileum Václava Zeleného. *Lesnická práce* 63(11): 524–525.
- Jančařík V. & Nárovec V. 2007: Vzpomínka na Vratislava Duška. *Lesnická práce* 86(4): 244.

- Jančařík V. 1994: Životní jubileum. Ing. Jiří Šindelář, CSc. Lesnická práce 73(2): 59–60.
- Jančařík V. 2001: K sedmdesátinám Hany Červinkové. Lesnická práce 80(5): 223.
- Jařabáč M. 1979: K pětadesátinám Ing. Václava Zeleného, CSc. Lesnická práce 58(9): 429–430.
- Jurásek A. 1994: K životnímu jubileu Ing. V. Duška. Les 12: 24.
- Jurásek A. 1997: Zemřel Ing. Vratislav Dušek (18. 11. 1924–31. 3. 1997). Lesnická práce 76(5): 196–197.
- Jurásek A. 2001: Historie a současnost Výzkumné stanice Opočno. Str. 19–26. In: Jurásek A., Novák J. & Slodičák M. (eds.): 50 let pěstebního výzkumu v Opočně. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 232 str.
- Jurásek A., Novák J. & Slodičák M. (eds.) 2001: 50 let pěstebního výzkumu v Opočně. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 232 str.
- Kadlus Z. 2000: Malá kytička pro pana profesora Jana Jeníka. Lesnická práce 79(10): 437.
- Kalandra A. 1955: Za profesorem Dr. Juliem Komárkem. Lesnická práce 34(2): 147–149.
- Kalivodová E. 1975: Frant. J. Turček, CSc sa dožívá 60. narodenín. Biológia 30: 813–814.
- Kantor J. 1976: 75 let prof. Bohuslava Polanského. Lesnická práce 55(10): 476.
- Kantor J. 1981: 80 let prof. B. Polanského. Lesnická práce 60(10): 475.
- Kantor J. 1983: Za profesorem Bohuslavem Polanským. Lesnická práce 62(12): 566–567.
- Kasina J. 2007: Historie a současnost českého mysliveckého výzkumu. Myslivost 55(4): 40–41.
- Káš V. 1975. K šedesátinám Ing. O. Langkramer. Lesnická práce 54(6): 287.
- Kavuljak A. 1942: Dejiny lesníctva a drevárstva na Slovensku. Bratislava: Lesnícka a drevárska ústredna, 245 str.
- Klán R. & Antonín V. 2011: Šedesátiny PhDr. Rostislava Fellnera, CSc. Mykologické listy 116: 44–50.
- Kmínková V. 2006: Život a dílo Prof. Zdeňka Polena. Lesnická práce 85(6): 299.
- Knížek M. 1989: K životnímu jubileu profesora Antonína Pfeffera. Lesnická práce 68(1): 45–46.
- Kokeš O. 1969a: Za zesnulým prof. dr. Ing. Octavianem Farským. Lesnická práce 48(7): 477–478.
- Kokeš O. 1969b: Zemřel ing. Václav Mejstřík. Lesnická práce 48(12): 686.
- Kokeš O. 1971: Historik PhDr. Josef Nožička, CSc. se dožil 65 let. Lesnická práce 50(3): 140–141.
- Kokeš O. 1972: Zemřel PhDr. Josef Nožička, CSc. Lesnická práce 51(9): 434–435.
- Kokeš O. 1974: Lesní hospodář, pedagog, vědec, ale především šlechtitelský člověk! Lesnická práce 53(6): 241.
- Kokeš O. 1975a: F. J. Turček, šedesátiletý. Lesnická práce 54 (12): 533–534.
- Kokeš O. 1975b: 20 let od smrti prof. Julia Komárka. Lesnická práce 54: 2 str. přílohy.
- Kokeš O. 1977: 80 let Ing. Josefa Daňhy. Lesnická práce 56(5): 237–238.
- Kokeš O. 1979: Osmdesát let budovatele našeho odborného školství. Lesnická práce 58(1): 46.
- Kokeš O. 1980: Osmdesát roků zasloužilého výzkumníka. Lesnická práce 59(3): 139–140.
- Kokeš O. 1981a: Nedožitě jubileum Jana Čabarta. Lesnická práce 60(1): 44.
- Kokeš O. 1981b: Vzpomínka na Hugo Koniase. Lesnická práce 60(7): 326–327.
- Kokeš O. 1982a: Zemřel Ing. Jiří Sekera. Lesnická práce 61(2): 92–93.
- Kokeš O. 1982b: 60 let Čs. státních lesů a statků. Lesnická práce 64(3): 137–138.
- Kokeš O. 1982c: Osmdesátiny Ing. Josefa Šulce. Lesnická práce 64(12): 568–569.
- Kokeš O. 1983: Odešel promovaný biolog Ing. Josef Daňha. Lesnická práce 62(10): 478.
- Kokeš O. 1985: Ing. Konstantin Teodosijev zemřel. Lesnická práce 64(8): 381.

- Kokeš O. 1989a: 75 let Jaroslava Řeháka. Lesnická práce 68(5): 189–190.
- Kokeš O. 1989b: 75 roků Ing. Václava Jirkovského. Lesnická práce 68(7): 332–333.
- Kokeš O. 1991: Zesnul Ing. Josef Kaláb. Lesnická práce 70(4): 123.
- Koleška Z: 1980: Seznam biografí Československých entomologů (entomologové nežijící) I. Pokračování 2. Zprávy Československé společnosti entomologické při ČSAV 16: 33–68.
- Koleška Z: 1983: Seznam biografí Československých entomologů (entomologové nežijící) I. Pokračování 5. Zprávy Československé společnosti entomologické při ČSAV 19: 137–168.
- Koleška Z: 1984: Seznam biografí Československých entomologů (entomologové nežijící) I. Pokračování 6. Zprávy Československé společnosti entomologické při ČSAV 19: 169–208.
- Koleška Z: 1988: Seznam biografí Československých entomologů (entomologové nežijící) I. Pokračování 10. Zprávy Československé společnosti entomologické při ČSAV 23: 325–364.
- Koleška Z: 1989: Seznam biografí Československých entomologů (entomologové nežijící) I. Pokračování 11. Zprávy Československé společnosti entomologické při ČSAV 24: 365–412.
- Koleška Z: 1993: Seznam biografí Československých entomologů (entomologové nežijící) I. Pokračování 14. Klapalekiana (Supplementum) 29: 493–563.
- Koleška Z: 1995: Seznam biografí Československých entomologů (entomologové nežijící) I. Pokračování 15. Klapalekiana (Supplementum) 31: 564–775.
- Koleška Z: 1998: Seznam biografí Československých entomologů (entomologové nežijící) II. Dodatky, doplňky a opravy biografických hesel „Seznamu biografí Československých entomologů (entomologové nežijící) I“ ve svazcích 1–15 z let 1979–1995. Klapalekiana (Supplementum) 34: 1–238.
- Kolubajiv S. 1950: K padesátým narozeninám doc. Dra. Ing. Augustina Kalandry. Lesnická práce 29 (7–8): 338–341.
- Konôpka J., Midriak R. & Radocha M. 2018: Významné diela bývalých pracovníkov lesnického výskumu. Zvolen: Národné lesnícké centrum – Lesnícky výskumný ústav Zvolen, 56 str.
- Konôpka J., Varínsky J., Zúbrik M. & kol. 2013: Lesnícky výskumný ústav Zvolen. História a súčasnosť. Zvolen: Národné lesnícké centrum – Lesnícky výskumný ústav Zvolen, 216 str.
- Korf V. 1959: Nechleba Alois. Naučný slovník lesnícký. II díl. ČSAZV–SZN Praha: 1250–1251.
- Korf V. 1963: Doc. Inž. Dr. Bohuslav Mařan zemřel. Lesnická práce 42(1): 35.
- Korf V. 1964: Prof. Inž. Dr. Antonín Pfeffer, ScDr. šedesátníkem. Lesnická práce 43(2): 94.
- Korf V. 1980: K sedmdesátinám Ing. Otakara Kokeše. Lesnická práce 59(4): 189–190.
- Kotzya 1976: Uplynul rok od smrti doc. Vincenta. Lesnická práce 55(9): 424–425.
- Kováčsová K. 1957: Päťdesiat rokov lesníckého výskumníctví na Slovensku. Les 13: 236–237.
- Kovář K. 2014: Významné životní jubileum Vlastimila Kučery. Lesnická práce 93(9): 605–606.
- Kovář P. 2022: Jan Jeník – na geobotaniku do lesa. Živa 70(108): XXXIX–XL.
- Kovařík J. 2006a: Myslivecká výročí v roce 2006. Myslivost, mimořádná příloha – Myslivecké zábavy 01: nestránkováno.
- Kovařík J. 2006b: Myslivecká výročí v roce 2006. Myslivost, mimořádná příloha – Myslivecké zábavy 02: nestránkováno.
- Kratochvíl J. 1942: Prof. Dr. Julius Komárek padesátníkem. Entomologické listy 5: 133–134.
- Kratochvíl J. 1952: Čtyřicet let práce pro českou vědu. Prof. Dr. Julius Komárek se dožívá šedesátin. Zoologické a entomologické listy 1: 211–216.
- Krečmer V. 1990: Za Doc. Ing. Vladimírem Peřinou, CSc. Lesnická práce 69(9): 429–430.

- Křístek J. 1981: Profesor Dr. Ing. Augustin Kalandra DrSc. *Acta entomologica bohemoslovaca* 78: 208.
- Kubačák A. 2005: Ministerstvo zemědělství v letech 1918–1948. Praha: Ministerstvo zemědělství České republiky, 126 str.
- Kučera V. 1994: K jubileu profesora Lysého. *Lesnická práce* 73(2): 59.
- Kučera V. 2012: Publikované příspěvky v letech 1945/2012 Ing. Vlastimil Kučera. Písek: V. Kučera vlastním nákladem, 26 str.
- Kudela M. 1969: Profesor dr. Ing. Antonín Pfeffer se dožívá 65 let. *Lesnická práce* 48(1): 47–48.
- Kudela M. 1979: K životnímu jubileu profesora Antonína Pfeffera. *Lesnická práce* 58(1): 45–46.
- Kudela M. 1985: Eightieth birthday of Prof. Dr. Ing. Antonín Pfeffer, DrSc. *Acta entomologica bohemoslovaca* 82: 229–230.
- Kudela M. & Wolf R. 1974: Profesor Pfeffer sedmdesátiletý. *Lesnická práce* 53(2): 94–95.
- Kudler J. 1965: K šedesátým pátým narozením člena korespondenta ČSAV Augustina Kalandry. *Věstník výzkumného ústavu zemědělského* 12: 401–402.
- Kúdela V. & kol. 2020: Péče o zdraví kulturních rostlin v průběhu staletí. Praha: Česká společnost rostlinolékařská, 273 str.
- Kulhanová P. 2016: Problém divočiny je, že ji většinou v hlavě mají lidé, kteří ztratili kontakt s přírodou. *Lesnická práce* 95(12): 876–878.
- Kulhanová P. 2021: Českému lesnictví a lesníkům bych přál naučit se myslet v širších souvislostech a vztazích. Rozhovor s Josefem Fantou, lesnických a krajinným ekologem. *Lesnická práce* 100(10): 631–635.
- Kuchtík 1971: Prof. dr. Ing. K. R. Čermák šedesátiletým. *Lesnická práce* 50(3): 140.
- Kulfan J. 1995: Životné jubileum doc. RNDr. Jana Patočku, DrSc. *Entomofauna Carpathica* 7: 115–116.
- Kulfan J. & Turčáni M. 2009: Zomrel docent RNDr. Jan Patočka, DrSc. *Klapalekiana* 45(1–2): 153–167.
- Kupčák V., Polster P., Šišák L. & Palátová P. 2020: Česká akademie zemědělských věd a čtvrtstoletí komise lesnické ekonomiky. Brno: MENDELU, 308 str.
- Kupka I. 1991: Doc. Ing. Zdeněk Poleno, CSc., sedmdesátiletým. *Lesnická práce* 70(4): 128.
- Kvičala B. A. 1980: Vzpomínka na člena korespondenta ČSAV Augustina Kalandru. *Ochrana rostlin – Sborník ÚVTI* 16: 155.
- Laffers A. 1964: 65 Jahre forstliches Forschungswesen in der Slowakei. Bratislava: Slovenské vydavateľstvo pôdohospodárskej literatúry, 61 str.
- Lahovec J. 1989: František Lysý devadesátiletý. *Lesnická práce* 68(4): 188–189.
- Landa M. 1992: Před dvaceti lety zemřel Dr. Josef Nožička. *Lesnická práce* 71(10): 317.
- Laštůvka Z. & Bezděk J. 2006: Ing. Dr. František Gregor, CSc., Dr.h.c. – osmdesátiletý. *Klapalekiana* 42(4): 387–396.
- Laštůvka Z. & Šefrová H. 2017: Ing. Dr. František Gregor, CSc., Dr.h.c. oslavil v roce 2016 devadesátiny. *Klapalekiana* 53(1–2): 171–174.
- Liška J. 2009: Vzpomínka na Jana Patočku. *Lesnická práce* 88(5): 331–332.
- Liška J. 2010: Před 55 lety zemřel Julius M. Komárek. *Lesnická práce* 89(2): 114.
- Liška J. 2011: Výročí založení oddělení ochrany lesů. *Lesnická práce* 90(11): 764–765.
- Liška J. 2013: Vzpomínka na Jiřího Kudlera a Richarda Hochmuta. *Lesnická práce* 92(12): 822.
- Liška J. 2020: Životní jubileum Miloše Knížka. *Klapalekiana* 56(3–4): 325–351.
- Liška J. & Knížek M. 2021: Sté výročí útvaru ochrany lesa. *Lesnická práce* 100(11): 718–719.
- Liška J. & Pešková V. 2008: František Soukup šedesátiletý. *Lesnická práce* 87(12): 780.
- Liška J. & Vančura K. 2015: 60. výročí úmrtí Julia Miloše Komárka. *Lesnická práce* 94(3): 180–181.
- Lhotský J. 1985: K šedesátinám Ing. Jaroslava Ferdý, CSc. *Lesnická práce* 64(7): 334.

- Lhotský O. 1969: K nedožitému jubileu B. Mařana. *Lesnická práce* 48(3): 141–142.
- Lochman V. 2020: Zemřel Ing. Karel Mráz, DrSc. (1926–2020). *Lesnická práce* 99(11): 739.
- Lomský B. & Šrámek V. 2013: Osmdesát let Ing. Václava Lochmana. *Lesnická práce* 92(8): 547.
- Madlen J. 1946: Lesnícke výskumníctvo na Slovensku od svojich počiatkov až po naše časy. *Sborník Prác výskumných ústavov lesníckych v Banskej Štiavnici* 1–36.
- Machaniček J. 1975: Pětasedmdesátiny doc. Gustava Vincenta. *Lesnická práce* 54(4): 190.
- Majer V. 1987: 100 let výzkumu v českých zemích. *Lesnická práce* 66(12): 560–562.
- Malá J. & Novotný P. 2017: Česká věda přišla o velkou osobnost, zemřel Vladimír Chalupa. *Lesnická práce* 96(3): 200–201.
- Malinský L. 1990: K osmdesátinám Ing. Otakara Kokeše. *Lesnická práce* 69(3): 140–141.
- Mařan J. 1952: Univ. Prof. Dr. Julius Komárek šedesátníkem. *Časopis Národního muzea, Oddělení přírodovědné* 121: 202.
- Mařan J. 1955a: In memoriam univ. Prof. Dr. Julius Komárek. *Časopis Národního muzea, Oddělení přírodovědné* 124: 223–224.
- Mařan J. 1955b: Vzpomínka na universitního profesora Dr. Julia Komárka. *Ochrana přírody* 10: 256.
- Mařan J. 1974a: Antonín Pfeffer – 70 let. *Vesmír* 53: 123.
- Mařan J. 1974b: Siebzigster Geburtstag von Professor Antonín Pfeffer. *Acta entomologica bohemoslovaca* 71: 282–285.
- Matějčík J. & David J. 2019: Jiří Skoblík osmdesátiletý. *Lesnická práce* 98(4): 263.
- Mihulka S. (ed.) 2004: Československá akademie zemědělská a její nástupnické organizace 1924–2004. Praha: Česká akademie zemědělských věd, 205 str.
- Mihulka S. (ed.) 2017: Osobnosti zemědělského výzkumu 20. století. Praha: Česká akademie zemědělských věd, 487 str.
- Mokř T. 1929: Prof. Ing. A. Nechleba sedmdesátníkem. *Československý zemědělec* 11: 386–389.
- Mottl J. 2001: Topolářský výzkum ve VÚLHM – VS Opočno v letech 1951–1963: 69–76. In: Jurásek A., Novák J. & Slodičák M. (eds.): 50 let pěstebního výzkumu v Opočně. Jíloviště–Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 232 str.
- Müller & Mráček Z. 1979: 60 let Ing. Karla Urbana. *Lesnická práce* 58(3): 141.
- Nárovec V. 2007: Odhalení pamětní desky Vladimírovi Peřinovi. *Lesnická práce* 86(6): 386.
- Nárovec V. 2017: Vzpomeňme na Ing. Vratislava Duška, CSc. *Lesnická práce* 96(3): 200.
- Nárovec V. & Nárovcová J. 2013: Theodor Lovkenc opustil naše řady. *Lesnická práce* 92(3): 184–185.
- Neruda J. 2000: Životní jubileum Adolfa Schlaghamerského. *Lesnická práce* 79(12): 568.
- Novák L. 1990: Zesnul Ing. Ivo Adámek, CSc. *Lesnická práce* 69(10): 477–478.
- Novotný G. 1994a: Vzpomínka na pana profesora. *Lesnická práce* 73(1): 30–31.
- Novotný G. 1994b: Vzpomínka na pana profesora Konšela. *Lesnická práce* 73(3): 93.
- Novotný G. 1996a: Josef Nožička 1906–1972. *Lesnická práce* 75(3): 105.
- Novotný G. 1996b: Květoň R. Čermák. 1911–1981. *Lesnická práce* 75(6): 230.
- Novotný M. 1972: K padesátinám Ing. Jana Jindry, CSc. *Lesnická práce* 51(4): 186.
- Novotný P. 2015: Šedesáté páté narozeniny Josefa Frýdla. *Lesnická práce* 94(7): 491.
- Novotný P. 2016: 60. narozeniny Václava Buriánka. *Lesnická práce* 95(10): 724.
- Novotný P. & Dostál J. 2020: Josef Frýdl zastížen sedmdesátinami stále při výzkumu. *Lesnická práce* 99(7): 463.
- Novotný P. & Máchová P. 2015: František Beran šedesátníkem. *Lesnická práce* 94(10): 705.
- Nožička J. 1961: Přehled vývoje lesnického a mysliveckého výskumnictví v Československu. *Zprávy VÚLHM* 7(2): 1–29.

- Nožička J. 1964: Za zesnulým Janem Čabartem. Lesnická práce 43(11): 528.
- Nožička J. & Uhlíř J. 1968: Lesnická výročí v roce 1968. Březen, duben. Lesnická práce 47(4): 145.
- Oliva O. 1955: Zemřel univ. Prof. Dr. Julius Komárek. Československé rybářství 10: 62.
- Pagač M. 1979: Ing. Zdeněk Mráček, CSc., šedesátiletý. Lesnická práce 58(11): 528.
- Pagač M. 1982: Za Ing. Pravdomilem Huškem. Lesnická práce 61(2): 92.
- Palas J. 1992: Před sto lety se narodil Julius Miloš Komárek. Lesnická práce 71(8): 252.
- Patočka J. 1955a: Za Dr. Vladislavem Paškem. Zoologické a entomologické listy 4: 104–106.
- Patočka J. 1955b: Za RNDr. Vladislavem Paškem. Věstník československé zoologické společnosti 19: 97–98.
- Patočka J. 1998: Doc. Ing. Miroslav Čapek, DrSc. – sedmdesátník. Klapalekiana 34(1–2): 139–146.
- Peřina V. 1974: Ing. V. Dušek padesátníkem. Lesnická práce 53(11): 526.
- Peřina V. 1978a: K padesátinám Ing. Vladimíra Krečmera. Lesnická práce 57(1): 46–47.
- Peřina V. 1978b: Ing. Luděk Chroust padesátiletý. Lesnická práce 57(2): 89.
- Peřina V. 1984: 60 let Ing. V. Duška. Lesnická práce 63(12): 568–569.
- Peřina V. 1986a: Ing. Zdeněk Poleno šedesátiletý. Lesnická práce 65(5): 283–284.
- Peřina V. 1986b: K šedesátinám Ing. T. Lokvence. Lesnická práce 65(10): 477–478.
- Peřina V. 1988a: K šedesátinám Vladimíra Krečmera. Lesnická práce 67(1): 43–44.
- Peřina V. 1988b: K šedesátinám L. Chrousta. Lesnická práce 67(2): 93–94.
- Pešková V. 2007: Životní jubileum Vlastislava Jančaříka. Lesnická práce 86(7): 486.
- Pešková V. 2011: Ing. Vlastislav Jančařík, CSc. 10.7.1927–1.3.2011. Lesnická práce 90(4): 238.
- Pešková V. 2013: K pětadesátinám lesnického fytopatologa RNDr. Františka Soukupa, CSc. Mykologické listy 126: 37–40.
- Petr J. 1962: 10 let trvání výzkumné stanice Křtiny. Lesnická práce 41(2): 95.
- Pfeffer A. 1939: Ing. Alois Nechleba osmdesátníkem. Lesnická práce 18: 297–312.
- Pfeffer A. 1948: Prof. Ing. Alois Nechleba. In: České vysoké učení technické v Praze 1938–1945. VII. Vysoká škola zemědělského a lesního inženýrství. ČVUT Praha: 101–103.
- Pfeffer A. 1952: Prof. Dr. Julius Komárek šedesátníkem. Časopis československé společnosti entomologické 49: 245–246.
- Pfeffer A. 1955a: † Člen korespondent ČSAV Julius Komárek. Věstník československé zoologické společnosti 19: 297–305.
- Pfeffer A. 1955b: Za profesorem dr. Juliem Komárkem. Věstník ČSAZV 2: 62–64.
- Pfeffer A. 1955c: Zemřel člen korespondent ČSAV, prof. Dr. Julius Miloš Komárek. Ročenka československé společnosti entomologické 51: 5–7.
- Pfeffer A. 1979: K památce význačného lesníka Aloise Nechleby. Lesnická práce 58(6): 284.
- Pfeffer A. 1980a: Vzpomínka na profesora Julia Komárka. Lesnická práce 59(5): 239.
- Pfeffer A. 1980b: Památce prof. Dr. Julia Komárka. Živa 23: 140.
- Pfeffer A. 1996a: Sedmdesát pět let od založení státních lesnických výzkumných ústavů v ČSR. Zpravodaj ochrany lesa 3: 1–3.
- Pfeffer A. 1996b: Ing. Alois Nechleba. 28. 6. 1859 – 2. 5. 1944. Lesnická práce 75(4): 145.
- Pinc J. 1975: 65 let Ing. Otakara Kokeše. Lesnická práce 54(3): 143–144.
- Pinc J. 1976: Za doc. Ing. Dr. Karlem Kvapilem. Lesnická práce 55(4): 186–187.
- Pinc J. & kol. 2003: Přehled historie lesnického školství v Čechách a na Moravě. Písek: Sdružení absolventů a přátel lesnických škol píseckých, 120 str.
- Podrázský V. 2001: Životní jubileum Zdeňka Polena. Lesnická práce 80(4): 184.

- Podrázský V. 2017: Ivo Kupka slaví sedmdesátiny. *Lesnická práce* 96(5): 344–345.
- Pokorný J. 1995: K úmrtí prof. Dr. Ing. Aloise Mezery, DrSc. *Lesnická práce* 74(1): 27.
- Polák L. 1981: 70 let prof. B. Doležala. *Lesnická práce* 60(10): 475–476.
- Polák L. 1991: Osmdesátiny profesora Bohumila Doležala. *Lesnická práce* 70(8): 253–254.
- Polanský B. 1958: Za profesorem inž. Dr. h. c. Josefem Konšelem. *Lesnická práce* 37 (9): 428–429.
- Pospíšil B. 1982: Prof. Piškula pětadesátiletý. *Lesnická práce* 61 (10): 475–476.
- Povolný D. 1997: Ing. Dr. Dr.h.c. František Gregor, CSc. – sedmdesátník. *Klapalekiana* 33(1–2): 129–134.
- Remeš J. 2007: Ivo Kupka šedesátiletý. *Lesnická práce* 86(6): 385.
- Renner J. 1939: Prof. Ing. Al. Nechleba jako archivální pracovník. *Lesnická práce* 18 (6): 315–317.
- Richtár V. 1985: Vzpomínáme pěstitele lesa profesora Josefa Konšela. *Lesnická práce* 64(5): 235–236.
- Richtár V. 1991: Vpomínáme počátku českého vyučování na SLŠ v Hranicích. *Lesnická práce* 70(12): 361.
- Richtár V. 1992: Vzpomínka na Karla Šimana. *Lesnická práce* 71(9): 282–283.
- Richtár V. 1996: Hugo Konias. 1. 7. 1891 – 6. 5. 1954. *Lesnická práce* 75(8): 302.
- Richtár V. 1998: Zdeněk Kadlus pětasedmdesátíkem. *Lesnická práce* 77(3): 109.
- Richtár V. & Jařabáč M. 1999: Odešel lesník – vodohospodář Václav Zelený. *Lesnická práce* 78(8): 381.
- Richtár V. & Švenda A. 1985: Za Ing. Miroslavem Škapou. *Lesnická práce* 64(9): 429.
- Roček I. 1991: K osmdesátým narozeninám profesora Václava Doudy. *Lesnická práce* 70(11): 352.
- Roček I. 2002: Za profesorem Doudou. *Lesnická práce* 81(12): 570–571.
- Roček I. 2009: Historie pražské lesnické fakulty. Praha: Lesnická fakulta ČZU Praha, 166 str.
- Roček I., Grosss J. & kol. 2002: Pražská lesnická fakulta. Praha: Lesnická fakulta ČZU, 176 str.
- Rohon P. 1974: Profesor Karel Balabán sedmdesátíkem. *Lesnická práce* 53(12): 569.
- Růžičková M. 2016: České lesnictví ztratilo dvě významné osobnosti. *Lesnická práce* 95(2): 125.
- Rynda I. 1998: Vladimír Krečmer sedmdesátiletý. *Lesnická práce* 77(3): 109.
- Řezáč J. & Hrdlička O. 2002: Karel Kaňák oslavil osmdesát let. *Lesnická práce* 81(12): 570.
- Simanov V. 1994: Vzpomínka na Richarda Hochmuta. *Lesnická práce* 73(2): 60–61.
- Simanov V. 2016: České lesy v datech a číslech. Praha: Národní zemědělské muzeum, 401 str.
- Skoblík J. 1987: Šedesát let Vladimíra Peřiny. *Lesnická práce* 66(7): 329–330.
- Skoblík J. 1988: Zdeněk Bludovský šedesátíkem. *Lesnická práce* 67(12): 524.
- Skuhravý V. 1955a: Zemřel člen korespondent ČSAV, univ. Prof. Dr. J. Komárek. *Přírodovědný sborník Ostravského kraje* 16: 445.
- Skuhravý V. 1955b: Zemřel člen korespondent ČSAV, univ. Prof. Dr. J. Komárek. *Vesmír* 34: 97.
- Skuhravý V. 1964: Prof. Dr. A. Pfeffer šedesátíkem. *Živa* 12: 23.
- Skuhravý V. 1967: Přehled entomologických pracovišť v ČSSR a adresář pracovníků z oboru entomologie. III. vydání. Praha: Entomologický ústav Československé Akademie věd, 39 str.
- Skuhravý V. 1984a: Prof. Dr. Antonín Pfeffer, DrSc., osmdesátiletý. *Živa* 32(2): 61.
- Skuhravý V. 1984b: Prof. Pfeffer slaví osmdesátiny. *Lesnická práce* 63(1): 43.
- Skuhravý V. 1994: Prof. A. Pfeffer devadesátiletý. *Živa* 42(1): 47.

- Skuhřavý V. 1996a: Dr. Ing. František Gregor, CSc. sedmdesátiletý. Lesnická práce 75(12): 459.
- Skuhřavý V. 1996b: Doc. Dr. Ing. Vladislav Martinek sedmdesátiletý. Lesnická práce 75(12): 459.
- Skuhřavý V. 1997: Zemřel pan profesor Antonín Pfeffer 15. ledna 1904 – 19. února 1997. Lesnická práce 76(4): 154.
- Skuhřavý V. 2005: Vzpomínka na prof. Julia Komárka. Lesnická práce 84(12): 673.
- Skuhřavý V. 2008: Historie a současnost entomologie v Česku. Praha: ČZT, 144 str.
- Sládeček F. 1955: Člen korespondent ČSAV Julius Komárek. Věstník ČSAV 64: 193–195.
- Sládek J. 1965: František J. Turček pätidesiatpäťročný. Biológia 20: 921–931.
- Sládek J. 1975: Dr. František J. Turček, CSc. šestdesiatročný. Lynx 17: 107–108.
- Sládek J. 1992: Život a dielo lesnického ekológa Františka J. Turčeka. Zvolen: Technická univerzita, Lesnícka fakulta, 73 str.
- Sobotka A. & Daňha J. 1959: Vývoj organizace a úkoly Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti ČSAZV ve Zbraslavi Strnadedch. Práce výzkumných ústavů lesnických ČSR 17: 1–20.
- Souček J. & Šimerda V. 2012: 100. výročí narození Vladimíra Zakopala. Lesnická práce 91(9): 660.
- Soukup F. 2001: Útvar ochrany lesa VÚLHM – současný stav. Zpravodaj ochrany lesa 7: 22–25.
- Sovka P. & kol. 1996: 100 let Střední lesnické školy v Hranicích. Lipník nad Bečvou, 288 str.
- Stádník J. (ed.) 1928: Zpráva o činnosti státních a zemských výzkumných ústavů, stanic a ostatních pokusných objektů zemědělských v republice československé za rok 1927. Státní ústavy a stanice lesnické. Výroční zprávy výzkumných ústavů zemědělských RČS 4: 475–546.
- Stádník J. (ed.) 1929: Zpráva o činnosti státních a zemských výzkumných ústavů, stanic a ostatních pokusných objektů zemědělských v Republice Československé za rok 1928. Státní ústavy a stanice lesnické. Výroční zprávy výzkumných ústavů zemědělských RČS 5: 493–538.
- Stádník J. (ed.) 1930: Zpráva o činnosti státních a zemských výzkumných ústavů, stanic a ostatních pokusných objektů zemědělských v Republice Československé za rok 1929. Státní ústavy a stanice lesnické. Výroční zprávy výzkumných ústavů zemědělských RČS 6: 1–62.
- Stádník J. (ed.) 1931: Zpráva o činnosti státních a zemských výzkumných ústavů, stanic a ostatních pokusných objektů zemědělských v Republice Československé za rok 1930. Státní ústavy a stanice lesnické. Výroční zprávy výzkumných ústavů zemědělských RČS 7: 1–55.
- Stádník J. (ed.) 1932: Zpráva o činnosti státních a zemských výzkumných ústavů, stanic a ostatních pokusných objektů zemědělských v Republice Československé za rok 1931. Státní ústavy a stanice lesnické. Výroční zprávy výzkumných ústavů zemědělských RČS 8: 154–180.
- Stockmann V. 2012: Historické lesnické osobnosti. Lesy SR, š. p.: Banská Bystrica, 298 str.
- Stockmann V. 2016: Dejiny lesníctva na Slovensku. Banská Bystrica: Lesy Slovenskej republiky, š. p., 1022 str.
- Stolina M. 1969: Prof. Dr. Ing. Antoním Pfeffer DrSc. 65-ročný. Les 25: 141–142.
- Suchopárek K. 2003: Ing. Jan Materna, CSc., oceněn ministrem zemědělství. Lesnická práce 82(3): 153–154.
- Šach F. 2013: K pětasmdesátinám Vladimíra Krečmera. Lesnická práce 92(11): 750–751.
- Šach F. 2017: 90. výročí narození Vladimíra Peřiny. Lesnická práce 96(4): 271.
- Šach F. 2018: Vladimír Krečmer devadesátiletý. Lesnická práce 97(1): 54.
- Ševčík V. 1939a: Prof. Ing. Alois Nechleba osmdesátiníkem. Věstník České akademie zemědělské 15: 302–303.

- Ševčík V. 1939b: Prof. Ing. Alois Nechleba osmdesátníkem. *Český zemědělec* 21: 181.
- Šika 1979: Ing. Jiří Šindelář, CSc., šedesátiletý. *Lesnická práce* 58(4): 189–190.
- Šika A. 1986: Životní jubileum Ing. Zavadila. *Lesnická práce* 65(7): 331–332.
- Šika A. 1989: Významné životní jubileum Jiřího Šindeláře. *Lesnická práce* 68(5): 236.
- Šilar J. 1967: Organizační uspořádání ministerstva lesního a vodního hospodářství. *Lesnická práce* 46(5): 193–195.
- Šindelář J. 1985: Ing. Antonín Šika, CSc., šedesátiletý. *Lesnická práce* 64(4): 188–189.
- Šindelář J. 1986: Jiří Macháček šedesátiletý. *Lesnická práce* 65(8): 380.
- Šindelář J. 1991: Za Ing. Věroslavem Samkem, CSc. *Lesnická práce* 70(8): 254–255.
- Šmíd V. 2011: Odešel z našich řad (Ing. Zdeněk Kadlus, CSc.). *Lesnická práce* 90(1): 51.
- Šrámek O. 1980: Významné životní výročí doc. Ing. A. Příhody. *Lesnická práce* 59(1): 46–47.
- Šrámek O. 1996: K významnému životnímu jubileu Dr. Elišky Novákové, Dr.Sc. *Lesnická práce* 75(7): 265.
- Šrámek V. 2018: Zemřel doc. RNDr. Bohumír Lomský, CSc. *Lesnická práce* 97(10): 744–745.
- Šteffek J. (ed.) 1993: František J. Turček, život, dielo, odkaz. Banská Štiavnica: Kabinet evolučnej a aplikovanej krajinnej ekológie SAV, 121 str.
- Šulc J. 1947: Organizační vývoj a pracovní výsledky státního lesnického výzkumnictví v Československé republice. *Zprávy Státních výzkumných ústavů lesnických ČSR*. Praha: Ministerstvo zemědělství, 1: 1–30.
- Šulc J. 1948: Vývoj a činnost státního lesnického výzkumnictví v letech 1945–46. *Zprávy Státních výzkumných ústavů lesnických ČSR*. Praha: Ministerstvo zemědělství, 2: 7–27.
- Šulc J. 1949: Vývoj a činnost státního lesnického výzkumnictví ve dvouletce. *Zprávy Státních výzkumných ústavů lesnických ČSR*. Praha: Ministerstvo zemědělství, 3: 7–31.
- Švenda 1987: Ing. Josef Kaláb 80letý. *Lesnická práce* 66(6): 285–286.
- Švenda A. 1995: 12. září 1995 zemřel Ing. Václav Štaud, CSc. *Lesnická práce* 74(11): 31.
- Švenda A. & Truhlář J. 2009: Lesnické osobnosti. Václav Štaud. *Lesnická práce* 88(8): 535–536.
- Tesař V. 2012: Odešel Bohuslav Švarc. *Lesnická práce* 91(2): 110–111.
- Tippl J. 1969: Profesor Antonín Pfeffer jubilant a nositel „Řádu Práce“. *Ochrana přírody* 24: 71.
- Trnka J. 1971: K nedožitým devadesátinám prof. dr. Ing. Rudolfa Haši. *Lesnická práce* 50(4): 189–190.
- Truhlář J. 2009a: Lesnické osobnosti. Bohumil Doležal. *Lesnická práce* 88(3): 176–177.
- Truhlář J. 2009b: Lesnické osobnosti. Oktavián Farský. *Lesnická práce* 88(5): 322–323.
- Uhlíř J. 1967a: Lesnická výročí v roce 1967. Leden, únor. *Lesnická práce* 46(2): 50.
- Uhlíř J. 1967b: Lesnická výročí v roce 1967. Červen, červenec, srpen září. *Lesnická práce* 46(4): 146.
- Uhlíř J. 1967c: Sedmdesátiny ing. Josefa Daňhy. *Lesnická práce* 46(4): 189.
- Uhlíř J. 1967d: Lesnická výročí v roce 1967. Říjen, listopad, prosinec. *Lesnická práce* 46(5): 193.
- Uhlíř J. 1968a: Lesnická výročí v roce 1968. *Lesnická práce* 47(7): 289.
- Uhlíř J. 1968b: Lesnická výročí v roce 1968. *Lesnická práce* 47(11): 481.
- Uhlíř J. 1969a: Lesnická výročí v roce 1969. Březen, duben. *Lesnická práce* 48(4): 145.
- Uhlíř J. 1969b: Lesnická výročí v roce 1969. Květen, červen. *Lesnická práce* 48(6): 385.
- Uhlíř J. 1970a: Lesnická výročí 1970. Leden, únor. *Lesnická práce* 49(2): 49.
- Uhlíř J. 1970b: Lesnická výročí 1970. Červenec, srpen. *Lesnická práce* 49(7): 289.
- Uhlíř J. 1971a: Lesnická výročí v roce 1971. Červenec, srpen. *Lesnická práce* 50(8): 337.

- Uhlíř J. 1971b: Lesnická výročí v roce 1971. Říjen, listopad, prosinec. Lesnická práce 50(8): 481.
- Uhlíř J. 1992: Bibliografie lesnického školství na území Československa v letech 1969–1992. Praha: Ministerstvo zemědělství, 342 str.
- Uhlíř J. 1999a: Lesnická výročí – leden 1999. Lesnická práce 78(1): 2.
- Uhlíř J. 1999b: Lesnická výročí – březen 1999. Lesnická práce 78(3): 98.
- Uhlíř J. 1999c: Lesnická výročí – květen 1999. Lesnická práce 78(5): 194.
- Uhlíř J. 1999d: Lesnická výročí – červen 1999. Lesnická práce 78(6): 242.
- Uhlíř J. 1999e: Lesnická výročí – srpen 1999. Lesnická práce 78(8): 338.
- Uhlíř J. 1999f: Lesnická výročí – listopad 1999. Lesnická práce 78(11): 482.
- Uhlíř J. 1999g: Lesnická výročí – prosinec 1999. Lesnická práce 78(12): 530.
- Uhlíř J. 2000a: Lesnická výročí – únor 2000. Lesnická práce 79(2): 50.
- Uhlíř J. 2000b: Lesnická výročí – březen 2000. Lesnická práce 79(3): 98.
- Uhlíř J. 2000c: Lesnická výročí – duben 2000. Lesnická práce 79(4): 146.
- Uhlíř J. 2000d: Lesnická výročí – květen 2000. Lesnická práce 79(5): 194.
- Uhlíř J. 2000e: Lesnická výročí – červen 2000. Lesnická práce 79(6): 242.
- Uhlíř J. 2000f: Lesnická výročí – červenec 2000. Lesnická práce 79(7): 290.
- Uhlíř J. 2000g: Lesnická výročí – prosinec 2000. Lesnická práce 79(12): 530.
- Uhlíř J. 2001a: Lesnická výročí – leden 2001. Lesnická práce 80(1): 2.
- Uhlíř J. 2001b: Lesnická výročí – únor 2001. Lesnická práce 80(2): 50.
- Uhlíř J. 2001c: Lesnická výročí – březen 2001. Lesnická práce 80(3): 98.
- Uhlíř J. 2001d: Lesnická výročí – duben 2001. Lesnická práce 80(4): 146.
- Uhlíř J. 2001e: Lesnická výročí – květen 2001. Lesnická práce 80(5): 194.
- Uhlíř J. 2001f: Lesnická výročí – červen 2001. Lesnická práce 80(6): 242.
- Uhlíř J. 2001g: Lesnická výročí – červenec 2001. Lesnická práce 80(7): 290.
- Uhlíř J. 2001h: Lesnická výročí – srpen 2001. Lesnická práce 80(8): 338.
- Uhlíř J. 2001i: Lesnická výročí – září 2001. Lesnická práce 80(9): 386.
- Uhlíř J. 2001j: Lesnická výročí – říjen 2001. Lesnická práce 80(10): 434.
- Uhlíř J. 2001k: Lesnická výročí – prosinec 2001. Lesnická práce 80(12): 530.
- Uhlíř J. 2002a: Lesnická výročí – únor 2002. Lesnická práce 81(2): 88.
- Uhlíř J. 2002b: Lesnická výročí – květen 2002. Lesnická práce 81(5): 229.
- Uhlíř J. 2002c: Lesnická výročí – červen 2002. Lesnická práce 81(6): 275.
- Uhlíř J. 2002d: Lesnická výročí – červenec 2002. Lesnická práce 81(7): 333.
- Uhlíř J. 2002e: Lesnická výročí – srpen 2002. Lesnická práce 81(8): 373.
- Uhlíř J. 2002f: Lesnická výročí – listopad 2002. Lesnická práce 81(11): 521.
- Uhlíř J. 2002g: Lesnická výročí – prosinec 2002. Lesnická práce 81(12): 572.
- Uhlíř J. 2003a: Lesnická výročí – leden 2003. Lesnická práce 82(1): 47.
- Uhlíř J. 2003b: Lesnická výročí – únor 2003. Lesnická práce 82(2): 103.
- Uhlíř J. 2003c: Lesnická výročí – březen 2003. Lesnická práce 82(3): 156.
- Uhlíř J. 2003d: Lesnická výročí – duben 2003. Lesnická práce 82(4): 209.
- Uhlíř J. 2003e: Lesnická výročí – červenec 2003. Lesnická práce 82(7): 377.
- Uhlíř J. 2003f: Lesnická výročí – září 2003. Lesnická práce 82(9): 485.
- Uhlíř J. 2003g: Lesnická výročí – říjen 2003. Lesnická práce 82(10): 542.

- Uhlíř J. 2003h: Lesnická výročí – listopad 2003. Lesnická práce 82(11): 602.
- Uhlíř J. 2004a: Lesnická výročí – leden 2004. Lesnická práce 83(1): 33.
- Uhlíř J. 2004b: Lesnická výročí – únor 2004. Lesnická práce 83(2): 93.
- Uhlíř J. 2004c: Lesnická výročí – březen 2004. Lesnická práce 83(3): 145.
- Uhlíř J. 2004d: Lesnická výročí – duben 2004. Lesnická práce 83(4): 205.
- Uhlíř J. 2004e: Lesnická výročí – květen 2004. Lesnická práce 83(5): 261.
- Uhlíř J. 2004f: Lesnická výročí – červen 2004. Lesnická práce 83(6): 317.
- Uhlíř J. 2004g: Lesnická výročí – červenec 2004. Lesnická práce 83(7): 374.
- Uhlíř J. 2004h: Lesnická výročí – srpen 2004. Lesnická práce 83(8): 434.
- Uhlíř J. 2004i: Lesnická výročí – září 2004. Lesnická práce 83(9): 487.
- Uhlíř J. 2004j: Lesnická výročí – říjen 2004. Lesnická práce 83(10): 542.
- Uhlíř J. 2004k: Lesnická výročí – listopad 2004. Lesnická práce 83(11): 593.
- Uhlíř J. 2004l: Lesnická výročí – prosinec 2004. Lesnická práce 83(12): 649.
- Uhlíř J. 2005a: Lesnická výročí – leden 2005. Lesnická práce 84(1): 35.
- Uhlíř J. 2005b: Lesnická výročí – únor 2005. Lesnická práce 84(2): 91.
- Uhlíř J. 2005c: Lesnická výročí – březen 2005. Lesnická práce 84(3): 145.
- Uhlíř J. 2005d: Lesnická výročí – duben 2005. Lesnická práce 84(4): 200.
- Uhlíř J. 2005e: Lesnická výročí – květen 2005. Lesnická práce 84(5): 259.
- Uhlíř J. 2005f: Lesnická výročí – červen 2005. Lesnická práce 84(6): 321.
- Uhlíř J. 2005g: Lesnická výročí – červenec 2005. Lesnická práce 84(7): 379.
- Uhlíř J. 2005h: Lesnická výročí – srpen 2005. Lesnická práce 84(8): 431.
- Uhlíř J. 2005i: Lesnická výročí – září 2005. Lesnická práce 84(9): 487.
- Uhlíř J. 2005j: Lesnická výročí – prosinec 2005. Lesnická práce 84(12): 676.
- Uhlíř J. 2006a: Lesnická výročí – leden 2006. Lesnická práce 85(1): 35.
- Uhlíř J. 2006b: Lesnická výročí – únor 2006. Lesnická práce 85(2): 94.
- Uhlíř J. 2006c: Lesnická výročí – březen 2006. Lesnická práce 85(3): 146.
- Uhlíř J. 2006d: Lesnická výročí – duben 2006. Lesnická práce 85(4): 205.
- Uhlíř J. 2006e: Lesnická výročí – květen 2006. Lesnická práce 85(5): 265.
- Uhlíř J. 2006f: Lesnická výročí – červen 2006. Lesnická práce 85(6): 320.
- Uhlíř J. 2006g: Lesnická výročí – červenec 2006. Lesnická práce 85(7): 375.
- Uhlíř J. 2006h: Lesnická výročí – srpen 2006. Lesnická práce 85(8): 433.
- Uhlíř J. 2006i: Lesnická výročí – září 2006. Lesnická práce 85(9): 485.
- Uhlíř J. 2006j: Lesnická výročí – říjen 2006. Lesnická práce 85(10): 554.
- Uhlíř J. 2006k: Lesnická výročí – listopad 2006. Lesnická práce 85(11): 614.
- Uhlíř J. 2006l: Lesnická výročí – prosinec 2006. Lesnická práce 85(12): 676.
- Uhlíř J. 2007a: Lesnická výročí – únor 2007. Lesnická práce 86(2): 107.
- Uhlíř J. 2007b: Lesnická výročí – květen 2007. Lesnická práce 86(5): 319.
- Uhlíř J. 2007c: Lesnická výročí – červen 2007. Lesnická práce 86(6): 390.
- Uhlíř J. 2007d: Lesnická výročí – červenec 2007. Lesnická práce 86(7): 459.
- Uhlíř J. 2007e: Lesnická výročí – srpen 2007. Lesnická práce 86(8): 531.
- Uhlíř J. 2007f: Lesnická výročí – září 2007. Lesnická práce 86(9): 601.
- Uhlíř J. 2007g: Lesnická výročí – říjen 2007. Lesnická práce 86(10): 675.

- Uhlř J. 2007h: Lesnická výročí – listopad 2007. Lesnická práce 86(11): 749.
- Uhlř J. 2007i: Lesnická výročí – prosinec 2007. Lesnická práce 86(12): 822.
- Uhlř J. 2008: Luděk Chroust osmdesátiletý. Lesnická práce 87(2): 118.
- Uhlř J. 2009a: Lesnické osobnosti. František Lysý. Lesnická práce 88(4): 247.
- Uhlř J. 2009b: Stanislav Vacek pětapadesátiněkem. Lesnická práce 88(7): 479.
- Uhlř J. 2009c: Vlastimil Kučera pětadesátiletý. Lesnická práce 88(8): 546.
- Uhlř J. 2010a: 100 let od narození Otakara Kokeše. Lesnická práce 89(3): 188–189.
- Uhlř J. 2010b: Jaroslav Mentberger – 80 let. Lesnická práce 89(12):813.
- Uhlř J. 2011a: Lesnické osobnosti. Josef Nožička. Lesnická práce 90(5): 326–327.
- Uhlř J. 2011b: 85 let Theodora Lokvence. Lesnická práce 90(10):702–703.
- Uhlř J. 2012a: 130 let od narození a 55 let od úmrtí Karla Šimana. Lesnická práce 91(3): 189.
- Uhlř J. 2012b: Před 15 lety zemřel František Matějka. Lesnická práce 91(6): 433.
- Uhlř J. 2012c: Před 85 se narodil Vladimř Peřina. Lesnická práce 91(6): 433.
- Uhlř J. 2012d: Autobiografie publikovaných prací Vlastimila Kučery za roky 1945–2012. Lesnická práce 91(10): 725.
- Uhlř J. 2013: Jaroslav Simon šedesátiletý. Lesnická práce 92(1): 59.
- Uhlř J. 2014a: Stanislav Vacek oslaví letos šedesátiny. Lesnická práce 93(3): 184.
- Uhlř J. 2014b: Před sto lety se narodil Jaroslav Řehák. Lesnická práce 93(4): 265.
- Uhlř J. 2018: Za RNDr. Stanislavem Mottlem, CSc. (1930–2017), lesnickým výzkumníkem a odborným spisovatelem. Zpravodaj Sdružení absolventů a přátel lesnických škol píseckých 2018(1): 19-20.
- Uhlř J. 2019a: Vlastimil Kučera pětadesátiletý. Lesnická práce 98(8): 554–555.
- Uhlř J. 2019b: Stanislav Vacek pětadesátiletý. Lesnická práce 98(8): 555.
- Uhlř J. 2020: Vzpomínka na Otakara Kokeše (1910–1995). Lesnická práce 99(4): 269.
- Uhlř J. 1921: Vilém Podrázský šedesátiletý. Lesnická práce 100(3): 195–196.
- Ulrich R. 1995: In memoriam Františka Piškuly. Lesnická práce 74(11):30–31.
- Ulrich R. 2017: Zemřel Adolf Schlaghamerský. Lesnická práce 96(8): 553.
- Urban J. 1994: Osobní zprávy. Doc. Ing. Radomř Mrkva, CSc. Les 10: 19.
- Urban K. 1977: Ing. Peřina padesátiletý. Lesnická práce 56(6): 286.
- Uroševič B. 1970: K sedmdesátinám prof. Dr. Ing. A. Kalandry DrSc. Lesnictví 16: 2 str. přílohy k č. 8.
- Uroševič B. 1975: K pětadesátinám prof. Dr. Tech. Ing. Augustina Kalandry DrSc. Česká mykologie 29: 213–216.
- Vacek S. 1998: K životnímu jubileu ing. Ludka Chrousta, CSc. Lesnická práce 77(4): 155–156.
- Vacek S. 2012: Deset let od úmrtí Zdeňka Polena. Lesnická práce 91(11): 801.
- Václav E. (ed.) 2007: Přínos českých lesníků v poznání a rozvoji světového tropického a subtropického lesnictví. Praha: Fakulta lesnická a environmentální ČZU, 96 str.
- Vančura K. & Břba M. 1996: 75 let lesnického výzkumu v České republice. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 130 str.
- Vančura K. (ed.) 1991: 70 years of forest research in Czech Republic. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 147 str.
- Vančura K. 2011: Lesnický výzkum v České republice. Autor vlastním nákladem, 144 str.
- Vančura K. 2013: Ve věku 86 let opustil řady lesníků Josef Ludera. Lesnická práce 92(8): 547.

- Vančura K. 2016: Odešel Sláva Vinš. Lesnická práce 95(9): 649.
- Vávra V. 1990: Ing. Jiří Vaněk šedesátiletý. Lesnická práce 69(1): 46.
- Veselovský Z. 1955: Prof. Dr. Julius Komárek zemřel. Myslivost 3: 18.
- Vincent G. 1935: Profesor Konšel – šedesátník. Lesnická práce 14(2): 142–146.
- Vrbenský 1969: Inženýr Václav Mejstřík sedmdesátiletý. Lesnická práce 48(1): 47.
- Weismann L. 1977: Zomrel František J. Turček, CSc. Biológia 32: 639–640.
- Zahradník P. 1994: Útvar ochrany lesa VÚLHM Jíloviště – Strnady. Představujeme se. Zpravodaj ochrany lesa 1: 3–6.
- Zahradník P. 1995: Lesní ochranná služba. Zpravodaj ochrany lesa 2: 1–2.
- Zahradník P. 2001a: Lesnický výzkum v České republice – minulost a současnost: 7–18. In: Jurásek A., Novák J. & Slodičák M. (eds.): 50 let pěstebního výzkumu v Opočně. Jíloviště-Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 232 str.
- Zahradník P. 2001b: Lesnický výzkum v České republice – minulost a současnost. Zpravodaj ochrany lesa 7: 7–14.
- Zahradník P. 2011: Z historie lesnického výzkumného ústavu. Zpravodaj ochrany lesa 15: 5–7.
- Zahradník P. 2016: Významné osobnosti z historie Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti. Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 55 str. + 5 obr.
- Zahradník P. et kol. 2008: Významné životní jubileum Vladimíra Nováka. Lesnická práce 87(5): 356.
- Zakopal J. 1971: K sedmdesátinám Prof. Ing. Dr. Augustina Kalandry DrSc. Sborník ÚVTI – Ochrana rostlin 7: 75.
- Zicháček V. 1978/1979: RNDr. František J. Turček – in memoriam. (Slov. Ekolog a zoolog, úmrtí 1977). Přírodní vědy ve škole 30(1): 12–13.
- Žďárský J. 1969: Sedmdesát let prof. Ing. dr. Bedřicha Rychlého. Lesnická práce 48(3): 141.
- Želtvay Z. (ed.) 1971: 50 let lesnického výzkumu. „Bibliografie 1921–1969“. Strnady: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, 193 str.

Poděkování:

Základem předložené publikace jsou literární zdroje vycházející z publikovaných informací v časopisech, ročenkách, příležitostných publikacích apod.

Bez osobních vzpomínek by nebyla tato kniha plnohodnotná. Mladší i starší pracovníci ústavu (nebo bývalí pracovníci ústavu) čerpali často ze vzpomínek a částečně i publikací nestorů ústavu, a to na všech úrovních, ale i z přístupu „elévů“, působících v ústavu teprve relativně krátkou dobu. Význam těchto informací se projeví výrazně až v budoucnosti, třeba za padesát let při dalším výročí. Ukazuje ale i dynamiku a kontinuitu bádání v lesním hospodářství a poukazuje i na společenský zájem o priority výzkumu.

Velký dík patří rovněž vedení ústavu a vedoucím útvarů za technickou i morální pomoc. Ještě jednou je nutné zdůraznit díky všem současným i minulým zaměstnancům ústavu za poskytnutí potřebných informací. Bohužel někteří „nestorové“ již nejsou mezi námi, ale bez jejich vzpomínek, které uchováváme ve svých myslích, by tato publikace nevznikla nebo by neposkytla řadu cenných údajů, které nebyly dříve zveřejněny.

Z těch současných jde zejména o tyto kolegy: Bedřich a Ludiše Fišerovi (lesnická ekonomika, myslivost, vedení ústavu); Jana a Petr Fojtíkovi (informatika, myslivost); Antonín Jurásek (zakládání a pěstování lesa); Václav Lochman (ekologie lesa, zkušební laboratoře); Zdeňka Procházková (lesní semenářství); Milan Sláma (ochrana lesa), Marian Slodičák (pěstování lesa), Karel a Vlasta Vančurovi (biologie a šlechtění lesních dřevin, vedení ústavu, ODIS), Bohumil Volf (myslivost), ale i o řadu dalších (prakticky by se dali vyjmenovat všichni současní i bývalí zaměstnanci).

Za technickou pomoc při finální úpravě rukopisu děkuji Miroslavě Valentové, Kláře Šimerové, Petře Mikulčíkové a Martě Kučerové.

Za všechny nedostatky, omyly a další chyby se jménem autorského kolektivu omlouvám; některé informace nebyly dostupné (dohledatelné) a chyběly i vzpomínky pamětníků, některé informace byly rozporuplné a museli jsme se přiklonit k některé z verzí.

Použité zkratky

AF	Agronomická fakulta	ČZU FLD Praha	Fakulta lesnická a dřevařská České zemědělské univerzity Praha (2007 – dosud)
ASŘ	Automatizované systémy řízení		
AV ČR	Akademie věd České republiky	ČZU FLE Praha	Fakulta lesnická a environmentální České zemědělské univerzity Praha (2003–2007)
COST	Agentura pro evropskou spolupráci ve vědeckém a technickém výzkumu – The European Co-operation in Scientific and Technical Research	ČZU LF Praha	Lesnická fakulta České zemědělské univerzity Praha (1995–2003)
ČAZV	Česká akademie zemědělských věd – vznikla v roce 1993. Nástupnická organizace	ČZU	Česká zemědělská univerzita
ČAZ	Československá akademie zemědělská (1924–1952)	DKRVO	Dlouhodobá koncepce rozvoje výzkumné organizace
ČSAZV	Československá akademie zemědělských věd (1952–1962)	EFI	Evropský lesnický institut – European Forest Institute
ČSAZ	Československá akademie zemědělská (1969–1974)	EP	Evropský parlament
ČAZ	Česká akademie zemědělská (1969–1974)	EPPO	Evropská a Středozevní organizace ochrany rostlin – European and Mediterranean Plant Protection Organization
SAZ	Slovenská akademie zemědělská (1969–1974)	EUFGIS	Evropský informační systém pro lesní genetické zdroje – European Information System on Forest Genetic Resources
ČSAZ	Československá akademie zemědělská (1974–1992, ČAZ a SAZ byly zrušeny)	EUFORGEN	Evropský program pro lesní genetické zdroje – European Forest Genetics Resources Program
AZV	Akademie zemědělských věd ČSFR (1991–1992)*	FAO	Organizace pro výživu a zemědělství – Food and Agriculture Organization
ČLS	Česká lesnická společnost	FCHT UP	Fakulta chemickotechnologická Univerzity Pardubice
ČMS	Český myslivecký svaz	FŽP ČZU Praha	Fakulta životního prostředí České zemědělské univerzity Praha
ČSAV (ČAV)	Československá akademie věd (Česká akademie věd)	GEP	Správná pokusnická praxe – Good Experimental Practice
ČSOP	Český svaz ochránců přírody	HÚL	hospodářská úprava lesů
ČSSL	Československé státní lesy (1949–1960)	CHKO	Chráněná krajinná oblast
ČSSLS	Československé státní lesy a statky (1924–1948; od roku 1945 národní podnik)		
ČTVTS	Český svaz vědeckotechnických společností		

*Pozn.: V letech 1962–1969 akademie neexistovala – zdroje: Mihulka & kol. 2017).

ICP Forests	Evropský monitoring stavu lesa – International Cooperative Programme on Assessment and Monitoring of Air Pollution Effects on Forests	LZ	lesní závod
ICV Brno MENDELU	Institut celoživotního vzdělávání MENDELU Brno	MENDELU LDF Brno	Lesnická a dřevařská fakulta Mendelovy univerzity Brno (2007 – dosud)
IGA	Soutěž na podporu projektů specifického vysokoškolského výzkumu prováděného studenty doktorského nebo magisterského studijního programu na Univerzitě Palackého v Olomouci	MF MLDP	Ministerstvo financí Ministerstvo lesů a dřevařského průmyslu (1951–1955)
INTEX	Intenzivní jazyková příprava expertů při UK Praha se sídlem v Poděbradech	MLHD	Ministerstvo lesního hospodářství a dřevozpracujícího průmyslu (1990)
ISTA	Mezinárodní asociace pro zkoušení osiv – International Seed Testing Association	MLVHD	Ministerstvo lesního a vodního hospodářství a dřevozpracujícího průmyslu (1988–1990)
IUFRO	Mezinárodní svaz lesnických výzkumných organizací – International Union of Forest Research Organisations	MŠMT	Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy
IVP	Institut vzdělávání a poradenství ČZU v Praze	MZe	Ministerstvo zemědělství (1918–1950, 1990 – dosud)
IVS	Institut pro veřejnou zprávu	MZLH	Ministerstvo zemědělství a lesního hospodářství (1956–1960, 1965–1967)
JASPEX	Jazyková a specializační příprava pro pomoc rozvojovým zemím	MZLU	Mendelova zemědělská univerzita
JFS	Journal of Forest Science	MZLU LDF Brno	Lesnická a dřevařská fakulta Mendelovy zemědělské a lesnické univerzity Brno (1995–2007)
KRNAP	Krkonošský národní park	MZLVH	Ministerstvo zemědělství, lesního a vodního hospodářství (1960–1965, 1967–1988)
LČR	Lesy České republiky	MŽP	Ministerstvo životního prostředí
LH	lesní hospodářství	NAZV	Národní agentura pro zemědělský výzkum
LHE	lesnická hospodářská evidence	NLK	Národní lesnický komitét
LHP	lesní hospodářský plán	NLP	Národní lesnický program
LO ŠVTŠ	Banská Štiavnica	NP	národní park
LO VŠZLI ČVUT Praha	Lesnický odbor Vysoké školy zemědělského a lesnického inženýrství při Českém vysokém učení technickém Praha (1918–1952)	OI	oblastní inspektorát
LOS	Lesní ochranná služba	OLH	Odbor lesního hospodářství
LOU	lesnické odborné učiliště	OPRL	Oblastní plán rozvoje lesů
LS	lesní správa	ORLH	Odbor rozvoje lesního hospodářství
		PaedF UK	Pedagogická fakulta Univerzity Karlovy Praha

POR	přípravky na ochranu rostlin	SZN	Státní zemědělské nakladatelství
PřF UK	Přírodovědecká fakulta Univerzity Karlovy Praha	ŠLP	školní lesní podnik
RZL TP	Referenční zkušební laboratoř Testování pesticidů (předchůdce GEP pracoviště)	TA ČR	Technologická agentura České republiky
SLS	Státní lesy a Staky	TANAP	Tatranský národní park
SLŠ Hranice	Střední lesnická škola Hranice (1952–1967 Úsov); (1967–1996 Sovinec); (Hranice 1996 – dosud)	UHK	Univerzita Hradec Králové
SLŠ Písek	1885 – první český lesnický běh na škole v Písku (1910–1911); Dvouletá škola lesnická (obdobných německých škol bylo více). K 1. 11. 1899 byl otevřen Vyšší lesnický ústav; k 5. 9. 1909 vznikají Nadační lesnické ústavy v Písku císaře a krále Františka Josefa I.; Státní střední škola lesnická (1920); Státní vyšší škola lesnická (1922–1949); Lesnická technická škola (1949–1960); Střední lesnická technická škola (1960–1985); Střední lesnická škola (1985–1995); Střední lesnická škola Bedřicha Schwarzenberga (1999 – dosud) – zahrnuje Střední lesnickou školu a Vyšší odbornou školu lesnickou.	ÚHÚL	Ústav pro hospodářskou úpravu lesů (1956–1979, 1990 – dosud) tato zkratka je použita pro všechny níže uvedené subjekty)
SLŠP	Střední lesnická škola pro pracující	Lesprojekt	Lesprojekt (1952–1956, 1979–1989)
SLTŠ	Střední lesnická technická škola	LTK	Lesní taxační kancelář (1935–1939)
SPLO Jíloviště	Správa pokusných lesnických objektů Jíloviště	TÚSL	Technický ústav státních lesů (1945–1951)
SRS	Státní rostlinolékařská správa (1996–2014); mimo toto období součást ÚKZÚZ	ÚLT	Lesnicko-technické ústředí
SVLŠ Banská Štiavnica	Státní vyšší lesnická škola v Banské Štiavnici	ZÚL	Zařizovací ústav lesů Protektorátu Čechy a Morava (1939–1945)
SVÚL	Státní veterinární ústav	UJEP Brno	Univerzita Jana Evangelisty Purkyně Brno (1960–1990; v letech 1919–1959 a 1991 – dosud Masarykova Univerzita Brno)
SVV	Státní správa pro výchovu a vzdělávání pracovníků lesního a vodního hospodářství v Benešově	UK	Univerzita Karlova Praha
SVVŠ	Střední všeobecně vzdělávací škola	ÚKZÚZ	Ústřední a kontrolní zkušební ústav zemědělský (v roce 1996 byla paralelně zřízena Státní rostlinolékařská správa – SRS, která byla zpět začleněna do této organizace v roce 2014)
		ÚLZ	účelový lesní závod
		UNESCO	Organizace spojených národů pro výchovu, vědu a kulturu – United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization
		VCHT UP	Fakulta chemicko-technologická Univerzita Pardubice
		VLS	Vojenské lesy a statky
		VLÚ	Vědecký lesnický ústav Kostelec nad Černými lesy

VS	výzkumná stanice	VÚKOZ	Výzkumný ústav okrasného zahradnictví Silva Taroucy Průhonice – od roku 1991 – dosud
VŠE	Vysoká škola ekonomická		
VŠCHT	Vysoká škola chemicko-technologická		
VŠL Trutnov	Vyšší škola lesnická Trutnov	VÚLH Zvolen	Výzkumný ústav lesního hospodářství Zvolen
VŠLD Zvolen	Vysoká škola lesnická a dřevařská Zvolen	VÚLHM Strnady	Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti – od 1959 (do roku 1974 Zbraslav – Strnady, následně Praha – Zbraslav, od 2007 Jíloviště – Strnady)
VŠLZI Košice	Vysoká škola lesnického a zemědělského inženýrství	VÚLV	Výzkumný ústav pro lesní výrobu (1951)
VŠÚOZ Průhonice	Výzkumný šlechtitelský ústav okrasného zahradnictví Průhonice (1977–1991)	VÚLH	Výzkumný ústav lesního hospodářství (1952–1958)
VŠZ	Vysoká škola zemědělská	VÚMLP	Výzkumný ústav mechanizace a lesního průmyslu
VŠZ LDF Brno	Lesnická a dřevařská fakulta Vysoké školy zemědělské Brno (1993–1995)	VÚMLZ Zbraslav	Výzkumný ústav myslivosti a lesnické zoologie Zbraslav
VŠZ LF Brno	Lesnická fakulta Vysoké školy zemědělské Brno (1950–1956, 1959–1993) – pod touto zkratkou je zahrnut i Lesnický odbor Vysoké školy zemědělské (1920–1950) i období 1952–1956, kdy byla fakulta přiřčena k Vysoké škole stavitelské Brno a také Lesnická fakulta Vysoké školy zemědělské a lesnické Brno (1956–1959)	VÚMOP Praha-Zbraslav	Výzkumný ústav meliorací a ochrany půd – (1991 – dosud)
		VÚZLM	Výzkumný ústav zemědělsko-lesnických meliorací (1954–1961)
		VÚM	Výzkumný ústav meliorací (1962–1981)
		VÚZZP	Výzkumný ústav pro zúrodnění zemědělských půd (1982–1990).
VŠZ LF Praha	Lesnická fakulta Vysoké školy zemědělské Praha (1952–1964; 1990–1995), v roce 1951 spadala Lesnická fakulta pod České vysoké učení technické – použita je stejná zkratka	VÚRV	Výzkumný ústav rostlinné výroby Praha-Ruzyně
		VÚŽV	Výzkumný ústav živočišné výroby Praha-Uhřetěves
VTEI	Vědecko-technické a ekonomické informace	ZŤS	Závody těžkého strojírenství

Pozn.: U vysokých škol jsme důsledně respektovali vývoj ve změně názvů, které jsou používány i v textu – vází se vždy k termínu ukončení studia, což je jednoznačné. V ostatních případech, bylo-li to nutné, byla použita „kumulativní zkratka“; týká se to některých pracovišť (např. výzkumných ústavů, vědeckých organizací nebo středních škol), kde je použita současná, aktuálně používaná zkratka. Důvodem je dlouhodobé působení pracovníků v těchto organizacích, které často měnily názvy a bylo by nepřehledné je v textu uvádět. U příslušných zkratk je však uveden vývoj názvu, včetně příslušných letopočtů.

Jmenný rejstřík

(seznam zaměstnanců ústavu za dobu jeho trvání, členů rad, apod.)

A

Adámek Ivo, 89, 92

Adamička Miloš, 11, 19, 148

Adámková Danuše, 100

Antonín Vladimír, 143

Antošová Miluše, 58

B

Badalík Vladislav, 41

Bajajová Hana, 103

Balabán Karel, 47

Balcar Vratislav, 148

Bambasová Jaroslava, 143

Baňar Petr, 126, 127

Barbořák Bedřich, 100

Barth Aloexander, 121

Bartoš Dušan, 165

Bartoš Jan, 148

Bartoš Josef, 19, 165

Batůšková Radka, 110

Bauer Václav, 58

Bednář Pavel, 148

Behm Albrecht, 39

Bejšovec Jaroslav, 121

Běle Josef, 33, 34, 37, 62, 168, 174

Benedíková Marie, 103

Beneš Ivan, 110

Beníček Libor, 172

Beníšková, 143

Beran František, 34, 45, 47, 174

Beran Miloš, 100

Beran Pavel, 110

Beránek Jiří, 100

Beránková Jana, 88

Beranová (Frauknechtová) Jana, 127

Beranová (Stehlíková) Lada, 103

Berkovec Jiří, 73

Bezděčka Pavel, 111

Bezděčková Gabriela, 143

Bezděčková (Skatulová) Lena, 102, 103

Bezová Jana, 172

Bíba Milan, 37, 38, 39, 62, 173

Bíbr Karel, 90, 100

Bilíková Filoména, 111

Bílý Jiří, 40

Birgusová Eva, 110

Biskupský Vl., 79, 88

Blacký Václav, 143

Blahnová Anna, 172

Bluďovský Zdeněk, 31, 33, 79, 80, 173

Bočková Petra, 110

Boháčová Ludmila, 73

Bohutínská Jana, 143

Bohutínský J., 142

Bohutínský Karel, 20

Borisov Sergej, 18, 73

Borkovec František, 100

Boseová Marie, 121

Bouček František, 88

Bouchner Miroslav, 114, 173, 174

Boušková Monika, 143

Boušková Věra, 73, 143

Bozděch Jiří, 88

Brabcová Anna, 143

Brabcová Jaroslava, 58

Brabec Miroslav, 73

Brabec Petr, 110

Braun Heinrich, 39

Breindl Václav, 17, 143

Brejcha Jindřich, 73

Bringlerová Marie, 143

Brodil Pavel, 143

Brouzdová Jitka, 38

Brož Antonín, 172

Brožová Dagmar, 38

Brožovičová (Surovcová) Kamila, 110

Březina Antonín, 20
Bubeník Antonín, 121
Bucek Josef, 73
Buchta Alois, 100
Bukovjan Karel, 114
Bunžová Marta, 110
Burdová Radka, 111
Burešová Alena, 111
Burgan Jozef, 149
Buriánek Václav, 47
Buriánková Hana, 58
Buzik C., 24, 100
Bylinský Michal, 172

C

Cafourek Josef, 104
Cihelková Renata, 58
Cihlár Jan, 143
Cihlár Karel, 143
Cikánková Jarmila, 172
Cislerová (Bendová) Eva, 38, 115
Coufalová (Mayová) Jarmila
Cukor Jan, 115
Cupáková Naďa, 100
Cvrček Antonín, 46, 58
Cvrčková Helena, 41, 48
Cvrkal Horymír, 73

Č

Čabart Jan, 12, 13, 113, 115
Čáp Petr, 73
Čáp Jiří, 48
Čapek Miroslav, 73
Čapek Miroslav, 127, 174
Čech Bohuslav, 100
Čechová Marie, 73
Čepelka Ladislav, 149
Čermák Květoň R., 12, 13, 23, 27, 37, 75, 79,
80
Černocká Jaroslava, 111
Černošous Vladimír, 149
Černý Bedřich, 19, 165
Černý Martin, 34, 61, 62

Červenka František, 143
Červenková (Novotná) Irena, 143
Červený Miloš, 100
Červíková Lenka, 73
Červinková (Jermanová) Hana, 127, 173, 174
Čihák Tomáš, 62
Číhalová Miroslava, 111
Čírtek Miloslav, 100
Čížek Josef, 23, 73
Čížek Vladimír, 102, 104, 174
Čížková Luďka, 104
Čížková Marta, 168
Čížková, 38
Čulda Miloslav, 172

D

Damašková Jitka, 73
Damborský Václav, 111
Daňha Josef, 168
Dáňová Marie, 100
Danysová (Hlaváčková) Jana, 38, 39, 168, 169
Dastychová Olga, 143
David Jan, 88
Dejčmar Václav, 143
Dekastelová Marie, 143
Diviš Karel, 143
Dočkalová Eva, 100
Dohnalová Marta, 111
Dolanský Jiří, 61
Dolejš Karel, 88
Doležal Bohumil, 12, 79, 81
Dostál Jaroslav, 48
Dostálová, 143
Douda Václav, 92
Drahorád, 73
Drahorádová Milada, 58
Dressler Mirko, 89, 93
Drochytka Jaroslav, 100
Dubinová Božena, 143
Duda Josef, 11, 20, 149, 165
Duda Michal, 58
Dudáček Tomáš, 58
Dufek Ladislav, 100

Dujíčková Miluše, 58
Dunárová (Stašové) Lenka, 38
Durasová-Janů Milada, 121
Řurinová Veronika, 143
Durnová Marcela, 111
Dušek David, 150
Dušek Jiří, 88
Dušek Vlastimil, 100
Dušek Vratislav, 150, 173
Dušková Ivana, 73
Dvořáková Marcela, 143
Dvořáková Zdenka, 73
Dyk Antonín, 128

E

Eberle Augustin, 20
Eisenhauer Dirk R., 39
Eisenreich Zdeněk, 172
Erhardová, 121
Erhart Gustav, 121

F

Fabiánek Petr, 63
Fadrhonsová (Šebková) Věra, 63
Fafejťová Jiřina, 172
Fanta Bohuslav, 115
Fanta Josef, 150
Farský Oktavián, 116
Fellner Rostislav, 128
Ferda Jaroslav, 63
Feureisel Josef, 121
Fiala Alfons, 90, 100
Fiala Karel, 143
Fiedler František, 58
Filipský Libor, 88
Filz Konstantin, 19, 165
Fišer Bedřich, 37, 79, 81
Fišer Zdeněk, 116
Fišerová (Chaloupková) Ludiše, 38, 121
Flek, Jan, 27, 165
Fojt Vojtěch, 78
Fojtík Petr, 37, 117
Fojtíková (Kufnerová) Jana, 143, 172

Formánek Vojtěch, 90, 100
Formánková Marta, 172
Frauknecht Karel, 88
Fric František, 143
Froňková Stanislava, 88
Frydl Josef, 39, 48
Fulín Martin, 49
Futera Ladislav, 40

G

Galetková Hana, 111
Gerlachov Tibor, 22, 110
Gluck Peter O., 39
Grégr Miloslav, 100
Gregor František, 128
Grégrová Ludmila, 100
Gross Josef, 39
Gruntorádová Anna, 111
Gubin Oleg, 61, 73
Gutschick Viktor, 20
Gütlerová Marie

H

Hacurová Jana, 150
Háčková Zuzana, 172
Hain Mirko, 58
Hájek Ivan, 143
Hájková Bohumila, 121
Hájková Jaroslava, 172
Hajšel Ján, 22, 24, 100
Hambálková Lucie, 121
Hamerská Alena, 100
Hamerský Alois, 100
Hammerbauer Vladimír, 58
Hamplová Ivana, 172
Hanuš Václav, 117
Hartman Zdeněk, 151
Haša Rudolf, 11, 18, 19, 79, 81
Háva Jiří, 143
Havelcová Elena, 121
Havelka V. V., 145
Havlíčková Kateřina, 36, 61, 63
Havlíčková Marta, 172

Havlová Marcela, 110
Havráněk František, 36, 113, 114, 117, 174
Heger Břetislav, 58
Hejdová Jitka, 73
Hendrych Vladimír, 20, 143
Henžlík Vladimír, 20, 148
Heral Václav, 121
Herbenová Anna, 143
Hercík Lukáš, 58
Hercíková Marie, 58
Herman Hugo, 20
Hlavová Zdeňka, 151
Hloušek Adolf, 100
Hlůžková Marta, 111
Hodinář Aleš, 73
Hodný, 25
Hofman Jaroslav, 37, 45, 49
Hochmut Richard, 129
Holek Jiří, 10
Holík Josef, 100
Holovský Miroslav, 73
Holubčík Milan, 151
Holuša Jaroslav, 39, 41, 126, 129
Holý Zdeněk, 143
Holzbachová Šárka, 35, 36, 168, 169
Horajsová Dana, 38
Horák František, 151
Horák Jan, 58
Horák Jiří, 110
Horák Karel, 1432
Horák Otakar, 20
Horák Vladimír, 21
Horáková Alena, 165
Horálek Martin, 40
Horek Přemysl, 90, 93
Horský Vlastimil, 100
Hošek Pravdomil, 73
Hošek Vítězslav, 100
Houba Ivan, 165
Hrabánek Antonín, 143
Hrabí (Obhlídalová) Libuše, 151
Hradil Karel, 129
Hrazdíra Alois, 37

Hrnčířová Alena, 73
Hrubá Marie, 100
Hruban Vladimír, 11, 19, 100
Hrubý Cyril, 100
Hruška Ladislav, 143
Hubáček František, 32, 37
Hudec Jozef, 19, 165
Hůlka Luděk, 121
Husák František, 117, 119
Husák Jindřich, 121
Husáková (Škapová) Tátána, 121
Husková Anna, 20
Hušek Pravdomil, 31, 37, 168, 169
Hvězdová Alena, 165
Hýbl Jaroslav, 88
Hynek Vladimír, 39, 45, 49
Hýřová Lenka, 143

CH

Chaloupka František, 39
Chalupa Vladimír, 50, 173
Charousková Jitka, 88
Charvát Antonín, 19
Charvát Jaroslav, 165
Charvát Tomáš, 73
Charvátová Květa, 58
Chládek Jan, 58
Chlebek Alois, 73
Chmelický Jan, 20
Chmelíček Alois, 143
Chocholová Marcela, 73
Chroust Luděk, 151, 173
Chudá Marcela, 121
Chuman Josef, 73

I

Ille Rudolf, 12, 18, 19, 22, 23, 27, 91, 93
Ivančák Milan, 172
Ivanek Ondřej, 46, 50

J

Jačka Jaroslav, 58, 73
Jačková Ludmila, 58

Jahoda Václav, 90, 100
Jakš Michal, 61, 73
Jakubec Lukáš, 88
Janauer Viktor, 130
Jančařík Vlastimil, 125, 130, 173
Jančo Jozef, 94
Janda Jiří, 118
Jandel Rudolf, 12, 13, 91, 94
Janeček Adolf, 82, 88
Janečková Tereza, 172
Janová Kateřina, 63
Jánský Bohumil, 25, 145
Jánský Jan, 88
Jánský Věroslav, 27, 88
Jarošová Barbora, 38
Jařabáč Milan, 64, 174
Jägerová, 58
Janečková Tereza, 172
Janoušková Martina, 111
Javůrek Miroslav, 143
Jedličková Radka, 143
Jelenffy C., 24, 100
Jelínek Libor, 100
Jelínková Romana, 58
Jeník Jan, 152, 174
Jeřábek Ladislav, 40
Jeřábková Alena, 58
Ježek Miloš, 123
Jindra Jan, 94
Jindra Miroslav, 27, 37, 61, 100
Jirec Jan, 58
Jirečková Michaela, 38
Jirgle Jaroslav, 59, 78
Jirkovský Václav, 25, 145, 152, 174
Jirman Josef, 25
Jiřík Jaroslav, 73
Judeich Johann Friedrich, 5
Juklík Stanislav, 20
Junek Jiří, 172
Jurásek Antonín, 34, 36, 39, 41, 147, 152, 174
Jurásková Taťána, 111
Jurkovská (Vortelová) Lucie, 64

K
Kabeláč Vladimír, 27, 100
Kacálek Dušan, 153
Kadárová Eleonora, 111
Kadlčíková Danuše, 111
Kadlus Zdeněk, 153
Kaiser Jaroslav, 100
Kaiser Ladislav, 100
Kala Miroslav, 100
Kaláb Josef, 94
Kálal Jaroslav, 58
Kalandra Augustin, 17, 23, 27, 125, 130
Kalousek, 73
Kalousková, 73
Kameník Petr, 121
Kaňák Jan, 46, 51
Kaňák Karel, 44, 46, 51
Kaňáková Jarmila, 58
Kaněčka Pavel, 143
Kaňková Jana, 73
Kantor Petr, 41, 153, 174
Kaňovská Kateřina, 111
Kapitola Petr, 126, 131
Kaplan Jiří, 143
Karásek Bohumír, 172
Karba Ladislav, 73
Karnetová Jitka, 172
Kárník Antonín, 32, 168, 172
Karychová Pavla, 40
Katchespiroff C. J., 18, 73
Kessl Josef, 121
Kestránek Boris, 25, 145
Kholová (Jurkovská) Helena, 73
Klán Robert, 34, 39, 168, 169
Klečka Stanislav, 111
Klejzar Václav, 23, 27, 73
Klouda Miloš, 88
Knapová (Olmerová) Petra, 38
Knížek Miloš, 36, 41, 126, 131
Knolová Marie, 111
Kocman Jiří, 86
Kocourek František, 39
Kočendová Anna, 111

Kočetov Fedor, 18, 88
Kodoň Zdeněk, 143
Kohán Štefan, 153
Kohlík Václav, 143
Kohlová Helena, 58
Kohnerová Lenka, 172
Kohout Rudolf, 27, 64
Kohoutová Jana, 58
Kokeš Otakar, 118
Kolaříková Irena, 111
Kolářová Anna, 111
Kolářová Pavla, 110
Kolbáková Marie, 100
Koller Alois, 143
Kollerová (Němcová) Jaroslava, 143
Kolubajiv Sergej (Serhij), 17, 23, 27, 132
Komárek Julius Miloš, 11, 17, 125, 132
Komárková Martina, 51
Konečný Jan, 90, 100
Konias Hugo, 145, 154
Konšel Josef, 11, 18, 145, 154
Kopáč René, 143
Kopáčková (Myslivečková) Anna, 88, 143
Kopečková Marie, 110
Kopřiva Zdeněk, 111
Kopřivová Nina, 88
Korbelář Otakar, 58
Korčeková Marie, 73
Korsuň Fedor, 18, 24, 28, 88
Kosanová Eva, 172
Kosjura Mikola, 21
Kostelníček Miroslav, 111
Kostřica Zdeněk, 100
Kotek Matěj, 38
Kotrla Pavel, 36, 41, 102, 105
Kotrlý Alois, 31, 113, 114, 118
Kouba František, 143
Kouba Jan, 88
Koubská Zdeňka, 58, 73
Koubský Václav, 58
Koudela Martin, 110
Kovář Roman, 121
Kovařík Bedřech, 58
Kozdera Josef, 88
Kozlová, 172
Král František, 121
Král Václav, 100
Králíček Milan, 111
Kramářová Marta, 111
Krapl Silvestr, 100
Krásná Marta, 172
Krásová Blanka, 58
Kratochvílová Věra, 172
Kraus Vojtěch, 18, 88
Krča Eduard, 20
Krčová Svatava, 111
Krečmer Vladimír, 61, 64, 174
Krejčí Ladislav, 121
Krejza, 143
Krepčík Rudolf, 100
Krchov Vladimír, 39
Kriesl Antonín, 58
Kricnar Zdeněk, 154
Kriegel Horst, 154, 174
Křišťfek Petr, 58
Kročá Jiří, 110
Kroutilová Jiřina, 165
Krtička Miroslav, 58
Kruch Jiří, 100
Krulich Josef, 58
Krupičková Eva, 172
Křeček Josef, 65
Kříž Emanuel, 37
Kříž Milan, 100
Kubašák Emil, 95
Kubelíková (Jahodová) Marie, 143
Kubiček Jan, 155
Kubík Jan, 83
Kubišta Jaroslav, 40
Kučera Vlastimil, 23, 27, 133
Kučerová Marta, 172
Kučeová Miroslava, 111
Kudler Jiří, 23, 27, 125, 132
Kuchtiak Karel, 73
Kula Emanuel, 39
Kulhánková (Telenská) Eva, 34, 168, 169, 174

Kulhavý Jiří, 41
Kunc Alois, 100
Kunc Ivo, 110
Kunc František, 100
Kunický Josef, 111
Kupčák Václav, 40
Kupka Antonín, 165
Kupka Ivo, 83
Kupková Lenka, 172
Kuták Petr, 58
Kutilová Zdena, 73
Kutišová Petra, 172
Kůžel František, 51
Kvapil Karel, 18, 19, 65
Kvasničková Leona, 110
Kyseláková Jolana, 105

L

Labík Vladimír, 73
Lacinová Marie, 121
Lachmanová Zora, 65
Landa Alan, 40
Landa Jaroslav, 148
Landa Miroslav, 27, 169
Langer Eduard, 20
Langkramer Otakar, 66
Lašovičková Věra, 172
Ledinský Jiří, 61, 73
Lefnar Radek, 58
Lekešová Martina, 110
Lemarie Jaroslav, 12, 28, 125, 126, 133
Leontovyč Roman, 133
Leporský Alexander, 18, 24, 28, 83
Lettl Aleš, 73
Leugner Jan, 155
Lhota Otakar, 12, 23, 27, 91, 95
Lhotský Jiří, 66
Libichová (Junková) Hana, 58
Lidický Václav, 40
Liebich Kryštof, 5
Lindnerová Hana, 58
Linhart Zdeněk, 19, 100
Liška Jan, 126, 134, 174

Liška Miroslav, 33
Liška Vladimír, 89, 100
Lišková Daniela, 38
Lišková Františka, 100
Lišková (Paterová) Šárka, 121
Lizna Antonín, 25, 37
Lochman Josef, 118
Lochman Václav, 34, 61, 66, 173, 174
Lojda Jan, 40
Lokvenc Theodor, 155, 173
Lomský Bohumír, 37, 38, 41, 61, 66, 174
Lorenc František, 134

Loučková, 143
Loukota Antonín, 100
Loukotová Jaromíra, 100
Lstibůrek Milan, 52
Lubojacký Jan, 126, 134
Ludera Josef, 58
Ludvík Bedřich, 100
Lukeštková Anna, 111
Lukůvka Petr, 172
Lustig Petr, 143
Lútočka Ludovít, 95
Lysý František, 20
Lžičar Jan, 58

M

Máca Josef, 17, 143
Macko Otto, 22, 110
Macovská Adéla, 111
Madej Zdeněk, 172
Madlen Ján, 19, 22, 24, 145, 155
Machač Milan, 100
Machaníček Jiří, 102, 105, 173
Machek Jiří, 170, 174
Máchová Pavlína, 36, 44, 46, 52
Machutová Dana, 1721
Majer Pavel, 100
Majer Václav, 172
Makovcová Olga, 121
Malá Jana, 34, 35, 36, 39, 40, 41, 46, 52, 174
Malá Jarmila, 38
Malafák Míta, 100

Malinová Martina, 110
Mana Vladimír, 106
Mannová Jiřina, 58
Marada Petr, 114, 121
Marek Michal V., 39
Mareš Václav, 156
Marková M., 121
Martincová Jarmila, 147, 156, 174
Martínek Vladislav, 30, 31, 33, 125, 134, 174
Martinický Imrich, 22, 100
Mařák Ivan, 106
Mařan Bohuslav, 12, 13, 17, 18, 22, 26, 60, 67
Matásek Karel, 18, 88
Matějček Jiří, 34, 35, 36, 79, 83
Matějka František, 11, 20
Matějka Karel, 67
Matějovská (Hradilová) Eva, 88
Matějů Karel, 18, 88
Materna Jan, 32, 37, 59, 61, 68, 174
Matocha Josef, 100
Matoušek Pavel, 156
Matoušková Jana, 68
Matuszewski Gustav, 29
Matušková Jana, 100
Matysík Milan, 111
Maxa Michal, 73
Mejstřík Václav, 31, 32
Meklová Lubomíra, 111
Melichar Josef, 121
Melicharová Aleška, 121
Melicharová Anežka, 121
Melicharová Erika, 143
Melounová (Erbanová) Evelína, 156
Mentberger Jaroslav, 135, 174
Merker Gustav, 20
Merkerová Emilie, 20
Mervart Jaroslav, 88
Mezera Alois, 53
Mičánek Jan, 121
Mičánková Vlasta, 38
Mihal Petr, 106
Michalec Miroslav, 88
Michálek Antonín, 19, 165
Michl Václav, 90, 100
Mikánek Dalibor, 73
Mikánková Jiřina, 73
Mikel Zbyněk, 111
Míková Marie, 121
Mikulčíková Petra, 78, 143
Mikulková Olga, 110
Minařík Zdeněk, 90, 100
Modlinger (Volf) Roman, 135
Moravčík Pavel, 156
Moravec Rostislav, 73
Morávek František, 39
Mostecký Jiří, 123
Mottl Jiří, 12, 25, 30, 31, 32, 102, 106, 145, 147, 173, 174
Mottl Stanislav, 118
Mottlová Jitka, 165
Mottlová Miroslava, 111
Motyčková Marie, 111
Mráček Zdeněk, 135
Mráček Zdeněk, 68
Mráz Karel, 29, 59, 61, 68
Mrázová Marie, 143
Mrkva Radomír, 126, 135
Munsarová Marie, 143
Musil Jaroslav, 110
Musil Jiří, 58
Musilová Marie, 121
Müller Ernest, 20
Müllerová, 172
Mynář Vít, 111

N

Nárovcová Jarmila, 147, 156
Nárovec Václav, 157
Návrat Alois, 111
Navrátil František, 100
Navrátil Stanislav, 110
Navrátilová Jana, 88
Nečas Josef, 121
Nechleba Alois, 17, 136
Nejzchleb Borek, 100
Němec Antonín, 11, 18, 23, 27, 60, 69

Němec Jiří, 157
Němeček Pavel, 111
Neruda Jindřich, 90, 96
Netolický Jaroslav, 157
Neudertová Hellebrandová Kateřina, 41, 69
Neuman Lukáš, 78
Neuman, 143
Niederlová Naďa, 143
Nippert Martin, 100
Nohejl Jiří, 121
Nosek Václav, 73
Nosková (Musilová) Věra, 143
Novák Jiří (VLS), 41
Novák Jiří (VÚLHM), 36, 39, 41, 147, 157
Novák Lubomír, 90, 91, 96
Novák Petr, 104, 106
Novák Vladimír, 136, 174
Novák, 143
Nováková Eliška, 119
Nováková Hana, 58
Nováková Kateřina, 165
Nováková Marie, 73
Novotná Dagmar, 38
Novotný Július, 39
Novotný Milan, 30, 33, 79, 84, 174
Novotný Petr, 53
Novotný Petr, 69
Novotný Petr, 88
Novotný Radek, 41, 69
Novotný Václav, 33, 88
Nozar Miroslav, 88
Nožička Josef, 170
Nyklíček Petr, 58

O

Obalil Zdeněk, 18, 24, 28, 79, 88
Obalilová Josefa, 100
Oceánská Zuzana, 70
Odehnalová Vincencie, 100
Ogloblin Alex, 17, 143
Ondrušová Věra, 110
Opatrná Pavla, 111
Opletalová Jiřina, 100

Opletalová Milada, 100
Oplová Marta, 58
Opočenská Marta, 111
Ott Stanislav, 111
Ottová Marie, 111
Ottová Marie, 111
Ouředníčková (Novotná) Jitka, 143

P

Pacák Oldřich, 20
Pagač Mojmír, 170
Pajchl Josef, 102, 107
Palčísková Jana, 165
Paleček Jaroslav, 121
Palgutová Edita, 165
Palička V., 37
Panáčková Antonie, 111
Panáčková Sylva, 111
Panýrková Monika, 38
Pařez Jan, 84
Pařízek Miloš, 41
Pasák Vlastimil, 27, 100
Pásek Emil, 100
Pásek František, 39
Pasuthová Jarmila, 70
Pašek Vladislav, 137
Patočka Jan, 125, 137, 174
Páv Jaromír, 119
Pavliš Jindřich, 143
Pečinková Pavla, 111
Pechoušová Ivana, 172
Pelc František, 39
Peller Arnošt, 143
Pernica Jaroslav, 100
Pernica Kamil, 100
Pernicová Věra, 100
Peřina Vladimír, 30, 31, 32, 147, 158
Pešina Karel, 73
Peška Rostislav, 158
Pešková (Caisová) Vítězslava, 137
Peštuka Zdeněk, 100
Petr Jiří, 90, 100
Petr Tomáš, 165

Petr Tomáš, 165
Petschlová Dana, 58
Pexidr Závíš, 88
Pfanz Hardy, 39
Pfeffer Antonín, 17, 138, 173
Pícha Miroslav, 172
Píchová (Lerchová) Vladimíra, 138
Pilát Albert, 17, 143
Pipal Milan, 107
Píša Václav, 88
Píše Libor, 100
Píškula František, 89, 96
Pitel Theodor, 19, 165
Plášková Veronika, 111
Pleirová K., 121
Pleva František, 100
Plevová Anna, 100
Plevová Oldřiška, 100
Plch Antonín, 100
Plch Robert, 100
Pliberšeková Ludmila, 88
Podrázský Vilém, 39, 41, 158, 174
Pohořelý Miloň, 85
Pokorná Eva, 54
Pokorný Miroslav, 100
Poláková Lucie, 58
Poláková Ludmila, 58
Polanský Bohuslav, 18, 19, 22, 159
Polášek Jaroslav, 73
Poleno Zdeněk, 159, 174
Polnar Jaroslav, 58
Polnar Miroslav, 27, 102, 107
Polnar Miroslav, 165
Polnarová Vlasta, 111
Pondělíček Jiří, 40
Popelka Jaroslav, 90, 96
Popper Josef, 23, 27, 100
Porubová Jana, 58
Pořízková Marta, 100
Pospíšil Bohumil, 100
Pospíšil Karol, 19, 165
Pospíšil Oleg, 172
Prášil Václav, 20
Pražíková Františka, 111
Prčina Anton, 88
Procházka Bohuslav, 11, 20
Procházka Dušan, 73
Procházka Václav, 107
Procházková Zdeňka, 34, 36, 39, 41, 102, 103, 108, 174
Prokeš Vladimír, 100
Prokešová Miroslava, 143
Prudič Zdeněk, 108
Příbyl František, 100
Příbyl Oldřich, 61, 73
Příhoda Antonín, 138, 174
Psota Boleslav, 111
Puchmajerová Marie, 12
Pultar Jaroslav, 19, 165
Pylypenko Petr, 23, 27, 100

R

Ráčková Eva, 165
Ráčková Petra, 111
Radosta Pavel, 34, 102, 108
Ragauer Josef, 20
Rambousek Jaroslav, 109
Réman Zdeněk, 90, 97
Remešová Jana, 111
Rerych V., 11, 21
Resl Jaroslav, 143
Rezníček Ján, 19, 165
Riedel Zdeněk, 100
Richterová Jitka, 165
Rosa Karel, 78
Roško Pavol, 97
Roupec Jan, 28, 88
Rozman Jaroslav, 100
Rozumek Josef, 111
Rozsypal J., 17, 143
Rožková, Miroslava
Ruhm F., 39
Rybář Václav, 40
Rýdlová Marta, 111
Rychlý Bedřich, 88
Rypák M., 145

Ryšánek Ladislav, 172

Ryška Lubor, 31, 70

Ryšková Ludmila, 70

Ř

Řehák Jaroslav, 31, 79, 85

Řeřábek Jaroslav, 73

Řezáč Jan, 36, 168, 171

Řezníček J., 20

Řezníčková Jana, 111

Říbal Miloslav, 119

Říha Jan, 58

Říhová Jitka, 111

Říhová Marie, 165

S

Salač František, 20

Samek Michal, 139

Samek Věroslav, 30, 45, 54

Sedláčková Dagmar, 172

Sedláčková Radka, 143, 172

Sedláčková Zdeňka, 73

Sekera Jiří, 11, 12, 17, 23, 27, 31, 113, 119

Selingerová (Kusteinová) Ilona, 143

Semerák Matěj, 58

Semizorová Irina, 120

Semorádová Eliška, 139

Scheich Ludvík, 18, 88

Schlaghamerský Adolf, 90, 97

Schmid Štefan, 20

Schmidt S., 11

Schneeberg Alexandr, 25, 100

Schonbauer A., 5

Sidorjak Karel, 58

Sikorová Alice, 109

Šimanov Vladimír, 97

Šimon Jaroslav, 160

Širko Ondřej, 40

Skoblík Jiří, 37, 39, 85, 174

Skýpala Jiří, 86

Slabá Jana, 40

Sláma Milan, 143

Slancová Dagmar, 172

Slavětínský Jaroslav, 73

Slavík Petr, 58

Slípka Jaroslav, 73

Slodičák Marian, 39, 147, 160, 174

Slodičáková Jelena, 165

Slonek Ladislav, 39, 90

Sloup Miroslav, 41

Slováček Martin, 111

Slováčková Ludmila, 112

Směťáková Oldřiška, 112

Smolíková (Tichá) Renáta, 160

Sobocký Emil, 86

Sobotka Alois, 13, 31, 37, 59, 70

Sobotková Věra, 88

Sokol Václav, 121

Sokolová (Trčková) Jitka, 172

Sotonová Zdena, 165

Souček Jiří, 160

Součková (Remešová) Jitka, 161

Soukal Josef, 111

Soukup František, 34, 35, 125, 139, 174

Soukup Vlastimil, 143

Sovová Zdena, 34, 61, 73

Stach Zdenko, 17, 148

Stachurová Luba, 88

Staňková Zdena, 39

Stárka Jaroslav, 88

Stejskal Miroslav, 100

Stolař Miloš, 100

Stránský Václav, 39

Strnad Lukáš, 73

Strnad Miroslav, 88

Strnadová (Nosková) Ludmila, 143

Středová Milena, 58

Stříbrná Silvie, 172

Studnička Jan, 34, 61, 73

Suk Václav, 73

Svoboda Josef, 58

Svoboda Pravdomil, 12, 23, 27, 45, 54

Svolba Josef, 39

Sychrovský Rudolf, 20

Syrovátka Karel, 88

Syslová Marie, 73

Szierota Zbygniew, 39

Š

Šafářová Ivana, 58
Šach František, 39, 161, 174
Šebela Jiří, 90, 100
Šefl Jiří, 109
Šejnoha Jiří, 58
Šenková Jiřina, 100
Šeplavý Bohuslav, 121
Šetela Alexandr, 88
Šetinová Marie, 172
Ševčík Jan, 73
Ševčík Jiří, 100
Ševčík Rostislav, 100
Ševčíková Růžena, 100
Ševčíková Vladimíra, 111
Ševčíková Vlasta, 100
Šika Antonín, 32, 45, 55, 174
Šiková Jana, 58, 143
Šíma Petr, 58
Šíman Karel, 11, 75, 170
Šímek David, 165
Šímek Martin, 172
Šimerda Ladislav, 41
Šimerová Klára, 172
Šindelář Jiří, 55, 174
Šindelářová Jaroslava, 58
Škapa Miroslav, 90, 98
Škapová Drahomíra, 100
Škarecká Kamila, 73
Škop Adolf, 73
Škorpil Vladimír, 121
Škrabalová Šárka, 165
Škultéty Jozef, 120
Šlajs Jan, 40
Šlosarová Marta, 112
Šmejkalová (Vodičková) Markéta, 73
Šmeralová Jana, 112
Šmídová Věra, 161
Šmrha Emil, 73
Šnajdarová Anna, 112
Šnoblt Čestmír, 100
Šňupíková Anna, 112
Šopík František, 112

Šorm Ladislav, 165
Špalek Vladimír, 27, 102, 109
Špírková Stanislava, 88
Špulák Ondřej, 161
Šrámek Pavel, 161
Šrámek Vít, 34, 35, 36, 387, 39, 41, 61, 70
Šrámková Olga, 121
Šrot Miroslav, 139, 174
Šrůtka Petr, 139
Šťastný Tibor, 162
Štaud Václav 30, 31, 89, 90, 91, 98
Štefančík Ladislav, 161, 174
Štěnička Stanislav, 162
Štěpina Jaroslav, 20
Štěpinová Eva, 27, 73
Štěřba Stanislav, 111
Štorkán Jaroslav, 17, 143
Štrégl Václav, 20
Štreitová Jitka, 100
Štros Antonín, 88
Štulíková Milena, 73
Štulíková Miloslava, 143
Šubardová Jitka, 112
Šulc Josef, 18, 86
Šupka Jiří, 112
Švarc Bohuslav, 162, 173
Švecová (Machulková) Anna, 143
Švecová Milada, 140
Švédová Blažena, 100
Švenda Alois, 32, 90, 91, 99
Švendová Jaroslava, 100
Švestka Milan, 126, 140

T

Tejnická (Kutišová) Petra
Temlová Božena, 32, 88
Tesař Vladimír, 162, 174
Theodosijev Konstantin, 23, 27, 86
Tcharkdjianová Armenuhi, 172
Tichý Alois, 18, 24, 28, 79, 86
Tichý Jindřich, 73
Tichý Václav, 140, 174
Tloušť Rudolf, 34, 88

Tobolková Eva, 172
Tobolková Jana, 58
Toman Jaroslav, 163
Tomaníčková Jitka, 73
Tomášková Marie, 58
Tomec Jiří, 58
Tomešová Jitka, 58
Topinka Pavel, 73
Tošnerová Iva, 73
Tošovská Věra, 165
Tošovský Josef, 165
Tóth Pavel, 143
Tóth Daniel, 172
Toufar Jiří, 121
Trávníčková Marie, 100
Trčková (Jeřábková) Olga, 35, 56
Trnková Marie, 73
Troneček Luděk, 100
Trousilová Miloslava, 58
Trubač Karel, 100
Truncová Eva, 172
Trunec František, 17, 143
Třetinová Gabriela, 172
Tuma Marek, 126, 141
Turček František Jozef, 19, 24, 28, 113, 141
Turnovský Jan, 143
Týcová Jana, 100
Tyr, 1872

U

Udutová Dana, 58
Uhlířová Hana, 34, 61, 71, 174
Urban Karel, 37
Urbánek Bohuslav, 121
Urošević Branislav, 141
Utínek Dušam, 111
Uvarov Petr, 18, 88

V

Vacek Jiří, 73
Vacek Jiří, 163
Vacek Stanislav, 163
Vaculíková Hana, 121
Vačlena František, 28, 82
Vais Jaroslav, 88
Vajdíková Milada, 112
Vala Vlastimil, 88
Válek Martin, 112
Valenta, 73
Valentín Augustin, 20
Valentín S., 11
Valentová Miroslava, 163
Valeš Petr, 73
Válková (Ponomarenková) Olga, 141, 174
Vančura Karel, 37, 38, 45, 56, 173, 174
Vančurová Vlasta, 87
Vaněčková Šárka, 38
Vaněk Jiří, 120
Vaniš Zdeněk, 143
Vašíček Jaromír, 40
Vašíček Vladimír, 165
Vavris Vladislav, 100
Vavrisová Olga, 100
Vávrová Adéla, 112
Vávrová Vladimíra, 112
Vejpustek Libor, 88
Vejpustková (Kroupová) Monika, 36, 61, 71
Vejevodová (Kuličková) Ludmila, 143
Vejevodová Miluše, 58
Véle Adam, 141
Velek Jiří, 121
Verbíková Vítězslava, 112
Veselá Ivana, 73
Veselá Jitka, 73
Vidlák L., 145
Vícha Zdeněk, 71
Vincent Gustav, 11, 18, 22, 27, 102, 110, 145
Vinš Bohuslav, 56, 174
Vinšová Hana, 36, 61, 73
Vít Petr, 172
Vítová Vladimíra, 58
Vlkolínský-Vadas Eugen., 5
Voborníková Miluše, 73
Vodička František, 121
Vodička Vladimír, 100
Vodňanský Miroslav, 121

Vohradský Roman, 172
Vojtěch Josef, 112
Vojtěchová Magdalena, 112
Vojtíšková Jana, 165
Vojtuš Martin, 145, 164
Vokálová Alena, 164
Voldřichová (Lasicová) Helena, 143
Volf Bohumil, 34, 114, 120
Volfová Marie, 172
Vomáčka Filip, 58
Vondráček Petr, 73
Vondráčková Hana, 165
Vorel Jan, 58
Voronkov N, 18, 88
Vosika Pavel, 73
Vránková Jaroslava, 88
Vránová Eva, 73
Vránová Michaela, 73
Vrátná (Kojetínová) Jitka, 37, 38
Vulterin Zdeněk, 23, 27, 73
Vysocký Miloš, 20
Vystrčilová Darina, 73

W

Wabra Augustin, 20
Walzová, 58
Wasserburger Dušan, 100, 164
Weingartl Václav, 11, 18, 75, 87
Widtmanová Božena, 73

Z

Zagorodnov Vladimír, 18
Zagorskij Michal, 18, 73
Zahajský Jan, 46, 58
Záhornadská Jarmila 61, 73
Zahradník Petr, 34, 36, 37, 38, 40, 41, 126,
142, 174
Zahradníková (Geráková) Marie, 126, 142
Zachar Dušan, 13, 28
Zachar Zdeněk, 143
Zakopal Vladimír, 145, 164
Zapletalová Bohunka, 112
Záruba Ctibor, 142

Závada František, 100
Závada Jaroslav, 172
Zavadil Václav, 100
Zavadil Zdeněk, 27, 31, 37, 45, 57, 174
Zavadilová Drahomíra, 59, 61
Závadová (Jirásková) Ludmila, 172
Zelený Václav, 72
Zemanová Adéla, 112
Zima František, 20
Zlatník Alois, 18, 19, 21, 57
Zogorodnov Vladimír, 88
Zouhar Emanuel, 100
Zralá Libuše, 143
Zralý Milan, 46, 58
Zvánovec Václav, 58
Zvolánek Jaroslav, 88
Zvorykin, I., 21

Ž

Žabka Josef, 18, 24, 28, 111
Žádníková Leopolda, 112
Žák Rudolf, 18, 88
Želtvay Zikmund, 172
Žirovnický Jiří, 121

Sto let aplikované lesnické vědy a její přínosy praxi
(100 let Výzkumného ústavu lesního hospodářství a myslivosti)

Vydal: Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti, v. v. i.
Strnady

www.vulhm.cz

Odpovědný redaktor: Ing. Jan Řezáč; e-mail: rezac@vulhm.cz

Grafická úprava a zlom: Klára Šimerová; e-mail: simerova@vulhm.cz

ISBN 978-80-7417-238-0

2022

www.vulhm.cz